Steven Gould
JUMPER
MANGO

STEVEN GOULD

Jumper

Oriunde, Oricând

Traducere din limba engleză
Alexandra Dănilă

Steven Gould
JUMPER – 1992

STEVEN GOULD s-a născut la 7 februarie 1955 şi este autor de romane pentru tineri şi de science-fiction. În opera sa accentul este pus mai degrabă pe lupta împotriva oficialităţilor corupte decât pe elementele ştiinţifico-fantastice. Este autorul seriei de succes Jumper, al cărei prim volum i-a adus distincţiile de „Cea mai bună carte pentru adolescenţi”, oferită de American Library Association, precum şi „Alegerea tinerilor cititori”, decernată de International Reading Association. Graţie aceluiaşi volum, a fost finalist al Premiului pentru debut Compton Crook şi al Premiului literar pentru tineri al Pacific Northwest Reader’s Association, obţinând locul al

doilea în competiţia pentru Premiul Locus acordat celui mai bun roman de debut.

Pentru James Gould, soldat,
meşteşugar, marinar, tată
Şi Laura J. Mixon, ingineră,
profesoară, scriitoare, soţie

Partea Întâi – ÎNCEPUTURI

1.

Prima dată s-a întâmplat astfel: Citeam când s-a întors tata. Vocea lui a răsunat prin casă, iar eu m-am făcut mic.

— Davy!

Am pus cartea deoparte şi am rămas în pat.

— Aici, tată! Sunt la mine în cameră. Podeaua din lemn de stejar răsuna din ce în ce mai tare sub paşii lui. Mi-am afundat capul între umeri; dintr-odată tata era la uşă şi urla.

— Parcă ţi-am spus să tunzi gazonul!

A intrat în cameră şi s-a proţăpit înaintea mea.

— Vorbeşte! Te-am întrebat ceva!

— O să-l tund, tată. Terminam de citit o carte.

— Ai venit de la şcoală de mai bine de două ore! M-

am săturat să te tot văd lenevind prin casă!

S-a aplecat spre mine, iar respiraţia lui duhnind a whisky mi-a iritat ochii. M-am dat înapoi, dar el m-a prins de ceafă ca într-o menghină şi a început să mă scuture.

— Nu eşti decât o putoare. Da' bag eu hărnicia în tine, cu forţa dacă trebuie. Eu te-am făcut, eu te omor!

M-a ridicat în picioare, ţinându-mă în continuare de gât. Cu cealaltă mână a bâjbâit după catarama de rodeo înzorzonată, apoi şi-a scos cureaua grea, gen western, din găicile pantalonilor.

— Nu, tată, te rog! Tund iarba chiar acum. Serios!

— Tacă-ţi fleanca!

M-a împins spre perete şi abia am avut timp să-mi ridic braţele, ca să nu-mi izbesc nasul de tencuială. A schimbat mâinile, cu stânga ţinându-mă lipit de zid, în timp ce în dreapta strângea cureaua.

Am întors puţin capul ca să nu îmi turtesc nasul de perete şi am văzut centura a cărei cataramă argintie atârna.

— Nu catarama, tată! Ai promis, am urlat eu. Mi-a ţintuit şi mai tare faţa la perete.

— Gura! Data trecută de-abia te-am atins.

Împingându-mă în continuare, s-a îndepărtat puţin şi a început să legene încet cureaua. Apoi mâna s-a mişcat brusc înainte, cureaua s-a ridicat în aer, iar corpul m-a trădat, ferindu-se din faţa impactului şi...

Eram rezemat de un raft de cărţi, cu gâtul eliberat din strânsoarea zdrobitoare a tatei, dar cu corpul chircit pentru a evita lovitura. M-am uitat împrejur, icnind şi cu inima bătându-mi nebuneşte. Nu era nici urmă de tata, ceea ce nu m-a surprins.

Mă aflam în secţiunea cu beletristică a bibliotecii din Stanville, dar, deşi o ştiam ca pe propria-mi cameră, nu credeam că tata călcase vreodată pe acolo.

Asta a fost prima dată.

A doua oară s-a întâmplat aşa:

Popasul pentru camioane era nou şi foarte aglomerat, o insulă de lumină scânteietoare şi beton în noapte. Am

păşit printre uşile de sticlă ale restaurantului şi m-am aşezat la tejghea, lângă sectorul delimitat cu plăcuţa: NUMAI PENTRU ŞOFERI. Ceasul de perete arăta unsprezece şi jumătate. Mi-am pus bocceluţa sub scaun, luând un aer de om matur.

Ospătăriţa între două vârste nu părea prea convinsă, dar mi-a pus în faţă un meniu şi un pahar cu apă, apoi a întrebat:

— Cafea?

— Ceai fierbinte, vă rog.

A zâmbit mecanic şi a plecat.

Învăluit într-un nor gros de fum, sectorul pentru şoferi era pe jumătate plin. Niciunul dintre ei nu părea genul care să mă bage în seamă, ca să nu mai vorbesc de posibilitatea de a mă lua cu maşina câţiva kilometri.

Ospătăriţa s-a întors cu o ceaşcă, un pliculeţ de ceai şi un recipient de metal cu apă nu foarte fierbinte.

— Ce să-ţi mai aduc?

— Atât, momentan.

M-a privit o clipă cu atenţie, apoi mi-a făcut nota şi a pus-o pe tejghea.

— Plăteşti la casierie când termini. Dacă mai vrei şi altceva, să-mi spui.

Nu ştiam cum să ţin capacul deschis, astfel că o parte din conţinut s-a vărsat pe masă. Am şters-o cu şerveţele din suport, străduindu-mă să nu plâng.

— Eşti de mult pe drum, băiete?

Am tresărit şi am ridicat capul. Un bărbat care stătea pe ultimul scaun din sectorul pentru şoferi se uita la mine. Era corpolent, iar cămaşa descheiată la gât lăsa la vedere un strat însemnat de grăsime. Zâmbea dezvelindu-şi dinţii inegali şi pătaţi.

— Cum adică?

A ridicat din umeri.

— Păi... situaţia ta. Nu pari să fi fugit de mult. Deşi blândă, vocea lui era mult mai ascuţită decât te-ai fi aşteptat de la un bărbat de talia lui. M-am uitat pe lângă el, spre uşă.

— De vreo două săptămâni. A dat din cap.

— Nasoală treabă. Fugi de părinţi?

— De tata. Mama a şters-o de mult.

Şi-a împins lingura pe tejghea cu degetul. Avea unghii lungi, sub care se depusese un strat gros de mizerie.

— Câţi ani ai, băiete?

— Şaptesprezece.

S-a uitat atent la mine, ridicând din sprâncene. Am dat din umeri.

— Nu-mi pasă ce crezi. Ăsta-i adevărul. Ieri am împlinit şaptesprezece ani nenorociţi.

Am simţit lacrimile năpădindu-mă şi am clipit des, până am reuşit să le controlez.

— Şi ce ai făcut de când ai plecat?

Ceaiul se colorase, mai tare de atât, oricum nu se făcea. Am scos pliculeţul şi am pus zahăr cu linguriţa.

— Am făcut autostopul, am cerşit o vreme, am ajutat pe unul şi pe altul la tot felul de treburi ciudate. În ultimele două zile am cules mere – douăzeci şi cinci de centi baniţa şi oricâte pot mânca. Mi-au ieşit şi nişte haine la afacerea asta.

— Doar două săptămâni şi deja nu mai ai haine?

Am dat pe gât jumătate din ceai.

— N-am apucat să iau decât ce aveam pe mine. Doar ce aveam pe mine când am plecat din biblioteca publică din Stanville.

— Aha! Io-s Topper. Topper Robbins. Tu? Pentru o secundă am rămas holbându-mă la el.

— Davy, am spus într-un târziu.

— Davy…?

— Doar Davy. A zâmbit.

— Am înţeles, nu trebuie să-mi desenezi. Şi-a luat lingura şi a mestecat în cafea.

— Păi, Davy, eu conduc autocisterna aia pe care scrie Petrochem şi o apuc spre vest în vreo patruzeci de minute. Dacă mergi într-acolo, pot să te iau şi pe tine. Da’ pari să ai nevoie şi de ceva mâncare. Nu mă laşi să fac eu cinste?

Lacrimile m-au năpădit din nou. Eram pregătit pentru răutate, nu şi pentru milă. Am clipit îndelung şi am acceptat.

— OK. Ţi-aş fi recunoscător pentru masă şi drum.

O oră mai târziu, goneam spre vest, stând pe scaunul din dreapta şoferului, moleşit de căldură şi prea multă mâncare. Am închis ochii şi m-am prefăcut că dorm, plictisit de atâta vorbărie. Topper a mai încercat să pălăvrăgească o vreme, apoi a tăcut. L-am privit prin ochii întredeschişi. Se întorcea să se uite la mine de fiecare dată când luminile din trafic străpungeau întunericul din cabină. Mă gândeam că ar trebui să fiu recunoscător, dar prezenţa lui mă înspăimânta.

După o vreme, am adormit de-a binelea. M-am trezit speriat, nesigur pe cine sau unde eram. Era un murmur în mintea mea, o reacţie la un coşmar pe care de abia mi-l aminteam. Am mijit ochii, iar amintirile au revenit.

Topper vorbea la staţia din maşină.

— Ne întâlnim în spatele lui Sam, în cinşpe minute.

— Zece-patru, Topper. Suntem pe drum. A terminat convorbirea.

Am căscat şi m-am ridicat.

— Valeu, am dormit mult?

— Cam o oră, Davy.

A zâmbit de parcă făcuse o glumă şi a închis staţia, după care a dat drumul la radio pe un post de country şi western.

Detest muzica asta.

Zece minute mai târziu, a virat spre un drum de ţară, undeva în pustietate.

— Poţi să mă laşi aici, Topper.

— Merg mai departe, băiete, trebuie să mă văd cu un tip. Nu-mi spune că vrei să faci autostopul noaptea. N-o să oprească nimeni. Şi, uite, parcă stă să plouă.

Avea dreptate. Luna dispăruse în spatele unei pături groase de nori, iar vântul îndoia crengile copacilor.

— OK.

A înaintat o vreme pe drumul neasfaltat şi îngust,

apoi a tras pe dreapta, lângă un magazin de ţară, în faţa căruia se aflau două pompe de benzină. Înăuntru era întuneric, iar în partea din spate, unde erau parcate două camionete, se vedea o zonă cu prundiş.

— Hai, băiete, vreau să-ţi prezint nişte tipi.

— E în regulă. Prefer să te aştept aici, am spus eu rămânând nemişcat.

— Îmi pare rău. Şi aşa încalc politica firmei că te-am luat, dar aş încurca-o rău de tot dacă ai rămâne aici şi s-ar întâmpla ceva. Fii băiat de treabă.

— Sigur. Nu voiam să-ţi fac probleme, am acceptat eu dând încet din cap.

Schiţând un zâmbet larg, mi-a spus:

— Nu-i nimic. M-au trecut fiorii.

Ca să mă dau jos, a trebuit să mă întorc spre cabină şi să bâjbâi în căutarea treptei. O mână mi-a ghidat piciorul şi am îngheţat. M-am uitat în jos. Trei bărbaţi erau pe partea aceea a maşinii. Am auzit zgomotul pietricelelor când s-a apropiat Topper. L-am privit. Îşi desfăcea cureaua şi trăgea şliţul.

Am ţipat şi am sărit din nou în cabină, dar mâini puternice m-au prins de glezne şi de genunchi, trăgându-mă înapoi. M-am prins cât de strâns am putut cu amândouă mâinile de mânerul cromat de lângă uşă, dând din picioare în speranţa că mă pot elibera. Cineva m-a lovit cu putere în stomac şi am dat drumul mânerului, eliminând în acelaşi timp şi aerul din plămâni, şi mâncarea din stomac.

— Fir-ar al naibii! A borât pe mine! Cineva m-a lovit din nou în timp ce cădeam. M-au luat de mâini şi m-au dus în spatele unei camionete. M-au trântit înăuntru. M-am lovit la faţă şi am simţit gust de sânge. Unul dintre atacatori a sărit lângă mine, a încălecat pe spinarea mea, ţintuindu-mi braţele cu genunchii, iar cu o mână trăgându-mă dureros de păr. Am simţit cum altcineva îmi desface cureaua şi-mi smulge pantalonii şi chiloţii. Aerul rece îmi biciuia pielea goală de pe fund şi picioare.

— Mai bine aduceai o altă fătucă, s-a auzit o voce.

— Cine a adus vaselina? A intervenit altcineva.

— La naiba! Am lăsat-o în maşină.

— Eh... n-avem nevoie.

Cineva mi-a băgat mâna între picioare şi mi-a pipăit organele genitale, apoi l-am simţit cum îmi desface fesele şi scuipă. Saliva caldă s-a împrăştiat pe fund şi...

M-am aplecat înainte, eliberat de presiunea de pe umeri, spate şi fund. M-am lovit cu capul de ceva la încercarea mea de a mă sprijini cu mâna. M-am întors, mi-am prins pantalonii şi i-am ridicat, în vreme ce respiram sacadat, cu inima bătând să-mi iasă din piept şi întreg corpul cuprins de tremur.

Era întuneric, dar nu se auzea nimic şi eram singur. Nu mai eram afară. La doi metri mai încolo, o rază de lună străbătea o fereastră, luminând câteva din rafturile cu cărţi. Am simţit iar gustul de sânge şi mi-am atins cu grijă buza spartă. M-am apropiat încet de zona luminată şi m-am uitat în jur.

Am luat o carte de pe raft şi am deschis-o. Ştampila dinăuntru mi-a confirmat ceea ce ştiam deja. Eram iar în sectorul de beletristică al Bibliotecii publice din Stanville, convins că o luasem razna.

Asta a fost a doua oară.

Prima dată când am ajuns în bibliotecă, era deschis, nu sângeram, hainele îmi erau curate şi am plecat pur şi simplu... din clădire, din oraş, din viaţa aia.

Credeam că avusesem un gol de memorie. M-am gândit că orice îmi făcuse tata fusese atât de groaznic, încât mintea mea a ales să uite. Că îmi revenisem de abia după ce am ajuns între zidurile ocrotitoare ale bibliotecii.

Gândul că nu-mi aminteam nimic era înfricoşător, dar nu-mi era străin. Tata avea tot timpul goluri de memorie, iar eu citisem destul ca să fiu la curent cu amnezia pe fond traumatic.

Eram surprins că acum biblioteca era închisă şi învăluită în întuneric. M-am uitat la ceasul de perete. Era ora două. O oră şi cinci minute mai mult decât arătase ceasul digital din cabina lui Topper. Iisuse Christoase! Am

început să tremur din cauza aerului condiţionat şi am bâjbâit să mă închei la pantaloni. Fermoarul era stricat, dar capsa era la locul ei. Pentru a nu se vedea nimic am strâns cureaua mai tare şi mi-am scos cămaşa pe dinafară. Aveam gust de sânge şi vomă în gură.

Biblioteca era luminată de luna palidă şi strălucirea galbenă a felinarelor cu mercur. Trecând printre rafturi, scaune şi mese, m-am îndreptat spre dozatorul de apă şi mi-am clătit gura o dată şi încă o dată, până am reuşit să îndepărtez gustul, iar buza a încetat să mai sângereze.

În două săptămâni, ajunsesem la o mie patru sute cincizeci de kilometri de tata. Şi o singură clipită a zădărnicit totul, aducându-mă la cincisprezece minute de casă. M-am aşezat pe un scaun de lemn şi mi-am lăsat capul în palme. Oare ce făcusem să merit una ca asta?

Era ceva cu care nu voiam să mă confrunt. Ştiam. Ceva...

„Sunt atât de obosit! Nu vreau decât să dorm.” Mi-am amintit toate momentele de somn furate din ultimele două săptămâni, clipe mizerabile petrecute pe băncile din popasuri, în maşinile oamenilor şi sub tufe, ca un animal. Casa aflată la numai cincisprezece minute de mers, dormitorul şi patul meu mi-au apărut toate în minte.

Cuprins de un val irezistibil de nostalgie, m-am trezit ridicându-mă şi păşind fără vreun gând anume, ci doar cu dorinţa de a găsi un pat.

Picioarele m-au purtat spre ieşirea de urgenţă din spate, deasupra căreia scria: VA SUNA ALARMA. Până va ajunge cineva aş putea fi departe, m-am gândit.

Era ferecată cu lanţuri. M-am aplecat şi am lovit cu putere, o lovitură de sus, cu podul palmei. M-au podidit lacrimile şi m-am retras un pas ca să izbesc din nou, dar uşa nu mai era acolo, şi dezechilibrându-mă m-am aplecat mult înainte, ciocnindu-mă de pat.

Ştiam că era patul meu. Cred că mirosul camerei mi-a confirmat-o primul, apoi ceasul cu alarmă de pe noptieră, cel pe care îl trimisese mama în anul de după plecare şi lumina de pe veranda din spate, ce străbătea încăperea

într-un unghi perfect.

Pentru o clipă m-am relaxat total şi am simţit cum fiecare muşchi se destinde. Am închis ochii şi m-a cuprins un val aproape palpabil de extenuare. Apoi am auzit un zgomot şi am ţâşnit în patru labe, încordat, pe cuvertură. S-a auzit din nou. Tata... sforăia.

M-au trecut fiorii. Era tare ciudat. Sunetul era foarte reconfortant. Însemna acasă. Însemna familie. Dar mai însemna şi că nenorocitul dormea.

M-am descălţat şi am luat-o tiptil pe coridor. Uşa era întredeschisă, iar becul aprins. El se prăbuşise în diagonală pe pat, peste cuvertură, desculţ, cu cămaşa descheiată. O sticlă de whisky i se odihnea la subsuoară. Am oftat. Casă, dulce casă!

Am apucat gâtul sticlei, i-am tras-o de sub braţ şi am pus-o pe noptieră. A continuat să sforăie. I-am dat jos pantalonii, trăgând ba de un crac, ba de altul, pentru a putea să îi scot de pe fund. Au ieşit brusc şi portofelul i-a căzut din buzunar. I-am aruncat pe spătarul scaunului şi m-am aplecat după el.

Avea optzeci de dolari plus cărţile de credit. Am luat trei bancnote de douăzeci şi m-am întins să îl pun pe masă, dar m-am oprit. Când l-am închis, mi s-a părut mai ţeapăn decât trebuia, şi mai gros. La a doua privire, am descoperit un compartiment secret, acoperit de o clapă cu o cusătură falsă. Aproape că l-am scăpat din mâini când l-am deschis. Era plin de bancnote de o sută de dolari.

Am stins lumina şi am luat portofelul la mine în cameră, unde am întins pe pat douăzeci şi două de bancnote noi de o sută de dolari.

Rămăsesem holbându-mă la bani. Patru teancuri de câte cinci bancnote şi unul de două. Urechile îmi ardeau, stomacul mă durea. M-am dus iar în camera tatei şi l-am privit o vreme.

Ăsta era omul care mă dusese la magazinele second-hand să îmi cumpere haine de şcoală. Acelaşi care mă obliga să iau zilnic la ore sandviciuri cu unt de arahide şi jeleu, ca să nu se despartă de nişte amărâţi de nouăzeci de

cenţi, cât pentru o masă la cantină. Omul care m-a bătut când am îndrăznit să pomenesc de bani pentru muncile pe care le făceam prin casă.

Am ridicat sticla de băutură, apucând-o mai bine de gât. Era rece, netedă şi încăpea numai bine în mâinile mele mici. Nu aluneca şi nu se mişca în timp ce o balansam experimental. La bază era mult mai groasă, căci producătorul vrusese să dea impresia unei sticle mai mari. Părea foarte rezistentă.

Tata sforăia fără grijă, cu gura deschisă şi o faţă de om vlăguit. Pielea, de obicei palidă, era bolnăvicios de albă în lumina becului. Fruntea mică, bombată şi ridată părea albă şi fragilă ca un ou. Am pipăit sticla şi mi s-a părut destul de tare.

Fir-ar să fie!

Am pus sticla înapoi pe masă, am stins lumina şi m-am întors în camera mea.

Dintr-un caiet, am tăiat hârtie în formă de bancnote şi am alcătuit un teanc de grosimea banilor. A fost nevoie de douăzeci de foi să pară la fel – poate că hârtia era mai groasă sau mai nouă. Le-am pus în portofelul pe care l-am îndesat înapoi în pantaloni.

Următoare mişcare a fost să iau valiza veche de piele din garaj, cea pe care mi-o dăruise bunicul când a ieşit la pensie, şi s-o umplu cu haine, obiecte de toaletă şi cărţile de Mark Twain legate în piele, pe care mi le lăsase mama.

După ce-am închis valiza, mi-am dezbrăcat hainele murdare, am luat pe mine costumul şi am rămas în picioare examinând camera care se învârtea cu mine. Dacă nu mă mişcăm repede aveam să cad.

Mai era ceva de care aveam nevoie, ceva pentru…

M-am gândit la bucătăria aflată la numai nouă metri depărtare, de partea cealaltă a holului şi a biroului. Înainte de plecarea mamei, adoram să stau acolo în timp ce ea gătea şi să vorbesc despre orice, să-i spun glume prosteşti. Am închis ochii şi mi-am imaginat locul, am încercat să-l simt.

Aerul din jurul meu s-a schimbat sau poate doar

sunetele. Eram într-o casă scufundată în tăcere şi respirata mea prindea ecouri diferite, în funcţie de încăperea în care mă aflam.

Eram în bucătărie.

Am dat din cap încet, extenuat. Panica pusese stăpânire pe mine şi mă simţeam ca un balon care se umfla, ameninţând să explodeze. Nu i-am dat atenţie, încercând să mă calmez şi m-am uitat în frigider.

Trei baxuri a câte şase beri. Două cartuşe de ţigări, o jumătate de pizza într-o cutie. Am închis uşa şi m-am gândit la camera mea, încercând să o vizualizez cu ochii deschişi, fără concentrare, gândindu-mă la locul dintre birou şi fereastră.

Eram acolo şi camera se învârtea cu mine, poate că ochii şi urechile nu erau pregătite pentru acea schimbare bruscă. M-am sprijinit cu palmele de perete şi încăperea a încetat să se mai mişte.

Am luat valiza şi am închis ochii. I-am deschis în bibliotecă, unde umbrele se întreceau cu fâşii de lumină argintie. M-am dus până la uşă şi am privit iarba de afară.

Vara trecută, înainte de începerea şcolii, venisem aici să caut câteva cărţi şi apoi ieşisem la verdeaţă, sub ulmi. Vântul flutura paginile, îmi lipea părul şi hainele de piele, iar eu mă adânceam în lectură, găseam spaţiile dintre propoziţii, şi cuvintele dispăreau lăsându-mă pradă poveştii, prins de acţiune, în lumea din mintea altora. De două ori am plecat prea târziu şi am ajuns acasă după tata. Îi plăcea să găsească masa pusă. Însă doar de două ori. Prea mult.

Am închis ochii, vântul mi-a ciufulit părul şi mi-a suflat cravata într-o parte. Valiza era grea şi a trebuit să schimb mâinile de câteva ori, de-a lungul celor două străzi, până la staţia de autobuz.

Era o cursă spre est la cinci şi treizeci dimineaţa. Am dat o sută douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci şi trei de cenţi pe un bilet spre New York. Funcţionarul a luat cele două bancnote de o sută fără niciun comentariu, mi-a înapoiat restul şi mi-a spus că mai am de aşteptat trei ore.

Au fost cele mai lungi trei ore din viaţa mea. La fiecare sfert de oră mă ridicam, îmi târam valiza la baie şi îmi dădeam cu apă rece pe faţă. Spre sfârşit, mobilierul se mişca şi din fiecare tufiş îl vedeam ieşind pe tata, cu mâna pe curea şi catarama de mărimea unui capac de roată.

Autobuzul a întârziat cinci minute. Şoferul mi-a înghesuit valiza în compartimentul pentru bagaje, a rupt jumătate de bilet şi m-a poftit înăuntru.

După ce am trecut de indicatoarele luminoase de la ieşirea din oraş, am închis ochii şi am dormit şase ore.

2.

Pe la doisprezece ani, chiar înainte de a pleca mama, am fost la New York o săptămână. A fost o vizită teribilă şi minunată. Tata era foarte ocupat cu treburile de la firmă şi îşi petrecea zilele la întâlniri şi mese de afaceri. Eu şi mama am vizitat muzee, în Chinatown, la Macy's, pe Wall Street şi am mers cu metroul până în Coney Island.

Seara se certau. La cină, la singura piesă de teatru la care am fost şi în camera de hotel. Tata voia să facă sex şi mama nu, chiar dacă eu dormeam. Firma nu plătea decât pentru o cameră, iar mie îmi era destinat un pat pliant, în colţ. De trei ori în weekendul acela m-a pus să mă îmbrac şi să mă duc să stau în holul hotelului jumătate de oră până o făceau. A treia oară nu cred că s-a întâmplat nimic, căci mama plângea în baie când m-am întors, iar tata trăgea dintr-o sticlă de băutură, lucru pe care nu-l făcea niciodată de faţă cu ea.

A doua zi, am observat o vânătaie pe pometul drept al mamei şi mersul îi era ciudat – nu şchiopăta, dar părea că o dor picioarele când se deplasează.

La două zile după ce ne-am întors de la New York, am venit de la şcoală şi nu am mai găsit-o.

În fine, mi-a plăcut mult oraşul. Părea cel mai potrivit loc pentru a o lua de la început – pentru a mă ascunde.

— Aş dori o cameră.

Locul era rău famat, un popas în Brooklyn, la zece

străzi de cea mai apropiată staţie de metrou. L-am găsit cu ajutorul unui şofer de taxi pakistanez, care m-a luat de la staţia de autobuz Port Authority. Locuise şi el acolo.

Recepţionerul era un tip mai în vârstă, poate de o seamă cu tata. Citea un roman de Len Deighton. A lăsat cartea în jos şi a aplecat capul în faţă, ca să se poată uita la mine pe deasupra ochelarilor.

— Eşti prea tânăr. Ai fugit de acasă. Bag mâna-n foc.

Am pus o sută de dolari pe tejghea, rămânând cu mâna pe ei ca Philip Marlowe. A râs şi a apucat bancnota, iar eu i-am dat drumul. După o examinare atentă mi-a înmânat un formular.

— Patruzeci şi opt pe noapte, cinci garanţie pentru cheie, baia se află în capătul holului. Plata se face în avans.

I-am dat destul pentru o săptămână. S-a uitat un moment la celelalte bancnote, după care mi-a întins cheia, spunând:

— Fără afaceri aici. Nu mă interesează ce faci afară, dar la primul semn că vinzi ceva, te torn chiar eu.

Am rămas cu gura căscată, uitându-mă la el.

— Vreţi să spuneţi droguri?

— Nu, bomboane, răspunse el analizându-mă încă o dată.

— Bine. Poate nu vinzi. Dar dacă văd ceva zbori. Eram roşu la faţă şi mă simţeam foarte vinovat, deşi nu aveam de ce.

— Nu mă ocup cu aşa ceva, am spus bâlbâindu-mă uşor.

S-a rezumat să ridice din umeri.

— Poate că nu. Te-am avertizat doar. Şi n-aduce pe nimeni aici.

Stomacul mi s-a strâns la amintirea mâinilor aspre care mă ţineau şi îmi trăgeau pantalonii în jos.

— Nici de astea nu fac.

Aveam un nod în gât şi eram pe punctul de a izbucni în lacrimi.

A ridicat iar din umeri.

Târându-mi valiza, am urcat şase rânduri de scări,

am intrat în cameră şi m-am aşezat pe patul îngust. Încăperea era infectă, cu tapetul scorojit şi duhnind a tutun, dar uşa era de oţel, la fel şi cadrul, iar încuietoarea părea nouă.

Fereastra dădea spre o alee mărginită de un zid de cărămidă înnegrită, de vreun metru jumătate. Am deschis-o şi în cameră a intrat miros de putregai. Am scos capul pe geam. Jos era plin de pungi cu gunoi, multe rupte, iar toată mizeria era împrăştiată în jur. Spre dreapta se putea vedea o porţiune din strada de la intrarea hotelului.

Cuvintele recepţionerului mi-au revenit în minte şi m-am enervat, pentru că mă simţeam mic şi neputincios. De ce o fi trebuit să mă trateze aşa? Eram fericit, emoţionat că sunt în New York, iar individul s-a purtat ca un rahat. De ce simt oamenii nevoia să se comporte astfel?

Chiar trebuie să meargă totul atât de prost?

— Nu mă interesează cât de talentat, deştept, genial, muncitor sau perfect eşti. Dacă nu ai o diplomă de liceu sau un *GED*[1], nu te putem angaja.

Următorul!

— Da, angajăm elevi de liceu. Pari destul de răsărit. Îmi trebuie doar numărul tău de asigurări sociale, pentru declaraţia de venit. Nu ai? Dar de unde eşti băiete, de pe Marte? Când îmi aduci numărul de la asigurări, facem o încercare. Următorul!

— Acesta e formularul pentru obţinerea unui număr de la asigurările sociale. Completează-l, apoi am nevoie de certificatul tău de naştere. Nu ai certificatul? Du-te după el. Nu se fac excepţii. Următorul!

— Îmi pare rău, dar în acest stat, dacă nu ai optsprezece ani, trebuie să ai permisiunea părinţilor pentru a susţine GED-ul. Dacă ai mai puţin de şaptesprezece, e nevoie de un ordin judecătoresc. Revino

---

1 General Educational Development - test naţional care înlocuieşte diploma de liceu, organizat iniţial pentru veteranii din Vietnam, folosit azi pentru cei care nu reuşesc să termine învăţământul preuniversitar. Se adresează celor care studiază acasă, imigranţilor şi celor care renunţă la şcoală pentru a se angaja(n.tr.).

cu unul dintre părinţi şi certificatul de naştere sau un carnet de conducere de New York şi poţi să îl dai. Următorul!

La un moment dat se umple paharul şi trebuie să renunţi, măcar pe moment, şi ajungi să-ţi doreşti să nu mai ştii nimic. Am luat metroul înapoi spre Brooklyn Heights şi de acolo am mers pe jos ca un somnambul, până la hotel.

După-amiaza târzie, sumbră, strada cenuşie şi murdară se potriveau de minune cu starea mea.

— Să-i ia naiba pe toţi!

De ce mă făceau să mă simt atât de neînsemnat? Cu fiecare interviu, cu fiecare respingere, mă simţeam din ce în ce mai vinovat. Îmi era ruşine de ceva şi nu îmi puteam da seama de ce. Am zvârlit cu piciorul un gunoi în gura de canal şi m-am lovit cu degetul de bordură. Am început să clipesc repede, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi vocea dintr-odată răguşită. Nu voiam decât să mă întind în pat şi să mă ascund.

Am luat-o pe o alee laterală, care dădea în strada cu hotelul. Era îngustă, părând şi mai întunecată, iar sacii din plastic plini de gunoi se aliniau de-a lungul trotuarului, pe lângă clădirile de cărămidă roşie. Nu ştiam de ce sunt descrise astfel aceste construcţii, căci, de fapt, erau zugrăvite în verde sau galben. În faţa uneia, era atât de mult gunoi, că a trebuit să cobor de pe trotuar şi să-l ocolesc. Când am păşit înapoi, un tip a ieşit pe o uşă şi s-a îndreptat spre mine.

— Ai ceva bani de împrumut? Câteva monede?

Văzusem mulţi cerşetori în ziua aceea, majoritatea pe lângă metrou. Mă nelinişteau profund, dar zilele de foamete când am făcut autostopul, fugind de tata, îmi erau încă vii în minte. Îi revedeam parcă pe cei care trecuseră pe lângă mine de parcă nici nu existam.

— Sigur, i-am răspuns băgând mâna în buzunar pentru a şasea oară în acea zi.

Tocmai scoteam banii, când am auzit un zgomot în spate. Am vrut să mă întorc şi capul mi-a explodat.

Era ceva lipicios între obrazul meu şi suprafaţa rece

şi zgrunţuroasă pe care stăteam. Mă durea genunchiul, iar poziţia în care mă aflam nu era deloc firească, de parcă dormisem strâmb cu o noapte în urmă. Încercând să deschid ochii, am observat că stângul era lipit. Cu dreptul am zărit o bucată de asfalt.

Un trotuar.

Amintirea şi durerea au revenit în aceeaşi clipă. Am gemut.

Se auzeau paşi pe trotuar şi m-am gândit la hoţi. Am sărit repede în patru labe, capul îmi pulsa al naibii de tare, iar durerea de la genunchi s-a accentuat când am încercat să îmi las greutatea pe el. Substanţa lipicioasă de pe asfalt era sânge.

Îmi era imposibil să stau în picioare, aşa că m-am aşezat cu spatele sprijinit de un şir de containere pentru gunoi. Când am ridicat privirea, o femeie cu două plase de cumpărături ocolea cu grijă mormanul imens de gunoi. M-a observat şi ea.

— Sfinte! Te simţi bine? Ce-ai păţit?

Am clipit din ochiul deschis şi mi-am lăsat capul în mâini. Efortul de a mă ridica mi-a provocat o durere care mi-a străpuns ceafa.

— Cred că am fost lovit din spate, am spus, întinzând mâna după portofelul care nu mai era la locul lui... Şi jefuit, am continuat.

Am deschis ochiul ajutându-mă cu degetele. Era mai bine acum; doar pleoapa fusese lipită cu sânge. Mi-am pipăit ceafa cu mare grijă. Aveam un cucui imens. Degetele mi s-au pătat de sânge.

Excelent! Eram într-un oraş necunoscut, fără bani, fără un loc de muncă, fără familie şi perspective. Durerea care mă înjunghia în ceafă era nimic pe lângă sentimentul că într-un fel meritam toate astea.

Dacă aş fi fost un copil mai cuminte, poate că mama n-ar fi plecat, iar tata nu ar mai fi băut atât...

— Locuiesc două case mai încolo. O să sun la 911.

Femeia nu a aşteptat să răspund. Am privit-o îndepărtându-se grăbită, cu un spray paralizant în mână,

legat de breloc. Înainta fără să se apropie de clădiri şi verifica fiecare intrare pe lângă care trecea.

Deşteaptă. Mult mai deşteaptă decât mine.

911. Asta era poliţia. „Sunt un minor fugit de acasă. N-am niciun fel de act şi nu vreau să-mi fie anunţaţi părinţii.”

M-am gândit la camera mea de hotel, la trei străzi depărtare. Îmi era greu să mă ridic, nu mai vorbesc de drumul pe care trebuia să-l parcurg. Ştiam că acolo mă voi simţi la adăpost. Gândul la uşa de oţel cu încuietoarea ei zdravănă, la tapetul scorojit mi-a fulgerat prin minte. Plătisem pentru încă trei zile.

Am închis ochii şi am sărit.

Podeaua camerei era mai caldă decât trotuarul şi m-a umplut de un sentiment de siguranţă. M-am târât spre pat şi m-am suit încet, cu foarte mare grijă. Perna s-a mânjit de sânge, dar nu mi-a păsat.

Pe la miezul nopţii, am coborât la baie, păşind cu atenţie, aşa cum făcea tata după o noapte de beţie. Era liber. Am încuiat şi am dat drumul la apă, după care am urinat. În oglindă păream o arătare dintr-un film cu psihopaţi. Sângele prelins din rana de pe scalp îmi năclăise părul, schimbându-i culoarea din şaten-deschis într-un negru dezgustător. Tâmpla stângă era mânjită de lichid stacojiu, iar stratul uscat de deasupra se curăţa lăsând la vedere pielea lividă. M-am cutremurat.

Dacă aş fi fost în stare să mă întorc pe jos la hotel, aveam mari îndoieli că aş fi reuşit să ajung, fără ca pe fiecare nouă stradă să nu cheme cineva poliţia.

Am intrat în cadă surprins că este apă fierbinte. În ultimele două zile fusese cel mult călâie. M-am lăsat pe spate şi am coborât ceafa în apă. Deşi la început m-a furnicat puţin, căldura mi-a făcut bine. Mi-am săpunit încet părul şi m-am spălat pe faţă. Când m-am ridicat, apa era cărămizie. M-am clătit la robinet de sângele care mai rămăsese şi mă ştergeam când cineva a apăsat clanţa.

— Imediat ies, am spus.

— Mai repede! S-a răstit cineva de după uşă. N-ai

dreptu’ să ţii buda ocupată toată noaptea.

M-am şters mai viguros, hotărând să las părul să se usuce singur. Am auzit un zgomot puternic, de parcă uşa ar fi fost lovită cu podul palmei.

— Haide, bă, odată! Deschide împuţita asta de uşă!

— Mă îmbrac, am răspuns.

— La naiba! Cui îi pasă ce faci, tembelule, dă-mi drumul să mă piş!

— Sunt băi şi la celelalte etaje. Du-te la una dintre ele, am ripostat nervos.

— Nu mă duc niciunde, stârpitură! Ţipă el după o mică pauză. Şi dacă nu deschizi acu’, o să-ţi pară foarte rău!

Mă dureau fălcile şi mi-am dat seama că strângeam din dinţi. „Oare de ce nu pot fi lăsat în pace?”

— Deci, ce ai de gând, să stai cu beşica plină în faţa uşii sau să te duci în altă parte?

— Nu plec d-aci până nu pun mâna pe tine, să te tăbăcesc niţel.

S-a auzit un pleoscăit şi un lichid galben s-a prelins pe sub uşă. Mi-am luat hainele şi, fără să mă îmbrac, am sărit în cameră.

Inima îmi bătea foarte tare şi eram încă furios – pornit, s-ar putea spune. Am crăpat uşa puţin şi am privit spre baia din capătul holului.

Un blond înalt, foarte musculos, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi, tocmai îşi închidea şliţul. Apoi a lovit iar în uşă şi a zgâlţâit clanţa.

— Da’ mai taci odată, a strigat cineva dintr-o altă cameră.

Tipul de la baie i-a răspuns:

— Şi cum ai de gând să mă obligi?

A continuat să lovească în uşă în timp ce scotea ceva din buzunarul de la spate. A ridicat mâna, a făcut o mişcare din încheietură şi ceva a sclipit în lumina slabă a coridorului.

„Iisuse Cristoase!”

Eram puţin speriat, dar cu cât mă uitam mai mult, cu

atât simţeam cum mă enervez. Mi-am pus hainele pe pat şi am sărit înapoi în baie.

Loviturile erau asurzitoare. Forţa lor m-a făcut să tresar, dar am luat coşul de gunoi şi am răsturnat hârtiile pe jos. L-am umplut cu apa murdară de sânge şi săpun şi l-am proptit pe mecanismul cu arc din partea de sus a uşii, care o ţinea închisă. L-am studiat cu un ochi critic, în vreme ce inima îmi bătea cu putere şi respiram greu. A fost nevoie să-l mut puţin spre dreapta.

Apoi, cu o mână pe încuietoare, am stins lumina, am descuiat uşa şi m-am întors în cameră.

Am deschis uşa la fix să îl văd cum trage de clanţă, vede că e deschis şi se năpusteşte înăuntru. S-a auzit un zgomot surd şi apa împroşcând coridorul. Tipul a urlat şi a alunecat pe podea prăbuşindu-se pe spate, umerii şi capul apărând în raza mea vizuală. Şi-a ferit ţeasta cu mâinile, într-un gest pe care îl înţelegeam pe deplin; poate că îl şi compătimeam puţin. Nu am văzut ce s-a întâmplat cu cuţitul, dar nu-l mai avea în mână.

Alte uşi s-au deschis încet şi câteva capete s-au iţit prudente. Am închis-o pe a mea cât mai silenţios cu putinţă şi am încuiat-o.

Era prima dată de la sosirea mea în hotel când zâmbeam.

Venise vremea să îmi înfrunt problema. Eram diferit. Nu le semănăm de fel colegilor mei de clasă de la liceul Stanville, poate doar dacă vreunul dintre ei avea un secret foarte bine ascuns.

Posibilităţile erau mai multe.

Prima ar fi fost că tata m-a cotonogit atât de rău, încât aveam probleme neurologice sau cine ştie ce alte traume, din cauza cărora pur şi simplu visam tot ce se întâmpla. Poate că şi jaful era un detaliu inventat de subconştientul meu, ca să facă o oarecare legătură cu „adevăratele” răni. Puteam foarte bine să mă aflu la reanimare în spitalul St. Mary, iar deasupra capului să licăre un ecran, deşi mă îndoiam. Chiar şi în cele mai groaznice coşmaruri, ştiam când visez. Iar acum, duhoarea

gunoiului de pe alee părea mult prea reală.

A doua posibilitate era ca lucrurile să se fi întâmplat cam aşa cum îmi aminteam. Doar mintea mea deforma realitatea, oferindu-mi alternativa mai acceptabilă de a fugi cu ajutorul unei abilităţi paranormale unice. De câte ori „săream", aveam un sentiment de irealitate şi dezorientare. Putea fi şi trecerea spre psihoză, felul meu de a înfrunta urâţenia realităţii. Sau, de ce nu, o trecătoare buimăceală a simţurilor, cauzată de schimbarea totală a mediului înconjurător. La naiba – chiar existenţa săriturii era suficientă pentru a te zăpăci.

A treia posibilitate mi se părea cea mai îndoielnică. Ar fi însemnat că era, în sfârşit, ceva de capul meu, că eram special. Nu în sensul educaţiei pentru cei cu probleme deosebite, nici în înţelesul de copil problemă, ci unic, cu un talent, pe care, dacă îl aveau şi alţii, îl ascundeau bine.

Teleportare. Na, că am zis-o.

— Teleportare.

Spus cu voce tare, cuvântul a răsunat în cameră încărcat cu o semnificaţie teribilă, nerecunoscut în accepţiunile normale ale realităţii, posibil doar în anumite situaţii: sub umbrela ficţiunii, a filmului şi a jocurilor pe calculator.

Dacă într-adevăr mă teleportam, cum de izbuteam? De ce eu? Ce anume mă ajuta? Oare puteau şi alţii? Asta se întâmplase cu mama? Să se fi teleportat cât mai departe de noi?

Deodată, am simţit un gol în stomac şi mi s-a accelerat respiraţia. „Iisuse Cristoase! Ce fac dacă şi tata se teleportează?"

Într-o clipită, mi l-am imaginat ţinând în mână cureaua şi apărând înaintea mea, camera ne mai oferindu-mi niciun pic de adăpost.

„Revino-ţi!" Nu l-am văzut niciodată făcând asemenea lucruri. În schimb, am fost martor la împleticeala lui spre Country Corner, la peste un kilometru jumate de casă, atunci când rămânea fără bere. De-abia

putea să meargă sau să vorbească. Dacă ar fi avut capacitatea de a se teleporta, sigur ar fi folosit-o în astfel de momente.

M-am aşezat pe patul îngust şi am îmbrăcat cele mai comode haine. Cu o grijă aparte mi-am pieptănat părul, verificând rezultatele în oglinjoara de pe perete. Cucuiul, mare şi dureros, părea doar o greşeală de-a frizerului. Rana încă mai sângera, însă destul de puţin, atât cât să nu fie vizibilă prin păr.

Voiam nişte aspirină şi, mai ales, voiam să ştiu dacă sunt nebun. M-am ridicat şi am încercat să mă gândesc la dulăpiorul cu medicamente de acasă.

Era destul de amuzant că în mintea mea era tot acasă. Mă întrebam ce părere ar avea tata despre asta.

N-aveam idee cât era ceasul, ştiam doar că e trecut de miezul nopţii. Oare ce făcea tata la ora asta? Dormea, era treaz, era acasă? Am renunţat să mă gândesc la el, mintea zburându-mi la stejarul imens din colţul curţii. Un alt loc unde îmi plăcuse să citesc şi unde mă refugiam atunci când părinţii mei se certau. De acolo nu mai înţelegeam cuvintele, dar ţipetele şi furia tot ajungeau până la mine.

Am sărit şi am dat cu ochii de o curte cu iarbă mare şi neîngrijită. „Sunt convins că asta îl enervează la culme.” Încercarea de a mi-l imagina ghidând maşina de tuns iarba a fost zadarnică. De la unsprezece ani o folosisem doar eu. Obişnuia să stea pe veranda din spate, cu o bere în mână, şi să îmi arate locurile pe unde nu trecusem.

În casă era întuneric. Am înaintat cu grijă până la aleea unde îşi parca de obicei maşina. Nimic. Am vizualizat baia şi am sărit.

Lumina era stinsă. Am apăsat pe întrerupător şi am luat o sticlă de ibuprofen din dulăpiorul cu medicamente. Era pe jumătate plină. Am mai luat şi un recipient cu apă oxigenată şi câteva tampoane de tifon.

Apoi am sărit în bucătărie pentru că îmi era foame, dar şi să văd dacă mai pot. Făcuse cumpărături în noaptea în care plecasem la New York. Mi-am făcut două

sandviciuri cu şuncă şi caşcaval şi le-am pus, împreună cu proviziile din baie, într-o pungă de hârtie pe care am găsit-o în cămară. Apoi am făcut ordine cu mare grijă, gândindu-mă să las totul aşa cum fusese, nici mai murdar, nici mai curat. Am băut două pahare de lapte şi, după ce am spălat paharul, l-am pus la loc în bufet.

Dinspre alee s-a auzit zgomot de roţi, vechiul sunet ce-mi sădea în suflet groază şi încordare. Am luat punga şi am sărit în curtea din spate. N-am stins lumina, pentru că ar fi văzut pe geam. Speram să creadă că a lăsat-o aprinsă, dar mă îndoiam. Ţipase la mine destul, pentru că lăsam luminile aprinse.

Am privit cum s-au aprins becurile în toată casa – în antreu, sufragerie, până şi în holul din spate. Lumina din dormitorul lui s-a aprins, apoi s-a stins. A urmat cea din camera mea, după care i-am văzut silueta întunecată prin draperiile ferestrei. A stins becul şi s-a întors la bucătărie. A verificat uşa din spate să vadă dacă e încuiată. Prin fereastră îi distingeam nedumerirea de pe chip. A dat să o deschidă şi atunci m-am ascuns după stejar.

— Davy? A strigat ridicând doar puţin tonul. Eşti acolo?

Am rămas neclintit.

Am auzit veranda din spate scârţâind sub greutatea paşilor lui, apoi uşa s-a închis. Ascuns după trunchiul de copac, l-am urmărit prin geamul de la bucătărie; scotea o bere din frigider. Am oftat şi am sărit la biblioteca din Stanville.

La secţiunea de publicaţii periodice, departe de fereastră, era o canapea cu o măsuţă, deasupra căreia un bec rămânea mereu aprins. Acolo am înfulecat sandviciurile cu picioarele pe masă, mestecând şi analizând ungherele întunecoase. După ce am terminat, am dat pe gât trei pastile de ibuprofen cu apă de la dozator, apoi am fost la toaletă.

Era aşa de relaxant să nu mă îngrijorez că cineva ar putea da buzna peste mine. Am înmuiat câteva bucăţi de tifon în apa oxigenată şi mi-am tamponat rana de la ceafă.

Mă înţepa mult mai tare ca înainte, iar pe tifon a rămas sânge proaspăt. Am tresărit, dar am curăţat plaga cât am putut de bine. Nu prea aveam chef să ajung la spital cu o infecţie.

Am pus ibuprofenul, tifonul şi apa oxigenată în pungă, după care am aruncat în budă tampoanele folosite şi am tras apa. Apoi am revenit în camera de hotel din Brooklyn.

Mă durea capul şi eram foarte obosit, dar somnul era ultimul lucru la care mă gândeam. Era momentul să văd de ce sunt în stare.

3.

Am apărut în parcul Washington Square, în faţa unei bănci pe care stătusem cu două zile în urmă. Acum era ocupată de un individ care tremura de frig. Avea picioarele înfăşurate în ziare şi pumnii încordaţi sub gulerul unei haine murdare, pe care încerca să îl ţină cât mai strâns în jurul gâtului. A deschis ochii, m-a văzut şi a ţipat.

Am clipit şi m-am dat un pas înapoi. S-a ridicat, ţinând strâns de ziare ca să nu le sufle vântul uşor al nopţii. S-a holbat la mine cu ochi mari şi tremurând.

Am sărit înapoi în camera de hotel şi am luat pătura de pe pat după care m-am întors în parc.

Când am apărut, a ţipat din nou, ghemuindu-se pe bancă.

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! Repeta fără întrerupere.

Cu mişcări lente am pus cuvertura pe celălalt capăt al băncii şi am luat-o pe aleea care dădea în Macdougal Street. După vreo cincisprezece metri, m-am uitat înapoi. Luase pătura şi se învelise cu ea, dar nu se întinsese încă. M-am întrebat dacă n-o să i-o fure cineva până dimineaţă.

Când m-am apropiat de stradă, am văzut în lumina felinarului siluetele întunecate a doi bărbaţi, care mi-au blocat calea.

M-am uitat peste umăr ca să nu fiu luat iar prin

surprindere.

— Dă-ne portofelu' şi ceasu'!

Un cuţit a sclipit în lumină, iar celălalt bărbat a ridicat ceva greu şi tare.

— Prea târziu, am spus, şi am sărit.

Am ajuns din nou în biblioteca din Stanville, lângă rafturile pe care se aflau cărţile lui Cathy Ruedinger, până la Martha Wells. Am zâmbit. Nu m-am gândit la vreo destinaţie anume când am sărit, doar la refugiu. De câte ori mă feream din calea vreunui pericol fizic iminent, mă trezeam aici, în cel mai sigur adăpost pe care îl cunoscusem vreodată.

Am rememorat toate locurile în care mă teleportasem şi le-am analizat.

Erau locuri în care fusesem înainte, fie de curând, cum se întâmplase cu Washington Square şi hotelul din New York, fie de mai multe ori într-o perioadă lungă de timp. Erau locuri pe care puteam să le vizualizez în minte, aşa că m-am întrebat dacă doar de atâta lucru aveam nevoie.

M-am îndreptat spre cartoteca unde erau listate cărţile şi am căutat New York. Apărea o carte la ghiduri, cota Dewey 917-471. Rezultatul căutării s-a dovedit a fi Ghidul Foster al New Yorkului din 1986. La pagina 323 era o imagine color a lacului din Central Park, cu o bancă şi un coş de gunoi în prim-plan şi restaurantul Loeb într-o parte.

Când am vizitat New Yorkul cu mama, nu am trecut mai departe de Muzeul Metropolitan, în partea de răsărit a Central Park. Auzise prea multe poveşti cu hoţi şi violuri, aşa că nu am avut ocazia să văd restaurantul. Nu fusesem acolo niciodată.

Am privit intens fotografia, până când am reuşit să o văd cu ochii închişi. După ce am sărit, am deschis ochii. Nu mă mişcasem, eram tot în bibliotecă.

Hmmm!

Am frunzărit ghidul încercând să repet experienţa şi cu alte locuri, unde nu mai fusesem – Bloomingdale, grădina zoologică din Bronx, în interiorul soclului pe care

era aşezată Statuia Libertăţii. Niciunul nu a funcţionat.

Am găsit însă o fotografie cu puntea de observaţie de pe Empire State Building.

— Uite mamă, aia-i clădirea Chrysler şi se vede World Trade Center şi...

— Şşşşş, Davy. Vorbeşte mai încet, te rog! Mama folosea des expresia asta, vorbeşte mai încet. Era mult mai blândă decât ţine-ţi gura, taci sau tacă-ţi fleanca, expresiile preferate ale tatei. Fusese unul dintre obiectivele celei de a doua zile a călătoriei şi am stat sus o oră. Înainte să văd imaginea, nici nu mi-am dat seama ce impresie puternică îmi făcuse. Credeam că am cel mult nişte amintiri înceţoşate. Dar acum totul m-a copleşit cu o claritate neaşteptată.

Am sărit şi urechile mi-au pocnit, ca la decolarea şi aterizarea unui avion. Eram acolo, vântul rece, venit dinspre East River, mi-a răvăşit părul şi paginile ghidului pe care îl ţineam încă în mână. Era pustiu. M-am uitat în carte, era deschis între nouă jumătate şi miezul nopţii.

Puteam, aşadar, să sar în locuri în care mai fusesem. Mă simţeam uşurat. Dacă şi tata se teleporta, n-ar putea ajunge în camera mea de hotel din Brooklyn. Nu călcase niciodată pe acolo.

Priveliştea m-a zăpăcit puţin, toate clădirile erau luminate, adevăratul lor contur devenind nebulos şi îmbinându-se într-un fel imprecis. Am zărit silueta verde-intens a unei construcţii şi lucrurile au început să se clarifice. Insula Libertăţii era la sud de Empire State, iar eu mă uitam în jos pe Fifth Avenue, spre Greenwich Village şi centru. Ar fi trebuit să îmi dau seama după ce am văzut turnurile gemene ale World Trade Center.

Mi-o aminteam pe mama cum băga monede de un sfert de dolar în telescopul instalat aici. Voia să îmi arate Statuia libertăţii. Nu ne-am dus chiar pe insulă, pentru că îi era teamă de drumul cu barca.

M-a năpădit un val de mâhnire. Unde plecase mama?

Am sărit înapoi în bibliotecă şi am pus cartea pe raft. Oare orice loc unde fusesem putea fi folosit?

Bunicul din partea mamei s-a retras după pensionare într-o căsuţă în Florida. L-am vizitat împreună cu mama o singură dată, când aveam doisprezece ani. Ar fi trebuit să mergem şi vara următoare, dar ea a plecat în primăvara aceea. Aveam o amintire vagă despre o casă zugrăvită în culori stridente, cu ţigle albe şi în spatele căreia curgea un râu traversat de câteva bărci. Am încercat să vizualizez sufrageria, dar nu am reuşit decât să îl văd pe bunicul într-un fel de cameră obişnuită, neclară. Am încercat totuşi să sar, însă nu s-a întâmplat nimic. Hmmm!

Se pare că memoria juca un rol însemnat. Trebuia să am în minte o imagine limpede a unui loc în care mai fusesem.

M-am gândit la un alt experiment pe care puteam să-l fac.

Am sărit.

Pe strada 45th Street e un şir de magazine specializate în electronice. Echipamente audio, video, computere, instrumente electronice. Toate erau închise când am apărut eu la colţul dintre Fifth Avenue şi 45th Street, nu mai era nici vânzătorul de îngheţată, pe care îl luasem de sus cu o zi înainte.

Se vedea bine înăuntru. Aveau luminile aprinse din motive de siguranţă sau de marketing. Majoritatea vitrinelor erau protejate de grilaje încuiate cu lacăte masive, dar puteai să admiri cu uşurinţă ce era înăuntru.

M-am oprit în faţa unuia cu iluminare mai bună şi grilaje cu ochiuri mai mari. Am studiat podeaua, pereţii, felul în care erau aranjate rafturile şi marfa din apropierea vitrinei.

Aveam o idee destul de bună despre cum arată locul. Stăteam pe trotuar la nici doi metri. Puteam să vizualizez locul în minte. M-am uitat în stânga şi în dreapta, am închis ochii şi am sărit.

S-au întâmplat două lucruri. Primul a fost că am apărut în magazin la câţiva centimetri de sute de jucării electronice lucioase şi strălucitoare. Al doilea, la câteva secunde de la apariţia mea, o sirenă foarte puternică şi

extrem de stridentă a pornit înăuntrul şi în afara prăvăliei, urmată de lumina intensă a unui stroboscop, care a inundat locul cu o undă fulgerătoare.

Iisuse! Am tresărit violent. Apoi, fără să mai stau pe gânduri, m-am întors în biblioteca din Stanville.

Genunchii mi se înmuiaseră. M-am aşezat repede pe podea şi am tremurat mai mult de un minut.

Ce păţisem? Fusese doar o alarmă, un detector de mişcare. N-avusesem reacţia asta când mă acostaseră boschetarii ăia din Washington Square.

M-am calmat. Atunci lucrurile nu se întâmplaseră aşa de neaşteptat şi de brusc. Am tras adânc aer în piept de câteva ori. Probabil că puteam sta acolo destul cât să iau nişte aparate video, înainte să apară poliţia.

„Şi ce aş face cu ele? N-aş şti cui să le vând, nu fără să fiu escrocat sau arestat.” Numai gândul că aş putea avea de-a face cu tipi interesaţi de marfă furată îmi făcea părul măciucă. Dar proprietarul magazinului? Ar fi avut de suferit? Avea oare asigurare pentru acoperirea daunelor? Am început să mă simt vinovat doar imaginându-mi situaţia.

Un alt gând m-a înfiorat. Poate că lumina aceea era pentru fotografii? Dacă au o reţea internă de camere de filmat?

M-am ridicat şi am început să mă învârt prin bibliotecă, respirând tot mai repede şi mai sacadat.

„Termină!”, mi-am spus într-un final, şi sunetul vocii a răsunat puternic în clădirea scufundată în tăcere. „Cum naiba crezi că o să te prindă, chiar de ar avea amprentele tale, ceea ce nu au? Dacă te-ar prinde, ce închisoare te-ar putea reţine? Nu a dispărut nimic, nicio încuietoare nu a fost forţată, niciun geam spart. Nu o să creadă nimeni că a intrat cineva, cu atât mai puţin o să te acuze de ceva.”

Deodată m-am simţit extrem de obosit, de parcă o greutate copleşitoare m-ar fi apăsat pe umeri. Eram extenuat şi de abia mă mai ţineam pe picioare. Capul a început să mă doară din nou şi voiam să dorm.

Am revenit în camera de hotel, unde mi-am scos

încălţările. Încăperea era rece, caloriferul doar călduţ. Am privit cearceafurile subţiri de pe pat. „Necorespunzătoare.” M-am gândit la tipul din parcul Washington Square. „Îi este destul de cald oare?”

Am sărit în întunericul camerei mele din casa tatei, am luat cuvertura şi m-am întors la hotel.

Apoi am adormit.

La miezul zilei, un zgomot din stradă, un claxon cred, m-a trezit. M-am ascuns sub cuvertură şi am privit camera ieftină de hotel.

Era miercuri, tata trebuia să fie la birou. M-am ridicat şi m-am întins, apoi am sărit în baia de acasă. Am ascultat prudent, pe urmă am aruncat o privire afară. Nimeni. M-am dus în bucătărie şi am verificat aleea din faţă. Maşina nu era acolo. Mi-am făcut toaleta, după care am luat micul dejun.

„Nu pot trăi pe spinarea tatei o veşnicie.” Gândul respectiv mi-a întors stomacul pe dos. Cum aveam să fac rost de bani?

Am sărit în camera de hotel şi am căutat câteva haine curate ca să mă schimb. Nu prea mai aveam lenjerie intimă, iar toate şosetele erau murdare. Mi-a trecut prin minte să intru într-un magazin, de unde să îmi aleg îmbrăcăminte şi să ies fără să plătesc. Hoţul absolut.

„Foarte elegant, Davy.” Am scuturat cu putere din cap, mi-am adunat toate rufele murdare şi m-am înapoiat în casa tatei.

Vedeţi, mă gândeam tot mai mult că era a lui, nu a noastră. În sfârşit, un progres.

Ei bine, şi-a lăsat nişte haine în maşina de spălat, în loc să le mute în uscător. După cum miroseau a mucegai, trebuie să fi fost acolo de vreo două zile. Le-am făcut morman pe uscător şi mi-am pus la spălat o tură de haine.

Dacă era casa lui, ce căutam eu acolo? „Îmi datorează măcar o masă câteodată şi un spălat la maşină.” Am refuzat să mă simt vinovat că luam ceva de la el.

Bineînţeles, cât s-au spălat hainele, m-am fâţâit prin casă, simţindu-mă prost.

Nu era vorba nici de mâncare şi nici de rufe. Mă simţeam vinovat pentru cei două mii două sute de dolari pe care îi şterpelisem din portofel. De-a dreptul absurd. Omul câştiga bine, dar eu purtam haine de la mâna a doua. Conducea o maşină de mai mult de douăzeci de mii, dar mă ţinea pe mine doar ca să nu fie nevoit să-i plătească mamei pensie alimentară.

Însă tot eu mă simţeam vinovat. Şi furios.

Mi-a trecut prin minte să-i vandalizez casa, să rup mobila şi să-i ard hainele. O idee ar fi fost să mă întorc seara, să deschid rezervorul de la Cadillac şi să-l aprind, poate lua foc şi casa.

„Ce fac?” Fiecare minut petrecut în clădirea aia mă înfuria şi mai tare. Cu cât mă enervam, cu atât mă învinovăţeam mai tare. „Nu meritã.” Am sărit în Manhattan şi m-am plimbat prin Central Park, pentru a mă calma.

După patruzeci de minute, m-am întors, am scos hainele din maşină şi le-am transferat în uscător, boarfele mucegăite ale tatei ajungând la loc unde le găsisem.

Mai aveam nevoie de ceva din casă. Am traversat holul până în bârlogul tatei – „biroul” lui. Nu aveam voie să intru acolo, dar trecusem de faza în care îmi păsa de regulile şi regulamentele lui. Am început să scotocesc prin dulăpiorul cu trei sertare şi am continuat cu biroul. Când hainele au fost gata, terminasem şi eu, dar nu mi-am găsit niciunde certificatul de naştere.

Am trântit sertarul, am luat rufele uscate şi am revenit în camera de hotel.

„Oare cum o să mă descurc cu banii?”

Mi-am pus hainele pe pat, apoi am sărit în Washington Square, în faţa băncuţei. Nici urmă de omul din noaptea trecută. Două bătrânele erau adâncite în conversaţie. S-au uitat o clipă la mine, apoi şi-au continuat discuţia. Am mers mai departe.

Încercasem să fac un ban cinstit, însă nu mă băga nimeni în seamă, fără un număr de asigurare socială. Cei mai mulţi voiau şi dovada cetăţeniei – fie un certificat de

naştere, fie un carnet de alegător. N-aveam niciuna, nici alta. M-am gândit la imigranţii ilegali care lucrau în SUA. Cum rezolvau ei această problemă?

„Cumpără acte false.”

Ah, da! Când am trecut pe Broadway în Times Square, o mulţime de indivizi mi-au oferit de toate, de la droguri, la femei şi băieţi. Pun pariu că ştiu şi de acte false.

„Dar eu nu am niciun sfanţ.”

Mă simţeam tot mai mult ca unul venit din lumea a treia, prins între nevoia de a face bani şi nicio posibilitate ca ţara asta, o superputere mondială, să îmi ofere un împrumut. Dacă nu plăteam hotelul a doua zi, ajungeam iar în stradă. Aveam nevoie de o soluţie pentru a-mi putea plăti datoriile.

Urletul alarmei din magazinul de pe 42nd Street părea mai puţin înfricoşător în plină zi. Mi-a trecut prin minte să fur nişte aparate video sau televizoare şi să le amanetez, apoi să folosesc banii pentru procurarea de documente false.

Idee a de a duce un video la amanet m-a speriat. Nu-mi păsa că nu mă poate prinde nimeni. Dacă era vreunul mai iute la mânie puteam încasa un glonţ oricând. Oare eram paranoic? Dar dacă furam ceva mai valoros? Bijuterii? Sau să intru într-un muzeu şi să şterpelesc un tablou? Cu cât obiectul era mai scump, cu atât era mai probabil că nu voi reuşi să scot nimic pe el, ci mai degrabă o să fiu escrocat sau omorât.

„Şi dacă mă angajează guvernul?”

M-au trecut fiorii. Citisem Firestarter de Stephen King. Îmi imaginam cum voi fi disecat, pentru a afla cum îmi reuşeşte şmecheria asta. Sau drogat, ca să nu o mai pot face – aşa îl controlau pe tatăl din carte. Îl dopau, ca să nu poată gândi limpede. Mă întrebam dacă aveau deja oameni care se teleportau.

„Stai departe de guvern. Nimeni nu trebuie să afle ce pot face!”

Atunci, nu-mi rămâne decât să fur bani.

Filiala din New York a Chemical Bank se afla pe Fifth Avenue. Am intrat şi l-am întrebat pe gardian dacă este vreo toaletă înăuntru. A clătinat din cap.

— Mai încolo pe stradă la Trump Tower. Este un closet în hol.

— Ascultaţi-mă, am spus cu o expresie de om în suferinţă, nu vreau să vă deranjez prea mult, dar trebuie să mă întâlnesc cu tata aici în câteva minute, şi dacă nu mă găseşte o să fiu terminat, dar am nevoie urgentă la toaletă. Nu aveţi vreuna pentru angajaţi?

Nu mă gândeam că o să mă creadă, dar minciuna plus orice referire la tata mă făceau să sufăr cu adevărat, totul părând real. M-a privit neîncrezător, iar eu mă pregăteam să plec, ştiind că mă va goni.

— Hai, fie. Vezi uşa aia de acolo? Mi-a zis îndreptându-mă către capătul unui rând lung de ghişee. Intri acolo şi mergi tot înainte. Baia e pe dreapta, la capătul coridorului. Dacă te întreabă careva, zici că te-a trimis Kelly.

Am oftat uşurat.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule Kelly. Mi-aţi salvat viaţa.

Am intrat pe uşă de parcă eram la mine acasă. Îmi chiorăia stomacul şi eram convins că toţi cei care treceau pe lângă mine ştiau ce am de gând şi că sunt un infractor.

Seiful se afla cu două uşi înainte de baie. Uşa masivă de oţel, cu balamale mai mari decât mine, era deschisă, dar înăuntru, o uşă mai mică, din grilaj era închisă şi un paznic stătea la o măsuţă în faţa ei. M-am oprit lângă el, scrutând încăperea. Şi-a ridicat privirea.

— Pot să te ajut cu ceva?

Vocea îi era rece şi mă analiza ca un director de liceu pe un elev care nu are voie pe coridor.

— Trebuie să merg la toaletă, m-am bâlbâit.

— Nu e nicio toaletă publică în bancă.

— Domnul Kelly a spus că pot folosi baia angajaţilor. E urgent.

— Atunci mergi spre capătul coridorului, a cedat el

relaxându-se puţin. Sigur nu e aici.

— Ah, da, am spus dând din cap. Mulţumesc. Am mers mai departe. Nu reuşisem să văd bine înăuntru. Am intrat în baie şi m-am spălat pe mâini.

La întoarcere m-am oprit iar.

— Asta chiar că-i o uşă gigantică. Ştiţi cât cântăreşte? Am întrebat apropiindu-mă un pic.

Gardianul părea enervat.

— Foarte mult. Dacă ai terminat cu baia, te rog frumos să te întorci în holul băncii.

— Desigur, am spus răsucindu-mă pe călcâie.

Am privit înăuntru din noul unghi. Am văzut cărucioare şi o masă lângă una dintre uşile interioare ale seifului. Cărucioarele erau pline cu saci de pânză şi grămezi de bani. Încă un pas şi, pe un alt perete, am zărit câteva rafturi de oţel.

„Gata!”

Gardianul a dat să se ridice. Când mi-am desprins privirea de la uşă l-am văzut schimbându-se la faţă.

— Am plecat. Mulţumesc de indicaţii.

A mârâit ceva, dar eu păşeam deja sprinţar înainte pe coridor. Când am trecut de gardianul din hol, am zâmbit.

— Mulţumesc, domnule Kelly. Mi-a făcut cu mâna şi am ieşit.

Mi-am petrecut restul zilei în biblioteca din Stanville. Întâi am citit tot ce am găsit prin enciclopedii despre bănci, jafuri, sisteme de alarmă, seifuri, cronometre de siguranţă şi sisteme de camere video cu circuit închis. Apoi am răsfoit o carte de la secţiunea Tehnologii aplicate, despre sisteme de siguranţă industriale.

— David? David Rice?

Am ridicat privirea. Doamna Johnson, profesoara de geografie din liceu, se îndrepta spre mine. M-am uitat la ceas – cursurile se terminaseră de o oră. Nu mai fusesem la şcoală de trei săptămâni, din prima zi în care sărisem. M-am ridicat în picioare înroşindu-mă tot.

— Eşti chiar tu, David. Mă bucur tare mult că eşti bine. Te-ai întors acasă?

Nu ştiu de ce eram surprins că se ştia la şcoală de plecarea mea. Am vrut să încuviinţez. Era mult mai simplu să mint şi să spun că mâine voi fi la ore. Ştiu că aşa s-ar fi întâmplat cu o lună în urmă. Aş fi fost cât mai cooperant. Aş fi evitat problemele. Aş fi spus orice le face plăcere oamenilor, numai să nu se enerveze.

Uram când oamenii se supărau pe mine.

— Nu doamnă, i-am zis clătinând din cap. Nu m-am întors. Şi nici nu intenţionez.

Nu părea şocată, nici măcar surprinsă.

— Tatăl tău pare foarte îngrijorat. A venit la şcoală, a vorbit cu toţi colegii tăi şi i-a întrebat dacă te-au văzut. A pus şi nişte afişe… probabil că le-ai observat prin oraş.

Am clipit şi am ridicat din umeri. „Afişe?”

— Cum rămâne cu şcoala? A întrebat ea. Cursurile? Cum te vei duce la facultate? Sau cum te vei angaja?

— Cred că va trebui să-mi fac alte planuri.

Mă simţeam tare bine că nu minţisem, dar încă îmi era teamă că va protesta.

— Am încercat să dau GED-ul, dar minorii nu au voie să-l susţină fără permisiunea părinţilor sau fără un ordin judecătoresc.

Doamna Johnson şi-a umezit buza de jos.

— Unde stai, David? Ai ce să mănânci?

— Da, doamnă, sunt bine.

Vorbele ei păreau alese cu mare grijă. Mi-am dat seama că nici măcar nu avea de gând să mă mustre că lipseam de la şcoală sau că fugisem de acasă. Parcă se străduia să nu mă sperie – să nu mă îndepărteze.

— Trebuie să-l sun pe tatăl tău, David. E datoria mea. Dar, dacă vrei, putem contacta şi un asistent social. Nu trebuie să mergi acasă, dacă nu vrei.

A ezitat, apoi a continuat:

— Iţi face rău, David?

Atunci m-au năpădit lacrimile cu forţa unei nicovale căzute din cer. Credeam că am situaţia sub control. Am închis ochii strâns, iar umerii mi se scuturau de plâns. N-am scos niciun sunet, încercând să-mi înăbuş hohotele.

Doamna Johnson a înaintat spre mine, probabil ca să mă îmbrăţişeze. M-am ferit, am făcut un pas înapoi şi m-am întors cu spatele, ştergându-mi furios lacrimile cu mâna dreaptă. Ea a lăsat mâinile în jos. Părea foarte nefericită. Am scos un oftat cutremurător, apoi încă două şi spasmele de plâns au devenit din ce în ce mai slabe.

— Mă iertaţi, i-am spus.

Profesoara mi-a vorbit apoi pe un ton duios şi grijuliu.

— Nu-l sun pe tatăl tău dacă vii cu mine la domnul Mendoza. El va şti ce e de făcut.

— Nu, am refuzat scuturând din cap. Mă descurc. Nu vreau să mă întâlnesc cu domnul Mendoza.

A părut şi mai amărâtă.

— Te rog, Davy. Nu eşti în siguranţă pe stradă, nici chiar în Stanville, Ohio. Te putem apăra de tatăl tău.

„Serios? Unde aţi fost în ultimii cinci ani?” Am dat iarăşi din cap. Toată situaţia nu ducea nicăieri.

— Conduceţi acelaşi Volkswagen gri? Am întrebat-o, uitându-mă peste umărul ei.

— Da, îmi confirmă ea surprinsă de turnura conversaţiei.

— Cred că tocmai l-a lovit cineva.

Şi-a întors repede capul. Înainte să îşi dea seama că din locul unde ne aflam nu se vedea parcarea, am sărit înapoi în hotelul din Brooklyn.

— Naiba să le ia pe toate!

Am azvârlit cartea despre siguranţa industrială în cealaltă parte a încăperii, apoi m-am repezit să o ridic, copleşit de un sentiment de vină pentru că mă enervasem şi pentru că nu aveam grijă de un bun al bibliotecii. Cărţile nu meritau un astfel de tratament… oare oamenii meritau? M-am ghemuit pe pat şi mi-am tras perna pe ochi.

Când m-am ridicat, năuc, era întuneric. Fără să înţeleg ce se întâmplă, am luat-o încet, amestecând amintirile. M-am uitat în jur o clipă, aşteptându-mă să o văd pe doamna Johnson lângă mine, povestindu-mi lucruri fascinante despre Africa de Vest, dar m-am dezmeticit un

pic şi lumina slabă, care trecea prin jaluzeaua subţire de la geam, mi-a dezvăluit camera, situaţia şi starea în care eram.

M-am ridicat, m-am întins şi, neştiind cât e ora, am sărit în biblioteca din Stanville, să mă uit la ceasul de perete. Arăta nouă şi douăzeci în Ohio, aceeaşi oră ca în New York. Era vremea să mă apuc de treabă.

Am sărit în curtea casei noastre, în spatele stejarului. Maşina tatei era în parcare, dar singurele lumini aprinse erau la el în dormitor, în bârlog, şi la mine în cameră. „Ce face oare acolo?” Am simţit cum creşte panica, dar am înăbuşit-o. „Ignoră. O să poţi ajunge oricum la tine în cameră.”

Uneltele de grădinărit erau în garaj, pe un raft de deasupra maşinii de tuns iarba. Greble, lopeţi şi o săpăligă atârnau pe peretele de sub raft. Am apărut în faţa ustensilelor şi am bâjbâit printre recipientele cu insecticid, îngrăşământ şi seminţe de gazon, până am dat de mănuşile vechi de grădinărit. Le-am tras pe mâini şi am sărit în parcare.

Cadillacul tatei sclipea în lumina felinarelor, o bestie mătăhăloasă. Am păşit spre portiera din dreapta şi am încercat uşor mânerul. Era încuiată. Am privit înăuntru, la tapiţeria pluşată şi la bordul lucios. Mirosul din interior îmi era foarte viu în memorie, la fel ca moliciunea scaunelor. Am închis ochii şi am sărit.

Alarma a pornit cu un sunet strident, dar mă aşteptam la asta. Am deschis torpedoul şi am luat lanterna. Lumina de pe verandă s-a aprins şi am văzut uşa de la intrare deschizându-se. Am sărit la mine în cameră. De aici, zgomotul se auzea mult mai încet, dar la fel de neplăcut. Eram convins că se aprinsese deja lumina pe verandele vecinilor.

Masca de ski era în sertarul de jos al comodei, ascunsă sub o grămadă de izmene prea mici. Am găsit-o chiar în momentul în care s-a oprit alarma. Am vrut să sar, dar mi-am dat seama că nu luasem lanterna. Am scrutat camera cu privirea şi am găsit-o pe comodă.

Uşa de la intrare s-a închis şi am auzit paşi pe hol. Am ridicat lanterna şi am sărit.

Mănuşile erau din piele, vechi şi rigide. Degetele mă dureau dacă încercam să le îndoi. Masca de ski era destul de mare, deşi o aveam de patru ani. Elasticitatea îi dispăruse şi era destul de deformată, dar o puteam folosi. Pusă bine, îmi acoperea toată faţa cu excepţia ochilor şi a rădăcinii nasului. Partea de jos era largă şi atârna peste restul feţei, ascunzând-o.

Mă mânca groaznic.

Am sărit.

Am apărut într-o încăpere cu podea netedă, unde era întuneric beznă şi nu se auzea niciun sunet. După un moment de aşteptare, timp în care m-am pregătit sufleteşte pentru urletul unei alarme, am aprins lanterna. Îmi era şi teamă că nu am ajuns unde trebuie şi voiam să descopăr mai repede eventuala greşeală.

Nu s-a auzit nicio alarmă, deşi era posibil ca luminile de avertizare să pâlpâie chiar acum pe zecile de monitoare ale băncii şi poliţiei. Dacă mai existau alţi teleporţi în lume, nu ar trebui să ştie şi băncile, ca să ia măsuri? De exemplu să inunde seiful cu gaze toxice cât timp era închis? Sau să pună nişte mine? Atmosfera devenise apăsătoare, iar întunericul a început să mă strivească, până am avut impresia că se mişcau pereţii. Am aprins lanterna fără să-mi dau seama.

„Vai de capul meu, câţi bani!”

Cărucioarele pe care le văzusem mai devreme erau burduşite – fie cu pachete de bancnote aranjate cu grijă, fie cu tăvi pline de fişicuri, fie cu saci de pânză ce purtau inscripţia „Chemical Bank, New York”. Majoritatea rafturilor erau, de asemenea, pline cu teancuri de bancnote noi.

Deodată am închis ochii, cuprins de ameţeală. Lângă uşa seifului era un întrerupător. L-am apăsat şi o lumină fluorescentă a umplut încăperea. Nu se vedea nicio cameră video, iar pe pereţi nu era nici urmă de cutii mici cu senzori de căldură, despre care citisem în acea după-

amiază. Nu iradia niciun gaz din găurile de aerisire. Nu explodase nicio mină.

Am stins lanterna şi m-am apucat de lucru.

Primul cărucior de care m-am apropiat conţinea banii depuşi în ziua aceea. Bancnotele erau uzate, dar atent aranjate. Am ridicat un teanc de bancnote de o sută de dolari. Pe banderola de hârtie cu care erau prinşi scria „5000$” şi avea ştampila băncii. Pe un alt cărucior era o cutie de carton. Era plină cu pachete de câte cincizeci de bancnote de un dolar. Am încercat să aproximez cât de mare era teancul, apoi am clătinat din cap. „Numeri mai târziu, Davy.”

Am dus cutia în camera de hotel şi, după ce am golit-o pe pat, am sărit înapoi.

Cel mai bine era să o iau metodic, de la un capăt la altul. Dacă pachetele păreau noi, verificam seriile de pe bancnote şi le lăsam pe cele care erau în ordine. Pe celelalte le puneam în cutie. Când aceasta se umplea, săream la hotel şi mă întorceam după ce o goleam.

Când s-au terminat banii din cărucioare, am verificat sacii. Păreau să fie bani din transferuri de la filiale, toate cu bancnote uzate. I-am luat pe toţi fără să mai verific conţinutul celorlalţi. Banii erau deja atât de mulţi, încât nu mai aveau loc pe pat, aşa că am pus sacii dedesubt.

Pe rafturi erau bancnote noi cu prima şi ultima serie scrise citeţ pe banderolă. I-am lăsat şi am aruncat o ultimă privire în jur. Tot nu sunase nicio alarmă, iar uşa era bine ferecată.

Nu conta. Dacă era adevărat ce aflasem despre cronometrele de siguranţă, era nevoie de circumstanţe speciale pentru a deschide uşa înainte de a se crăpa de ziuă, chiar dacă suna alarma.

O secundă mi s-a năzărit să las un bileţel de mulţumire, poate chiar nişte graffiti, dar m-am răzgândit. Mi-am închipuit că va fi şi aşa destulă zăpăceală mâine, fără astfel de lucruri.

Am sărit.

4.

Imensul panou electronic din Times Square arăta ora unsprezece. Am clipit. Terminasem treaba în mai puţin de patruzeci de minute, cu tot cu drumul după lanternă şi mănuşi.

În piaţă, era destul de multă lume încă, mai ales tineri, cupluri şi grupuri. Unii stăteau la coadă la cinema, alţii doar se plimbau pe Broadway, uitându-se prin magazinele care mai erau deschise. Era o atmosferă de sărbătoare, de parcă se aflau în plin carnaval.

Am intrat într-unul cu o mulţime de tricouri, cele mai multe elogiind virtuţile New Yorkului.

Bine ai venit în New York, şi acum poţi să pleci, scria pe unul. Am zâmbit, deşi tremuram şi la orice încercare de a reacţiona mi se făcea greaţă.

În buzunar aveam un mănunchi de bancnote de douăzeci şi cincizeci de dolari. Îndepărtasem banderola de hârtie şi mă asigurasem că le pot scoate câte una, dar tot eram foarte agitat. Ceafa mă durea acolo unde fusesem lovit şi un fel de spasm involuntar mă făcea să mă uit întruna peste umăr.

„Iisuse, Davy, mai lipseşte doar să îţi scrie pe frunte că eşti victimă. Linişteşte-te!”

Aici se vindeau şi plase ieftine de nailon, sacoşe, genţi sport sau de voiaj şi rucsacuri. De aşa ceva aveam nevoie. Am luat câte una din fiecare şi de culori diferite. Vânzătorul s-a uitat urât la mine.

— Hei, băiete, dacă nu cumva ai de gând să le cumperi pe toate, uită-te la ele pe rând, bine?

Am continuat să adun genţi, până omul a ieşit furios de după tejghea.

— N-ai auzit! Ţi-am spus...

— Am auzit foarte bine!

Vorbeam pe un ton ridicat şi strident. Bărbatul a clipit şi s-a dat înapoi un pas. Am tras adânc aer în piept, apoi am spus încet:

— Am douăzeci de genţi aici. Fă-mi bon.

Tipul ezita încă, aşa că am scos din buzunarul jachetei câteva din bancnotele de douăzeci – mai mult decât aş fi vrut. Probabil jumătate, în jur de cinci sute de dolari.

— Ăă, sigur. Scuze că am strigat. Vin pe aici tot felul de copilandri care fură. Trebuie să fiu atent. Nu voiam să te jignesc. Eu…

— E OK. Nu-ţi bate capul. Fă-mi bon doar, te rog.

Cum scana câte una, cum o îndesam în cea mai mare geantă achiziţionată, o sacoşă cu o curea.

Probabil că s-a simţit prost că greşise în ceea ce mă privea, pentru că mi-a făcut o reducere de zece la sută, datorită numărului mare de produse cumpărate.

— Asta înseamnă două sute douăzeci şi cinci cu taxe.

Am numărat douăsprezece bancnote de douăzeci şi i-am spus ceva ce mi-am dorit mereu să rostesc.

— Păstrează restul.

— Mersi. Mersi tare mult, a răspuns el clipind.

După ce am ieşit din magazin, am cotit spre dreapta şi am sărit.

Am sortat banii după valoare, stivuind mai întâi pachetele pe peretele opus patului. A trebuit să mut comoda ieftină, ca să fac loc, dar nu m-a deranjat efortul. Devenisem destul de paranoic, aşa că am agăţat cuvertura peste storul de pe geam, acoperind complet fereastra.

Când am ajuns la banii din saci şi patul era gol, aveam două grămezi de un dolar mai înalte de jumătate de metru. Fiecare era formată din douăzeci şi cinci de pachete. Nu m-am oprit să mă gândesc la sume. Am continuat să-i triez, aruncând sacii goi pe pat. La un moment dat, am sărit în biblioteca din Stanville să mă uit cât e ceasul.

Într-un final, am terminat de sortat şi aranjat banii. Nu ştiam câţi sunt. Aveam destul timp pentru asta. Am adunat sacii goi, mi-am pus masca de ski şi mănuşile. Era ora două dimineaţa. Am tras aer adânc în piept, încercând să-mi păstrez calmul. Mă simţeam extenuat psihic, deşi nu

îmi era somn deloc. M-am concentrat imaginându-mi interiorul seifului şi am sărit, încercând să am în minte şi biblioteca din Stanville, în eventualitatea că poliţiştii intraseră deja. Nu era nimeni. „Ups, am uitat lumina aprinsă.” Am lăsat sacii pe unul dintre cărucioarele goale şi m-am întors să sting lumina. „Lumina? Iisuse! Unde-i lanterna?” Inima îmi bătea să iasă din piept şi panica era pe punctul de a pune stăpânire pe mine. M-am rezemat de un perete, când am văzut-o pe primul cărucior pe care îl golisem. Ştiam că amprentele mele nu sunt pe ea, dar puteau fi ale tatei. „Deci, domnule Rice, unde eraţi vinerea trecută? Chiar aici în Ohio, bineînţeles. Dar n-am idee unde-i fiu-miu…”

Am luat lanterna, am stins lumina şi m-am întors la hotel.

Mă grăbisem să aranjez banii şi să returnez sacii înainte de venirea dimineţii. Nu voiam să rămână la mine. Ştiam că aş fi putut să mă descotorosesc de ei oricum şi oriunde. Puteam chiar să-i umplu de cărămizi şi să-i arunc în râu, dar m-am gândit că va fi şi mai mare zăpăceală dacă îi duc înapoi. De parcă situaţia nu ar fi şi aşa destul de confuză!

Dar fusesem aşa de pripit, că nu mă uitasem câţi bani furasem. M-am aşezat pe pat şi i-am privit. Fiecare teanc din grămezi era format din câte cinci pachete pe cinci. Se întindeau pe vreo jumătate de metru de-a lungul peretelui şi peste un metru înspre pat. Majoritatea erau de un dolar, trei grămezi, fiecare având mai mult de un metru. Era un morman de bancnote de cinci, înalt de vreo şaizeci de centimetri, unul de zece, cam vreo patruzeci de centimetri, unul de douăzeci, înalt de vreo douăzeci de centimetri. Un morman întreg de bancnote de cincizeci şi şaptesprezece teancuri de o sută.

Am sărit în biblioteca din Stanville şi am împrumutat calculatorul din spatele biroului. Am numărat banii şi am calculat de două ori. Chiar de mai multe ori, pentru că obţinusem două rezultate diferite.

Erau douăzeci şi cinci de pachete pe rând. Asta

însemna, de exemplu, că erau o mie două sute cincizeci de dolari pe fiecare strat de bancnote de un dolar şi douăzeci şi cinci de mii de dolari pe stratul de douăzeci de dolari. Aveam o sută cincizeci şi trei de straturi şi cinci teancuri de un dolar, ceea ce însemna că doar ăştia sunt... am scăpat calculatorul pe jos şi am căzut pe pat tremurând.

Aveam o sută nouăzeci şi unu de mii patru sute de dolari în bancnote de un dolar. După ce am făcut şi am refăcut toate calculele de câteva ori, am ajuns la suma de nouă sute cincizeci şi trei de mii patru sute de dolari, fără să îi pun la socoteală pe cei şapte sute şaizeci din jachetă.

Aproape un milion de dolari.

Cum erau şaptesprezece teancuri de o sută, am împărţit toate bancnotele, exceptând pe cele de un dolar, în şaptesprezece plase de plastic. Asta însemna cam cincizeci de mii pe plasă. Apoi am îndesat în fiecare bancnote de un dolar până s-au umplut. În unele dintre cele mai mici au intrat vreo şapte sute de dolari, iar în cele mai încăpătoare trei mii două sute. Am burduşit şi pe ultimele trei, sacoşele mari, cu bancnote de un dolar, până nu le-am mai putut ridica. Şi tot mai aveam o grămadă de un dolar de vreo şaizeci de centimetri. Am numărat straturile şi am estimat că erau vreo treizeci de mii de dolari. După ce am umplut cutia de la bancă mai aveam încă două mii cinci sute. „Sfinte! Unde o să pun toţi banii ăştia?”

De afară s-a auzit o sirenă, un sunet aproape continuu în New York, dar era mai aproape decât celelalte. Respiraţia mi s-a oprit. Când sunetul a scăzut în intensitate, am oftat adânc şi broboane de transpiraţie rece mi s-au adunat pe frunte. Mi-am reamintit cât de periculoasă era zona în care locuiam, de incidentul de la baie şi de jaf.

Uită-te la mine, un om bogat de numai o oră şi deja paranoic. „Banii nu rezolvă toate problemele, m-am gândit. În schimb, creează altele noi.”

Eram curios cât e ceasul. „Trebuie să-mi iau un ceas!” Am sărit în biblioteca din Stanville; era trei

jumătate dimineaţa. Am pus calculatorul înapoi pe birou şi tocmai mă pregăteam să plec înapoi, când mi-am ridicat privirea.

Biblioteca fusese construită în 1910, o clădire masivă de granit, cu încăperi mai înalte de patru metri. Ştiam informaţia de la domnişoara Tonovire, bibliotecara, ce obişnuia să exerseze cu mine discursul pentru turul instituţiei. Când au instalat aerul condiţionat, în 1973, au pus un plafon fals pentru a acoperi tuburile. Acum încăperea avea doar trei metri înălţime. M-am căţărat pe raftul de reviste din secţiunea dedicată Periodicelor şi am împins de unul dintre panourile de patruzeci pe nouăzeci de centimetri. Acesta s-a ridicat şi a alunecat într-o parte. Deasupra era întuneric.

Am sărit în camera de hotel, de unde am adus zece plase, pe care le-am ascuns în porţiunea din tavan nou descoperită. Le-am aranjat cât mai egal pentru a distribui greutatea. Am lăsat şi cutia cu bancnote de un dolar.

Camera părea goală fără grămezile de bani şi harababura de plase pline. Am închis-o bine pe cea care mai rămăsese şi am băgat-o sub pat. Mi-am scos încălţările, am stins lumina şi m-am întins.

Trupul îmi era obosit, însă mintea nu se putea opri, era prea multă agitaţie, nervozitate, exaltare, vinovăţie în gândurile mele. „Nu vreau să fiu prins! Nu-i lăsa să mă prindă!” M-am întors, încercând să-mi găsesc o poziţie confortabilă. Mintea nu voia să se potolească. Auzeam zgomote în stradă şi nu reuşeam să adorm. Încercam să mă liniştesc spunându-mi: „Cum or să te prindă? Cheltuieşti cu măsură şi nu va şti nimeni. De altfel, nu te pot ţine în arest, chiar dacă au vreo bănuială.”

M-am întors pe o parte.

„Şi biblioteca? Ce faci dacă se hotărăsc să cureţe rafturile de sus? Nu li se va părea ciudat când vor găsi urme de pantofi?” Am scuturat din cap şi am încercat să mă adâncesc mai tare în pernă.

Respiraţia profundă a fost un eşec. Am încercat să număr înapoi de la o mie, dar mi-au revenit în minte

imagini cu grămezi de bani şi bani grămadă. Cei cincizeci de mii de dolari de sub pat păreau să mă împungă în coaste, păreau o prezenţă foarte vie. „Fir-ar să fie, e doar o pungă plină cu hârtie!” Am bătut perna aranjând-o, apoi am închis ochii strâns. După câteva momente interminabile, am oftat, m-am ridicat, m-am încălţat şi am sărit în bibliotecă.

De abia după ce am terminat de şters praful de pe toate rafturile de sus şi am văzut zorile am lăsat cârpa, am sărit în Brooklyn şi am dormit.

— Şi la ce fel de ceas te-ai gândit?

— Unul care să indice ora pentru diferite fusuri orare. Să aibă şi un fel de alarmă, să fie subacvatic şi să fie elegant, dar nu pretenţios. Vreau să arate bine când mă îmbrac mai fiţos, dar să nu mi se dea în cap de fiecare dată când trec printr-un cartier mai rău famat doar pentru că îl port.

Vânzătorul a râs. Purta o barbă tăiată scurt şi o chipă, mica pălărie rotundă pe care o poartă evreii. Era o chestie nouă pentru mine – nu văzusem aşa ceva decât la televizor.

— Văd că te-ai gândit destul de bine. Cam în ce preţ să se încadreze?

— Nu contează, atâta timp cât are caracteristicile astea.

Magazinul era pe 47th Street, un boutique de bijuterii şi electronice. A fost primul lucru pe listă în ziua aceea. Am sărit în staţia de metrou Grand Central, apoi am parcurs pe jos restul de şase străzi.

Vânzătorul a scos trei ceasuri diferite din vitrină.

— Toate trei fac ce vrei tu – au fusuri orare diferite şi alarmă. Acesta e cel mai ieftin, la cincizeci şi cinci de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

— Nu-i foarte elegant, am decis privindu-l.

— Mda, a încuviinţat el foarte amabil. Acestea două sunt mult mai stilate. Cel de aici – mi-a arătat unul aurit, cu o curea într-o combinaţie de auriu şi argintiu – e la preţul de trei sute şaptezeci. Cred că e la promoţie la două

sute nouăzeci şi cinci.

A arătat spre celălalt, un ceas finuţ cu brăţară din piele de reptilă.

— Iar acesta nu este aşa de ţipător, dar e de argint aurit, pe când cel dinainte era din oţel inoxidabil.

— Cât costă? L-am întrebat studiind ceasul finuţ.

— O mie trei sute nouăzeci şi şase de dolari şi treizeci şi cinci de cenţi, mi-a răspuns zâmbind larg.

M-am uitat chiorâş, iar vânzătorul s-a întors să-l pună la loc.

— Îmi place să văd expresia clienţilor când le spun preţul. Nu suntem totuşi pe Fifth Avenue. Nici nu ştiu de ce îl avem pe inventar.

— Îl iau, i-am zis ridicând mâna.

— Pe care? Pe acesta?

A întins mâna liberă după cel strident.

— Nu. Pe celălalt, cel cu o mie patru sute. Cât e cu tot cu taxe?

M-am gândit un moment, apoi am băgat mâna în buzunarul din dreapta – acolo aveam douăzeci de bancnote a câte o sută de dolari. Când am început să le număr pe tejghea, s-a repezit după calculator.

În spatele lui, un şir de televizoare de toate felurile şi mărimile difuzau acelaşi lucru, o telenovelă. S-a terminat şi a apărut sigla ştirilor pe scurt, apoi am văzut intrarea în Chemical Bank din New York. M-am holbat o vreme. Reporterii îndesau microfoane sub nasul unui tip încruntat, care citea de pe o foaie de hârtie. Niciunul dintre aparate nu avea sonorul pornit.

Vânzătorul a observat şi s-a uitat peste umăr.

— A, jaful! Îl vor prinde destul de repede. Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos şi genunchii erau pe punctul de a ceda. Am reuşit să rostesc un singur cuvânt:

— Păi?

— Un milion de dolari dispăruţi după ce au închis seiful. Trebuie să fi fost cineva din interior. Dacă banii nu erau acolo când l-au deschis înseamnă că nu erau nici când l-au închis.

— Nu am auzit ştirea.

— Au difuzat-o la unsprezece jumătate, a spus, numărând restul şi punându-l pe tejghea. Un casier a dat un pont presei. Uite, o mie cinci sute unsprezece dolari şi cincizeci şi cinci de cenţi din o mie cinci sute douăzeci înseamnă opt dolari patruzeci şi cinci de cenţi.

S-a uitat la televizor.

— Oricine ar fi făptaşul, va trebui să păstreze banii multă vreme.

— Cum aşa? L-am întrebat în timp ce aranjam banii cu grijă.

— Angajaţii care au acces la seif vor fi urmăriţi zi şi noapte. Un singur sfanţ cheltuit fără a putea spune de unde îl are, şi uuuuşşşşş!

Mi-a dat chitanţa şi garanţia pentru ceas.

— Te mai pot ajuta şi cu altceva? Un video drăguţ? O cameră video? Un computer?

Toată marfa era super – dar nu aveam unde să o pun încă.

— Poate altă dată.

— Oricând. Oricând doreşti.

Am luat masa la Jockey Club, în hotelul Ritz Carlton, la sud de parc. Recepţionerul de serviciu s-a uitat ciudat la mine când am intrat în hol şi am coborât scările spre restaurant, dar însoţitoarea m-a condus la o masă şi a părut că îi face plăcere. Am ales ce aveau mai scump în meniu.

Cât am aşteptat mâncarea, m-am jucat cu ceasul şi i-am studiat pe ceilalţi clienţi, cum erau îmbrăcaţi şi cum se purtau într-un restaurant de lux. Pe fiecare masă erau flori proaspete, iar chelnerul a adus imediat croasante calde şi unt.

Nu mă prea pricepeam la restaurante, mai ales de când plecase mama. Mă învăţase mult mai mult decât să ţin gura închisă când mănânc, dar tot mă simţeam prost.

N-am mâncat decât jumătate din ce mi-a fost adus. Era foarte mult şi nu prea îmi era foame. Ştirile avuseseră un efect negativ asupra stării mele şi eram iar paranoic.

La primirea notei, am încercat să-i plătesc chelnerului, dar m-a corectat delicat:

— O pot duce la casier sau plătiţi la plecare, cum doriţi.

I-am spus că aşa voi face şi m-am gândit un moment la cum mă îndrumase fără să îmi dea impresia că sunt prost. În locul lui, tata ar fi spus: „Plăteşti la casier, zevzecule. Chiar nimic nu ştii?” Diferenţa era considerabilă, aşa că i-am lăsat chelnerului un bacşiş de douăzeci de dolari.

Mi s-a părut ireal să plătesc o masă de cincizeci de dolari, la fel cum achiziţionarea ceasului mi se păruse un joc. Parcă aveam la dispoziţie bani de la Monopoly, parcă mă jucam de-a „hai să zicem că”.

„Ce ai face, Davy, dacă ai fi bogat?

Aş fi fericit.”

Am traversat strada spre Central Park, renumit pentru vegetaţia sa luxuriantă şi puţin cam nelalocul lui în imensitatea de beton şi oţel.

„Sau măcar aş încerca.”

Partea a doua – ÎN CĂUTAREA FERICIRII

5.

Am cunoscut-o pe Millie în pauza unei versiuni moderne a piesei Sweeney Todd, bărbierul nebun din Fleet Street de pe Broadway, pe care o vedeam a şasea oară. Prima dată plătisem, dar apoi am sărit într-o nişă din spate de la mezanin, la opt fără cinci. La ora aia, luminile sunt stinse deja şi pot găsi un loc fără nicio problemă. Dacă apărea vreun întârziat care se îndrepta spre scaunul meu, mă aplecam pur şi simplu, ca pentru a-mi lega şireturile, şi sărind înapoi în nişă îmi căutam alt loc gol.

Nu mă deranjează să plătesc, dar de cele mai mult ori mă hotărăsc să văd piesa de abia după ridicarea cortinei. La ora aia, casierul de la intrare m-ar face să

pierd vremea, încercând să mă convingă să iau un bilet pentru seara următoare. Prea multă bătaie de cap.

Era o reprezentaţie de joi seara şi lumea venise în număr foarte mare. Eram prins lângă balustrada de la balcon, bând suc de ghimbir umflat la preţ şi privind coada de la toaletă.

— De ce zâmbeşti, mă rog?

Am întors repede capul. O clipă am crezut că era vreunul dintre uşieri, tocmai pornit să mă dea afară, dar era o femeie, puţin mai în vârstă decât mine, însă cu siguranţă peste douăzeci şi unu de ani – consuma un pahar de şampanie.

— Cu mine vorbeşti?

— Evident. Poate sunt cam îndrăzneaţă, dar într-o mulţime ca asta, familiaritatea e ceva de la sine înţeles.

— Da, aşa este. Eu sunt David.

— Millie, a spus ea dând uşor din mână. Purta o bluză elegantă şi pantaloni negri.

Drăguţă, cu ochelari rotunzi, nemachiată, cu părul filat la bază, încadrându-i faţa într-o cascadă conică, neagră şi lucioasă.

— Aşadar, de ce zâmbeai?

— Ăă... cred că mă simţeam puţin superior că nu trebuie să stau la rând, am răspuns încruntându-mă. Temporara familiaritate poate presupune şi conversaţii despre toaletă?

— De ce nu? A răspuns ridicând din umeri. Aş fi şi eu la rând acum, dacă nu m-aş fi strecurat în timpul primului act. Probabil că va trebui să repet mişcarea mai târziu. Care-i secretul tău? Vezică de oţel?

— Cam aşa ceva, am confirmat roşind.

— Ai roşit? Credeam că bărbaţii tineri vorbesc tot timpul despre funcţiile corpului. Cel puţin fraţii mei aşa fac.

— E cald aici.

— Mda. Bine. Nu mai discutăm despre funcţia excretoare. Mai sunt şi alte subiecte tabu?

— Aş prefera să nu îţi dau idei.

— Punct lovit, a spus râzând. Locuieşti pe aici?

— Într-un fel. Călătoresc mult, dar momentan aici e acasă.

— Eu nu. Sunt în zonă pentru o săptămână, cică sunt turistă. Tre' să mă întorc la şcoală peste două săptămâni.

— Unde?

— Oklahoma, psihologie. M-am gândit un moment.

— Stillwater?

— Mda. Se vede că umbli prin lume.

— Nu prin Oklahoma. Bunicul a făcut şcoala acolo, pe vremea când se numea Şcoala Agricolă şi Mecanică.

— Tu unde studiezi?

— Nu studiez. Nu am aptitudini pentru astfel de activităţi.

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor.

— Nu pari deloc prost. Am roşit din nou.

— Nu simt nevoia să mă grăbesc.

Luminile au început să se stingă pentru următorul act. Fata a terminat şampania şi a aruncat paharul de plastic într-un coş de gunoi. Apoi a întins mâna. I-am strâns-o. A scuturat-o ferm de două ori şi a zis:

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, David. Vizionare plăcută în continuare.

— Şi ţie, Millie.

La actul al doilea, am plâns. Soţia lui Sweeney, căreia îi fusese furat copilul şi înnebunise în urma unui viol, se dovedeşte a fi o desfrânată scrântită şi fără adăpost, dar numai după ce Sweeney o omoară pentru că a fost martora uciderii violatorului ei, Jude Turpin. Prima dată când am văzut scena, am hotărât că nu-mi place şi chiar am părăsit teatrul cu o impresie destul de proastă despre spectacol. Am analizat chipul fiecărei cerşetoare întâlnite pe stradă în ideea că poate o găsesc pe mama şi de-abia atunci mi-am dat seama cât uram acea scenă. Dar asta nu m-a făcut să mă uit lung la sărmanele femei şi după o vreme m-am întors să revăd piesa.

Am plecat înainte de final, sărind la gara din Grand Central. E unul dintre locurile unde poţi găsi un taxi

noaptea târziu. Am ridicat mâna şi un negru, cam de vreo douăzeci şi cinci de ani şi prost îmbrăcat, a sărit în stradă.

— Taxi? Ai nevoie de taxi? Îţi găsesc eu unul. Puteam să merg până la staţia de taxiuri de pe Vanderbilt Avenue, dar fie, aşa că am aprobat.

Şi-a vârât în gură un fluier cromat, precum cel al poliţiştilor, şi a suflat. Două şuierături stridente şi pătrunzătoare. De la capătul străzii, un taxi a ţâşnit spre noi. Negrul a ţinut uşa deschisă. I-am dat o bancnotă.

— Hei! Doi dolari pentru un taxi? Doi dolari?

— E de zece.

S-a dat înapoi surprins.

— Ah, da! Mersi, băiete.

L-am rugat pe taximetrist să întoarcă pe 45th Street, la teatrul unde se juca Sweeney, şi să parcheze după colţ. Am coborât pe trotuar, rămânând cu un picior în maşină pentru a ţine la depărtare oamenii care voiau taxiul.

— Aştept pe cineva. E ocupat. Momentan eu merg cu el. Îmi pare rău. Nu, nu vreau să-l împart cu nimeni. Aştept pe cineva. Plecaţi.

Începeam să mă întreb dacă are rost, când, în sfârşit, a apărut şi Millie, arătând exact ca o fată din New York, cu poşeta trecută după gât şi cu o expresie foarte hotărâtă.

— Millie!

— David, cum de ai făcut rost de taxi? S-a întors ea foarte surprinsă.

— Magie, am răspuns dând din mâini şi ridicând din umeri. Dă-mi voie să te conduc.

— Nu ştii încotro o iau, a zis apropiindu-se.

— Şi?

— Stau în Village.

— La fix. Urcă.

I-am deschis uşa după care am spus şoferului:

— Sheridan Square.

M-am încruntat. „La fix.” Tata folosea des expresia asta. M-am întrebat ce alte lucruri mai făceam ca el.

— Unde-i asta? S-a încruntat Millie.

— Chiar în centru la Village. De asemenea, foarte

aproape de câteva restaurante foarte bune. Ţi-e foame?

— Ce înseamnă asta? Credeam că împărţim taxiul şi atât, spuse ea ţâfnoasă şi totuşi zâmbind.

— Cât o să coste drumul? Voiam să iau metroul. Un taxi nu era inclus în bugetul meu.

Auzisem că e aproape imposibil să găseşti unul după ce se termină piesa de la teatru.

— E adevărat. Cât te-am aşteptat m-am simţit ca pe planeta zombilor porniţi în căutare de taxiuri.

— M-ai aşteptat? Mă întrebă ea uşor îngrijorată. Mama mi-a spus să nu stau de vorbă cu străinii. Cât va costa drumul?

— Uită de el. Ţi-am oferit un drum, nu jumătate de taxi. Şi mi-ar prinde bine ceva de mâncare dacă vrei şi tu ceva.

— Hmmm, câţi ani ai exact, David? Am roşit şi m-am uitat la ceas.

— În patruzeci şi şapte de minute, voi face optsprezece.

Mi-am întors privirea, contemplând clădirile şi trotuarele. Mi-am amintit ce s-a întâmplat la aniversarea trecută şi m-am cutremurat.

— Atunci la mulţi ani, în avans, mi-a urat cu privirea aţintită în faţă. Te porţi de parcă ai fi mult mai în vârstă. Te îmbraci extrem de elegant şi nu pari de optsprezece ani.

Am ridicat din umeri.

— Citesc mult... şi îmi permit să mă îmbrac aşa.

— Trebuie să ai o slujbă.

Mă simţeam foarte singur şi mă întrebam ce caut în taxi cu femeia aceea.

— N-am nicio slujbă, Millie. Nu am nevoie.

— Aşa bogaţi sunt ai tăi?

Mi-am adus aminte de tata cu sticla şi Cadillacul lui.

— Tata se descurcă, dar nu iau nimic de la el. Am banii mei – speculaţii bancare.

— Nu mergi la şcoală şi nu lucrezi? Atunci ce faci?

Am zâmbit fără mare tragere de inimă.

— Citesc mult.

— Ai mai spus asta.

— Păi… e adevărat.

S-a uitat pe geamul portierei, cu amândouă mâinile strânse pe poşetă. Într-un final, s-a întors.

— Am mâncat înainte de piesă, dar ar merge un cappuccino sau un espresso la una dintre cafenelele acelea cu terasă.

La câteva zile după jaf, când am reuşit să mă liniştesc, m-am mutat la hotelul Gramercy Park. A fost bine o vreme, dar după o lună nu am mai putut suporta atmosfera locului şi mărimea camerei. Am început să caut un apartament întâi în Village, dar, deşi îmi puteam permite să stau acolo, peste tot era nevoie de acte şi conturi în bancă – lucruri de care nu dispuneam. Până la urmă am găsit un loc în East Flatbush, la jumătate din preţ şi mult mai puţină bătaie de cap. Am încheiat un contract pe un an şi am plătit proprietarului garanţia şi chiria pe trei luni prin mandat poştal. Părea să-i convină.

La scurtă vreme după ce m-am mutat, am făcut câteva reparaţii minore, am adăugat guşeuri pentru zăvoare de fier pe ambele părţi ale uşii, după care am închis o debara din hol. Când am terminat, era doar un alt perete, o cameră fără intrare.

Mai puţin pentru mine.

Şi în afară de zgomotele ciudate, pe care m-am străduit să le fac doar în timpul zilei, când vecinii de dedesubt erau la lucru, am procedat cu foarte multă precauţie. Am sărit cu toate materialele de pe şantierul din Yonkers direct în cameră. Nu m-a văzut nimeni aducând barele de fier sau materialele pentru zidul fals.

După aceea am mutat banii din bibliotecă, aranjându-i în ordine pe rafturi în cămăruţa secretă. Mi-a luat o săptămână să înlocuiesc banderolele de hârtie ale Chemical Bank cu elastice, după care le-am ars în chiuveta din bucătărie.

Înainte simţeam că într-o zi voi sări în bibliotecă, unde mă va aştepta un poliţist. Acum cea mai mare teamă era să nu vină proprietarul şi să mă întrebe ce s-a

întâmplat cu debaraua.

Acoperirea peretelui într-un mod atât de frumos mi-a făcut bine. Nu era un lucru cumpărat cu bani, nici realizat de altcineva, astfel că mi-a dat încredere în mine şi m-am hotărât să fac mai multe pe viitor.

Am cumpărat pentru apartament doar mobilă pe care o puteam ridica. Dacă era vreo piesă prea grea, trebuia să se poată dezasambla. Astfel puteam să le sar direct acasă. Cea mai mare parte din mobilă era reprezentată de rafturi. Celelalte cumpărături erau, în general, cărţi.

Millie mai stătea patru zile în oraş. M-a lăsat să o însoţesc în mai multe locuri tipice pentru turişti – grădina zoologică din Bronx, Muzeul Metropolitan, Empire State Building. Am mai dus-o la încă două spectacole pe Broadway şi la cină la Taverna Verde. De abia a acceptat.

— Eşti foarte drăguţ, David, dar eşti cu trei ani şi jumătate mai mic decât mine. Nu îmi place să cheltuieşti bani cu mine pretinzând că nu vrei nimic în schimb.

Ne plimbam prin Central Park de-a lungul lui Sheep Meadow, în drum spre mall. Zmee, stropi mari de culoare, păreau că vopsesc cerul.

Bicicliştii treceau în grupuri pe trotuar, de cealaltă parte a gardului.

— Şi de ce aş pretinde ceva? În primul rând, nu încerc să creez o obligaţie între noi. Am banii ăştia şi îmi face plăcere să îi cheltuiesc cu tine. Tot ce aştept este exact acest timp petrecut împreună. Timp în care nu stau singur. Nu m-ar deranja să fie şi altceva, dar nu mă aştept să cumpăr un asemenea lucru. Iar toată chestia cu vârsta e o mare porcărie sexistă; mă surprinde că tocmai tu gândeşti astfel.

— Care-i partea sexistă? Mă privi ea încruntată.

— Dacă aş fi cu trei ani mai mare, o relaţie ar fi posibilă, chiar probabilă. Ai fost vreodată cu vreun tip mai mare ca tine cu trei ani?

A roşit, iar eu am continuat:

— Cred că e acceptabil în societate, pentru că bărbaţii mai în vârstă au acumulat mai multe bunuri, fiind

deci pretendenţii potriviţi. Probabil ăsta e primul motiv. Poate e porcăria aia cu masculul feroce. Taurii mai bătrâni au supravieţuit mai mult, iar genele lor merită răspândite. Nu ai trecut de factorii de genul ăsta? Laşi o gândire tipic masculină să decidă în locul tău ce şi cine e cel mai potrivit pentru tine?

— Scuteşte-mă, David.

Am ridicat din umeri.

— Dacă ai vreun motiv pentru care nu vrei să-ţi petreci timpul cu mine, spune-mi. Dar nu folosi vârsta ca scuză.

Mi-am privit vârful pantofilor şi am continuat mai încet:

— Suport şi aşa destule din cauza vârstei.

N-a mai zis nimic multă vreme, până am trecut de cafeneaua de lângă fântână. Urechile mă ardeau şi eram furios pe mine însumi – aproape ruşinat, fără să ştiu însă de ce. Îmi doream să nu fi spus nimic.

— Nu prea e corect, nu? A început într-un final. Sânte supuşi unor idei preconcepute ce ne sunt inoculate cu forţa încă din copilărie.

Când am ajuns pe trotuar s-a oprit şi s-a aşezat pe o bancă din apropiere.

— Lasă-mă să-ţi mai explic o dată. Nu ar fi corect să ne implicăm în niciun fel, atât timp cât eu plec spre Stillwater mâine.

— Oricum călătoresc mult, iar Universitatea din Oklahoma nu e chiar aşa departe, am spus ridicând din umeri.

A dat din cap.

— Nu ştiu ce să spun.

— Haide! Am luat-o de mână şi am ridicat-o în picioare. Îţi cumpăr o îngheţată italiană.

— Nu, a refuzat ea râzând. Eu îţi cumpăr o îngheţată italiană. Am bani pentru atâta lucru.

S-a ridicat, dar a continuat să mă ţină de mână.

— Am să încerc să fiu deschisă şi în legătură cu alte lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri! Doar lucruri. Şi acum taci. Şi nu mai zâmbi aşa.

De abia după ce am închiriat apartamentul m-am întors în casa tatei. Cât am stat la Gramercy Park, spălatul rufelor intra în preţ şi comandam mâncare în cameră dacă nu voiam să ies în oraş, aşa că aveam foarte puţine motive să mă întorc în Stanville.

Dar a doua zi, în noua locuinţă am avut nevoie de un cui şi ciocan ca să pun pe perete o litografie pe care o cumpărasem din Village. Puteam să merg într-un magazin, dar voiam să o agăţ chiar atunci.

Am sărit direct în garaj şi am cotrobăit pe rafturi după un cui. Găsisem unul şi tocmai luam ciocanul, când am auzit zgomot de paşi. Am aruncat o privire pe geamul uşii de la garaj şi am văzut capota maşinii.

„A, e sâmbătă."

Când uşa dinspre bucătărie s-a mişcat m-am întors în apartament.

De două ori mi-am dat peste deget cât am bătut cuiul în perete. Apoi, după ce am agăţat litografia, mi-am dat seama că o aşezasem prea jos şi a trebuit să o iau de la început, cu tot cu loviturile peste degete.

„Să-l ia naiba oricum!"

Am reveni în garaj, am trântit zgomotos ciocanul pe masa de tâmplărie şi m-am reîntors în apartament.

Aşa-i trebuie, mi-am spus, să dea iar buzna înăuntru şi să nu găsească nimic.

Săptămâna următoare am sărit iar în casă şi, după ce m-am convins că nu era acasă, am spălat o tură de rufe. Cât a mers maşina m-am plimbat să văd ce se mai schimbase prin locuinţă. Era mult mai curat decât acum patru săptămâni, când îmi spălasem hainele acolo ultima dată. M-am întrebat dacă angajase pe cineva, eu nemaifiind în zonă să fac toată treaba. Totuşi, camera lui nu era aşa de ordonată, şosete şi cămăşi erau aruncate grămadă într-un colţ. O pereche de pantaloni atârna neglijent pe spătarul unui scaun. Mi-am adus aminte cum

am găsit portofelul tatei, după ce am tras de pe el nişte nădragi asemănători.

Atunci găsisem bancnotele de o sută de dolari.

A început să mă doară ceafa, ca de obicei când îmi aminteam de banii ăia. Majoritatea mi-au fost luaţi în timpul jafului din Brooklyn. M-am simţit cuprins de remuşcări.

„Ei drăcie!”

Mi-a luat mai puţin de treizeci de secunde să sar în debaraua cu bani, să scot douăzeci şi două de bancnote de o sută şi să vin înapoi. Banii păreau un model frumos pe patul tatei, împărţiţi în cinci rânduri de câte patru. Mi l-am imaginat întorcându-se acasă şi găsindu-i întinşi aşa. Mă delectam cu gândul la expresia lui surprinsă, şocată şi la limbajul pe care îl va folosi.

Când am scos hainele din uscător, m-am hotărât să găsesc alt loc pentru spălatul rufelor. Sentimentul că nu îi mai datoram nimic îmi plăcea nespus. Singurele lucruri pe care le voi lua din casă de acum înainte vor fi cele de la mine din cameră. Nimic de la el. Niciun capăt de aţă.

Am început să caut alţii ca mine în locurile în care mă simţeam cel mai bine, adică în biblioteci. Sursele mele erau cărţile de care obişnuiam să râd, înşiruite pe rafturile din secţiunea despre ştiinţele oculte şi percepţiile extrasenzoriale. Nu era nimic ce putea fi considerat altceva decât folclor, dar m-am trezit citindu-le cu nesaţ.

Era o grămadă de cărţi în secţiunile cu „bau-bau” ale bibliotecii: chestii foarte bizare – ploi cu broaşte, cercuri în lanuri de grâu, bântuiri, profeţi, oameni cu vieţi anterioare, telepaţi, persoane cu puteri telechinetice, radiestezişti şi ozeneuri. Mai nimic despre teleporţi.

M-am mutat de la biblioteca din Stanville, la filiala pentru cercetare a Bibliotecii publice din New York, la intrarea căreia te întâmpină câţiva lei. Am găsit mai multe lucruri, dar să fim serioşi, dovezile nu erau deloc convingătoare. În realitate – care dovezi?

Talentul meu urma un tipar. Este repetabil şi poate fi verificat.

Cel puţin aşa cred.

Să fiu sincer ştiam doar că eu pot să-l repet. Experienţele mele păreau să se repete. Nu am sărit niciodată în faţa unor martori obiectivi. Şi nici nu aveam vreo intenţie.

Singura dovadă reală era jaful de la bancă. Doar ajunsese în ziar. Poate căutarea mea ar trebui să se concentreze asupra delictelor nerezolvate.

„Sigur Davy. Cum te ajută asta să găseşti alţi teleporţi? Nici măcar nu garantează existenţa lor, ci doar a unor cazuri nerezolvate."

Descurajat, am renunţat o vreme să mai caut, în schimb m-am întrebat de ce. De ce mă puteam teleporta? Nu cum. De ce? Ce aveam în plus faţă de restul lumii? Oare puteau şi ceilalţi să se teleporteze dacă se aflau în situaţii destul de disperate? Nu prea îmi venea să cred. Foarte mulţi oameni erau puşi în situaţii dramatice şi îndurau, sufereau sau cedau. Dacă scăpau, reuşeau prin mijloace obişnuite, deşi, de cele mai multe ori – ca în cazul incidentului cu Topper –, cădeau din lac în puţ. Totuşi poate că existau unii care să fi scăpat prin tehnica mea.

Şi totuşi, de ce eu? Era ceva genetic? Gândul că tata s-ar putea teleporta îmi îngheţa sângele în vene, mă făcea să fiu atent la toate ungherele întunecate şi să mă uit peste umăr mai des. Raţiunea îmi spunea că nu e posibil. Erau prea multe ocazii în care ar fi sărit dacă ar fi putut. Dar oricât mi-aş fi repetat, aveam un presentiment care nu îmi dădea pace.

Oare mama se putea teleporta? Asta făcuse? Fugise de lângă tata aşa cum făcusem şi eu? De ce nu m-a luat şi pe mine? Dacă se putea teleporta, de ce nu s-a întors după mine? Şi dacă nu se putea teleporta, ce i se întâmplase?

Toată viaţa m-am întrebat dacă nu eram vreun soi de extraterestru – vreun copil ciudat al altcuiva, schimbat la naştere din greşeală. Printre altele, asta ar explica de ce mă trata tata aşa.

După unele cărţi mai dure, guvernul muşamaliza toată informaţia – ascundea dovezi, reducea martori la

tăcere şi fabrica tot felul de explicaţii alternative. Un astfel de comportament îmi amintea de tata. Lucrurile se tot schimbau la noi. Permisiunea pentru anumite chestii se schimba, evenimentele deveneau distorsionate şi amintirile se estompau. De multe ori m-am întrebat care dintre noi era nebun.

Totuşi, nu credeam că sunt extraterestru... dar nu eram sigur.

Proprietarul s-a uitat ciudat la mine, când l-am întrebat dacă pot să-i plătesc chiria în bani gheaţă.

— Bani gheaţă? Drace, în niciun caz. E destul de rău cu mandatele poştale. De ce nu îţi deschizi un cont? Mi s-a părut mie ciudat că plăteşti aşa, dar m-am gândit că eşti nou pe aici şi nu ştii cum merg lucrurile. Vrei să am probleme cu fiscul?

— Nu, i-am răspuns clătinând din cap. A mijit ochii.

— Organele fiscale se sesizează imediat în cazul tranzacţiilor cu sume mari în bani gheaţă. N-aş vrea să cred că e ceva în neregulă cu venitul tău.

— A, nu, am dat iar din cap. Doar că am rămas cu o grămadă de bani după o călătorie.

Urechile îmi ardeau şi îmi era rău de la stomac.

Mai târziu, i-am dat bărbatului un alt mandat poştal, dar am văzut că îl pune pe gânduri.

O femeie mi-a spus la telefon că pentru a deschide un cont am nevoie de un carnet de conducere şi de un număr de asigurare socială. Nu aveam niciuna, nici alta. Chiar şi pentru apelul ăsta a trebuit să folosesc un telefon public, îmi era teamă să încerc să îmi iau un telefon fără acte.

Mi-am băgat o mie de dolari în buzunar şi am sărit în Manhattan, la vest de Times Square, unde magazinele pentru adulţi şi cinematografele porno se întindeau de-a lungul 42nd Street şi pe Eighth Avenue. În două ore, mi s-au oferit droguri, fete, băieţi şi copii. Un individ mi-a spus că putea să-mi facă rost de un carnet de conducere, dar în realitate voia să mă atragă pe o străduţă, să îmi facă felul. Am dispărut înainte să-mi poată face ceva şi am renunţat să mai încerc în ziua aceea.

Biblioteca din Stanville e aproape de centrul oraşului, o zonă ce cuprindea câteva străzi, unde se ridică imobile de interes public, restaurante, magazine aflate în pragul falimentului. Wal-Mart-ul de la marginea oraşului şi micul mall de la treizeci de kilometri, din Waverly, aveau un efect negativ asupra afacerilor.

Mergeam de-a lungul străzii principale, gândindu-mă cât de diferit e oraşul ăsta mic şi insignifiant faţă de New York.

Intrarea astupată cu placaj a cinematografului Royale era plină de graffiti, iar mesajul era „Armăsarii conduc”. În New York, graffitiurile de pe astfel de clădiri erau obscene sau expresia furiei şi nu aparţineau nicidecum echipei de sport a şcolii care-şi aducea singură laude. Pe de altă parte, în Manhattan erau peste cincizeci de cinematografe, şi asta fără să le punem la socoteală pe cele care rulau filme porno. Aici, singurul existent era închis, terminat de industria video. Dacă voia careva un cinema adevărat, trebuia să meargă la cel din Waverly.

Nu avea niciun rost să compari restaurantele, dar cât de variate erau şi ce gamă largă acopereau mi-am dat seama de abia la Dairy Queen. Era construit din cărămidă, cu geamuri mari şi lumină fluorescentă puternică. Atmosfera şi farmecul locului nu se deosebeau cu mult de cele ale unui cabinet medical. Imediat, mi-am adus aminte de şapte localuri din Greenwich Village care m-ar fi servit cu orice, de la îngheţată de toate felurile la îngheţată pe bază de apă, la iaurt îngheţat, şi până la plăcintă bavareză. Puteam să fiu în oricare dintre ele cât ai bate din palme.

— O îngheţată mică la cornet, vă rog.

Nu o cunoşteam pe femeia în vârstă de după tejghea, dar Robert Werner, care fusese cu mine la cursul de biologie, frigea carnea pentru hamburgeri. Şi-a ridicat privirea de la plită şi văzându-mă s-a încruntat, de parcă mă cunoştea, dar nu reuşea să îşi aducă aminte de unde. Trecuse mai mult de un an, însă tot m-a deranjat că nu mă recunoaşte.

— Şaptezeci şi trei de cenţi.

Am plătit. În Village m-ar fi costat mult mai mult. În vreme ce mă îndreptam spre unul dintre separeurile laminate, m-am văzut în oglinda aşezată de-a lungul peretelui. Nici nu era de mirare că Robert nu mă recunoscuse.

Purtam pantaloni de la Bergdorf, o cămaşă de la un vânzător arogant de pe Madison Avenue şi pantofi de la Sacks, Fifth Avenue. Părul îmi era tuns cu grijă, puţin punk, foarte diferit de învălmăşeala diformă pe care o aveam pe cap cu douăsprezece luni în urmă. Atunci aş fi purtat jeanşi uzaţi sau prea mari, cămăşi cu modele ce nu se asortau şi tenişi vechi de trei ani. Aveam şi găuri în şosete.

Am rămas privindu-mă un moment şi o arătare a eului meu stângaci mi-a dat fiori. M-am aşezat cu spatele la oglindă şi am mâncat îngheţata.

Robert a venit să debaraseze o masă de alături. M-a privit la fel de confuz. „Hai fie!”

— Cum îţi mai merge, Robert? A zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Bine. Ţie? Nu ne-am mai văzut de mult. Tot nu reuşea să îşi dea seama de unde mă cunoaşte.

— Poţi spune şi aşa, am zis eu râzând. De mai mult de un an.

— De la...?

A făcut o pauză, de parcă şi-ar aminti, invitându-mă să umplu golul.

— Va trebui să îţi aminteşti singur, i-am răspuns zâmbind larg. Nu te ajut.

Mi-a aruncat o privire fioroasă.

— Bine. Fir-ar să fie! Te ştiu, dar nu pot să îmi aduc aminte de unde? Scuteşte-mă!

Am dat din cap şi am ciugulit din îngheţată. S-a întors să termine de debarasat, apoi a sărit deodată:

— Davy? Iisuse, Davy Rice!

— Bingo!

— Am crezut că ai ajuns ca ăia care au poza pe cutiile de lapte.

— Drăguţă metaforă.

— Te-ai întors acasă?

— Nu! Şi am clipit surprins de hotărârea din vocea mea, apoi am continuat mai calm. Nu m-am întors. Doar o vizită în oraşul natal.

— Aha, făcu el vârându-şi mâinile în buzunar. Arăţi foarte bine. Foarte diferit.

— Sunt OK. Sunt... am spus ridicând din umeri.

— Unde locuieşti acum?

Am vrut să-l mint, să-l induc în eroare, dar mi s-a părut o chestie meschină.

— Aş prefera să nu spun. S-a încruntat.

— A, tatăl tău încă mai pune afişe din alea?

— Iisuse, sper că nu.

S-a apucat să şteargă masa.

— Eşti pe aici sâmbătă? Sue Kimmel dă o petrecere.

— Nu am prea avut de-a face cu gaşca aia, am refuzat simţind cum mă înroşesc. Jumătate sunt la facultate. Nu cred că m-ar vrea printre ei.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Hai fie, poate se gândesc prea mult la haine şi alte chestii din astea. Pe mine m-au invitat doar pentru că soră-mea e o apropiată de-a lui Sue. Tu te-ai potrivi mult mai bine printre ei decât mine. Dacă vrei să vii, garantez eu pentru tine.

„Dumnezeule, trebuie să fiu tare schimbat."

— Nu ai nicio parteneră?

— Nee. Nimic stabilit. Trish Mcmillan va fi pe acolo şi e ceva între noi, oarecum, dar nu e partenera mea.

— Frumos din partea ta, Robert. Dar nu eşti obligat să faci asta.

— Vorbeşti de parcă umblu toată ziua cu tipi stilaţi, a spus clipind. Poate mă vor privi altfel dacă vii.

— Păi... mi-ar plăcea. Lucrezi toată săptămâna?

— Da. Chiar şi sâmbăta, până la şase. Strâng bani pentru facultate.

— Cam pe la cât eşti gata?

— La opt, poate.

— Conduci?

— Mda, hârbul ăla e al meu, a confirmat arătând spre parcare.

Am tras adânc aer în piept. Nu voiam să trec pe la el. Nu ştiam ce i-ar spune tatei părinţii lui despre mine. Dar gândul de a merge la petrecere... chiar mă tenta.

— Poţi să mă iei de aici?

— Sigur. Opt fix, sâmbătă seara.

În seara aceea am vorbit la telefon cu Millie. A fost foarte frustrant, pentru că trebuia să bag monede în aparat.

— Şi cum merge cu şcoala?

— Binişor. Nu a trebuit să mă chinui prea tare, e doar prima lună.

Un mesaj înregistrat m-a atenţionat să mai pun monede. Am îndesat mai multe, iar Millie a început să râdă.

— Chiar trebuie să îţi iei telefon.

— E în plan. Dar să îţi faci rost de unul în New York... te sun să îţi spun numărul când reuşesc.

— Bine.

Mă aflam la telefoanele publice din capătul holului la Grand Hyatt, lângă Grand Central, cu un mic munte de monede pe poliţa din faţa mea. Oamenii treceau pe lângă mine în drum spre toalete. Din când în când un gardian în costum îi dădea afară pe cei care nu stăteau în hotel. Erau de obicei negri, îmbrăcaţi în zdrenţe şi cărând boccele cu tot felul de lucruri.

Nu ştiu de ce mă deranja faptul că şi gardianul era negru.

— Ce-ai spus?

— Am spus că se ţine o petrecere peste două săptămâni, a zis Millie indignată. Nu vreau să merg pentru că vine şi Mark.

— Mark e fostul tău prieten?

— Da, doar că el are impresia că încă mai suntem împreună.

— Cum aşa? Credeam că nu îi răspunzi la telefon şi

că nu îţi face vizite.

— Exact. Dar e incredibil. Parcă nu observă. Şi împuţitul nu se lasă, deşi ştiu că se vede cu cineva.

— Hmmm! Pare să vrei tare mult să mergi la petrecerea asta.

— Adevărul e că nu îmi place să iau decizii în funcţie de el. Mă enervează la culme.

— Aş putea...

Înregistrarea mi-a cerut din nou bani.

— Ce-ai spus David?

— Aş putea veni cu tine.

— Fii serios, eşti în New York.

— Evident, acum. Dar peste două săptămâni pot fi în Stillwater.

— Ar fi drăguţ, a spus ea după un moment de tăcere. Dar nu cred până nu văd.

— Hei, să fii sigură. Vii să mă iei de la aeroport? Sau iau un taxi?

— Iisuse! Un taxi nu face o sută de kilometri până la Stillwater. Vin să te iau, dar trebuie să fie după cursuri.

— Bun.

— Vorbeşti serios?

— Da.

A tăcut iar.

— Bine atunci, încuviinţă ea după o nouă pauză. Să mă anunţi.

Şi cam aşa am rezolvat cu următoarele două sâmbete. Ne-am luat rămas-bun şi am închis. Gardianul ieşea din toaletă urmând îndeaproape un alt om al străzii. Am vărsat restul monedelor de pe poliţă într-una dintre pungile lui de plastic. S-a uitat la mine surprins, poate un pic speriat, iar paznicul mi-a aruncat o privire încruntată.

Am luat colţul şi am sărit.

Leo Pasquale era băiat de serviciu la Gramercy Park, frumosul hotel la care stătusem înainte să închiriez apartamentul. Câştigase în faţa celorlalţi dreptul de a mă servi. Dau bacşiş gras.

— Hei, domnu’ Rice, mă bucur să vă revăd!

— Bună, Leo, l-am salutat înclinând din cap.

— V-aţi întors la noi? În ce cameră staţi?

— Nu. Am un apartament acum. Dar aş avea nevoie de ajutorul tău.

S-a uitat în jur, căutându-l din priviri pe şeful de sală, apoi a înclinat capul spre lift.

— Să mergem până la zece.

— Bine.

La etajul zece m-a condus pe un hol şi a descuiat o uşă cu cartela.

— Intraţi.

Era un apartament. Am ieşit pe un balcon imens, aproape cât o terasă. După-amiaza era plăcută şi caldă, fără să fie înăbuşitoare. Zgomotul traficului de pe Lexington Avenue ajungea aici precum cel al valurilor, aproape ca la surf. Alte clădiri se înălţau împrejur asemenea unor stânci imense.

— De ce ai nevoie, David? Fete? Droguri recreaţionale?

Am scos banii din buzunar şi am numărat cinci sute de dolari. I-am dat, iar pe ceilalţi i-am ţinut la vedere în cealaltă mână.

— Avans. Restul îl primeşti după livrare.

— Livrarea a ce? A întrebat lingându-se pe buze.

De data asta am ezitat eu.

— Vreau un carnet de conducere de New York, destul de bine făcut ca să treacă de un control al poliţiei.

— Să fiu al dracu', omule. Poţi să cumperi un carnet fals cu mai puţin de o sută... unul bun sub două cincizeci.

— Banii tăi sunt doar comisionul pentru intermediere, Leo, i-am spus clătinând din cap. Nu plătesc acte false cu mia asta, plătesc să mi se facă legătura cu un expert. Serviciile lui le plătesc personal.

Leo a ridicat din sprâncene, umezindu-şi iar buzele.

— Deci toată mia e pentru mine?

— Dacă îmi aduci produsul. Insă dacă e vreo chestie contrafăcută, dacă nu e valabil, poţi să uiţi de ceilalţi bani. Găseşte-mi un tip priceput şi restul e al tău. Se poate?

A pipăit bancnotele să simtă textura hârtiei.

— Da, sunt destul de sigur. Personal nu cunosc pe nimeni, dar ştiu o grămadă de imigranţi cu acte foarte bune. Ai un număr de telefon la care să dau de tine?

— Nu, am zâmbit eu.

— Nu ai încredere.

— Nu am telefon, am explicat clătinând din cap. Te caut eu. Pe când ştii ceva?

A împăturit banii cu grijă şi i-a băgat în buzunar.

— Încearcă mâine.

I-am dat unui cerşetor douăzeci de dolari ca să intre într-un magazin cu băuturi şi să cumpere o sticlă din cea mai scumpă şampanie la un litru jumătate. A ieşit cu o sticlă voluminoasă într-o mână şi un urcior de vin la subraţ.

— Ţine, băiete! Să te distrezi pe cinste. Eu aşa plănuiesc.

M-am gândit la tata. Mi-a trecut prin cap să iau vinul omului, să-l smulg şi să sar înainte să poată reacţiona. Dar am spus un „mulţumesc" politicos şi m-am retras în apartament în momentul în care s-a întors cu spatele.

Şampania de abia avea loc, culcată în micul frigider, dar şi aşa s-a lovit de uşă. Am proptit un scaun de ea ca să stea închisă.

Următoarele două ore le-am petrecut pe Fifth Avenue, cumpărând haine şi pantofi. Unii dintre vânzători chiar şi-au adus aminte de mine. După aceea i-am făcut o vizită stilistului din Village, pentru o tunsoare.

„Nici măcar nu îţi plac oamenii ăştia, Davy. Ce îţi baţi capul atâta?"

M-am bărbierit cu grijă, dându-mi jos perciunii şi scăpând cu doar câteva tăieturi. M-am hotărât să îmi cumpăr un aparat de ras electric. „Sper să se oprească sângerarea până diseară." Chipul din oglindă era cel al unui străin, calm şi reţinut. Nici vorbă de crampe sau emoţii. Am şters urmele de sânge cu degetul umed, întinzându-le.

Fir-ar să fie!

Mai erau trei ore până la petrecere, dar nu aveam chef nici să citesc, nici să dorm, sau să mă uit la televizor. Mi-am pus nişte haine vechi, comode, din cele pe care le adusesem cu mine la New York şi am sărit în curtea tatei.

Maşina nu era acolo. M-am retras la mine în cameră.

Un strat subţire de praf acoperea biroul şi pervazul şi am simţit un miros vag de mucegai. Am încercat să deschid uşa ce dădea în hol, dar nu am reuşit. Am tras mai tare. Nimic.

Am sărit în coridor.

O balama ţinea uşa fixată pe cadru. Era încuiată cu un lacăt imens de alamă. Ce porcărie!

M-am dus la bucătărie şi am găsit biletul pe frigider.

Davy,

Ce vrei? De ce nu vii acasă? Promit să nu mai dau în tine. Îmi pare rău pentru cele întâmplate. Uneori îmi ies din pepeni. Aş vrea să nu mai treci pe acasă dacă nu rămâi. Mă sperie. Aş putea să te confund cu un hoţ şi să te împuşc. Întoarce-te acasă, bine?

Tata

Era prins de frigider cu un magnet pe care îl colorasem în şcoala primară, o bucată de argilă verde cu albastru. Am luat biletul şi l-am mototolit.

Alte promisiuni. „Ţi-ai călcat de prea multe ori cuvântul până acum.” După un moment, am netezit un colţ al hârtiei şi l-am vârât sub magnet. Era un ghemotoc care atârna lângă bucata de argilă.

„Să vedem ce părere are despre asta.”

Eram furios şi mă apucase durerea de cap. „De ce mă tot întorc aici?” Am luat recipientul cu făină. Era un borcan mare cu un capac de lemn. L-am aruncat în sus. Aproape că a atins tavanul, după care a coborât. Înainte să ajungă jos am sărit.

6.

— Să fiu al naibii! Da’ de unde te îmbraci? În loc să răspund, am ridicat din umeri şi am urcat în maşina lui Robert. Arcurile au scârţâit şi a trebuit să trântesc uşa de două ori ca să se închidă. Am pus sticla de şampanie între noi, pe banchetă. Îi legasem de gât o panglică albă.

Robert a ieşit cu grijă din parcare, dar arcurile s-au legănat mult prea tare când am trecut peste gura de canal.

— Suspensiile sunt gata, dar chestia asta şi aşa-i urâtă.

— Super. Câtă lume va fi la petrecere? A făcut un gest cu mâna.

— Vreo cincizeci, o sută, cine ştie. Au închiriat şi o formaţie. Tipa îşi permite.

— Şi părinţii?

— Nu-s în ţară.

— Bun.

A trebuit să parcăm la câteva case depărtare din cauza şirului de maşini. O trupă de fotbalişti de la liceul din Stanville era la uşă, cu doze de bere şi ţigări aprinse. Ne-am făcut loc printre ei.

— Cine-i partenera ta, Robert? A strigat unul după noi.

El nu s-a oprit, de parcă nu auzise, dar se înroşise pe gât. M-am oprit la uşă şi am privit în jur. Toţi rânjeau cu gura până la urechi. Cel care vorbise era Kevin Gianotti, care obişnuia să îmi ia banii de prânz în generală. M-am uitat la el şi pentru o secundă am simţit cum mi se face un gol în stomac şi mi se accelerează pulsul.

„Iisuse, e doar un puşti!”

Am scuturat din cap şi m-a pufnit râsul. În comparaţie cu tipii de pe aleea de lângă Times Square, Kevin era un copilaş. Iar mie îmi fusese frică de el? Mi se părea ridicol.

— Ce-i? A devenit Kevin serios, chiar puţin încruntat.

— Nimic, am spus fluturând din mână. Absolut nimic.

M-am întors, râzând şi mai tare, aproape incontrolabil, şi am intrat în casă.

Sue Kimmel era la capătul holului vorbind cu un

cuplu care părea mai interesat să se pipăie decât să o asculte.

— Ce-i cu voi, sunteţi în călduri? A spus ea. Barul e în sufragerie. Dacă aveţi de gând să beţi, lăsaţi cheile la Tommy. Este în spatele tejghelei.

Cei doi au plecat mai departe înlănţuiţi.

— Bună, Robert. El cine-i?

Robert a deschis gura să răspundă, dar am intervenit repede.

— Sunt David.

Am scos sticla pe care o ţinusem la spate şi i-am dat-o cu o mică reverenţă.

— Foarte frumos din partea ta că m-ai primit. A ridicat din sprâncene şi a luat sticla.

— Plăcerea e a mea, domnişoară Doolittle. Bollinger? Nu se vinde aşa ceva pe aici. Lumea de prin zonă crede că Andre's e o marcă tare.

A atins gâtul sticlei şi şi-a plimbat degetul în jos, îndepărtând condensul care se formase pe sticlă.

— De unde ai luat-o? Am înghiţit în sec.

— Din frigider.

— Eşti subtil, a zis râzând. Bine, hai să nu mai caut la dinţi calul de dar.

Şi-a întors privirea spre Robert.

— Te căuta Trish. E afară, în curtea interioară.

— Mersi, Sue. S-a întors spre mine şi a spus: Vrei să o cunoşti pe Trish?

Am vrut să spun ceva, dar Sue Kimmel a intervenit.

— Îl aduc eu imediat. După ce deschid asta. M-am trezit condus cu blândeţe într-o cameră spaţioasă, plină de bărbaţi şi femei de vârsta mea sau mai mari. Temperatura era cu câteva grade mai ridicată decât în hol. Am lărgit strânsoarea cravatei şi am urmat-o pe Sue, care îşi făcea loc prin mulţime, ajutându-se de sticla rece şi udă ca de toiagul unui cioban, făcând oamenii să se ferească spre dreapta şi spre stânga, când le atingea pielea sau hainele subţiri.

În sfârşit, am ajuns la un bar lung, ce se întindea pe

tot peretele. În spatele tejghelei era un bărbat masiv, de aproape doi metri, care umplea o halbă de bere de la un robinet pentru unul dintre tipii înghesuiţi acolo. Pe un umăr purta o curea, plină de chei de maşină.

— Hei, Tommy!

— Hei, Sue!

— Pahare, a comandat fata punând şampania mare pe tejghea.

— Să trăiţi, s-a conformat tipul scoţând două pahare de vin dintr-un suport din spatele barului.

— Nu alea... cele de şampanie. Doamne, Tommy! Pahare de şampanie!

S-a uitat la mine dându-şi ochii peste cap. Tommy a roşit.

— Recunosc, şi eu beau din căni de constructor. I-am zâmbit lui Tommy, iar el a dat din cap după un moment, apoi s-a îndreptat spre celălalt capăt al barului, să umple încă o halbă de bere.

— Deci?

M-am întors spre Sue şi am ridicat din sprâncene. Mi-a arătat sticla.

— A, da, bine.

Citisem câte ceva despre deschiderea şampaniei, în eventualitatea că se va întâmpla astfel. Am îndepărtat folia de metal aşa cum scria la carte şi am trecut la sârmă, desfăcând-o şi ridicând-o uşor de pe dop. După cum o învârtise Sue, îmi era teamă că va ţâşni ca o bombă.

Cartea pe care o citisem spunea că dopul trebuie desfăcut încet, ţinându-l strâns pentru a-l împiedica să sară şi să lovească pe cineva. Numai bufonii şi filfizonii îi dau drumul ca din puşcă, după cum mai scria acolo.

Am încercat să îl scot, dar părea să nu se mişte deloc. A trebuit să-l trag şi să-l smucesc, dar tot nu se mişca. Am luat sticla de pe bar şi am băgat-o între picioare, să prind dopul mai bine. Când m-am aplecat, capul mi-a ajuns la nivelul sânilor lui Sue.

— Vai, David! Ce ai între picioare?

Mi-a pus o mână pe ceafă şi m-a tras mai aproape.

Fruntea mea a atins scobitura gâtului fetei, de unde vedeam direct în jos prin rochia ei. Pielea îi mirosea frumos a parfum.

Am încercat să mă ridic, faţa şi urechile îmi ardeau. Dopul a cedat un pic. Am reuşit să mă îndepărtez de Sue. Râdea privindu-mă cum roşesc. Apoi zâmbetul i-a dispărut şi am simţit cum o mână mă prinde de umăr şi mă întoarce. O voce puternică şi gravă mi-a urlat în ureche.

— Ce dracu' faci cu femeia mea?

Nu era la fel de solid ca Tommy, dar tot părea impunător pe lângă mine, mare, blond, cu barbă. M-am holbat la el, neştiind ce vrea, ţinând încă de sticla nedeschisă. M-a împins şi am păşit înapoi lovindu-mă de bar şi de Sue, scuturând fără să vreau şampania. Atunci a ţâşnit.

Dopul l-a lovit în bărbie, iar şampania s-a revărsat ca un gheizer, udându-ne pe amândoi. Am privit cu oroare, încercând din răsputeri să opresc jetul cu degetul mare. Nu am reuşit decât să împroşc şi mai mult în jur.

Lângă mine am auzit-o pe Sue, spunând aproape în şoaptă:

— Ejaculare precoce... iar.

— Puţoi ce eşti! A izbucnit năpustindu-se cu mâinile spre gâtul meu.

Am căzut, chircit pe podea cu toată greutatea lui peste mine, acoperindu-mă, ascunzându-mă.

Am sărit.

Cămaşa şi cravata îmbibate de şampanie au scos un pleoscăit când au atins peretele din baia mea.

— La naiba! La naiba! La naiba!

„De ce mi se tot întâmplă porcării din astea?"

Mă durea gâtul şi voiam să lovesc sau să sparg ceva. M-am privit lung în oglindă.

Părul ud mi se lipise de frunte, iar fălcile îmi erau încleştate. De o parte şi de alta a feţei se vedeau muşchii încordaţi. M-am relaxat şi mi-am dat seama că mă dureau dinţii de la strânsoare. Am tras adânc aer în piept, sprijinindu-mă de masca de la chiuvetă.

După un minut, mi-am spălat cu apă rece faţa şi mi-am clătit bretonul, ca să îndepărtez mirosul de vin. M-am pieptănat spre spate, ca părul să dea impresia de lucios şi neted.

Diferenţa era frapantă. Părul avea acum o nuanţă mult mai închisă, iar forma capului se schimbase total. M-am încruntat, apoi am pornit spre dormitor, unde am ales o cămaşă neagră cu un guler înalt şi rigid. După ce m-am îmbrăcat, m-am uitat în oglindă.

Nu prea mai semănăm cu băiatul care intrase la Sue cu şampania.

Am sărit.

Fotbaliştii abandonaseră veranda din faţă, dar în urma lor, doze de bere strivite şi mucuri de ţigară împânzeau trotuarul şi iarba. Chiar înainte de a ajunge la casă, mi-am dat seama că formaţia începuse să cânte – basul şi bătăile de tobe îmi vibrau sub picioare, iar geamurile trepidau. Am deschis uşa, iar sunetul m-a lovit cu o forţă aproape palpabilă. Mi-a trecut prin minte să sar înapoi acasă, dar am tras adânc aer în piept şi am înfruntat zgomotul.

Holul era mult mai aglomerat, dar când am reuşit să îmi fac loc spre camera unde se afla barul, am găsit-o mult mai goală. Zgomotul venea din cealaltă parte a încăperii. Oamenii dansau ca loviţi de streche.

La bar se mai vedeau doar câţiva, dar Tommy nu-şi părăsise postul, bătând darabana pe tejghea în ritmul muzicii. Pe cureaua din jurul gâtului erau acum de două ori mai multe chei.

M-am cocoţat pe un scaun de la bar şi m-am sprijinit cu coatele de tejghea. Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat din nou. S-a apropiat de capătul barului şi a urlat să acopere muzica.

— La naiba! Da’ repede te-ai mai schimbat. Credeam că îi cunosc pe toţi cei din zonă.

Am dat din cap.

— Probabil îi cunoşti. Nu sunt de pe aici.

— Păi, ai dispărut foarte repede. Sue te căuta.

— Da?

A băgat mâna sub bar, de unde a scos sticla de şampanie.

— Mai este un pic. Cred că ai fi putut stoarce un litru din cămaşa lui Lester, dar ar fi fost acru.

A scos un pahar în formă de lalea şi l-a umplut, golind sticla.

— Lester e tipul care a sărit la mine?

— Mda. Sue l-a trimis acasă. Era furioasă.

— Poate nu trebuia să mă întorc nici eu, am spus zâmbind. Dar mă bucur că el a ieşit din peisaj.

— Din partea mea poa' să fie şi-ntr-o groapă, m-a aprobat Tommy.

— Nu prea îţi place tipul, am remarcat clipind. A încuviinţat, a zâmbit şi s-a îndreptat spre celălalt capăt al barului.

Şampania avea gust de suc de ghimbir fără zahăr, iar aroma pe care mi-o lăsa în gură era neplăcută. M-am privit în oglinda barului şi am încetat să strâmb din nas. Am schimbat felul în care ţineam paharul în încercarea de a părea mai sofisticat, mai puţin neîndemânatic. Am sorbit iar din şampanie şi m-au trecut fiorii.

Tare sofisticat!

Am luat paharul şi am pornit spre verandă, departe de muzică. Erau mese şi scaune albe, din fier forjat. Trei dintre ele erau ocupate. Unul era izolat, în umbra gardului viu. M-am aşezat.

Formaţia a început să cânte melodii retro, de prin anii şaizeci. Fuseseră hituri înainte să mă nasc, dar le auzisem destul de des. Mama nu asculta decât rock and roll vechi, muzica adolescenţei sale. Am crescut cu ele, întrebându-mă despre ce cântau. Nu îmi plăceau prea tare, dar nici nu puteam spune că îmi displăceau. Ştiam toate versurile.

— Aici erai?

Sue Kimmel a luat unul dintre scaunele din patio şi a pus pe masă un pahar cu ceva şi gheaţă.

— Mi-a spus Tommy că te-ai întors, dar am trecut pe

lângă tine de trei ori, până te-am recunoscut, cu alte haine.

— Nu intenţionam să creez probleme, i-am spus umezindu-mi buzele.

— Lester a făcut scandal, nu tu, m-a liniştit ea dându-şi ochii peste cap.

— Probabil te iubeşte foarte mult.

— Dragoste? A râs fata. Lester habar n-are ce-i aia. Doar îşi marchează teritoriul. S-ar pişa pe hidranţii de pe stradă, dacă ar şti că oamenii au un miros destul de dezvoltat.

N-am ştiut ce să răspund, aşa că am gustat din şampanie. Iec!

A sorbit din băutură şi a pleoscăit din buze.

— Chiar voiam să îmi cer scuze pentru purtarea lui Lester. Nu-şi dă seama, dar suntem pe cale să ne despărţim.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Mă tot gândesc de o săptămână la asta. M-a scos din sărite de prea multe ori.

Am mai luat o înghiţitură. Gustul era neplăcut, dar nu la fel de rău ca înainte. Am ridicat paharul în cinstea ei, dar nu am spus nimic. L-a ridicat şi ea, apoi l-a dat pe gât.

— Haide, a spus. Hai să dansăm.

Am simţit cum intru în panică. Dans? Am pus paharul pe masă.

— Nu mă prea pricep.

— Cui îi pasă? Hai!

— Aş prefera să nu încerc.

— Hai! M-a îndemnat luându-mă de mână şi trăgându-mă de pe scaun.

Ţinându-ne aşa, ne-am îndreptat spre zona de unde se auzea muzica. Formaţia cânta ceva foarte ritmat şi foarte tare. Ne-am făcut loc printre trupuri învârtindu-se, până s-au eliberat câţiva metri pătraţi. Mă simţeam încolţit, ameninţat de toate corpurile de lângă mine, de membrele care se mişcau necontrolat. A început să danseze. Un moment, am fost împietrit, apoi am încercat să mă mişc şi eu. Acordurile mă loveau asemenea valurilor

de pe plajă. Am încercat să găsesc un ritm, dar muzica era prea rapidă.

Sue nu vedea nimic în jurul ei, ţinea ochii închişi şi picioarele săltau în ritmul muzicii. Încercam să nu mă holbez la cum se balansa în sus şi în jos. Era groaznic! Am aşteptat până a început să se învârtă şi am sărit în curtea interioară. La dreapta mea cineva a icnit. M-am întors şi am văzut o fată holbându-se la mine de la una dintre mese.

— Iisuse! Nu te-am observat venind, aşa îmbrăcat în negru cum eşti.

— Scuze, nu voiam să te sperii.

Am luat cupa de şampanie şi am dus-o la bar.

— Hei, Tommy!

— Hei, David! Nu mai e şampanie.

— Umple-l cu suc de ghimbir. Până sus. A zâmbit şi l-a umplut de la dozator.

— Sucul de ghimbir, domnule.

— Mersi.

M-am întors pe verandă şi m-am aşezat pe acelaşi scaun. După un moment, Sue a ieşit, părând dezorientată şi puţin supărată.

— Care-i faza? Nu ştii câţi tipi de la petrecerea asta vor să danseze cu mine?

— E foarte evident de ce. Eşti extrem de atrăgătoare şi dansezi nemaipomenit.

A clipit, cu gura pe jumătate deschisă pregătită să spună ceva. A închis-o şi s-a aşezat.

— A fost bună. Foarte bună. Un pic prea bună. De ce nu vrei să dansezi cu mine?

— Mă simt ridicol, am spus ridicând din umeri. Tu ştii ce ai de făcut. Eu sunt un nerod stângaci. Contrastul e dureros. Sunt superficial, cred, dar nu vreau să se ştie cât de superficial.

— Mda, tare superficial! În comparaţie cu Lester, eşti o prăpastie fără fund.

— Pun pariu că Lester ştie să danseze.

— Într-un fel artificial, de paradă. Înclină spre John Travolta mai mult decât spre Barâşnikov.

Am ridicat iar din umeri. Ăsta o fi singurul gest de care sunt în stare?

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Tu vrei? Am ridicat paharul cu suc.

— Să nu-mi dispari din nou.

— Să trăiţi!

S-a întors cu paharul plin cu un lichid chihlimbarul. În urma ei, au venit Robert şi o roşcată drăguţă, pe care mi-o aminteam vag din liceu.

Era Trish Mcmillan, fata cu care Robert avea „un fel de relaţie”.

— Să fiu al dracu’ de nu te-am căutat peste tot, a spus băiatul. Eşti bine? Am auzit că Lester s-a dat binişor la tine.

— Sunt OK.

— Cum de te-ai schimbat aşa repede? Aveai vreo geantă cu tine?

Am zâmbit şi am recurs la aceeaşi populară şi pentru toate ocaziile ridicare din umeri.

Părea că vrea să mă întrebe mai multe, dar a intervenit Trish.

— Robert mi-a spus că te-a adus la petrecere, dar nu mi-am dat seama că eşti David Rice. De cât timp ai fugit?

Sue s-a uitat de la Trish la mine.

— Cum adică, fugit?

Mi-am ridicat paharul şi am mai băut nişte suc de ghimbir. De data asta bănuiam că o ridicare din umeri nu era de ajuns.

— Am plecat de acasă acum un an şi două luni.

Trish nu voia să închidă subiectul.

— Oau! Se pare că te-ai descurcat. Recomanzi şi altora?

— Depinde.

— De ce?

— De cât de rău ţi-a fost acasă. Trebuie să fie groaznic, pentru ca fuga să pară o alternativă mai bună.

— Şi în cazul tău cum a fost?

— Aş prefera să nu discut cazul meu.

— Nu voiam să fiu indiscretă. Scuze.

— Nicio problemă. Avem vreme bună.

— Da, grozavă, a încuviinţat Robert stânjenit. David, mă duc să o conduc pe Trish acasă. Pot să vin apoi după tine.

— Mersi, am zis scuturând din cap. De aici mă descurc să ajung acasă.

Cei doi s-au ridicat să plece.

— Contracepţia Trish. Discuţia vitală dinainte, a strigat Sue după ei.

Trish şi Robert au roşit la unison.

— Mda, sigur, a spus băiatul.

După ce au plecat, Sue s-a întors spre mine.

— Faini copii. Unde locuieşti?

Nu mi s-a părut că aş avea motive să mint.

— La New York.

— Aha, deci eşti doar în vizită în oraşul natal.

— Cam asta fac.

— Şi ce altceva mai faci? M-a întrebat râzând.

— Citesc mult.

A mai luat câteva înghiţituri.

— Ce bei acolo?

— Glenlivet.

Am dat din cap în semn de nedumerire.

— Whisky.

— Aha.

— Vrei şi tu?

Imaginea unui om în chiloţi, cu şosete negre, picioare păroase, nebărbierit, cu o sticlă de whisky goală la subraţ, ca un copil mic, cu gura deschisă şi ochii închişi – tata.

— Nu. Mersi de întrebare.

S-a aplecat înainte, cu decolteul la vedere. M-am uitat în altă parte. S-a îndreptat, ridicându-şi o bretea, în timp ce eu sorbeam din sucul de ghimbir.

— Ai văzut casa, David? Am clătinat din cap.

— Haide. Trebuie să găsim un loc mai liniştit decât ăsta pentru o conversaţie.

S-a ridicat şi, împleticindu-se puţin, m-a condus în

casă şi sus pe scări. Turul ei a însemnat „ăsta e holul de la etaj, ăsta e dormitorul meu”.

„Iisuse Cristoase!”

— Aă, Sue, ce facem aici?

A închis uşa în spatele nostru.

— Conversaţie. Aceea de care le-am pomenit mai devreme lui Trish şi lui Robert.

S-a apropiat de mine, am făcut un pas înapoi şi m-am oprit lângă uşă. A continuat să se apropie.

— Aş putea fi criminal în serie. Aş putea avea toate bolile venerice de pe lume.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei. Pe tocuri, era cu o idee mai înaltă decât mine.

— Şi ai?

— Ce să am?

— Toate bolile cu transmitere sexuală din lume.

— Ăă, nu, din câte ştiu.

Şi-a apăsat puternic gura peste a mea. Limba i s-a unduit peste buzele mele şi a pătruns după bariera dinţilor. Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă şi în jos pe spate, o senzaţie stranie, dar plăcută. Însă gura ei avea gust de băutură. Am împins-o încet.

— Ăă. Stai puţin.

„Oh, Doamne, e tare frumoasă!” N-am mai ştiut ce să spun. Voiam să mă culc cu ea. Voiam să fug. Voiam să sar departe. „Şi Millie?”

Şi-a lipit trupul de mine.

— Ce-i, nu-ţi plac? E unul dintre lucrurile pe care nu le faci?

— Ăă, unde-i baia?

Mi-a arătat o uşă în partea cealaltă a camerei şi a venit cu mine până acolo. Am intrat într-o baie mică, fără nicio ieşire.

„La naiba!”

— Prezervativele sunt în sertarul de jos, mi-a spus aprinzând lumina, după care a închis uşa cu un zgomot nu foarte diferit de cel făcut de cursele pentru şoareci când sunt acţionate.

Am deschis sertarul de jos. O cutie de prezervative Trojan Gold stătea aruncată printre elastice de păr, bigudiuri şi un tub de lubrifiant. O singură cutie? Asta ce însemna, că era reţinută sau uşuratică? Am închis sertarul şi am privit spre fereastra din dreapta chiuvetei. Avea vreo jumătate de metru pătrat şi se deschidea în afară. Am scos capul pe geam. Până jos erau vreo şase metri pe lângă un perete neted de cărămidă. N-aveam de ales.

Am luat un ruj de-al ei şi am scris pe oglindă „ÎMI PARE RĂU, NU POT". Apoi am tras apa, m-am asigurat că uşa era descuiată şi am sărit acasă, în Brooklyn.

— Au găsit pe cineva care seamănă cu tine şi au făcut o copie după carnetul lui de conducere, punând în schimb poza ta. Numele e un pic diferit, da' e pe-aproape. Evident, adresa e a lui, dar dacă poliţia verifică actul, totul o să se potrivească la ei în computer. A făcut o pauză şi m-a privit, după care a continuat: A, au materiale veritabile, plastic special şi matriţe. Carnetul tău de şofer este aproape real.

— Şi semnătura? L-am întrebat pe Leo.

— Va trebui să exersezi.

Mergeam în tăcere, gânditor, uitându-mă din când în când la act. Am ajuns pe Lexington şi am luat-o înainte.

— E o afacere bună, domnu' Rice. Pe inima mea!

— Linişteşte-te, Leo. E OK. Sunt de acord. I-am plătit, dându-i şi un bonus, după care ne-am despărţit.

Mai târziu, am deschis un cont la Liberty Savings & Loan pe numele David Michael Reece, unde am depus treizeci de mii de dolari. Ăsta era numele de pe noul meu carnet de conducere. Am inventat un număr de asigurare. Fata de acolo mi-a oferit un prăjitor de pâine sau un robot de bucătărie. L-am luat pe primul.

Cu noile mele cecuri am cumpărat un bilet la clasa întâi spre aeroportul Will Rogers World, Oklahoma City.

— Sunteţi sigur că nu vreţi un bilet dus-în-tors? Dacă la întoarcere luaţi tot un bilet cu o singură călătorie, va fi cu trei sute de dolari mai scump... la clasa întâi.

— Nu, mulţumesc. Nu am nevoie de bilet de întoarcere.

— A, nu mai veniţi înapoi?

— Ba da, am încuviinţat dând din cap. Mă întorc, dar cu alte mijloace.

— A, veniţi cu maşina!

Am ridicat din umeri. Las-o să creadă ce vrea.

Pentru că nu aveam card, mi-au spus că trebuie să revin după bilet după ce va fi verificat cecul. Urechile au început să-mi ardă şi mă simţeam de parcă aş fi făcut ceva rău.

— Atunci plătesc cu banii jos, am spus scoţând un teanc de bancnote de cincizeci.

— Preferăm să nu folosim bani gheaţă, refuză ea holbându-se la mine. Vă trebuie biletul urgent?

— Da, am spus printre dinţi. „Ce m-a apucat iar?”

— Un moment, să o întreb pe şefa.

A ieşit pe o uşă din spate. Nu puteam să îmi dau seama de ce mă simţeam de parcă mă aflam la uşa biroului directorului, aşteptând să mi se ţină o predică despre cum trebuie să mă port.

Îmi venea să plec. Îmi venea să sparg ceva. Îmi venea să plâng.

Aproape că hotărâsem să sar în apartament şi să las baltă toată treaba, când fata s-a întors însoţită de o femeie mai în vârstă.

— Bună ziua, domnule Reece. Eu sunt Charlotte Black, proprietara.

— Bună.

Vocea îmi era monotonă şi apatică.

— În mod normal, nu luăm bani gheaţă, pentru că se strâmbă contabilul. De altfel, eu mă ocup de tranzacţiile bancare şi, sincer, nu mă simt prea în largul meu să umblu cu bani la mine prin zona asta.

— Aha, vă înţeleg perfect, am spus în timp ce simţeam înţepături în ceafă. Nu vreau să fac din asta o problemă, dar am de gând să călătoresc mult şi aş vrea să îmi rezolv toate treburile într-un singur loc. După o scurtă pauză am continuat: Şi nu prea îmi place să aştept să fie verificat cecul.

— Aţi putea deschide un cont de credit la noi şi v-am face nota la sfârşitul fiecărei luni, a zis femeia încruntându-se.

— Cum se face asta?

— Completaţi o cerere de credit şi agenţia noastră vă verifică.

„Ah, excelent! Numai asta îmi mai lipseşte, cercetări în trecutul meu.”

— În loc de asta, ce aţi spune dacă vă completez un cec de zece mii de dolari. Când se termină banii, îmi spuneţi şi vă scriu altul. Şi aştept să îl verificaţi ca să îmi pot lua biletul spre Oklahoma City.

A clipit şi a tras repede aer în piept, apoi a răspuns:

— E o alternativă acceptabilă.

Am mâzgălit cecul, încercând să mă semnez cât mai natural şi cât mai aproape de originalul din carnetul de conducere. L-a luat şi s-a uitat la el.

— O, şi noi lucrăm cu Liberty. Îl duc acolo la prânz. Putem să vă dăm un telefon după-amiază?

Am clătinat din cap.

— Următoarea oprire e la firma de telefonie. Nu am telefon acum. Dacă trec eu pe la trei e bine?

— Foarte bine, domnule Reece.

Millie m-a întâmpinat la poartă cu un zâmbet fals pe buze. Am simţit cum ceva se strânge în mine.

— Salut, am spus, însă fără a încerca să o ating. Părea uşurată.

— Oau, ce repede ai ajuns! Ai stat în faţă probabil.

— N-au decât trei rânduri la clasa întâi, am răspuns ridicând din umeri.

— Aha, a făcut luând-o înainte, iar eu am încercat să ţin pasul cu ea.

— Ai bagaj?

— Doar atât, am spus arătându-i bagajul de mână.

— Pe aici e maşina.

Am traversat holul şi am cotit spre dreapta.

— Stai o clipă, te rog.

— Ce... S-a oprit.

Ajunsesem la un panou pe care scria PUNTE DE OBSERVAŢIE. O mică barieră acţionată de monede de zece cenţi permitea accesul spre scări.

— Putem să urcăm acolo un moment?

— Nu se compară cu Empire State Building, dar dacă insişti, acceptă ea ridicând din sprâncene.

— Mersi.

A trebuit să fac rost de mărunt de la barul aeroportului, înainte să putem urca cele trei rânduri de scări. Priveliştea se deschidea spre pistele de aterizare, spre copacii din depărtare şi o întindere de iarbă uscată. Am privit în jur memorând detaliile, pentru ca data viitoare să pot sări direct la aeroport.

Millie părea la fel de distantă şi nesigură. Speram să mai fie o dată viitoare.

— E ceva în neregulă? Am întrebat relaxat, în timp ce mă uitam spre aeroport.

Am privit-o cu colţul ochiului. Îşi muşca buza. M-a observat şi a închis gura, iar eu i-am zâmbit.

— Te incomodez? Îţi pare rău că am venit? S-a încruntat, a deschis gura, dar a închis-o fără să spună nimic. Apoi a izbucnit:

— Fir-ar să fie! Nu ştiu! Urăsc chestia asta! Am impresia că mă port foarte urât şi că sunt presată şi nu ştiu ce vrei.

Părea gata să izbucnească în plâns.

— Tu ce vrei? Am întrebat-o ridicând o mână.

— Nu sunt sigură, mi-a răspuns, întorcându-se să privească pe geam.

— Atunci... de ce nu încercăm să aflăm? Te bucuri sau îţi pare rău că am venit?

— Da.

— Aha. Deci puţin din amândouă. Cred că e mai bine aşa decât doar să îţi pară rău. Aproape că îmi venea şi mie să plâng, dar am continuat: De ce te simţi presată? Ca să faci ce?

A scuturat din cap aproape cu furie.

— Nu e corect deloc! Dacă am fi amanţi, poate s-ar

justifica banii cheltuiţi pe drum. Dar nu suntem. Şi dacă tot ai cheltuit atât înseamnă că ar trebui să mă culc cu tine, să recompensez efortul făcut de tine.

— Şi nu vrei să faci aşa ceva?

A dat din cap, şi atunci nu m-am putut abţine s-o întreb:

— Chiar niciodată?

— Vezi, chiar şi tu crezi că aşa funcţionează lucrurile, a spus mijind ochii.

— Nu. Iartă-mă, m-am scuzat roşind. Nu mă aştept la aşa ceva. Aş minţi dacă aş spune că nu mi-ar plăcea, dar nu am aşteptări. Am venit până aici să merg cu tine la petrecere. Nu încerc să te forţez să faci nimic.

— Şi totuşi, presiunea există. Din cauza situaţiei.

— Hmmm. Se pare că ai petrecut mult mai mult timp ca mine gândindu-te la asta. Mi se pare încurajator.

— Ia mai lasă-mă! S-a răstit ea uitându-se urât la mine.

— Şi tu pe mine. Asumă-ţi responsabilitatea pentru faptele tale. Nu ai făcut decât să accepţi să mergem împreună la o petrecere. Mi se pare că te simţi responsabilă şi pentru ce fac eu. Sunt adult – cel puţin am drept de vot. Ştiu că sunt mai tânăr decât tine, dar asta nu te obligă să „ai grijă de mine”.

— Nu pot să controlez ce simt, a spus încruntându-se din nou.

— Bun. Vrei să plec? Sunt sigur că există destule lucruri interesante de făcut în weekend în oraş. Unde sunt taxiurile?

— Asta vrei?

Am expirat brusc.

— Vreau să fiu cu cineva care mă vrea alături! Am petrecut destulă vreme pe lângă oameni care nu mă doreau. Nu-mi place.

Răspunsul meu a făcut-o să ezite un moment. După ce s-a uitat în gol spre pistă, a spus:

— Bine. Hai să mergem.

— Unde? Am întrebat-o, rămânând în urmă. M-a

apucat de mâna în care ţineam bagajul şi m-a tras după ea.

— La nenorocita aia de petrecere! A zis luându-mă de braţ şi coborând scările.

— Şi da, vreau să fii aici cu mine. Dar nu mai zâmbi aşa.

Ca să ajungem la timp, am luat prânzul pe drum şi ne-am dus direct la petrecere. Am avut o ciudată senzaţie de déjà-vu înaintând pe trotuar, spre casă. Fotbalişti purtând svetere sau jachete cu iniţiale stăteau în faţa uşii de la intrare, bând bere. Mult mai puţini fumau, dar era de aşteptat de la atleţii din facultate. Cu toate acestea, prezenţa lor şi vibraţia muzicii dinăuntru mi-au adus aminte de sâmbăta anterioară.

Millie mi-a făcut cunoştinţă cu gazda, un absolvent de la antropologie, pe nume Paul şi nu mai ştiu cum. I-am strâns mâna.

— Şi care-i specializarea ta. Lasă-mă să ghicesc a continuat, uitându-se la mine şi la haine. Istoria artei, anul întâi.

— Greşit, am clătinat eu din cap. Nu sunt din oraş. Nu am nici specializare, nici vreun nivel academic.

— Aha, făcu tipul dezamăgit. De unde eşti?

— Din New York.

— Înţeleg. Şi eşti rudă cu Millie?

Millie, care în acest timp vorbea cu altcineva, a auzit ultima parte a frazei.

— Nu. E partenerul meu, a spus ea foarte hotărâtă.

— Să trăiţi, i-a răspuns Paul mijind ochii. Am crezut doar că e vreun văr mai tânăr.

Millie îndreptă un deget spre el.

— Porc sexist ce eşti! A scuturat ea ameninţător degetul de sub nasul lui. Dacă ar fi fost cu trei ani mai mare decât mine, n-ai fi spus nimic. Câtă ipocrizie!

— Bine! Bine! A făcut tânărul un pas înapoi, zâmbind larg. E partenerul tău. Au mai existat precedente.

— Închide gura, ca să nu-ţi intre vreo muscă, a sărit Millie, uitându-se la mine.

M-a tras spre bucătărie, unde se afla barul. Am

hotărât să nu comentez nimic. M-a mai prezentat şi altora, iar eu am zâmbit şi am dat mâna, dar am vorbit foarte puţin. Millie avea un pahar de vin. Eu o urmam cu unul de suc de ghimbir.

Mai târziu, m-am trezit în curtea interioară cu Millie şi două cunoştinţe de-ale ei. Vorbeam despre New York, despre rata criminalităţii şi a sărăciei din oraş. Singura persoană care nu îl vizitase niciodată avea convingerile cele mai puternice.

— Nu cred în chestia asta cu boschetarii, spunea tipa. Ori iau droguri, ori sunt leneşi. Nu vor să muncească, aşa că cerşesc.

— Cam alb şi negru, nu crezi? Am zis ridicând din sprâncene.

— Ce vrei să spui, că sunt rasistă? Millie şi-a acoperit gura cu mâna.

— Nu. Vreau să spun că e o gândire simplistă. Sigur că oamenii de care vorbeşti există. Dar am văzut femei cu copii, care nu pot să-şi găsească un loc de muncă, pentru că singura lor adresă este colţul străzii şi...

— Ăla e Mark, mi-a spus Millie în şoaptă, atingându-mi braţul.

Mi-am întors privirea spre uşă. Tipul de acolo era un pic mai înalt ca mine, cu umeri laţi, blond şi bărbos. Avea braţul sprijinit pe umerii unei fete care îl ţinea de talie. Se uita spre noi, mai exact la Millie.

M-am întors spre femeia cu care tocmai schimbasem cele câteva opinii şi am continuat:

— O să fii surprinsă de numărul oamenilor de pe stradă care nu se potrivesc descrierii tale.

Şi cu asta am pus capăt discuţiei.

Millie a luat o poziţie defensivă, cu mâinile încrucişate. Mark se uita în continuare spre noi.

Formaţia a început acordurile unui blues şi eu am zis:

— Haide, Millie! Hai să dansăm!

A întors capul repede, de parcă uitase că sunt şi eu acolo, şi a schiţat un zâmbet.

— Bine.

— Scuzaţi-ne, am spus şi am traversat curtea interioară, spre uşa ce ducea pe ringul de dans.

Mark părea să ne fi urmărit tot timpul.

— Iisuse, ai văzut cum se holba? Mi-a şoptit fata la ureche în timp ce dansam.

— Da. Nu-l băga in seamă.

— E uşor de zis.

Am mângâiat-o pe spate şi s-a relaxat puţin, legănându-se mecanic în ritmul muzicii.

— Cât durează?

— Poftim? Am întrebat, trăgând-o mai aproape de mine; nu părea să o deranjeze.

— Să uiţi pe cineva? Mai ales când nu te lasă în pace.

— Cine s-a despărţit de cine?

— Eu i-am dat papucii, a spus ea încordându-se brusc. Se culca cu Sissy.

— Sissy?

— Mda. Bomba cu magnet pe care o ţinea pe după umeri.

— Aha! Dar ţie îţi era drag şi el te-a trădat. Şi-a încordat toţi muşchii trupului şi şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului meu.

Am simţit o mână pe umăr. Era Mark. M-am scuturat şi am continuat să dansez. M-a luat de braţ. Millie l-a observat şi s-a dat înapoi, iar eu m-am întors spre el.

— Nu vreau decât să invit fata la dans, omule, a spus cu braţele larg deschise şi zâmbind maliţios.

Am luat-o pe Millie de mână şi am părăsit ringul. Ne-a urmat, punându-i mâna pe umeri şi încercând să o întoarcă spre el. Mi-era rău, o senzaţie surdă de greaţă, ca atunci când ştiam că tata băuse şi mă va pedepsi. M-am băgat între Mark şi fată, dar el m-a împins în ea. Unul dintre tocurile ei s-a prins în prag, iar Millie a început să dea din mâini, în încercarea de a-şi recăpăta echilibrul. Am ţinut-o să nu cadă.

Eram lângă uşă. În spatele meu se afla un rând de întrerupătoare. Mark stătea cu picioarele depărtate şi mâinile ridicate. Dansatorii din apropiere s-au oprit şi ne

priveau. Îmi venea să vomit. Să fug. Să-l omor pe Mark pentru că mă simţeam aşa, pentru că se purta atât de urât cu Millie.

M-am întors brusc şi am stins luminile cu amândouă mâinile. Încăperea a rămas în beznă, singura lumină venind dinspre uşa ce dădea în curtea interioară. Am sărit în spatele lui Mark, o poziţie pe care o stabilisem înainte să apăs întrerupătoarele, l-am prins de talie şi l-am ridicat de la podea. A dat din mâini şi m-a izbit în ochi cu cotul, dar nu i-am dat drumul. Am sărit pe puntea de observaţie a aeroportului Will Rogers, la o sută de kilometri de Stillwater şi i-am dat drumul. S-a îndepărtat împleticindu-se şi a căzut în genunchi într-un loc neaşteptat pentru el, luminat şi foarte diferit; a întins mâinile să se sprijine. Înainte de a se ridica şi a se întoarce, am revenit în locul întunecat de pe ringul de dans. Cineva a aprins luminile.

Millie se uita la mine cu ochi mari. Mi-am dus mâna la faţă şi am tresărit. S-a apropiat de mine şi mi-a înclinat capul, ca să-mi examineze ochiul rănit.

— Au, ar trebui să punem nişte gheaţă. Unde-i Mark?

M-am uitat în jur. Oamenii reluaseră dansul.

— Cred că a plecat cât au fost luminile stinse.

— Te-a lovit?

— Cred că da. Cu cotul.

M-a tras spre bucătărie, ţinându-mă de mână. Se uita insistent în jur, să vadă dacă nu cumva apare Mark. În hol am trecut pe lângă Sissy, care vorbea la telefon, cu un deget în cealaltă ureche, din cauza muzicii. Urla în receptor.

— Unde eşti? Nu mă lua cu chestii din astea! Acum un minut erai aici! Nu, nu vin după tine! Vrei să conduc până într-un loc unde n-ai cum să fii? Dacă nu vrei să-mi zici adevărul, nu-mi spune nimic. Du-te dracului!

A trântit receptorul şi a păşit apăsat spre ringul de dans.

— Se pare că şi pe ea a început să o mintă, a concluzionat Millie ridicând din sprâncene şi zâmbind. Ce i-ai făcut?

Am clipit, dar nu am spus nimic.

În bucătărie a umplut un prosop de vase cu gheaţă şi mi l-a pus pe faţă. M-a durut, dar îmi plăcea prea mult să mi se dea atenţie, ca să mă plâng.

— E mai bine aşa?

— Nu prea, dar să sperăm că nu o să se umfle. A râs.

Ne-am întors în curtea interioară cu alte băuturi şi prosopul cu gheaţă. Un pic mai târziu, am mai dansat un blues. Apoi au fost două melodii mai antrenante, pe care Millie le-a dansat împreună cu Paul şi încă un prieten. Apoi am plecat.

— Mă bucur că am venit, mi-a spus în maşină, dar îmi pare tare rău de ochiul tău.

— Nu-i nimic. M-am simţit bine. A meritat călătoria.

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor. Apoi a oftat şi a privit mai departe la drum. Am trecut pe lângă universitate şi a oprit lângă un bloc.

— Hei! Şi cu hotelul meu cum rămâne?

— Risipă de bani, a spus schiţând un zâmbet.

— Nu duc lipsă de bani.

Millie a oprit motorul şi a privit drept înainte un moment. După aceea s-a întors spre mine.

— Vreau să stai la mine, mi-a zis, dar fără a mă privi în ochi.

— Eşti sigură?

A dat din cap aprobator.

— Bine.

Avea un apartament cu două camere, pe care îl împărţea cu o colegă.

— Sherry a plecat la părinţii ei, în Tulsa, peste weekend, mi-a explicat când am întrebat-o.

Mi-am lăsat geanta pe canapea şi m-am aşezat. Camera era plină de plante, puse fie pe suporturi, fie pe jos. Canapeaua, o măsuţă de cafea şi un fotoliu împletit păreau aşezate în mijlocul unei jungle verzi. M-am rezemat şi am început să studiez o plantă mare cu multe frunze, ce se desfăta într-un vas de lut de deasupra capului meu.

— Cum îi zice acestei plante a lui Damocles? Am

întrebat cu inima bătându-mi nebuneşte.

— E o ferigă bostoniană şi nu stă să cadă absolut deloc, mi-a răspuns, în timp ce punea hainele noastre în cuier.

— Şi mama avea una. N-am ştiut niciodată cum se numeşte.

Eram chinuit de o amintire întunecată, o imagine vie a tatei aruncând ghiveci după ghiveci pe uşa din spate, pe dalele din curtea interioară, unde se spărgeau, timp în care urla, iar un băieţel se făcuse mic într-un colţ, plângând pentru că mama lui plecase.

— Vrei să bei ceva?

Deodată mi-am simţit gura foarte uscată, dar poate că fusese aşa şi până atunci şi nu mi-am dat eu seama.

— Apă, te rog. Multă apă.

Mi-a adus un pahar de jumătate de litru de apă cu gheaţă. Am băut doar o înghiţitură, iar gâtul m-a durut de cât era de rece.

— Îţi era sete.

— Mda.

S-a aşezat lângă mine, dar nu s-a rezemat, îmi amintea de o pasăre gata de zbor.

— Poate nu e o idee foarte bună, Millicent, am oftat eu.

— Sunt prea insistentă? M-a întrebat cu privirea coborâtă în podea. Tu erai cel care vorbea de insinuări sexiste.

Mi-am amintit discursul pe care i l-a ţinut lui Paul la petrecere şi am zâmbit.

— Nu, nu asta e problema. Îmi place aşa. Tu îmi placi. Dar mă simt foarte agitat, adică ar trebui să ştii ceva.

— Nu-mi spune că ai herpes, a spus trăgându-se spre colţul canapelei.

— Nu, am liniştit-o făcând ochii mari şi roşind.

Mi-am pus coatele pe genunchi şi m-am holbat la podea.

— Sunt virgin, am mormăit.

— Poftim? A zis întinzându-se înainte. N-am auzit bine.

— Sunt virgin! E bine?

A tresărit şi mi-am dat seama că ţipasem.

— Scuze.

Mi-am întors privirea spre podea. Simţeam cum urechile îmi devin din ce în ce mai fierbinţi.

S-a mişcat pe canapea şi m-am uitat cu coada ochiului. Se rezemase. Rămăsese holbându-se la mine, cu gura deschisă.

— Sper că glumeşti.

M-am uitat spre podea din nou şi am dat din cap. Mă simţeam groaznic, ruşinat.

— Câţi ani ai?

— Ştii bine. Optsprezece şi două luni. M-ai ajutat să sărbătoresc.

Tensiunea ei, impresia că va pleca din moment în moment dispăruseră fără urmă. Stătea comod, cu mâinile pe picioare şi relaxată. A clătinat încet din cap.

— Oau, virgin!

— Da. E aşa o crimă?

Am simţit-o mişcându-se din nou pe canapea, i-am simţit mâna alunecându-mi pe umeri şi trăgându-mă spre ea. Îmi zâmbea duios, tandru.

Am început să plâng.

Am strâns pleoapele cu putere şi mi-am ţinut respiraţia. Lacrimile îmi curgeau pe faţă. „încetează!” Mă simţeam atât de mic şi de ruşinat.

Şi-a retras braţul o clipă şi respingerea ei m-a durut de parcă m-ar fi înjunghiat. „Am stricat tot”, îmi spuneam încontinuu. „Acum ştie ce ratat sunt.” Apoi mâna ei şi-a reluat poziţia, iar celălalt braţ m-a înconjurat, m-a strâns, m-a tras mai aproape de ea.

— O, Davy, totul e OK, îmi şoptea legănându-mă, iar eu eram incapabil să-mi stăpânesc suspinele. Şi-a lipit buzele de părul meu şi a continuat: E OK. Descarcă-te! Plângi!

Nu mă mai puteam opri. Printre sughiţuri repetam

întruna:

— Iartă-mă, iartă-mă.

— Şşşşşş! E voie să plângi. Totul e bine, îmi spunea legănându-mă iar şi iar.

Dar în timp ce mă asigura că e în regulă auzeam vocea tatei – plângăciosule, plângăciosule.

Nu te mai victimiza atâta. Îţi dau eu motive să plângi. Şi nu mă puteam opri din plâns şi îmi ceream iertare întruna.

Vai, Doamne, ce tare durea!

Până la urmă, hohotele de plâns s-au potolit şi lacrimile au încetat. Millie m-a legănat uşor, până m-am ridicat.

— Trebuie să-mi suflu nasul.

Cu o mână mi-a întins cutia cu şerveţele de pe măsuţă, celălalt braţ rămânând pe umerii mei. Nu îmi mai era ruşine, dar eram stingherit. Am avut nevoie de trei şerveţele să îmi curăţ nasul. Millie s-a rezemat de spătar şi şi-a ghemuit picioarele sub ea.

Am ţinut în mână hârtia folosită, transformată într-un cocoloş ud.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să te scuzi. Era evident că aveai nevoie să te descarci. Îmi pare bine că ai fost lângă mine.

Am privit-o. Expresia ei îngrijorată şi tandră, mai că mă făcea să îmi dea lacrimile. Am oftat.

— Nu sunt obişnuit să mă port aşa. Nu mi se pare corect să te supun pe tine scenelor mele.

— Ah, bărbaţii! A exclamat exasperată. De ce o fi cultura noastră aşa de tâmpită? E foarte firesc să plângi. E o binecuvântare, e benefic. Ai tot dreptul să faci asta.

M-am rezemat de canapea, extenuat. Mama obişnuia să mă ţină în braţe când plângeam. Îmi era greu să o privesc, dar nici nu voiam să plec. Eram surprins. Mi-ar fi fost aşa de uşor să sar înapoi în New York. Să fug. Aveam multe argumente pentru a căuta o ieşire.

— Mă duc să fac un ceai.

S-a ridicat şi mi-a ciufulit repede părul. Când mi-am

ridicat privirea spre ea gestul i-a devenit o mângâiere, care a persistat mult timp după ce a plecat spre bucătărie. A lăsat o părere a mâinii ei calde şi uşoare în părul meu.

M-am ridicat şi m-am dus la baie. Ochii îmi erau umflaţi şi roşii, iar nasul îmi curgea în continuare. M-am spălat pe faţă cu apă caldă şi m-am şters. Am trecut degetele prin păr acolo unde era dezordonat de atingerea lui Millie.

— Cum se face, David, că tu ştii totul despre familia mea, dar eu nu ştiu nimic despre a ta?

Adusese ceaiul în sufragerie pe o tavă lăcuită. Ceainicul şi cănile erau japoneze, cu margini nevopsite. A turnat.

— Mulţumesc.

— Deci?

— Poftim?

— Familia ta, mi-a reamintit. Am sorbit din ceai.

— E foarte bun. Chiar delicios.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus ea ridicând din sprâncene. Eşti un foarte bun ascultător, Davy, şi poţi schimba subiectul într-o clipă. De abia dacă mi-ai spus ceva despre tine.

— Vorbesc... prea mult.

— Vorbeşti despre cărţi sau piese de teatru, despre locuri sau mâncare şi despre ce se mai întâmplă în lume. Însă nu şi despre tine.

Am deschis gura, apoi am închis-o iar. Aproape că nu mă gândisem la asta. Evident, nu vorbeam despre sărit, dar despre restul?

— Păi nu e prea mult de spus. Nu se aseamănă cu poveştile istorisite de cei care au crescut cu patru fraţi.

— Nu funcţionează, m-a întrerupt zâmbind. Dacă nu vrei să vorbeşti, te înţeleg. Dar nu vreau să îmi distragi atenţia, nu o să mă las păcălită să vorbesc iar despre idioţii ăia.

— Chiar aşa fac? Am întrebat încruntându-mă.

— Ce? Că nu vorbeşti despre tine? Da.

— Nu, să îţi distrag atenţia.

— Eşti nemaipomenit. N-am mai văzut pe nimeni aşa de priceput la schimbatul subiectului.

— Nu e intenţionat.

— Cum să nu, a râs Millie. Poate nu conştient, dar în mod sigur intenţionat.

Am sorbit din ceai şi am privit peretele. Ea a pus ceainicul jos şi s-a apropiat de mine.

— Uită-te la mine, Davy.

M-am întors. Nu zâmbea, dar avea o privire calmă şi serioasă.

— Nu voi încerca să te fac să îmi spui ce nu vrei. Ai dreptul la propria intimitate. Dacă nu vrei să vorbeşti despre ceva, nu e nicio problemă. Din felul în care schimbi subiectul, nu cred că m-ai minţit vreodată. Am dreptate?

M-am gândit, rememorând timpul petrecut la New York şi la convorbirile noastre.

— Cred că ai dreptate. În mod sigur nu intenţionez să te mint. Nu-mi aduc aminte să o fi făcut până acum.

— Mark nu gândea la fel, a spus ea dând din cap. Nu puteam avea încredere că îmi spune adevărul. Dacă aflu vreodată că m-ai minţit, orice ar fi între noi se termină. Ai înţeles?

— Să trăiţi, am înţeles! Am răspuns uitându-mă fix la ea.

Apoi privind-o cu coada ochiului am întrebat-o:

— Ăă, asta înseamnă că între noi e ceva? Adică avem o relaţie?

— S-ar putea, a spus ea cu privirea aţintită spre covor, după care s-a întors şi, privindu-mă drept în ochi, a continuat: Da avem o relaţie. Rămâne de văzut dacă va deveni intimă.

M-am foit pe canapea. Urechile îmi ardeau şi nu mă puteam abţine să zâmbesc.

Ea a oftat şi s-a uitat la tavan, dar în colţurile gurii îi înflorea un zâmbet. M-am lăsat în jos şi mi-am cuibărit capul pe umărul ei. Millie m-a cuprins cu braţul şi m-a strâns. Nu a spus nimic, doar a rămas aşa ţinându-mă duios lângă ea.

După o vreme am început să vorbesc. I-am povestit de tata, de mama şi despre fuga de acasă. Am continuat cu atacul, hotelul din Brooklyn şi incidentul din baie. I-am mai spus şi despre camionagiul care a încercat să mă violeze. M-a ascultat în tăcere cu un braţ pe după umeri. Vocea îmi părea străină, de parcă nu ar fi fost a mea.

Nu i-am spus nimic despre „sărit" şi nici despre jaful de la bancă. Într-un fel, încă aveam remuşcări pentru furtul banilor. Încă mai visam că eram prins. Dacă îi povesteam despre mijlocul meu de deplasare, lucrurile se puteau complica prea tare.

La un moment dat, m-am oprit. Vocea a scăzut încet în intensitate. Mă simţeam vinovat, de parcă mărturisisem fapte groaznice. Nu mă puteam uita la ea, deşi era acolo, lângă mine, mângâindu-mi umărul, şi simţeam căldura unui sân lângă braţul meu, umărul ei sub obrazul meu.

Totodată îmi era ruşine de lucrurile pe care nu le spusesem şi aveam impresia că nu merit deloc atenţia sau grija ei. Îmi venea să plâng din nou, dar nu voiam în ruptul capului. Încă mă simţeam prost pentru prima dată când o făcusem.

M-a îmbrăţişat şi mi-a aşezat capul în scobitura gâtului. I-am privit chipul. Ochii îi erau închişi strâns şi o lacrimă îi aluneca pe obraz, încă un lucru care mă făcea să plâng.

Apoi m-a dus în pat.

— Stai liniştit. Aşa este prima dată. A doua oară va fi mai bine.

— Vezi, ţi-am spus! Oau, a făcut ea respirând adânc. Ai întrecut pronosticul de mai bine.

— Iisuse! Unde ai învăţat să faci asta? Eşti sigur că e prima dată?

— Ţi-am spus că citesc foarte mult, i-am răspuns cu sinceritate.

Partea a treia – MODIFICĂRI

7.

Dragostea e groaznică.

Millie nu voia să mă vadă mai mult de două zile consecutiv şi nu mai mult de două week-enduri pe lună. Nu voia să cheltui bani. I-am sugerat că mă pot muta în Stillwater, dar a fost de neclintit.

— În niciun caz. Stai puţin. Ştiu că eşti bogat ca Midas, dar, fir-ar să fie, am şi eu o viaţă! Am materii la care trebuie să învăţ, o slujbă cu jumătate de normă şi o viaţă ocupată şi plină, care nu te include şi pe tine. Poate te va include mai încolo, dar nu chiar acum. Să o luăm încet.

— Nu trebuie să munceşti. Aş putea să-ţi dau eu un salariu.

— Asta se numeşte într-un fel anume, a comentat ea rămânând cu gura căscată. Nici nu îmi vine să cred că ai spus aşa ceva!

— Poftim? M-am gândit un moment la ce spusesem, după care am continuat: Iartă-mă, eu vreau doar să îţi fiu aproape cât mai mult posibil.

A fost o negociere grea până să o fac să accepte să ne vedem două weekenduri pe lună, în loc de unul.

Dragostea e groaznică.

Un magician pe nume Bob Magnificul avea un spectacol pe 47th Street. Printre altele, prezenta o evadare ce îl uluise pe recenzentul de la secţiunea de divertisment a New York Times, aşa că am cumpărat un bilet foarte scump în rândul întâi.

Bob, un tip scund şi îndesat, cu barbă şi frac, distra publicul cu dexteritatea, trucurile cu cărţi şi porumbeii care apăreau din senin. Se pricepea şi la inele în flăcări. Pregătindu-mă pentru spectacol, am citit cartea lui Houdini, Magician Among the Spirits, dar nimic din program nu mă făcea să bănuiesc lucruri paranormale.

După cum simplu puteţi intui după nume, Bob Magnificul (prescurtat BM) avea multă comedie în spectacol. Alături de el apăreau şi cele două asistente ale sale, Sarah şi Vanessa. Înveşmântate iniţial în rochii lungi,

pe parcursul reprezentaţiei tot mai multe din hainele lor erau „împrumutate” pentru un truc sau altul. La pauză, purtau echivalentul unor costume de baie întregi şi ciorapi plasă. Cel puţin atenţia bărbaţilor din sală a fost distrasă de la dexteritatea lui Bob.

În timpul pauzei, am sărit acasă, am fost la baie şi am băut o cola. Nu mă deranjau preţurile excesive de la teatru, dar nu-mi plăcea deloc să stau la rând. De altfel, paharele erau foarte mici. Ajunsesem la locul meu când s-a ridicat cortina.

Bob a început a doua parte prin a aduce pe scenă diverse persoane din public şi a scoate tot felul de animale din buzunarele şi gulerele lor. Cel mai tare m-a impresionat pitonul de aproape doi metri, pe care l-a scos din buzunarul unei femei. Ea nu a fost aşa de plăcut surprinsă.

În următorul număr voia să o facă să dispară pe una dintre asistentele lui – a cerut ajutorul unui alt spectator, care să verifice că materialul era unul obişnuit. M-a ales pe mine.

Am ezitat, apoi m-am ridicat. Mai devreme, mă hotărâsem să sar la teatru după spectacol şi să găsesc o ascunzătoare în culise, de unde să urmăresc evadarea de mâine – să mă lămuresc dacă Bob se teleporta. Dacă aş putea vedea destul din culise, cât eram acolo, m-aş ascunde pentru a vedea evadarea din seara asta.

— Să-l primim cum se cuvine pe voluntarul nostru, m-a întâmpinat Bob Magnificul.

Aplauzele m-au acompaniat pe scenă. În vreme ce urcam scările, am reţinut un loc de salt chiar la intrarea în culise.

— Spune-mi cum te numeşti, tinere domn?

— David.

Clipeam din cauza luminilor puternice şi microfoanele de pe marginea scenei mi-au proiectat vocea înapoi, asaltându-mă cu zgomotul puternic, ce s-a răspândit cu ecou în sală.

— Doar David? Fără nume de familie? Aş putea să jur

că s-a strâmbat.

— Doar David, am răspuns roşind. Bob s-a întors spre public.

— Nu-i trist când se căsătoresc verii? Publicul a râs copios.

— Deci, David Oarecare, eu sunt Bob Magnificul, mi-a spus când s-a întors spre mine vorbind rar, de parcă se adresa unui cretin.

S-a mai râs puţin.

— Crezi că îţi poţi aminti de unde e aceasta? A luat o bucată de material de la Vanessa. La început, fusese partea de jos a rochiei ei, fusta.

Am aprobat.

— Ştiam că poţi.

A făcut o pauză, pentru a îngădui publicului să râdă.

— Cu această bucată obişnuită de material, intenţionez să o fac să dispară de pe scenă pe Sarah. Vreau să verifici că e doar un material oarecare. O treabă oarecare, pentru un tip oarecare. A făcut o pauză, după care a continuat: David Oarecare.

Urechile îmi ardeau tot mai tare. Ironizându-mă, Bob părea tot mai puţin magnific. De fapt, ajunsesem la concluzia că era un nemernic şi speram să nu fie un teleport.

Am ridicat materialul şi l-am scuturat. Era diftină, foarte amplă şi destul de mare să o acopere pe Sarah de vreme ce nu mai era strânsă pe talia ei.

Publicul a izbucnit în râs, iar eu am ridicat privirea la timp să îl văd pe Bob strâmbându-se în spatele meu. Foarte nostim. Mi-am aruncat pânza pe cap şi, în timp ce aceasta se aşeza, ascunzându-mă atât de public, cât şi de Bob, am sărit în locul ales din stânga culiselor.

Pe scenă, materialul a căzut pe podea.

Publicul a icnit, apoi a izbucnit într-un val de aplauze. Bob a privit pânza uluit.

— Unde naiba a dispărut?

Publicului i s-a părut foarte amuzant şi bărbatul, speriat de o astfel de reacţie, a făcut o plecăciune, a ridicat

materialul cu multă grijă, de parcă l-ar fi putut muşca. A bătut cu piciorul în locul unde stătusem, apoi străduindu-se să glumească a spus:

— Ăă, cred că vom avea nevoie de un alt voluntar.

Nu îmi puteam da seama dacă era uluit din motivele fireşti sau pentru că ştia ce sunt. Nu făcusem niciun progres, nu aflasem nimic. Îmi părea rău de fapta mea, dar un spectacol de magie era probabil cel mai prielnic moment.

Am păşit mai în spate, ascuns de un fald al cortinei. Capătul de scenă unde mă aflam părea pustiu, deşi puteam vedea un om la mecanismul cortinei, pregătit pentru momentul închiderii şi un altul care privea spectacolul din cealaltă parte. Se holba la locul de pe scenă unde căzuse pânza. În culise era întuneric şi nu mă temeam că aş putea fi văzut.

Pe scenă, Bob a făcut-o să dispară pe Sarah. Am văzut-o căzând într-o trapă, dar era în cu totul alt loc decât unde stătusem eu. Puţin mai târziu a făcut-o să reapară dintr-o cutie goală agăţată de tavan. A fost impresionant, dar am văzut-o intrând în cutie printr-o deschizătură a cortinei, în spatele căreia se afla o platformă suspendată. Nemaipomenit – cutia nici nu s-a mişcat.

Am privit în jur, căutând o altă ascunzătoare. Aparatul pentru marea evadare era instalat în spatele cortinei şi, când aceasta avea să fie dată la o parte, locul pe care stăteam avea să fie descoperit. Mai spre stânga am găsit un morman de cutii pentru echipament şi m-am ghemuit în spatele lor, aranjând o lădiţă mai mică, pe care să mă aşez.

În vreme ce făceam toate astea, Bob mai prezentase câte ceva din arsenalul lui de comediant, dar am ratat aproape tot. Însă după un minut, au ridicat o parte a cortinei şi au aprins câteva spoturi pentru a lumina maşinăria.

— Doamnelor şi domnilor – Ciocanele iadului!

În lumină îşi făcuse apariţia o platformă cenuşie, suspendată la un metru deasupra pământului de patru

cabluri masive şi rigide. Acestea se ridicau direct de la amarajele de pe scenă spre platformă şi apoi spre mecanismele de deasupra scenei. Pe fiecare parte a platformei erau două pistoane imense, plăci rotunde de metal, cu diametru de un metru şi groase de douăzeci şi cinci de centimetri. Acestea erau sudate de bare de oţel cu diametru de treizeci de centimetri, ce străluceau de parcă ar fi fost unse cu ulei. Barele dispăreau în nişte cilindri uriaşi, montaţi pe traverse de oţel, prinse de podea cu şuruburi masive.

Pe partea cealaltă a maşinăriei, Sarah băga cărbune în cutia de foc a unui boiler cu aburi. Pe partea din afară acul unui manometru se ridica odată cu creşterea presiunii. Atunci am observat ţevile care porneau de la boiler pe fiecare parte, din valve prinse cu un sistem de pârghii.

Cealaltă asistentă a lui Bob, Vanessa, a apărut pe scenă împingând o targa acoperită cu un cearceaf alb.

— V-aţi întrebat ce s-a întâmplat cu David Oarecare, a spus Bob cu mâna pe marginea pânzei. Ei bine, întrebaţi-vă în continuare.

A tras brusc cearceaful pentru a da la iveală un manechin de felul celor folosiţi la testele de maşini.

— Faceţi cunoştinţă cu Larry.

A ridicat manechinul în poziţia şezând cu picioarele atârnându-i. Trunchiul lui Larry era gol pe dinăuntru, prezentând o deschizătură dreptunghiulară de peste jumătate de metru lungime şi treizeci de centimetri lăţime. Un pepene mare a fost aşezat în gaură.

Vanessa şi Bob l-au cărat pe „Larry” spre platformă şi i-au pus mâinile în cătuşele care atârnau de pe cabluri la înălţimea umerilor. Aşa că acum stătea cu braţele ridicate în diagonală în mijlocul platformei şi, din întâmplare, chiar între cele două pistoane.

— Nu e o poziţie prea favorabilă pentru Larry, a spus Bob în timp ce se îndepărta de platformă.

S-a îndreptat spre boiler. Acul se apropia de culoarea roşie de pe cadran.

— Sarah, am fixat valva de siguranţă?

Ea a ridicat din umeri prefăcându-se că nu ştie despre ce vorbeşte.

— V-aş putea spune ce forţă produc aceste două ciocane de oţel când se ciocnesc, în schimb vă voi lăsa să vedeţi singuri. Coborâţi scutul pentru împroşcare, vă rog.

O ramă de trei metri pe trei metri, pe care era întins un material plastic transparent, a fost coborâtă între public şi platformă. Din boxe a răsunat un sunet de tobe înregistrat. Acul de pe boiler se apropia tot mai mult de zona roşie. Bob a mai smuls încă ceva din costumul lui Sarah pentru a înteţi focul, lăsând-o într-un compleu strălucitor format dintr-un tanga şi un maiou. Apoi a tras de manetă.

Un jet de fum incredibil de puternic a ţâşnit din gurile de aerisire ale cilindrilor, ascunzând un moment platforma de ochii publicului şi cele două pistoane s-au lovit cu un zgomot teribil, ca de tunet. Pepenele a împroşcat în toate părţile, pătând scutul şi imitând în mod neplăcut sângele când s-a prelins şi a picurat pe podea.

Bob a tras de manetă în cealaltă parte şi cele două pistoane s-au retras. Partea de jos a lui Larry, de la umeri în jos, a căzut pe scenă, smulsă de impact. Capul s-a răsucit atârnând de mâinile încătuşate.

— Ghinion, Larry.

Scutul a fost ridicat, iar asistentele lui Bob au cules rămăşiţele lui Larry şi l-au scos de pe scenă pe targa, acoperit de cearceaful pătat cu zeamă de pepene. S-a auzit un cântec funebru şi Bob şi-a dus mâna în dreptul inimii.

Sarah băga cărbune în cutia de foc şi acul manometrului a început iar să se îndrepte spre roşu. Bob a pus în foc bucăţi din costumul Vanessei, aşa că era la fel de sumar îmbrăcată ca Sarah. Apoi Vanessa a mai adus un alt voluntar pe scenă pentru a-i pune cătuşele lui Bob şi a verifica dacă sunt intacte.

— Ai emoţii? L-a întrebat magicianul pe omul care se tot uita cu coada ochiului la pistoane.

N-ar trebui. Ultimul care s-a oferit voluntar a

dispărut şi nu a mai fost văzut de atunci.

Trebuie să admit că nu părea prea şocat de dispariţia mea şi se descurca destul de bine. M-am hotărât să reapar înainte de sfârşitul spectacolului.

Vanessa l-a condus pe voluntar la locul lui.

— Dacă aveţi impresia că voi coborî scutul, sunteţi nebuni. Dacă mă trezesc între pistoane când se lovesc – ei bine, sper să impresionez publicul.

Acul s-a apropiat tot mai mult de roşu şi bătaia tobelor s-a auzit din nou. Vanessa s-a îndreptat spre manetă, Sarah i s-a alăturat şi au pus amândouă câte o mână pe pârghie. Scena s-a întunecat şi un reflector s-a îndreptat spre Bob şi maşinărie. Un altul mai mic s-a fixat asupra celor două asistente. În încăperea cufundată brusc în întuneric, o limbă de foc portocalie a ieşit din cuptorul boilerului şi un al treilea spot a făcut vizibil manometrul.

Am ridicat mâna să îmi apăr ochii de lumina puternică şi am privit umbrele din jurul lui Bob, încercând să văd ce voiau să ascundă publicului. Tensiunea punea tot mai mult stăpânire pe mine, căci posibilitatea ca Bob să fie zdrobit părea din ce în ce mai mare.

Platforma ridicată elimina trapele din podea pe unde ar fi putut să dispară. Deşi reflectorul crea umbre, nu era chiar aşa de bine focalizat încât bărbatul să se poată ascunde într-o parte sau alta fără a fi văzut. Tobele au mărit ritmul şi femeile au ridicat fiecare câte trei degete, apoi două, apoi unul, după care au tras de manetă cu putere până la capăt.

Privirea îmi era aţintită asupra lui Bob. Când numărătoarea a ajuns la doi şi-a mişcat mâinile şi s-a prins cu putere de lanţurile cătuşelor. Mânecile fracului au alunecat în jos şi am văzut că avea un fel de manşetă de metal în jurul încheieturilor, între piele şi cătuşe. Când femeile au ajuns la unu, am văzut cum sârme subţiri, complet negre au ieşit din cabluri şi s-au întins. Capătul verigilor din jurul încheieturilor s-au desprins şi s-au ridicat în sus, în mod evident prinse de firele subţiri.

Bob a menţinut iluzia ţinându-şi mâinile ţepene,

astfel că păreau a fi prinse în continuare de cătuşe. Apoi femeile au tras de manetă şi fumul a ţâşnit în faţa platformei. În acelaşi moment firele s-au întins şi Bob a zburat de-a dreptul, atât de repede încât ajunsese în întunericul de deasupra scenei înainte ca pistoanele să se atingă.

Apoi s-a auzit zgomotul înfiorător al ciocnirii, iar eu am sărit deasupra lor, acolo unde se atingeau şi am aşteptat un moment, cât fumul s-a împrăştiat.

Aplauzele au fost grozave.

Bob a reapărut în scenă, din partea opusă boilerului, şi a trântit uşa cutiei de foc. Acesta a fost semnalul pentru aprinderea luminilor şi el a înaintat pentru a face o reverenţă. De-abia când le-a făcut semn asistentelor să se încline a văzut că se holbau la mine, cum stăteam cocoţat pe „Ciocanele iadului”.

S-a îndreptat spre mine cu ochii mari, incapabil de a rosti ceva. Am sărit mai întâi pe platformă şi de acolo pe scenă. Aplauzele au devenit frenetice, aşa că am făcut jumătate de reverenţă. Bob s-a întors din nou spre public şi a spus:

— Vă mulţumesc pentru prezenţă. Apoi a făcut un gest cu mâna şi cortina a coborât.

M-am întrebat dacă nu ar fi o idee bună să plec.

Bob s-a întors spre mine cu mâinile întinse pe lângă corp şi cu pumnii strânşi.

— Gata, idiotule! Cum ai reuşit?

Vocea îi era răguşită şi puternică, iar eu am făcut involuntar un pas în spate, în timp ce el se îndrepta spre mine. Am privit în jur, simţindu-mă ameninţat, şi am văzut patru tipi din echipa din culise apropiindu-se, măsurându-mă din cap până-n picioare şi întrebându-se cine naiba mai sunt eu. Unii dintre ei chiar păreau înfuriaţi. Sarah şi Vanessa s-au rezumat să privească indiferente.

— Bob, am spus cu glas tare, eşti un pozeur, după care am ridicat mâinile, am pocnit din degete şi am sărit.

În dimineaţa următoare am hotărât, din senin, să plec în Florida, să-mi văd bunicul. Agentul meu de călătorie mi-

a găsit un loc într-un avion ce decola de pe aeroportul La Guardia în mai puţin de douăzeci de minute. M-am îmbarcat în ultimul moment.

Din Orlando, am luat un avion mai mic de navetişti, pentru ultima parte a drumului până în Pine Bluffs. Era zgomotos şi aglomerat şi am simţit din plin turbulenţele cauzate de diferenţele de temperatură din aerul de amiază. La un moment dat, un curent descendent destul de puternic m-a împins în centura de siguranţă câteva secunde bune şi am crezut că voi sări de-a dreptul.

Singurul lucru care m-a oprit era că nu credeam să mă pot înapoia într-un vehicul aflat în mers, mai ales unul pe care nu-l puteam vedea. Dacă tot voiam să sar din avion, m-am gândit să aştept totuşi să ajungem mai aproape de pământ sau să o fac doar într-o situaţie disperată. Zborul a durat o jumătate de oră, dar mi s-a părut o eternitate. A fost mult mai bine după ce am ajuns la sol.

Clădirea aeroportului era puţin mai mare decât primul etaj din clădirea mea de cărămidă roşie şi agentul responsabil de bilete era singurul reprezentant al personalului de la sol, cărăuş şi om de ordine în acelaşi timp. Ceilalţi cinci pasageri ai zborului au fost întâmpinaţi de prieteni şi rude, lăsându-mă doar pe mine la mila transportului pus la dispoziţie de aeroport, un hârb de camionetă şi un şofer cu chipul brăzdat de riduri.

— Încotro?

— A, un moment. Trebuie să mă uit în cartea de telefon, m-am scuzat întorcându-mă în clădire, la telefonul public din colţ.

Nu apărea niciun Arthur Niles. „Fir-ar să fie!” Am aruncat o privire în jur – nu se uita nimeni în direcţia mea. Am studiat locul în care mă aflam şi l-am „reţinut”, apoi am sărit în vechea mea cameră din casa tatei. Praful era mai gros ca niciodată. Am cotrobăit prin birou, până am găsit una dintre scrisorile vechi de la bunicul, o felicitare de ziua mea, cu tot cu plic. Avea adresa pe el. L-am îndesat în buzunar şi am închis toate sertarele.

Pe hol am auzit paşi care s-au oprit în dreptul uşii. Am îngheţat, rămânând neclintit. Dacă apăsa clanţa, puteam sări în câteva secunde. O voce, a tatei, cu un tremur pe care nu-l recunoşteam, a întrebat:

— Davy?

Nu ştiu de ce, dar după o secundă de ezitare am răspuns.

— Da, eu sunt.

Nu cred că se aştepta la un răspuns. L-am auzit icnind şi podeau a scârţâit când şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Apoi a început să umble la lacăt cu stângăcie. Când acesta s-a deschis cu un clic, am sărit la aeroportul din Pine Bluffs.

Tipul de la bilete alias cărăuşul, ce stătea acum la ghişeu, a ridicat privirea când m-am sprijinit de perete. „Lasă-l să se întrebe”, mi-am spus, gândindu-mă la tata, nu la omul din aeroport. Aveam crampe la stomac, dar simţeam şi o satisfacţie curioasă, asemănătoare momentului în care am spart recipientul cu făină, deşi atunci nu fusese atât de mulţumitor pe cât putea fi. Nu am văzut rezultatul, dar nici nu am lăsat amprente.

Am ieşit din clădire şi m-am îndreptat spre taxi cu felicitarea şi plicul în mână.

— 345 Pomosa Circle, am spus.

M-am urcat în spate şi m-am aşezat liniştit, în vreme ce treceam pe lângă o mulţime de case albe înconjurate de verdeaţă din abundenţă. Vocea tatei părea schimbată, îmbătrânită. Am încercat să îmi scot senzaţia din gând.

— Am ajuns: 345 Pomosa Circle. Face patru dolari.

I-am plătit şi a plecat.

Casa arăta aşa cum mi-o aminteam, un bungalou micuţ, curmali şi un canal care trecea prin spate. Numele de pe cutia poştală era JOHNSON.

Femeia care a răspuns la uşă vorbea spaniolă şi foarte puţină engleză. Când am întrebat de Arthur Niles mi-a răspuns:

— Un momento, por favor, după care a dispărut în casă.

O altă femeie, blondă, cu un puternic accent din sud a venit la uşă.

— Domnu' Niles? A murit acum patru ani, cred. Da, da, acum patru ani, în august. A făcut un atac cerebral din cauza caniculei şi a murit în aceeaşi zi. Şi-a pus un deget pe buze de parcă s-ar gândi şi a continuat: Locuiam mai jos pe stradă atunci, la 330 Pomosa. Am cumpărat casa de la fiica lui.

— Mary Rice? Am întrebat făcând ochii mari.

— Cred că ăla era numele după căsătorie. Pe acte scria Mary Niles.

— Locuieşte aici în oraş?

— Nu cred. A fost aici la înmormântare, la cimitirul Olive Branch, dar la tranzacţie a fost reprezentată de un avocat.

— Vă mai amintiţi numele lui?

— Hm, mi-aţi putea spune de ce vă interesează? M-a întrebat privindu-mă insistent.

— Sunt David Rice, fiul lui Mary, am răspuns după o scurtă pauză. Când l-a părăsit pe tata, ăă, m-a părăsit şi pe mine.

Am simţit că roşesc şi palmele îmi transpirau. Păi ce, nu era aşa? „Nu te-a lăsat în urmă pentru că nu meritai să te ia cu ea?"

— Încerc să o găsesc, am adăugat nu foarte convingător.

Linişte.

— Hmmm, numai puţin să mă uit la acte şi să verific numele. Hai înăuntru, să nu stai în soare cât verific eu.

M-a condus în casă şi m-a poftit să mă aşez pe un scaun în camera de la intrare.

— Roseleeenda? Aqua frio, por favor, por el hombre, a comandat, după care a dispărut în altă cameră.

După un minut, menajera mi-a adus un pahar cu apă rece ca gheaţa.

— Gracias, am spus.

— Por nada, mi-a răspuns ea, zâmbindu-mi cu răceală şi părăsind încăperea.

Camera în care mă aflam îmi era străină, căci toată mobila era diferită de cea dinainte. De-abia când am privit pe fereastră şi am văzut felul în care era încadrată casa de peste drum, am avut sentimentul că mai fusesem acolo. Amintirea a fost intensă, clară şi dureroasă.

„La naiba, Davy! Asta e a treia oară când îmi dai regina de pică.

Hai, Davy, fii blând cu bunicul. Doar e bătrân şi firav.

Încă te mai pot pune pe genunchi să îţi dau câteva la fund, domnişoară. Ia de-aci!

Vai, tată, nu o altă regină! Se vede treaba că iar a câştigat, Davy."

Am jucat dame destul de mult vara aceea. Dimineaţa devreme eu şi bunicul pescuiam, iar în alte zile mergeam cu mama pe plajă. A fost o vacanţă tare reuşită.

— Actele sunt la bancă, aşa că l-am sunat pe soţul meu. Şi-a amintit numele avocatului, Silverstein, Leo Silverstein.

Când s-a întors în cameră avea în mână o carte de telefon.

— Aici scrie că biroul lui e pe Main. Ar trebui să aibe ferestre spre piaţă – East Main, numărul paisprezece.

I-am mulţumit şi am plecat. După ce a închis uşa, m-am întors la aeroportul local, sărind direct lângă telefonul public. Dinspre ghişeu s-a auzit un icnet, dar am ieşit pe uşă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut pe responsabilul cu biletele urmărindu-mă până afară.

„Fir-ar să fie."

La colţul străzii am cotit şi am sărit înapoi în New York.

Deşi Millie îmi interzisese să mă apropii de ea mai mult de două ori pe lună, îmi dăduse voie să o sun în fiecare seară.

— Salut, eu sunt.

— Ce-i cu tine?

— Poftim?

— Mă suni în fiecare seară şi de obicei nu ai vocea

unui lucrător la pompele funebre.

— Ah, da! Am încercat să o găsesc pe mama. Am fost în Florida, să-mi văd bunicul.

— Ce? Eşti în Florida acum?

— Poftim? A, nu. M-am întors. Bunicul a murit acum patru ani.

O vreme s-a lăsat liniştea la celălalt capăt al firului, după care Millie m-a întrebat:

— Şi tu abia acum ai aflat?

— Mda.

— Mă întreb dacă tatăl tău ştia.

— N-am idee, am spus obosit. Nu m-ar mira să fi ştiut.

— Ai fost apropiat de bunicul tău?

M-am gândit un pic. Joc de cărţi, pescuit şi uneori o felicitare cu o bancnotă de douăzeci de dolari prinsă cu grijă înăuntru.

— Am fost cândva, demult.

— E greu să pierzi pe cineva. Îmi pare rău.

— Mda, asta e...

— N-aveai de unde să ştii.

— De unde ai ştiut? Am întrebat privind uluit telefonul.

— Ce? Că te simţi vinovat pentru că nu ai ştiut că era pe moarte? Pentru că nu ai ştiut când a murit?

— Ar fi trebuit să ştiu!

— Nu, a spus Millie trăgând adânc aer în piept. Ştiu că asta simţi, Davy. Aşa ceva nu se poate controla. Şi e foarte OK. Dar nu aveai cum să ştii! Cu toţii ne simţim vinovaţi, uneori pentru lucruri care nu ţin de noi. Crede-mă, nu ai fi putut face nimic.

Eram furios pe presupunerea ei, pe intuiţia ei, care dăduse un nume sentimentului ce mă chinuise toată ziua.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci când nu am mai primit felicitare de ziua mea, la cincisprezece ani. Aş fi putut să scriu o scrisoare. Puteam să o trimit de la şcoală. Aşa sigur nu m-ar fi putut împiedica tata!

— Obişnuia să îţi citească scrisorile?

— Sunt aproape convins. Trăiam destul de retraşi, aşa că aveam o căsuţă poştală în oraş, de la care însă eu nu aveam cheie. Odată am găsit în maşină un plic ce mi-era adresat, fără adresa expeditorului.

— Iisuse! De ce făcea aşa ceva?

— Nu ştiu. Însă nu mă lăsa să scriu rudelor.

— Nici nu-i de mirare, având în vedere cum se purta cu tine.

N-am spus nimic o vreme. Ea nu a insistat cu întrebările, ci a aşteptat la celălalt capăt al firului, o respiraţie abia perceptibilă ce îmi ţinea companie.

— Îmi pare rău, Millie. Nu sunt o prezenţă prea plăcută în seara asta, am spus în cele din urmă.

— Nu-i nimic. Îmi pare rău că nu iţi e bine. Aş vrea să te pot strânge în braţe.

Am strâns tare pleoapele şi telefonul a scârţâit de cât de puternic mi-am încleştat mâna pe el. „Aş putea fi în braţele tale într-o clipă, iubito. Aş putea…” M-am controlat şi m-am forţat să spun:

— Şi eu aş vrea. Dar rămâne pe vineri.

— Bine. Eşti sigur că nu vrei să vin după tine la aeroport?

— Nu. Nu e nevoie. Voi fi la uşa ta înainte de şapte seara. Numai să nu mănânci fără mine.

— Bine. Să te odihneşti.

— Mulţumesc. Am să încerc. Ăă, Millie?

— Da?

— Eu… mâine… ăă… mă duc iar în Florida, dar tot te sun, bine?

— Mda, Davy. E foarte bine, a spus, părând deodată puţin dezamăgită.

Am sărit pe trotuarul din laterala clădirii aeroportului Pine Bluffs. Când m-am uitat după colţ, hârbul albastru era tot acolo cu şoferul lui bătrân cu tot. Părea surprins să mă vadă.

— Cum ai ajuns aici? Zborul de la Orlando nu soseşte decât peste cincisprezece minute.

Am ridicat din umeri spunând:

— Trebuie să ajung la cimitirul Olive Branch şi apoi pe East Main la numărul paisprezece.

— Peeerfect. Urcă.

A mai încercat de câteva ori să închege o conversaţie, dar i-am răspuns monosilabic sau am ridicat din umeri. Când am intrat pe strada ce ducea la cimitir a început din nou:

— I-am cunoscut aproape pe toţi cei îngropaţi aici. Cauţi pe cineva anume?

Era un cimitir destul de mare.

— Pe Arthur Niles.

— A, da. Aşa se explică drumul în Pomosa Circle, a spus, luând-o spre capătul cimitirului şi parcând la umbra unui copac. Apoi a continuat: Vezi bucata aia de marmură albă? A patra de la capăt? M-a întrebat arătându-mi un rând de pietre funerare care se întindeau până la marginea cimitirului.

— Da. Aceea este?

— Da. Nu te grăbi. Te aştept, mi-a spus luând un ziar.

— Mersi.

„Arthur Niles, născut în 1922, mort în 1989, un etern omagiu din partea iubitei sale soţii, fiice şi nepot.” „Nepot? Vai, mamă, de ce nu mi-ai spus nimic?” Pe mormânt, într-unui din suporturile ruginite de metal şi prinse de un par, erau flori vechi şi ofilite. Le-am scos şi am adunat toate frunzele moarte din iarbă.

„îmi pare tare rău, bunicule, că nu am apucat să îmi iau rămas-bun. Aş fi preferat să te pot strânge în braţe acum.” Eram trist... teribil de trist.

După un timp, am încercat să reţin cum arăta locul pentru a putea reveni, apoi am dus florile uscate la un coş de gunoi de lângă parcare.

Şoferul citea în continuare, aşa că m-am ascuns după un copac şi am sărit în piaţa de flori din Manhattan, de pe 28th Street. Am luat un buchet cu trandafiri, crizanteme, astemeria şi orhidee. A costat treizeci de dolari. Am revenit în cimitir şi l-am pus în suport.

Când am urcat în spate, taximetristul a lăsat ziarul

din mână. Nu a spus nimic, dar a pornit maşina şi m-a dus în oraş. A vorbit doar când a oprit pe Main Street.

— Mai ai nevoie să mergi undeva, Davy? L-am privit. Cum...? Ah.

— Cât de bine l-aţi cunoscut pe bunicul?

— Destul de bine, a spus ridicând din umeri. Ne adunam o mână de moşnegi şi jucam cărţi la el acasă în fiecare miercuri. Era un om bun – un jucător de cărţi deplorabil, dar un om bun.

— Ştiţi cumva unde e mama, domnule...? L-am întrebat rezemându-mă de spătarul scaunului.

— Steiger, Walt Steiger. Nu ştiu unde e Mary. După ce l-a părăsit pe tatăl tău, a stat aici vreun an, mai mult sau mai puţin. Avea o expresie sumbră şi a întors privirea un moment. Art spunea că lucrează în California, dar nu sunt sigur. Parcă zicea şi că se mută, dar asta a fost chiar înainte de atac. Nu-mi aduc aminte unde.

S-a foit în scaun.

— Am vorbit cu ea puţin la înmormântare, dar numai despre tatăl ei.

— Aha, am făcut zăbovind un moment. Mulţumesc pentru informaţie. Cât face drumul?

— Cinci dolari, a răspuns ridicând din umeri.

— Dar aţi aşteptat aproape treizeci de minute.

— Am citit. Dă-mi cinci dolari.

Nu a vrut în ruptul capului să primească bacşiş.

Biroul lui Leo Silverstein se afla la etajul al doilea, deasupra unei farmacii. Am urcat pe nişte scări înguste şi am intrat pe o uşă de sticlă, unde o femeie între două vârste tasta repede, cu o pereche de căşti pe urechi. Când am păşit în câmpul ei vizual, a tresărit şi le-a dat jos.

— Dictare? Am întrebat zâmbind.

— *Grateful Dead*[2]. Cu ce te pot ajuta?

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Silverstein, vă rog. Mă numesc David Rice şi aş dori să discut cu el despre

---

2 Formaţie de rock americană, fondată în 1965 şi apreciată pentru stilul său unic ce îmbina elementele rock, reggae, folk, blues şi jazz (n. red.).

mama mea, Mary Niles.

— Aveţi o programare, domnule Rice? A întrebat aşa cum obişnuiesc oamenii să o facă atunci când ştiu foarte bine că nu ai.

— Îmi pare rău, am dat din cap, înghiţind în sec. Nu. Vin de la New York şi sunt doar în trecere prin oraş. De abia ieri am aflat că domnul Silverstein e avocatul mamei mele şi nu ştiam dacă ajung azi în Pine Bluffs.

Părea sceptică.

— Nu vreau să-i răpesc mult timp. A, apropo de ce se numeşte *Pine Bluffs*[3]? N-am văzut niciun pin sau vreo stâncă de când am ajuns.

— Râpele sunt în amonte, la şase kilometri, lângă vechea vatră a oraşului. Pinii au fost tăiaţi complet în secolul nouăsprezece, mi-a răspuns cu o voce seacă, apoi a adăugat, arătându-mi canapeaua din partea cealaltă a încăperii: Luaţi loc. Îl întreb pe domnul Silverstein dacă vă poate primi.

M-am aşezat, în timp ce ea a vorbit aproape în şoaptă la telefon, lucru pe care nu l-am apreciat deloc. Nu mi-a plăcut niciodată să cunosc persoane noi, adică urăsc să fac eforturi pentru a mă apropia de oameni. „De ce îţi e frică, Davy? Ai impresia că nu-ţi vor înţelege intenţiile?” M-am foit pe canapea, încercând să-mi găsesc o poziţie mai confortabilă. „Da, s-ar putea să nu le înţeleagă şi chiar mai rău, să le par antipatic.”

Uşa s-a deschis şi din birou a ieşit un bărbat, de vreo cincizeci de ani, la fel de înalt ca mine, dar cu părul cărunt. Purta vesta şi pantalonii de la un costum cu trei piese, iar nodul cravatei era slăbit.

— Domnule Rice? Sunt Leo Silverstein. Am o întâlnire în zece minute, dar vă pot acorda acest răgaz.

M-am ridicat şi i-am strâns mâna.

— Sunteţi foarte amabil, am spus, urmându-l în birou.

— Deci eşti fiul lui Mary Niles? M-a întrebat după ce a închis uşa şi m-a invitat să iau loc pe scaun.

— Da.

---

3 Rîpa Pinilor (n. red.).

— Cu ce te pot ajuta?

— Încerc să o găsesc.

— Aha!

A ridicat un prespapier de pe birou şi l-a tot mutat dintr-o mână în cealaltă.

— Chiar mă întrebam dacă nu cumva e vorba despre aşa ceva.

M-am încruntat. Scaunul cu tapiţerie de pluş mi s-a părut dintr-odată foarte tare.

— Ce vreţi să spuneţi?

A tras adânc aer în piept şi a început să povestească:

— Mama ta a venit aici acum şase ani cu trei oase ale feţei rupte, răni, vânătăi şi o traumă severă. Fusese abuzată fizic şi psihic. A fost internată un an la psihiatrie din cauza unei depresii foarte grave şi a avut nevoie de două operaţii de reconstrucţie a feţei.

M-am holbat la el. Aveam crampe la stomac.

Leo Silverstein m-a privit cu atenţie, ţinând prespapierul în echilibru, gata oricând să-l prindă cu mâna liberă.

— Păi..., am spus eu dând din cap. Îmi amintesc cel puţin o dată când tata i-a făcut rău. Dar într-o zi, când m-am întors de la şcoală, ea nu mai era. Plecase. Tata nu vorbea despre asta.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama.” Aveam doar doisprezece ani atunci.

Avocatul a clătinat din cap.

— Am încercat de mai multe ori să o conving să depună plângere împotriva lui, dar a refuzat. Spunea că nu vrea să se mai apropie niciodată de el şi nici măcar să locuiască în acelaşi stat cu el. Era absolut îngrozită.

A început să mute iar prespapierul dintr-o mână în alta.

— De altfel, cred că se temea şi de ce ar putea să îţi facă ţie. Se pare că o ameninţase în privinţa asta.

„Un nenorocit de ostatic. A scăpat datorită mie. Îmi venea să vomit.”

— Şi acum unde este? L-am întrebat. „Îmi pare rău.

Îmi pare rău. Îmi pare rău.”

— Asta e problema. Nu pot spune. Clienta mea mi-a dat instrucţiuni precise, informaţia aceasta e strict confidenţială. N-am de ales. Nu a specificat nicio excepţie.

— Nici chiar pentru mine? Fiul ei?

— De unde să ştie ea că nu eşti mână în mână cu tatăl tău? A spus el ridicând din umeri.

— Am fugit de la nenorocitul ăla de mai bine de un an. Nu sunt mână în mână cu el.

S-a lăsat pe spate în scaun, a strâns dintr-odată prespapierul de parcă ar fi fost o armă.

„Relaxează-te, Davy.” Am expirat încet şi m-am rezemat de spătar, punându-mi mâinile în poală.

— Nu sunt mână în mână cu el, am repetat mult mai încet.

— Înclin să te cred, a spus Silverstein, slăbind strânsoarea mâinii pe prespapier şi relaxându-se puţin. Totuşi, asta nu schimbă nimic. Tot nu îţi pot spune unde este.

Mi-am încrucişat braţele strâns la piept. Ştiam că urechile îmi ardeau, îmi era ruşine şi eram furios, mă simţeam pe punctul de a face sau a spune ceva prostesc.

— Dar aş putea să-i trimit un mesaj sau o scrisoare din partea ta.

„Ce i-aş spune? Ce crede despre mine? Cum aş putea scrie o scrisoare fără să ştiu asta? De fapt nu vrea să afle nimic despre mine…”

— Trebuie să mă gândesc, am spus scurt ridicându-mă brusc.

Am observat să Silverstein se dăduse iar înapoi pe scaun şi strângea obiectul în mână. „Oare ce anume de pe chipul meu îl sperie aşa de tare?” M-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o cu forţă, apoi m-am oprit. Încă eram furios, dar o parte din mine îşi dădea seama că el nu avea nicio vină, însă asta nu îmi potolea mânia. „Ţi-ar plăcea să fii dus la un popas pentru camioane, domnule Silverstein?”

— Vă mulţumesc şi iertaţi-mi accesul de furie, am spus fără să-l privesc.

Apoi am trecut de secretară, am ieşit pe uşa de sticlă şi am luat-o în jos pe scări.

Voiam să ies în stradă, când am dat cu ochii de Walt Steiger, taximetristul, citind ziarul în maşina parcată în faţă. Nu voiam să vorbesc cu el.

Am sărit în Brooklyn.

În starea în care eram, apartamentul îmi părea prea mic. Am încercat să stau jos, dar nu mă puteam domoli. Am încercat să mă întind, dar nu puteam să stau liniştit sub nicio formă. La etajul de dedesubt, soţii Washburn se certau iar, urlând unul la altul. Am auzit farfurii spărgându-se şi am tresărit, în timp ce mă plimbam dintr-o parte în alta a camerei.

Eram îmbrăcat tot pentru vremea din Florida, dar nu voiam să mă schimb. Mi-am luat haina cea lungă de piele şi am sărit pe trotuarul de pe podul Brooklyn. Ceasul de pe Watchtower arăta şapte grade şi vântul care bătea dinspre East River era foarte rece. Cerul era acoperit cu o pătură de nori joasă şi murdară, care se potrivea de minune cu starea mea.

„Un an în spital... Doamne Dumnezeule!” Mi-am strâns gulerul hainei şi am privit în gol spre portul din sud, în direcţia în care sufla vântul. Mi-am amintit cum stăteam deasupra tatei, cu sticla grea de whisky în mână, iar sufletul împărţit între nehotărâre şi îndoială. Îmi amintesc momentul în care am decis să nu îl omor. „Sau poate nu erai în stare să-l omori?”

Asta e. Regretam reţinerea din cauza căreia nu putusem să-i zdrobesc scăfârlia. Îmi părea rău că nu îl omorâsem.

„Să-l omor acum?” Mi-am băgat capul între umeri. Vântul urla pe la urechile mele. Poate.

Am petrecut restul după-amiezii gândindu-mă la tot felul de moduri prin care să-i vin de hac; în majoritatea mă foloseam de salt. „L-aş putea înşfăca, aş sări în vârf la Empire State Building şi i-aş da drumul de acolo.” Am privit în jos spre apele reci ale râului. „Şi de aici ar merge.” Mi-am tot imaginat ba una, ba alta, sute de fapte

violente. În loc să îmi calmeze furia, fiecare din acestea mă făcea să mă simt tot mai vinovat şi tot mai ruşinat de mine însumi. Lucru care mă înfuria şi mai tare. M-am trezit că strâng cu putere balustrada şi că am dinţii încleştaţi. Mă dureau fălcile. „Să le ia mama dracu' pe toate! Nu eu sunt cel care i-am zdrobit faţa!"

De abia după ce mi-am dat seama că l-aş putea omorî fără să fiu prins vreodată, am început să mă calmez. Atunci am ştiut că nu o voi face.

Asta nu însemna că nu vreau să-l rănesc. Voiam să distrug lucruri, să simt carne sub lovitura pumnului. Voiam să crap şi eu câteva oase.

Mi-am amintit ce voisem să-i fac avocatului din Florida. Voiam să-l duc în popasul acela din Minnesota, unde Topper Robbins, camionagiul care a vrut să mă violeze, mi-a cumpărat încrederea cu o masă amărâtă.

„Topper Robbins. Iată un tip care merită să fie pedepsit."

Am strâns haina mai tare în jurul meu şi am sărit.

Topper a parcat la popas la zece jumătate seara, douăzeci de minute mai târziu decât obişnuia, după spusele uneia dintre chelneriţe. Aşteptam de mai mult de o oră, dar mă simţeam destul de bine, în ciuda zăpezii, datorită unor izmene şi a unei perechi de mănuşi pe care tocmai o cumpărasem.

Totuşi, aşteptarea în frig m-a făcut să am îndoieli şi eram pregătit să renunţ când acesta a sosit. Pumnii mi s-au strâns deodată şi mi-am muşcat buzele. Gândul la plecare a dispărut cu totul.

A făcut plinul, apoi a parcat în zona de camioane, a închis cabina şi a intrat în local. L-am văzut aşezându-se pe unul dintre locurile pentru şoferi, apoi m-am dus la camion. Cabina era mică şi nu avea paturi în spatele scaunelor. Doar un geam pentru unghiul mort. Am aruncat o privire în jur, apoi am urcat în spaţiul dintre remorcă şi cabină. Acolo era o cutie sudată pentru materiale şi tuburile pentru frânele pneumatice. Am descoperit că pot sta în acel locşor, dar capul nu-mi ajungea până la geam.

Dacă mă suiam pe cutie, vedeam prin el. Aşa că am reţinut locul pentru salt, după care m-am dus în spatele remorcii.

O scară era sudată de spate, depăşind logo-ul Petrochem şi avertismentele cu INFLAMABIL şi cel CU ACEST CAMION FACE ÎNTOARCERI AMPLE SPRE DREAPTA. Am urcat şi am observat că sus, pe cisternă, nu prea aveam de ce să mă ţin. Dar între scară şi cisternă era o margine formată din cutiile pentru furtunuri. M-am strecurat în spatele scării şi m-am aşezat. Metalul era foarte rece, dar se putea sta acolo.

Am sărit la Cafe Borgia în Greenwich Village şi am luat o ciocolată caldă cu frişca şi scorţişoară. Băutura, căldura localului şi hainele groase m-au încălzit foarte tare şi aproape transpiram când am revenit la popasul de la marginea drumului.

Topper nu terminase de mâncat.

M-am plimbat încoace şi încolo, strivind din când în când crusta de gheaţă din iarbă. Când mi se făcea foarte frig săream acasă, în apartament, câteva minute. Mi-am adus aminte că nu o sunasem pe Millie, dar nu aveam timp acum. Topper putea să plece şi ar fi trebuit să mai aştept o zi.

După ce m-am plimbat aşa o vreme şi am sărit să mă încălzesc, revenind apoi în parcare, Topper a ieşit în sfârşit din local. L-am privit cum se îndreaptă spre cisternă, deschide cabina şi ia un ciocan din spatele scaunului. Apoi a făcut înconjurul vehiculului, lovind fiecare cauciuc în parte. Satisfăcut, l-a pus la loc, a urcat şi a pornit.

Am sărit pe cutia din spatele cabinei înainte ca trailerul să se urnească din loc. Odată ce se mişca, puteam să sar de acolo, dar probabil că nu aş fi putut sări înapoi pe el. Nu fără să-l văd, oricum.

Vântul mătura vijelios marginile cabinei, în timp ce Topper mărea viteza. Mi-am ridicat gulerul hainei. Când am ajuns pe autostradă, am încercat să sar în spatele remorcii, pe marginea formată de cutiile pentru furtunuri. Nicio problemă, deşi în spate vântul era mult mai puternic. Am sărit înapoi. Din nou foarte simplu.

Speram să fie aşa. Deşi era un vehicul în mişcare, ştiam distanţa până la destinaţie. M-am gândit că probabil aş fi putut sări pe camion chiar şi dacă aş fi fost pe pământ, atât timp cât era în raza mea vizuală. Dar dacă săream acum acasă, nu cred că m-aş fi putut întoarce.

Înainte să mi se facă prea frig ca să mă pot concentra, mi-am început „jocul”.

M-am ridicat în picioare pe cutie, eram aproximativ în spatele locului pentru pasager, şi m-am ţinut cu mâna stângă de unul dintre tuburi. Cu dreapta am scos o lanternă mică şi mi-am luminat faţa în timp ce mă uitam prin geam.

Nu-l vedeam pe Topper, dar chipul meu se reflecta în geam, părând să plutească. Unghiul ascuţit în care ţineam lanterna forma umbre pe faţa mea, care părea nefiresc de albă. Haina neagră nu se reflecta deloc.

Topper nu a observat imediat. Poate a privit în oglinda din dreapta şi a văzut cu coada ochiului lumină acolo unde nu ar fi trebuit să fie. Aşa că s-a întors să vadă mai bine. Probabil că s-a răsucit şi a doua şi a treia oară. Speculez, dar ştiu că imediat a apăsat frâna foarte violent.

Am stins lanterna şi am sărit în spate.

Vehiculul a avut nevoie de câteva secunde să se oprească. În ultimul moment a oprit pe acostament. Am auzit uşa cabinei deschizându-se şi paşii lui în timp ce cobora. O lumină a măturat asfaltul şi mi-am dat seama că şi el avea o lanternă.

Zgomotul motorului diesel i-a înăbuşit vocea, dar l-am auzit înjurând şi păşind spre capătul cisternei, luminând asfaltul în calea lui. Am aşteptat până a ajuns în spatele camionului şi am sărit după cabină. Nu l-am mai putut auzi, pentru că motorul era foarte aproape. Uşa din partea şoferului era întredeschisă, aşa că înăuntru era lumină şi puteam vedea. Am sărit pe scaunul şoferului şi am întors cheia în contact, iar motorul s-a oprit cu un hârâit. M-am uitat în oglinzile laterale şi l-am văzut pe Topper venind în goană spre uşă, aşa că m-am întors pe marginea din spatele vehiculului.

L-am auzit înjurând. Am urcat scara până sus şi am privit. Stătea lângă uşă holbându-se la chei, cu lanterna îndreptată spre pământ. A închis şi încuiat cabina, apoi, punând cu grijă cheile în buzunar, a pornit din nou să facă înconjurul camionului, luminând roţile de jur-împrejur, precum şi restul vehiculului. L-am lăsat să parcurgă jumătate de drum şi am sărit în cabină. Era cald înăuntru.

După ce a făcut turul, Topper a mai înaintat câţiva paşi spre tufele de pe marginea drumului şi a luminat în stânga şi în dreapta, după care a mărşăluit înapoi scuturând din cap.

Am râs. În timp ce deschidea uşa, am sărit în spate. Când a pornit motorul şi a luat-o din loc, am revenit pe cutia din spatele cabinei.

Înţelegeţi?

În următoarea oră, am repetat toată chestia de încă cinci ori. De abia dacă a reuşit să parcurgă douăzeci de kilometri pe Autostrada 94. A şasea oară a început să respire greu.

— Fir-ai al naibii! Ce vrei? Cine naiba eşti?

Am aşteptat până a ajuns în spatele camionului, m-am dat jos şi am înaintat pe şosea vreo treizeci de metri. Acolo era un canal, semnalizat cu indicatoare, care ajungea până la acostament şi continua sub el. Un şanţ de beton lat de mai bine de un metru şi adânc de aproape doi metri. Am mers mai departe şi am reţinut ca loc de salt o bornă kilometrică, apoi am sărit lângă canal.

Din depărtare puteam să văd punctul de lumină clătinându-se încet în jurul cisternei. M-am aşezat pe marginea acostamentului cu gulerul ridicat foarte aproape de faţă, cu mâinile în buzunare şi, din întâmplare, chiar în faţa indicatorului care semnaliza canalul.

În sfârşit, Topper s-a urcat în cabină şi a pornit motorul. Când a aprins luminile, m-au izbit direct în faţă.

N-am tresărit. Am rămas nemişcat. Pe moment, camionul a rămas nemişcat, apoi a pornit clătinându-se. Nu a încercat să se întoarcă pe autostradă, ci a mărit viteza. M-am uitat fix spre parbrizul unde şoferul stătea

neclintit. Camionul lua viteză. Topper ambala motorul destul de tare, dar cu toate astea nu venea spre mine cu mai mult de treizeci de kilometri la oră. Am rămas pe loc aşteptând până am simţit căldura emanată de motor şi am sărit lângă bornă.

Roata din dreapta faţă a căzut în canal şi s-a izbit de marginea opusă, cu zgomotul specific roţii care explodează. Partea din spate a cabinei a fost aruncată spre dreapta, împinsă de remorcă. Apoi toată cisterna a dat să se răstoarne pe o parte într-o mişcare prelungă, scoţând scântei din cauza frecării de marginile de beton ale canalului, acompaniate de arcuri strălucitoare de sticlă atunci când bucăţi din geam au zburat prin faţa farurilor.

M-am pregătit să sar, temându-mă că ar putea exploda, dar s-a oprit imediat după aceea, cu cabina contorsionată, fără un far, şi cu celălalt luminând cerul dintr-un unghi ascuţit. Cisterna nu părea să curgă.

M-am apropiat.

Topper avea o mână blocată de volan şi atârna peste schimbătorul de viteze spre scaunul din dreapta. Faţa îi era stropită cu sânge. Se holba la mine, urmărindu-mă în timp ce treceam în faţa cabinei ca să văd mai bine. Scotea zgomote scurte şi ascuţite şi a prins de volan cu mâna liberă încercând să slăbească strânsoarea celeilalte.

Pe drum maşinile opreau. Am auzit uşi trântindu-se şi voci ridicate, dar le-am ignorat.

I-am zâmbit lui Topper, care a gemut din nou, chinuindu-se să ajungă la volan. În timp ce mă privea, am sărit.

8.

— Salut!

— Ăă, cât e ceasul?

— Unsprezece jumătate. Te-am trezit?

— Am adormit pe canapea. Aşteptam telefonul tău.

— Îmi pare rău că sun aşa de târziu. Am fost ocupat, m-am scuzat zâmbind prosteşte.

Stăteam întins în pat, sub pături, încercând să mă încălzesc, după mica aventură din Minnesota.

— Ai încercat să îţi găseşti mama?

— Nu chiar. Aveam de încheiat nişte socoteli.

— Ce vrei să spui? M-a întrebat cu o voce schimbată, îngrijorată. Sper că nu i-ai făcut ceva tatălui tău!

Am strâns telefonul mai tare. Reuşisem să uit de tata o vreme.

— Nu. Ar merita, dar nu i-am făcut nimic. Am făcut o scurtă pauză, după care am continuat: Am aflat un lucru foarte urât azi, ceva groaznic.

— Ce?

— Mama a stat un an într-un spital de psihiatrie, imediat după ce l-a părăsit pe tata. În plus, a avut nevoie de două operaţii de reconstrucţie a feţei.

Am auzit-o cum trage deodată aer în piept.

— Ah, Davy, ce oribil!

— Mda. Millie, nu vor să-mi spună unde este. Au impresia că o să-l duc pe tata direct la ea.

— Hei, Davy, calmează-te. Respiră adânc. Am închis ochii, am expirat, am inspirat.

— Iartă-mă, am spus după un moment.

— E normal să fii supărat. Ai aflat o grămadă de lucruri urâte azi. Trebuie să îţi fie tare greu. Să o luăm încet, cine nu vrea să îţi spună unde e?

— Avocatul ei. A lăsat instrucţiuni să nu-i fie dezvăluită nimănui adresa ei. Nici măcar mie.

— Vai, Davy! Cred că e foarte dureros. A ezitat o clipă, după care a spus: Aş vrea să fiu acolo, lângă tine.

— Doamne, ce dor îmi e de tine, Millie! Am tăcut amândoi o vreme, dar mă simţeam de parcă eram lângă ea.

— Ce ar trebui să fac? Avocatul spune că poate să îi dea o scrisoare de la mine.

— Ah, deci poţi să-i scrii?

— Cred că da.

— Şi nu vrei?

— Nu ştiu! Adică, ce rost are să-i scriu dacă ea nu vrea să mă vadă?

S-a făcut linişte la celălalt capăt al firului.

— Davy, nu ai de unde să ştii ce vrea. Cred că îi este doar frică de tatăl tău. Scrie-i. Spune-i ce simţi. Spune-i ce vrei tu.

— Nu ştiu ce vreau. Nu-i pot scrie.

Millie a oftat şi nu a mai spus nimic o vreme.

— Care-i problema Davy? Adevărata respingere e mai grea decât cea pe care ţi-ai imaginat-o? Atât timp cât nu-i scrii, te poţi gândi că ar vrea să te vadă, dacă i-ai da de veste că eşti prin preajmă. Aşa-i?

Sfinte! Am închis ochii strâns. Lacrimi s-au prelins de sub ele. Nu puteam să mai rostesc niciun cuvânt.

— Eşti acolo, Davy? M-a întrebat ea încet. Eşti bine?

— Nu, nu sunt, am reuşit să spun. E prea aproape de adevăr. Aveam un nod în gât şi mă durea mâna de cât de tare strângeam telefonul. Trebuie să mă gândesc. Te sun mâine, bine?

— Bine, mi-a răspuns cu o voce slabă. Pe mâine atunci. Îmi eşti tare drag, Davy.

Am închis, mi-am tras perna pe faţă şi mi-am dorit să mor.

M-am simţit bine după ce Topper şi-a lovit camionul. De ce mi se părea totul aşa de meschin în lumina dimineţii? Atât de inuman? Nu merita? Mă enervam iar. Am încercat să citesc dintr-o carte pe care o începusem cu o zi înainte, dar nu am reuşit. Nu mă puteam concentra, iar cuvintele mi se amestecau pe pagină.

Mi-am pus haina şi am sărit în Minnesota.

— Am văzut o cisternă răsturnată spre vest. Ciudat accident!

— Mda, unul dintre clienţii fideli, se pare că a adormit şi a ieşit de pe şosea, mi-a răspuns chelneriţa în timp ce-mi aducea cafeaua.

— A murit?

Na, c-am spus-o, nici nu ştiam dacă o făcusem cu teamă sau cu speranţă.

— Nu, s-a tăiat un pic şi cred că şi-a luxat un umăr. L-au ţinut în spitalul local peste noapte sub observaţie.

Era viu. Eram fericit, lucru care m-a surprins.

— Patru poliţai au fost pe aici de dimineaţă să-şi ia gogoşi, a intervenit un băiat care debarasa mesele. L-am auzit pe unul spunând că i-au făcut analize lu' Topper să vadă dacă nu a luat ceva. El zicea că nu a adormit – cică urmărea o fantomă care l-a ademenit în şanţ.

— Mi s-a părut mie că nu e ceva în regulă cu Topper, a zis chelneriţa dând din cap. Avea el ceva ciudat. Ce lua?

Băiatul s-a oprit un moment din ştersul mesei.

— Nimic. Au spus că era curat. De asta l-au ţinut peste noapte, ca să vadă dacă nu cumva are vreo problemă la creier. I-au făcut şi raze la cap, să caute dacă n-o fi spart.

— Poftim! Ce chestie, s-a minunat ea, uitându-se la cana mea. Mai vrei nişte cafea, zahăr?

— Da, vă rog, am încuviinţat zâmbind.

Dragă mamă,

Am fugit de acasă acum un an şi trei luni. Acum locuiesc în New York şi o duc bine. Aş vrea să te văd, deşi nu ştiu dacă tu îţi doreşti aşa ceva. Mi-e dor de tine, dar voi înţelege dacă nu vei vrea să mă vezi. Oricum, mi-ar face plăcere să am vreo veste de la tine. Mă poţi suna la 718/553-4465 sau să îmi scrii la CP 62345, New York, NY10004.

Fiul tău...

Scrisoarea era stângace, nepoliticoasă şi simplistă, dar era a şasea încercare şi nu voiam să o mai scriu încă o dată. Am dat comanda de listare şi imprimanta a scos hârtia silenţios. Am semnat-o şi am pus-o într-un plic pe care trecusem numele de fată al mamei, Mary Niles.

Am sărit pe scara ce ducea la biroul lui Leo Silverstein. Odată ajuns la etaj, i-am dat plicul secretarei şi am rugat-o să i-l dea. A spus că o va face, fără să pună întrebări. Probabil cunoştea situaţia.

„Nu vreau mila ta!" Eram tentat să mă teleportez acasă, chiar în faţa ei, numai ca să-i şterg de pe faţă

expresia de înţelegere plină de compasiune. Dar făcusem deja prea multe chestii din astea. I-am mulţumit, după care am părăsit casa scării.

Am sunat-o pe Millie şi i-am spus de scrisoare.

— Foarte bine, Davy. Ştiu că e un pas înfricoşător, dar măcar vei şti.

— Şi dacă nu vrea să mă vadă? Dacă nu-i pasă.

— Nu cred că trebuie să îţi faci griji din astea, mi-a răspuns ea calm. Chiar dacă se întâmplă aşa, măcar vei şti cum stai şi vei putea merge înainte, în loc să te blochezi într-un punct.

— Să mă blochez? Cred că e şi ăsta un fel de a descrie situaţia. Sunt blocat între a avea o mamă şi a nu o avea.

— Davy..., a continuat Millie cu prudenţă, nu ai mai avut mamă de şase ani. De fapt, eşti blocat între a şti dacă va mai face parte din viaţa ta sau nu.

— Nu pricep care-i diferenţa, am ripostat scuturând din cap furios.

— Nu mai eşti acelaşi om ca în momentul în care te-a părăsit. Şi numai timpul e vinovat de aceste transformări, ca să nu amintesc de tatăl abuziv. Nici mama ta nu mai este cea care a fost. Consilierea psihiatrică poate schimba o persoană. Niciunul dintre voi nu va putea reîncepe relaţia pe care aţi avut-o, nu fără să vă prefaceţi foarte mult. Pur şi simplu nu o să meargă aşa.

— La naiba, Millie! E atât de greu.

— Mda.

— Ce vrei să facem weekendul ăsta? Am întrebat-o schimbând subiectul.

— Sincer, nu prea m-am gândit. Poate doar să stăm.

— În pat? Am spus schiţând un zâmbet.

— Şi acolo. Dar nu tot timpul. Asta e cel mai bun mod de a strica o relaţie.

— Sexul?

— Nimic altceva decât sex. Hai să construim mai mult decât o peliculă subţire de transpiraţie între noi.

— Ăă, nu-ţi place? Credeam... adică păreai să...

— Îmi place sexul. Atât de mult, încât uneori educaţia mea protestantă mă face să mă simt vinovată, îmi place să fac sex cu tine, Davy, pentru că, ei bine… te iubesc.

M-am schimbat la faţă şi stomacul îmi bolborosea. Nu mai vedeam telefonul, scaunul, rafturile cu cărţi, ci doar chipul ei.

— Ah, Millie, lasă-mă să iau un avion în seara asta.

Vocea îmi era răguşită şi mâna în care ţineam receptorul îmi tremura întruna.

Am auzit-o expirând.

— Chiar dacă ar fi vreun zbor, oricum n-ai ajunge până dimineaţă. Şi am cursuri.

„Aş putea fi acolo într-o clipă.” Tăcerea era plină de dor împărtăşit. Mă simţeam în acelaşi timp foarte trist şi foarte fericit.

— Dar poţi veni joi, dacă vrei.

— Eşti sigură?

— Ultimul curs se termină la patru jumătate. Aş putea să fiu la aeroport la şase. Nu, la şase jumătate, fiindcă e oră de vârf.

— Nu. O să fiu eu la tine la patru jumătate, joi. Apoi, înainte să îmi pierd curajul, am adăugat: Şi eu te iubesc.

A tăcut un moment, apoi a rostit atât de încet că de abia am auzit-o:

— Vai, Davy, îmi vine să plâng.

— E voie.

„Du-te la ea. Du-te la ea acum.” Voiam atât de tare să fac saltul, dar o altă voce mi-a şoptit: „Stai. Te iubeşte, dar îl va iubi şi pe teleport?”

Am auzit-o suflându-şi nasul.

— Ah, ce urăsc felul în care îmi curge nasul când plâng!

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi.

— O, mai taci din gură, tare tont mai eşti. Ţi-am spus că lacrimile sunt o binecuvântare.

Mi-ai făcut un dar şi sunt fericită, nu tristă. Lacrimile nu înseamnă întotdeauna durere. Şi nu eşti tont şi te iubesc.

„Du-te la ea. Stai. Ahhhhhhhhh!”

— Te iubesc. Am vrut să îţi spun, am început să-ţi spun când am sunat şi ţi-am povestit de moartea bunicului.

— Chiar m-am întrebat…

— Mi-era frică să o spun, încă îmi este. Dintr-odată a devenit serioasă.

— Mă bucur foarte tare să aud asta. Nu e ceva ce spui cu uşurinţă.

— Atunci de ce vreau să o tot repet?

— Poate că e un sentiment foarte puternic. Am o teorie despre fraza asta. Trebuie spusă atât timp cât e adevărată, dar nu atât de des încât să devină un automatism, fără substanţă, ieftin. Nu ar trebui să fie ca „bună dimineaţa” sau „mă scuzaţi” sau „dă-mi untul, te rog”. Înţelegi?

— Cred că da.

— Dar acum poţi să mi-o mai spui o dată.

— O, Millie, te iubesc!

— Te iubesc. Mă duc să mă culc, dar s-ar putea să nu pot dormi. Să te gândeşti la mine.

— Cum aş putea să nu mă gândesc la tine. „Du-te la ea, du-te la ea, du-te la ea.”

— Noapte bună, iubitule, a spus ea râzând.

— Noapte bună, dragostea mea.

A închis şi m-am uitat uimit la receptor. Apoi am sărit în Stillwater, în faţa apartamentul ei şi am privit geamul până s-au stins luminile.

Căutam un cadou pentru Millie şi mi-am amintit de ceva ce văzusem la magazinul de suveniruri de la Muzeul de Artă Metropolitan. Am încercat să sar pe scările muzeului şi nu s-a întâmplat nimic. Repede, înainte de a-mi pierde încrederea, am sărit în Washington Square.

Nicio problemă.

Fusesem la muzeu o dată, cu Millie, şi am crezut că voi mai merge de multe ori, dar nu am mai ajuns.

„Nu ţi-l mai aminteşti destul de bine”, mi-am spus.

Cu cât săream în mai multe locuri, cu atât trebuia să ţin minte mai multe, dacă voiam să mă mai întorc acolo.

„Va trebui să merg în toate locurile pe care le cunosc odată pe săptămână, ca să le am vii în minte?”

Am hotărât că era momentul să mai cumpăr nişte jucării.

Pe 47th Street a fost destul de simplu să cheltui două mii de dolari pe: o cameră video, micuţă, cu bandă de opt milimetri, un aparat video pentru dimensiunea benzii, o cutie cu zece casete de douăzeci de minute, două pachete de acumulatori Nicad şi un încărcător pentru ei.

După o oră, timp în care o tură de baterii s-au încărcat, am sărit în Central Park, lângă gazonul de crochet, în partea de vest a parcului şi m-am îndreptat spre 81st Street, unde era muzeul. Apoi am petrecut câteva minute filmând o nişă retrasă de la intrarea în muzeu, după care am intrat în ea şi am realizat o panoramă. În tot acest timp, am vorbit despre imagini şi mirosuri.

Am sărit acasă, am scos caseta şi am etichetat-o cu grijă „Muzeul de Artă Metropolitan, New York, scările de la intrare”. După aceea am vizionat-o, cu aparatul video conectat la televizorul meu cu diagonala de şaizeci de centimetri. Calitatea imaginii era excelentă.

Evident, acum nu voi mai avea probleme cu săritul la muzeu. Tocmai fusesem acolo şi mă uitasem în jur cu mare atenţie. Totuşi, peste vreo şase luni, timp în care nu voi mai fi trecut pe acolo şi amintirea va deveni mai vagă, speram ca filmul să-mi reîmprospăteze memoria.

„Vom vedea.”

După ce am cumpărat cadourile pentru Millie, mi-am petrecut restul zilei filmând locurile de salt cele mai puţin folosite. Uneori, când era vorba despre o locaţie prea aglomerată, o schimbam cu un colţ mai retras. În Florida, de exemplu, am reţinut un loc la aeroportul din Orlando, o nişă formată din două coloane. În Pine Bluffs am găsit o ascunzătoare între două tufişuri din piaţa oraşului, chiar peste drum de biroul lui Leo Silverstein. În Stillwater, am găsit o alee, la două case depărtare de a lui Millie. În Stanville, am ales zona din spatele tomberonului de la

Dairy Queen, între gardul viu şi clădirea bibliotecii, iar acasă la tata, am preferat curtea din spate.

A trebuit să mai cumpăr două cutii de casete şi un suport în care să le pun.

Cu această activitate a trecut şi ziua de marţi. Miercuri dimineaţă devreme, am sărit la aeroportul din Orlando şi am luat cursa spre Disney World. Autobuzul a ajuns acolo cu douăzeci de minute înainte de ora deschiderii. Am găsit un loc între două tufişuri, l-am memorat, am sărit acasă pentru a lua camera şi am imortalizat locul. Am mai filmat şi un colţişor dinăuntru. Paza de la Disney World e foarte eficientă, aşa că am avut grijă să aleg un punct unde nu erau camere. Mi-am imaginat o situaţie foarte ciudată; se făcea că Mickey Mouse venea spre mine şi-mi spunea: „Joaca e gata! Joaca e gata! He, he! Pune-i cătuşele Goofy!”

Am fost foarte prudent.

De mai multe ori în ziua aceea am fost tentat să sar în locuri unde oamenii m-ar fi văzut cu siguranţă, să intru în faţa cuiva la rând. Urăsc cozile lungi, dar nu am riscat. Puteam oricând să sar înapoi, dimineaţa la prima oră, înainte să se umple sau la închidere, când se golea.

„Millie ar trebui să fie aici”, mi-am spus. Nu m-ar deranja să stau la rând împreună cu ea.

O amintire demult uitată mi-a revenit în memorie. Mama urma să mă aducă aici, la Disney World, cu prima ocazie când reveneam în vizită la bunicul.

Pe la şase după-amiaza am renunţat la plimbare, pentru că mă dureau picioarele de la mers şi capul de la prea mult soare. Reîntors în apartament, am tras un pui de somn de vreo câteva ore, după care am sunat-o pe Millie. Am vorbit mai bine de o oră, apoi, ca şi serile trecute, am sărit în Stillwater şi am privit fereastra ei până a stins lumina.

Schimbarea orei de iarnă de la miezul nopţii m-a prins studiind o poză cu noi doi, făcută la automat, şi războindu-mă cu mine însumi.

„De ce nu-i spui?”

„Ce să-i spun, că sunt jefuitor de bănci? Că nu fac nimic constructiv cu viaţa mea? Că fur banii câştigaţi cu greu de alţii?”

„Spune-i doar despre teleportare.”

„Da, sigur. Dacă-i spun despre asta, gândeş-te-te câte întrebări vor urma. Acum mă iubeşte. Nu trebuie să fiu o ciudăţenie a naturii să îi câştig dragostea. Pot fi eu însumi.”

„Serios? Iubeşte ce ai ales tu să îi arăţi. Omisiunea tuturor celorlalte lucruri nu e tot la fel cu minciuna, când inventezi tot felul de chestii? Cu cât trece timpul, cu atât mai trădată se va simţi când va afla.”

„Dar chiar trebuie să afle?”

„O iubeşti?”

Au! „Bine, trebuie să îi spun. La un moment dat. La momentul potrivit.”

Am privit poza ei şi m-au trecut fiorii.

La două dimineaţa, soţii Washburn au început să se certe din nou, doar că de data asta au devenit agresivi fizic. În decurs de douăzeci de minute, vocea ei foarte puternică, ce făcea comentarii provocatoare, se transformase în ţipete de teamă şi apoi urlete de durere.

Parc-ar fi fost mama.

Am sărit în colţ, lângă magazin, cu pantalonii traşi pe mine în grabă şi haina aruncată pe umerii goi. Am sunat la 911 de la telefonul public şi am raportat o agresiune care avea loc în acele momente, indicând poliţiei adresa exactă.

— Eram în trecere. Nu vreau să mă implic, dar pare că o omoară, am spus când m-au întrebat cine şi de unde sunt.

Apoi am închis.

Nemaiputând suporta urletele, am preferat să nu mă întorc în apartament şi am rămas acolo, ţopăind de pe un picior pe altul pe asfalt, cu tălpile goale. Chiar şi de aici se puteau auzi ţipetele ei.

„La naiba, grăbiţi-vă!”

Poliţia a ajuns în cinci minute într-o maşină cu luminile de semnalizare pornite, dar fără sirene. Nu o mai

auzeam ţipând. Cei doi poliţişti au sunat la interfonul soţilor Washburn şi au spus ceva. Uşa s-a deschis cu un bâzâit şi au intrat.

Am rămas lângă telefon, în umbra felinarului. Picioarele îmi erau tot mai reci. „Atunci sari undeva unde-i mai cald.” Nu m-am mişcat. Nu voiam să mă întorc în apartament, dar nici nu voiam să plec. Era ca atunci când ai o aftă în gură, te doare, dar nu te poţi abţine să dai cu limba.

Poliţiştii au stat mai puţin de două minute, apoi au ieşit, au urcat în maşină şi au plecat.

„La naiba!”

Am sărit în apartament şi am ascultat cu grijă; femeia plângea, dar se pare că bărbatul nu o mai lovea. Am dat drumul la radio ca să nu mai aud şi m-am culcat.

Weekendul a fost magic, tulburat doar de o voce sâcâitoare care îmi tot repeta „spune-i sau vei regreta”, şi de colega ei de cameră, care nu plecase acasă.

Întâi i-am dat statueta din marmură.

— Oau, e foarte frumoasă! Ce e?

— E o reproducere a unui detaliu din Pietà de Michelangelo. Se numeşte Capul fecioarei. Mi s-a părut foarte potrivit.

A roşit şi a începu să râdă.

— Un fel de a doua feciorie pe care mi-o dăruieşti? Este minunat şi îmi place foarte mult. Îmi e şi frică să întreb cât a costat.

Am ridicat din umeri şi am scos a doua cutie.

— Ţi-am spus că mă simt vinovată când arunci bani pentru mine! Mi-a spus privindu-mă acuzator.

— Atunci îmi cer scuze dinainte. M-am controlat destul de mult, dar până la urmă am eşuat. Meriţi mult mai mult.

S-a uitat distrată la cutia împachetată.

— Hm, dacă mă iei cu vorbe dulci, nu scapi, să ştii.

A scuturat cutia, i-a analizat dimensiunile şi a cântărit-o în palmă ca să-şi facă o idee despre greutatea obiectului.

— Sper că e doar o carte.

— Nu.

A deschis-o încet, cu grijă, încercând să nu rupă hârtia. A ajuns la cutia de bijuterii şi mi-a mai aruncat o privire plină de reproş.

— Deschide-o.

Aşa a făcut şi a rămas cu gura căscată. Era surprinsă şi, evident, încântată.

— Ţi-ai amintit.

Era o copie după „Colierul prinţesei”, al cărui original aparţinuse lui Sithathoryunet, fiica lui Sesostris al doilea, faraon al Egiptului în timpul celei de-a douăsprezecea dinastii. Avea mărgele în formă de lacrimă din lapis lazuli, carneol, aventurin şi bobite de aur şi argint separate de mărgele de ametist. Sunt convins că originalul era din aur curat, nu doar o poleială, dar nu poţi avea totul. Două sute cincizeci de dolari plus încă treizeci pentru cerceii asortaţi.

— Da. Am vrut şi atunci să ţi-l cumpăr, dar erai aşa de sensibilă în privinţa banilor.

A pus cutia jos şi m-a împins spre canapea.

— Şi acum sunt la fel de sensibilă. Nu-mi mai face cadouri scumpe, mi-a spus sărutându-mă încet şi duios. Apoi a continuat: Vorbesc serios, şi m-a sărutat din nou. Mulţumesc.

În seara aceea am ieşit la cel mai frumos restaurant din Stillwater, ca Millie să se poată îmbrăca elegant şi să poarte colierul şi cerceii. Trei femei au întrebat despre bijuterii, dându-i ocazia să rezume istoria celor douăsprezece dinastii egiptene. La final mi-a aruncat o privire aspră, dojenindu-mă:

— Nu mai râde! Mă specializez în psihologie, nu în arheologie.

A continuat să zâmbească în timp ce protesta şi s-a jucat cu bijuteriile toată seara.

A fost şi un moment neplăcut atunci când m-a întrebat cum am reuşit să-mi menţin costumul impecabil în mica geantă cu care venisem. Sărisem acasă din baia ei ca

să-l iau de pe umeraş. Nici nu fusese împachetat.

— Crezi în puteri paranormale?

— Adică genul în care poţi călca un costum cu puterea minţii?

— Păi, dacă stăm să ne gândim, ar prinde tare bine uneori, nu crezi? Telecălcare? Psiho-călcătorie? Ce zici?

A râs şi a schimbat subiectul.

Vineri a avut trei cursuri, aşa că am sărit înapoi în Brooklyn, am citit o vreme, apoi, când s-a deschis Disney World, am făcut un salt în Florida şi m-am dat în „Călătorie stelară" de trei ori la rând.

Nu a trebuit să stau la rând deloc.

„Trebuie să o aduc şi pe Millie aici."

Am petrecut după-amiaza în patul ei cald şi confortabil, apăraţi de frigul lui octombrie. După aceea ne-am plimbat vreo jumătate de kilometru până la o cafenea de lângă campus. Din unele hornuri ieşea fum de lemne, ceea ce îmi amintea de Stanville.

— Ai primit vreo veste de la mama ta? M-a întrebat la cină.

— Nu, nu încă, dar au trecut de abia trei zile. Am verificat mesajele de pe robot azi şi nu era nimic.

— Se poate să faci asta de la telefon?

— Sigur. La telefoanele digitale.

Nu folosisem opţiunile de la distanţă, dar se putea. „Jumătăţi de adevăr şi omisiuni. Şi ai impresia că asta e o relaţie onestă?" Mi-am acoperit un moment gura cu şerveţelul, apoi am încercat să schimb subiectul.

— Ce mai ştii de fostul tău prieten?

— Îh. De ce l-ai pomenit?

— Iartă-mă.

— Sissy s-a despărţit de el.

— De ce? Am întrebat-o mijind ochii. Din cauza accidentului de la petrecere? Nu m-am putut abţine să remarc.

Mă întrebam ce se întâmplase până la urmă.

— Păi... a devenit ciudat imediat după aia. A inventat o poveste despre extratereştri şi răpiri, ceva de genul zona

crepusculară. Sissy e fan New Age şi l-a crezut. A clătinat din cap şi a continuat: Nu era aşa ciudat cât a fost cu mine. Oricum, într-o zi ea a chiulit de la un curs şi l-a găsit în pat cu colega ei de cameră.

A zâmbit larg şi a adăugat:

— Caracteristica asta à la Mark o recunosc.

— Ce nenorocit!

„Trebuia să-l fi sărit în Harlem sau în Central Park – era întuneric. Nu... el nu-i Topper Robbins.” Totuşi eram bucuros că făcusem şi atât.

După cină am văzut un film prost, atât de prost că devenise nostim şi ne-am amuzat şoptind replici alternative.

Am făcut o plimbare prin parc. La întoarcere, ne-am aşezat pe o bancă şi am numărat stele până nu am mai putut de frig şi a trebuit să ne întoarcem acasă, în pat. În mod surprinzător, nu am făcut dragoste, ci am dormit, cuibăriţi unul lângă celălalt, cu braţele înlănţuite. Şi a fost foarte bine.

Am reuşit să îmi prelungesc şederea până luni dimineaţă, explicându-i că de abia atunci aveam avion. A vrut să ştie ora plecării şi aproape că i-am mărturisit totul atunci. În schimb, am vărsat o sticlă de apă udându-ne pe amândoi „din greşeală” şi, cât ne-am schimbat, întrebarea a fost uitată.

De fapt, cred că şi-a dat seama că nu vreau să-i spun, aşa că nu a insistat.

În New York, afişajul robotului mă anunţa că am trei mesaje. Am ridicat din umeri, apoi i-am dat drumul şi m-am aşezat turceşte pe podea, cu capul sprijinit în mâini.

— V-aţi gândit vreodată la siguranţa oferită de asigurarea de viaţă? La problemele... spunea primul mesaj.

Era un anunţ automat, transmis de computer. Am apăsat furios butonul înainte şi aparatul a trecut la următorul.

— V-aţi gândit vreodată la siguranţa oferită de asigurarea de viaţă? La probi...

Am apăsat din noi butonul, înjurând în şoaptă. Mă

aşteptam ca al treilea să fie aceeaşi reclamă stupidă.

— Bună. Sunt Mary Niles şi îl caut pe David Rice. Este duminică seara, în jur de ora opt pe coasta de vest, ăă, cred că asta înseamnă unsprezece acolo. Aş prefera să nu las un număr, dar voi suna mâine, adică luni seara, la aceeaşi oră.

„Mama."

Vocea era izbitor de familiară şi tânără, exact aşa cum mi-o aminteam. Ezitantă la început, dar mai apoi normală.

„Ce o să-i spun?" L-am pornit încă o dată, să îi aud timbrul. Mi-am dat seama că lacrimile mi se prelingeau pe obraji şi că-mi curgea nasul, dar, în loc să îmi iau o batistă de la baie, l-am reascultat, iar şi iar.

Aşteptarea a fost neplăcută. M-am învârtit în jurul telefonului toată dimineaţa, în ideea că poate se hotărăşte să sune mai devreme, dar tensiunea s-a tot adunat. În cele din urmă am sărit la cinematograful Embassy din Times Square şi am văzut două filme unul după altul, ca să îmi iau gândul de la telefon.

Când am sărit acasă, aveam un mesaj. Am înjurat şi i-am dat drumul, dar era doar un tip Morgan, care întreba de o oarecare Sheila; o greşeală. Nici nu ştiam ce simt, uşurare, dezamăgire, amândouă deodată.

Am sunat-o pe Millie la şapte, şase ora ei, adică devreme, dar nu voiam să ratez telefonul mamei. Nu voiam să o întâmpine tonul de ocupat sau robotul.

Din fericire, Millie tocmai ajunsese acasă.

— A sunat mama ta? Minunat! Ce a spus?

— A fost doar un mesaj pe robot. Nu a vrut să lase un număr, dar mai sună o dată în seara asta. De asta te sun acum, să nu fie ocupat mai târziu.

— Aha. Mă bucur foarte tare pentru tine, Davy. Sper să iasă totul bine.

— Mda... vom vedea. Eram mort de frică, dar simţeam şi o umbră de speranţă. Nu i-aş fi scris niciodată fără ajutorul tău, Millie. N-aş fi avut curaj. Mulţumesc.

— Hei! Trebuie să ai mai multă încredere în tine. Nu-l

subestima pe bărbatul pe care-l iubesc.

— Te iubesc. O să închid acum. Bine?

— Sigur şi eu te iubesc. Noapte bună.

— Noapte bună.

Am pus receptorul în furcă cu o grijă exagerată, duios, tandru. Era hilar, dar pentru că ea nu era acolo ca să o pot atinge aşa, telefonul a primit toată atenţia. Am râs de mine însumi.

Tot îmi era teamă.

Aşteptarea de la şapte la unsprezece a fost şi mai rea.

La opt şi jumătate telefonul a sunat şi l-am smuls din furcă.

— V-aţi gândit vreodată la siguranţa oferită de asig... l-am închis trântindu-l.

Cinci minute mai târziu a sunat din nou.

— Bună, sunt Morgan. Sheila e acasă?

— Nu e nicio Sheila aici. Ai greşit numărul.

— Ah, scuze, a murmurat şi a închis. Aproape imediat a sunat iar.

— Bună, sunt Morgan. Sheila e acasă?

— Tot greşeală.

— Of! A făcut omul iritat. Probabil formez greşit. A fost foarte atentă când mi-a scris numărul. Scuze.

„Idiotule! Probabil nu ţi-a dat numărul adevărat.”

După o pauză de zece minute a sunat din nou.

— Bună, sunt Morgan. Sheila e acasă? După câteva secunde de tăcere i-am răspuns cu cel mai autentic accent din Brooklyn de care eram în stare, cu o octavă mai jos decât vocea mea normală:

— Ah, a naibii treabă! Îmi pare rău, omule. Sheila e moartă!

După aceea am închis.

„Cam urât din partea ta, Davy.”

Mă simţeam vinovat, dar nu a mai sunat.

La nouă telefonul a sunat încă o dată.

— V-aţi gândit vreodată la siguranţa pe care o oferă asigurarea de viaţă? La problema protejării celor dragi de

un viitor nesigur?

De data asta am ascultat mesajul până la capăt şi am notat numele firmei şi numărul de telefon. Apoi am închis, gândindu-mă supărat la felul în care se foloseşte mesageria vocală cât timp am căutat adresa în cartea de telefon.

La zece şi cincizeci şi cinci de minute telefonul a sunat din nou.

„Vai Doamne, vai Doamne, vai Doamne!”

Am ridicat receptorul şi mi-am umezit buzele.

— Alo?

— Davy? David Rice?

— Bună, mamă, am spus respirând profund. Ce mai faci? Am întrebat cu o voce slabă.

Erau cuvinte venite direct din trecut. O frântură din amintirile copilăriei. Coboram din autobuzul şcolii, alergam pe alee, intram pe uşa de la bucătărie şi spuneam:

— Bună, mamă. Ce mai faci? Iar ea răspundea:

— Tot ca înainte. Cum a fost la şcoală.

Vocea de la celălalt fir a devenit la fel de slabă.

— Vai, Davy... Davy! O să mă poţi ierta vreodată?

„Oare nu se mai termină lacrimile astea?” Ochii mă înţepau şi am clipit repede.

— Mamă, ştiu despre oasele rupte. Am aflat de anul petrecut în spital. Nu cred că aveai de ales. E în regulă.

„Ar putea să fie bine la un moment dat.” Auzeam receptorul frecându-se de faţa ei în timp ce dădea din cap.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori... probabil te-am rănit atât de tare.

— Nu am primit niciuna. Câte scrisori? M-a cuprins vechea senzaţie din stomac, ca atunci când tata era pe cale să mă lovească sau când l-am înfruntat pe Mark, fostul prieten al lui Millie.

— Nenorocitul de taică-tu! Am trimis doar câteva scrisori lungi din spital, dar după ce m-au externat ţi-am scris câte una pe lună, timp de un an. Apoi, pentru că nu am primit niciun răspuns, le-am rărit la patru, cinci pe an. În ultimii ani, am trimis doar cadouri de ziua ta. Pe acelea

le-ai primit?

— Nu.

— Nemernicul! Şi eu care te-am lăsat cu el...

M-am fâţâit pe canapea, negăsindu-mi locul. Nu voiam să-mi mai vorbească despre el, să-mi mai aducă aminte. Îmi venea să vomit, să fug, să închid telefonul sau să sar. Să sar departe, în Stillwater sau pe podul Brooklyn. Să sar în Long Island şi să mă plimb pe nisip, în timp ce valurile Atlanticului se spărgeau de ţărm.

— E OK, mamă, am încercat să o liniştesc, dar vocea mea nu ne-a convins pe niciunul.

A făcut o pauză, apoi a întrebat prudentă, cu o voce reţinută.

— Ţi-a făcut rău, Davy?

„Nu-i spune. De ce să o faci să sufere şi mai tare?” Dar o parte din mine voia să o facă să se simtă mai rău, voia să o rănească, ca să trăiască şi ea măcar ceva din durerea unui băiat de doisprezece ani.

— Uneori. Mă bătea cu catarama de rodeo de la curea. Am lipsit câteva zile de la şcoală, i-am răspuns pe un ton inexpresiv.

Atunci a răbufnit, iar vocea i s-a pierdut printre sughiţuri incontrolabile şi am regretat ce spusesem. Vinovăţia era copleşitoare.

— Îmi pare rău, se scuza printre hohote, îmi pare rău şi te rog să mă ierţi.

A repetat iar şi iar, până când cuvintele s-au pierdut printre suspine, ele însele un plâns de durere şi suferinţă, o litanie fără sfârşit.

— Şşşş. E totul bine, mamă. E bine.

Nu ştiu de ce, dar nu-mi mai venea să plâng. O tristeţe melancolică, aproape dulce, m-a copleşit şi mi-am adus aminte cum m-a ţinut Millie în braţe când am plâns.

— Şşşş. Te iert. Nu e vina ta. Nu e vina ta. Şşşş. Într-un sfârşit, lacrimile i-au secat şi am auzit-o suflându-şi nasul.

— Mă simt foarte vinovată pentru că te-am părăsit. Credeam că depăşisem starea asta cu terapeutul, cu ani în

urmă. Urăsc cum îmi curge nasul când plâng!

— Probabil e ereditar.

— Ţi se întâmplă şi ţie? Plângi mult?

— Nu ştiu, mamă. În ultima vreme mai mult. Nu mă prea pricep. Cred că nu am exersat destul.

— Asta e o glumă?

— Într-un fel.

— Cu ce te ocupi, Davy? Cum te descurci? „Sunt jefuitor de bănci.”

— A, bine, fac speculaţii bancare. Mă descurc destul de bine, în rest călătoresc mult.

„Numai minciuni.” Mai multă vinovăţie şi autocompătimire.

— Tu cu ce te ocupi?

— Sunt agent turistic. Şi eu călătoresc mult. E foarte diferit de rolul de casnică.

— Călătoria e un bun mijloc de a evada, nu-i aşa? Am adăugat, „ca de la un fugar la altul”. „Te şi teleportezi?” Aş fi vrut să o întreb, dar, dacă nu ştia despre ce vorbesc, m-ar fi crezut nebun.

— Da. Uneori avem nevoie de câte o evadare. Mi-a fost dor de tine, Davy.

Ah, uite şi lacrimile mele, chiar acum când eram sigur că se uscaseră.

— Şi mie de tine, mamă.

Am ţinut receptorul mai departe, dar tot mi-a auzit suspinele. Am încercat să le înăbuş cât mai repede. Suferinţa din vocea ei era aproape palpabilă.

— Iartă-mă, puiule, îmi pare atât de rău!

— E OK. Doar că mai păţesc aşa uneori. Şi ai dreptate. E tare enervant cum îmi curge nasul.

Un râs nervos.

— Tot mai încerci să mă înveseleşti, Davy. Ghiduşul meu. Eşti foarte special.

„Mai special decât îţi imaginezi.”

Am vrut să întreb ceva, dar eram încă speriat, terifiat de o posibilă respingere. Apoi a întrebat ea şi nu a mai trebuit să o fac eu.

— Putem să ne întâlnim, Davy?

— Asta voiam să te întreb şi eu. Pot să iau un avion într-acolo săptămâna asta.

— Nu trebuie să mergi la lucru?

— Nu.

— Poate data viitoare, acum plec în Europa pentru un tur de o săptămână, dar luăm avionul din New York şi aş putea să îmi iau o zi liberă şi să stau puţin pe acolo.

Am râs.

— Ce-i aşa de nostim?

— Nimic. De fapt... o cunoştinţă de-a mea spunea că dacă ai intra în viaţa mea din nou, nu vom putea să reluăm relaţia de acolo de unde am lăsat-o, ar trebui să o reconstruim, să o redefinim.

— Pare un om înţelept.

— E foarte înţeleaptă. Dar în secunda în care ai spus că vii încoace, am început să-mi fac griji că trebuie să-mi pun totul în ordine prin cameră.

— Probabil unele lucruri nu se schimbă, a spus râzând şi ea.

Am mai vorbit o oră. Am aflat că era cu cineva, că urmase nişte cursuri la universitate şi cât de frumoasă era coasta californiană. Eu am vorbit despre Millie, apartamentul meu, Millie, New York şi iar Millie.

— Pare minunată, a spus mama. Te sun când ştiu clar cum e cu zborul. Eşti sigur că ai loc să mă găzduieşti? Am auzit cât de mici sunt apartamentele în New York şi-mi pot permite să stau la hotel.

— Ce ai auzit tu se referea la apartamentele din Manhattan. La mine e destul spaţiu.

„Şi o să cumpăr un pat nou”, mi-am spus.

— Dacă nu sunt aici, lasă-mi un mesaj pe robot.

— Bine, Davy. Mă bucur foarte mult că am vorbit.

— Şi eu, mamă. Noapte bună. Te iubesc. A început să plângă din nou şi am închis.

9.

Am chemat o firmă de curăţenie miercuri. Trecuse atâta timp de când nu mai deschisesem uşa apartamentului, încât se blocase şi au trebuit să o împingă, din afară. Aveau o expresie tare ciudată pe chipuri când în sfârşit s-a deschis.

— Doamne! Am exclamat. Ce miroase aşa urât?

În loc de răspuns, una dintre cele trei femei a arătat peste umăr. M-am uitat pe lângă ea.

Pe hol, în faţa apartamentului, cineva construise un culcuş din ziare şi perne vechi de canapea. Mai era şi o cutie de cafea, pe deasupra căreia roiau muşte. După miros, aceasta juca rolul unei toalete improvizate şi foarte folosite.

— O, oau, eu nu intru pe acolo! Am explicat stânjenit.

— Nici nu-i de mirare, a spus femeia.

Era o negresă înaltă, cu umeri laţi şi o şuviţă căruntă dată după ureche.

— Sunt Wynoah Johnson, de la Helping Hands. Dumneavoastră sunteţi domnul Reece?

— Da.

— Bun. Am înţeles că vreţi programul de lux. Doriţi să începem cu holul? Vă va costa în plus pentru că nu e în apartament. Şi intră în categoria „mizerie excesivă”.

Îmi era foarte ruşine, deşi nu aveam de ce.

— Ăă, cred că da. Nu contează cât costă. Chiar nu ştiam despre asta.

— Bine, a încuviinţat ridicând din umeri. Ar trebui să vorbiţi cu proprietarul. Clădirea asta are administrator?

Am clătinat din cap.

— Charlene, a spus Wynoah, du rahatul ăsta la gunoi.

— Offffff, de ce fac eu tot timpul treburile cele mai urâte? S-a văitat una dintre celelalte două femei, o tânără hispanică.

A pus jos găleata şi mătura şi a coborât ţinând cutia de cafea cu mâna întinsă.

În timp ce Wynoah îmi măsura sufrageria, am arătat spre hol întrebând:

— Vezi des chestii din astea?

— Prea des. Când un apartament rămâne gol o vreme, în unele din clădirile astea, unde uşile nu se închid prea bine, găseşti asemenea boschetari, care nu pot să dea drumul la apă pentru că nu au contract ca să stea acolo. Sunt alungaţi şi apoi ne cheamă pe noi să curăţăm.

A clătinat din cap la vederea camerei cu echipamentul stereo şi video, canapea, fotoliu extensibil şi raftul cu cărţi.

— Ahh, după cum arăta holul, mă temeam că aşa arată şi interiorul. Da' asta-i floare la ureche. Să vedem şi restul.

I-am arătat camera de oaspeţi unde era biroul de computer, un raft de cărţi şi o canapea nou-nouţă, cumpărată cu o zi înainte ca pat de rezervă. Dormitorul meu cu patul, rafturi de cărţi şi un balansoar tapiţat pe care îl cumpărasem din Soho. Baia şi bucătăria erau amândouă mici.

— Păi, cred că o să fie mult praf, dar cam atât. Cărţile adună praf, m-a informat pe un ton din care se subînţelegea dezgustul.

Mi-am dat seama că erau primii oameni care intră în apartamentul meu. Chiar înainte de închiriere, acum unsprezece luni, agentul imobiliar mi-a dat cheile şi m-a trimis înainte să văd locuinţa, dar nu s-a mai deranjat să vină şi ea.

Bineînţeles că, pe de o parte, sufeream un pic de paranoia. Mai aveam trei sferturi de milion de dolari în debaraua cu bani. Nu voiam ca cineva să se întrebe ce-i cu spaţiul lipsă dintre bucătărie şi dormitor. Dar, pe de altă parte, era mai simplu să aduc o carte acasă decât o persoană. O carte, un fim sau un sandvici de la magazin… toate astea erau lucruri simple, nepretenţioase.

Dar nu dădeau viaţă locului, nu aşa cum o făceau oamenii.

În după-amiaza aceea, după ce au plecat cei de la firma de curăţenie, am făcut o vizită companiei de asigurări Hamilton. Firma folosea reclame înregistrate şi transmise automat telefonic, cele care începeau cu: „V-aţi

gândit vreodată la siguranţa oferită de asigurarea de viaţă?” Am băgat capul pe uşă, am memorat un loc de salt şi am ieşit fără să spun nimănui nicio vorbă.

Mai târziu, după ce au plecat toţi angajaţii, m-am întors şi am găsit echipamentul pentru telemarketing într-un colţ al biroului. La intrare era o listă cu numele şi numărul de telefon al angajaţilor. O oră mai târziu, aparatul suna angajaţii şi pornea anunţul încontinuu.

M-am întors acasă şi m-am băgat în pat zâmbind până la urechi.

La unsprezece seara, domnul Washburn a început să-şi bată nevasta. Conflictul verbal s-a rezumat la doar două fraze spuse cu furie, apoi ea a început să urle din nou. Auzeam cum o loveşte cu pumnii, un zgomot umed, de parcă ar fi bătut carne.

Am sărit la etajul lor şi am început să lovesc în uşă, tare şi repede.

— Încetează! Încetează! Am strigat. Ţipetele ei au încetat şi am auzit paşi grei de cealaltă parte a uşii. S-a deschis şi a apărut el cu faţa roşie, ochii mijiţi, şi rânjind cu dinţii la vedere.

— Ce dracu’ vrei?

Avea un pumn strâns şi ţinea mâna dreaptă după uşă.

Îl mai văzusem înainte, pe scări, venind sau plecând. Era mai înalt ca mine şi avea burtă. Acum era cu picioarele goale şi purta o pereche de pantaloni negri şi un maiou alb. A scos mâna de după uşă. Avea un pistol. Am îngheţat.

— Ce vrei? M-a întrebat iar.

În spatele lui, femeia gemea. Un miros familiar de whisky mi-a ajuns la nas. Simţeam cum începe să mă doară stomacul.

Am sărit lângă el, l-am prins de talie şi l-am ridicat. Era greu, foarte greu şi în secunda în care a simţit atingerea mea s-a împins în spate. Mi-am pierdut echilibrul şi era gata să cad, cu toată greutatea lui deasupra. Înainte de a ateriza, am sărit în Central Park, la locul de joacă de lângă 100th Street pe West Side.

Am căzut în groapa cu nisip, chiar lângă zidul de

beton străbătut de tuneluri. Greutatea trupului lui Washburn m-a lăsat fără suflare şi bărbatul s-a întors, rapid ca un şarpe, să mă prindă, să îndrepte pistolul spre mine.

Din reflex am sărit şi am tras cu poftă aer în piept în biblioteca din Stanville. „Doamne, ce greu era!" După cinci minute puteam respira fără să mai simt junghiuri de durere.

M-am întors în apartamentul din Brooklyn şi apoi am coborât să mă uit prin uşa deschisă a locuinţei soţilor Washburn. Se auzea un sunet din primul dormitor, aşa că am strigat.

— Hei, tu? Eşti bine?

„Foarte isteţ. Evident că nu e bine. Idiotule!"

Am intrat ezitând. Era întinsă pe podea, lângă pat şi încerca să se ridice. Am uitat de încălcarea proprietăţii şi m-am îndreptat spre ea.

— Nu încerca să te mişti. Chem o ambulanţă.

— Nu. Fără ambulanţă.

Încerca în continuare să se ridice şi să se aşeze pe pat. Am renunţat şi am ajutat-o, dar nu voia să se întindă.

— Unde e?

— În Manhattan.

— De când?

— Poftim?

— De când e plecat?

— O, tocmai a plecat.

Faţa îi era umflată şi avea ochii vineţi; după culoare am presupus că erau lovituri din ziua precedentă. Gura îi sângera şi pe frunte avea o tăietură din care picura sânge.

— Poşeta mea.

— Doamnă?

— Te rog, adu-mi poşeta. Cred că este în bucătărie.

M-am uitat ciudat la ea. Putea foarte bine să aibă o hemoragie cerebrală din cauza bătăii încasate. Ar trebui să fie în spital.

— Te rog... acolo am adresa de la adăpost. Adăpostul pentru femei agresate.

M-am dus şi am luat poşeta, apoi m-am întors şi am scormonit prin ea la cererea femeii. Adresa era scrisă pe un carneţel mic de culoarea lavandei. Deasupra erau inimioare şi flori.

„Iisuse!”

Am chemat un taxi şi am ajutat-o să împacheteze câteva lucruri – haine, bani ascunşi într-o carte şi un album de fotografii vechi. Apoi am coborât împreună scările, sprijinind-o până la taxi.

Când am ajuns jos, deja se mişca mai bine şi începeam să cred că numai înfăţişarea ei era deplorabilă. Am plătit taximetristul în avans – dându-i mai mult decât ar fi fost necesar – şi m-am asigurat că ştie adresa. I-am mai spus şi să meargă direct la urgenţă dacă starea ei se agravează.

A pornit, îndepărtându-se pe stradă până se făcu nevăzut. Speram să reuşească, dar când am împachetat i-am strecurat în poşetă şi un mic ajutor de două mii de dolari.

Joi şi vineri mi-a fost teamă să stau în apartament. Teamă că voi face dezordine, teamă de Washburn.

Din impuls, am sărit la terminalul Delta de la aeroportul Dallas Fort Worth şi am luat un avion spre Albuquerque, unde am făcut pe turistul cea mai mare parte a zilei. Am luat chiar şi telecabina spre munţii Sandia. M-am extenuat astfel încât să pot dormi după ce mă întorc acasă.

La zece seara a pornit alarma şi am sunat-o pe Millie.

— Ce ai făcut azi?

— Tot felul de nimicuri, am răspuns ezitând. Am făcut pe turistul, m-am jucat cu nişte calculatoare. Am zâmbit în sinea mea şi am continuat: încercam să nu mă gândesc la vizita mamei.

— Ai emoţii?

— Foarte mari, i-am zis oftând.

Greutatea aşteptării mă apăsa pe umeri, asemenea unei munci neterminate la venirea tatei. Nu semăna deloc cu nerăbdarea. Mai degrabă era teroare.

— Te înţeleg. Ai tot dreptul să fii agitat.

— De ce? Crezi că o să iasă prost?

— Nu, iubitule, mi-a spus trăgând repede aer în piept. Cred că va fi bine, dar a trecut atâta timp de când ai văzut-o ultima oară, încât nu ştii la ce să te aştepţi. S-au întâmplat destule lucruri urâte de la plecarea ei – nu e ceva ieşit din comun să îţi fie teamă. Cred că oricine ar simţi la fel în locul tău.

— Ah, ce bine! Mă gândeam că poate am luat-o razna.

— Nu mai mult decât cer împrejurările. A tăcut un moment, după care a continuat: Câteodată mă surprinzi foarte tare, Davy. Faci faţă foarte bine situaţiei, având în vedere prin câte ai trecut.

— Eu nu am aceeaşi senzaţie, Millie, am răspuns înghiţind în sec. Uneori am impresia că o să cedez, că nu mai suport. Mă doare.

— Cei mai mulţi oameni aflaţi în situaţia ta nici nu ar şti că îi doare, Davy. Şi-ar ridica în jurul lor un zid de nepăsare atât de gros, că nu ar putea să îşi dea seama când sunt trişti, în suferinţă sau chiar fericiţi. Durerea ar fi prea mare şi atât de palpabilă că nu ar putea decât să se ascundă de ea şi de restul sentimentelor. A şti că te doare e singura cale să mergi înainte, să te vindeci.

— Hmm, dacă spui tu. Mi se pare că oamenii ăia au găsit o soluţie. E mai bine fără durere.

— Ascultă la mine, David Rice! Dacă alegi calea aia nu o să mai simţi nici bucurie, nici dragoste. Ce s-a întâmplat între noi nu ar mai exista. Vrei aşa ceva?

— Nu! Niciodată aşa ceva, am spus repede, în şoaptă. Te iubesc cu adevărat. Şi asta doare uneori.

— Foarte bine. Aşa trebuie, a zis oftând zgomotos. Şi pe mine mă doare uneori. Cred că merită. Aşa crezi şi tu, nu-i aşa?

— Sigur că da.

— Vii de mâine într-o săptămână?

— Aş veni iar de joi.

— O... am un test vineri. Trebuie să învăţ pentru el –

dar poţi sta până marţi dacă vrei.

Am zâmbit pe sub mustaţă satisfăcut.

Mai târziu am sărit în Stillwater şi am privit o vreme fereastra de la dormitorul lui Millie. Apoi am mers în aeroportul din Albuquerque, am aşteptat ca urechile să se acomodeze cu zgomotul şi presiunea, am sărit în parcarea de la baza telescaunului, rămânând iar pe loc ca să nu îmi mai ţiuie urechile şi am sărit pe puntea de observaţie din vârful muntelui. De data asta m-a durut puţin, dar urechile mi s-au desfundat imediat.

„Trebuie să găsesc un loc la mijloc, undeva pe la două mii trei sute de metri, ca zonă intermediară."

Oraşul se întindea la poalele muntelui, ca o puzderie de stele căzute pe pământ, o reţea de străzi şi parcări, luminată de blocurile ca nişte stâlpi în flăcări. Era cu două ore mai devreme decât în New York, aşa că la orizont încă se mai zărea o linie strălucitoare, foarte îndepărtată. Nuanţele treceau de la albastru-deschis la negru, cu stele sclipind chiar deasupra, la fel de dense ca luminile oraşului.

Bătea un vânt uşor, dar aerul era foarte rece, făcând luminile din cer şi de pe pământ să pară foarte îndepărtate, izolate şi lipsite de căldură. Uitându-mă la privelişte am avut impresia că eu însumi sunt foarte rece. Nu era genul de imagine pe care să o priveşti singur; mărimea şi vastitatea te făceau să te simţi mic. Aveam impresia că sunt insignifiant.

M-am ţinut de nas şi m-am întors acasă din mai multe sărituri.

Am întâmpinat-o pe mama la aeroport cu trandafiri şi o limuzină.

La poarta aeroportului La Guardia aşteptau o mulţime de oameni. Locul este atât de aglomerat încât numai pasagerii sunt lăsaţi să intre. Evident, pe mine nu m-a putut opri o astfel de interdicţie. Am sărit, evitând paza, într-un loc pe care-l vedeam în coridorul lung, mult mai departe de cel în care era amplasat detectorul de metale şi scanerul pentru bagaj.

Legătura ei de la Chicago avea douăzeci de minute întârziere, ceea ce mi-a sporit agitaţia. M-am tot gândit la accidente aviatice, semnale încurcate, dispariţia avionului. Am mirosit trandafirii a douăzecea oară – mirosul se transformase dintr-un parfum delicat, într-unul greu şi vâscos, aproape acru. Ştiam că nu florile sunt de vină, ci neliniştea mea.

„Nu le mai mirosi atunci!”

Am mărşăluit în sus şi în jos în zona de aşteptare din faţa porţilor, adulmecând din când în când buchetul.

Când a aterizat avionul, ea a fost printre ultimii care au coborât şi a înaintat încet cu o valiză în mână.

Era schimbată. Nu înţeleg de ce m-a surprins, înainte de a pleca, avea părul des, negru, lung şi strălucitor. Fusese plinuţă şi vorbea la nesfârşit despre diete, dar nu refuza niciodată un desert. Avusese un nas acvilin, ca să folosim un termen blând, sau asemenea unui cioc ca să fiu mai rău. Moştenisem nasul de la ea şi de la bunicul, aşa că ştiam ce puteau spune oamenii despre a asemenea podoabă.

Acum avea părul tuns foarte scurt, mai scurt decât al lui Millie, şi alb, la fel ca sprâncenele. Slăbise mai bine de douăzeci de kilograme şi purta o rochie strânsă în talie. Am văzut cel puţin doi oameni la costum întorcând capul după ea. Chipul îi era de asemenea schimbat. Nu în aşa măsură încât să nu o pot recunoaşte, dar mi-a trebuit un moment să îmi dau seama ce era diferit. Nasul îi era mult mai mic şi puţin cârn şi m-am simţit străbătut de un fior de suferinţă la gândul că o altă punte de legătură cu ea dispăruse. Am avut un scurt moment de paranoia, când m-am întrebat dacă nu cumva inventasem toate caracteristicile astea, dacă nu cumva nu aveam nicio legătură cu ea – dacă eram doar un străin. Poate, într-adevăr, un necunoscut.

Apoi mi-am adus aminte de şederea în spital şi de operaţiile de reconstrucţie pe care le-a suferit după ce ne-a părăsit.

Examina din ochi mulţimea de la intrare, care

aştepta, cu excepţia mea, să se îmbarce în acelaşi avion spre D.C. Privirea ei a trecut pe lângă mine, un tânăr îmbrăcat într-un costum scump (nou), apoi s-a întors foarte repede cu un zâmbet ezitant pe chip.

Am înaintat, ţinând florile în faţa mea, aproape ca un scut.

— Bine ai venit la New York!

S-a uitat la mine, apoi la flori şi din nou la chipul meu. A pus jos valiza, a luat buchetul şi a deschis braţele larg. Lacrimile ne curgeau pe obraji. Am îmbrăţişat-o, strângând-o la fel de tare pe cât m-a cuprins şi ea.

Ceva nu era cum trebuie. Era mai scundă ca mine şi moliciunea amplă a îmbrăţişărilor pe care mi le aminteam din copilărie dispăruse. Mă simţeam ciudat, parcă o îmbrăţişam pe Millie. După un minut, i-am dat drumul şi m-am dat un pas înapoi, profund tulburat, confuz. Cine era persoana asta?

— Sfinte, ce-ai crescut! A spus şi lucrurile s-au liniştit.

Vocea era aceeaşi, cea din trecutul meu, care spunea: „Tot ca înainte. Cum a fost la şcoală?” Cea care zicea: „Tatăl tău nu se poate abţine, dragul meu; este bolnav, foarte bolnav.” Vocea nu se schimbase deloc.

— Păi, presupun că am crescut. Au trecut şase ani.

Am luat valiza, blestemându-mi neghiobia. „Ştie foarte bine câţi ani au trecut. De ce a trebuit să spui asta?”

— Arăţi foarte bine, mamă. Îmi place cum ai părul şi ai slăbit mult.

N-am pomenit de chipul ei, pentru că nu voiam să discutăm despre evenimentele care au dus la schimbare, care au alungat-o.

A aprobat dând din cap şi a păşit lângă mine, mirosind florile din când în când. Le ţinea cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost un prunc.

Am folosit telefonul public din zona cu bagaje pentru a suna după limuzină. Aştepta afară, pe 94th Street, în partea opusă parcării din Central Park. Până am luat bagajele mamei şi am ajuns pe trotuar, maşina aştepta deja

lângă bordură. Şoferul, un om mic de înălţime, într-un costum negru, stătea rezemat de capotă.

Îl cunoscusem la agenţia de închiriere cu o zi înainte, aşa că ne-a recunoscut imediat şi s-a îndreptat spre noi.

— Duc eu astea, doamnă.

Mama s-a uitat la mine surprinsă şi poate un pic speriată.

— E totul în regulă. El e domnul Adams, şoferul nostru.

S-a relaxat şi i-a dat valiza.

— O limuzină? A spus privindu-mă.

— Da. Cred că aşa se numesc maşinile astea. Domnul Adams i-a deschis uşa din spate, cu trupul puţin aplecat înainte, şi cu o mână întinsă, pregătită să o ajute. După ce mama a intrat, a ţinut în continuare uşa şi s-a uitat la mine.

— Ah, da!

Am pus jos valiza lângă celelalte şi am urcat. Domnul Adams a închis uşa şi a băgat geamantanul în portbagaj.

— O limuzină?

— Ai mai spus asta o dată, mamă. Vrei să bei ceva? Am întrebat-o deschizând micul frigider. Avem şampanie.

Aş fi rugat-o să o deschidă dacă voia să bea – eu nu mai aveam de gând să deschid altă sticlă până nu exersam singur acasă.

A hotărât că apa minerală e mai potrivită. Eu mi-am pus suc de ghimbir, dar am folosit cupele de şampanie. Domnul Adams a condus până la Belt-Parkway. Traficul de sâmbătă după-amiaza era lejer, aşa că am făcut doar jumătate de oră până la clădirea din cărămidă roşie în care locuiam.

— Aceasta e adresa, domnule? A întrebat cu îndoială în glas.

— Da, am spus roşind.

Vedeam cartierul prin ochii lui – gunoiul, graffitiul, grupurile ursuze de bărbaţi negri şi hispanici de la colţurile străzii. Nu vedeam niciodată acea faţă a cartierului pentru că săream direct în apartament. Când

simţeam nevoia de o plimbare, mergeam direct în Village sau în partea de sud a Central Park ori în centrul din Stanville, în Ohio. Locuri în care nu trebuia să fii cu ochii în patru în fiecare minut.

Dar cel mai tare mă stresa clădirea. Speram să nu ne întâlnim cu Washburn. Şi nu s-a întâmplat.

Bărbatul s-a asigurat că limuzina e închisă şi alarma pornită înainte de a aduce bagajele sus. După ce a pus totul în camera de oaspeţi, mama a vrut să-i dea un bacşiş.

— Vai, doamnă, am fost plătit deja şi am primit un bonus substanţial pentru weekend.

— Weekend?

— Domnul Adams va fi şoferul nostru în timpul vizitei tale. E greu să găseşti un taxi pe aici uneori.

— Aha, a făcut mama clipind. Şoferul şi-a dus mâna la pălărie.

— Ar fi bine să mă întorc la maşină. Aş putea să vă sugerez, domnule, că poate ar fi indicat să o mut până când veţi avea nevoie de mine. Aveţi o groază de lucruri frumoase în apartament – limuzina ar atrage atenţie nedorită. Mă găsiţi la numărul din maşină.

— E un gând foarte înţelept, i-am spus conducându-l la uşă. Trei străzi mai încolo, spre Flatbush Avenue este o casă cu teren împrejmuit. Ar putea fi un loc bun de parcare... pentru maşină vreau să spun.

— Sigur, domnule. Sper că nu vă incomodează situaţia.

— Nu. Probabil e cea mai bună soluţie din ambele motive.

Mama a stat ceva timp la baie, împrospătându-se. Eu am rămas în sufragerie, în fotoliul extensibil, cu picioarele ridicate şi am ascultat sunetul apei. Ea fredona în timp ce se spăla, o altă amintire, reconfortantă şi tulburătoare în acelaşi timp.

— Văd că ai reuşit să „faci ordine în cameră”, a spus când a intrat în sufragerie şi s-a uitat la raftul cu cărţi.

— Mda, am chemat o firmă de curăţenie. A râs şi a continuat:

— Mă bucur să văd că citeşti. Tatăl tău nu era foarte iubitor de lectură.

N-am spus nimic un moment. S-a întors spre mine cu sprâncenele ridicate.

— Da, cititul e foarte important pentru mine, am întrerupt tăcerea stânjenitoare. Dacă nu ar fi existat cărţile, probabil că înnebuneam.

Zâmbetul de pe chip i-a dispărut.

— Evadare?

— Da, evadare şi sentimentul că restul lumii nu era dusă sau complet nebună. Că oamenii puteau să aibă vieţi care nu presupuneau...

Am tăcut. „Prostule, prostule, prostule!” Mama a tras adânc aer în piept.

— Trebuie să îţi spun nişte lucruri, Davy. Lucruri la care mă gândesc de ani de zile.

Părea speriată, dar şi hotărâtă în acelaşi timp. M-am ridicat în fotoliu şi suportul pentru picioare s-a retras cu un clic. Stomacul mă durea.

— Bine.

S-a aşezat pe capătul canapelei, cât mai aproape de mine, coatele i se odihneau pe genunchi, degetele îi erau înlănţuite.

— Ai auzit vreodată de Alanon? Am clătinat din cap.

— Alanon e o organizaţie gândită după modelul Alcoolicilor anonimi. Nu e centrată pe alcoolici, ci se ocupă de familiile acestora, de neveste şi copii. Am început să merg la întâlnirile lor după ce m-am mutat în California. După o scurtă pauză a continuat: Când cineva trăieşte cu un alcoolic, sau orice altă persoană abuzivă, începe să dezvolte aceeaşi inadaptare emoţională pe care o are şi bolnavul. Din acest motiv, tehnicile folosite în terapia alcoolicilor se dovedesc eficiente în tratarea victimelor.

Am dat din cap. Nu ştiam unde vrea să ajungă şi bănuiam că nu vreau să ştiu, dar era mama.

— Cele două organizaţii folosesc ceva ce se numeşte Programul celor doisprezece paşi. Ceea ce înseamnă de fapt lucruri pe care cineva trebuie să le ducă la îndeplinire

sau să le accepte pentru a merge mai departe şi a se vindeca de cele întâmplate. Fără să îţi enumăr toată lista, trebuie să fac al nouălea pas cu tine.

Asta nu era mama mea. Asta nu era femeia care glumea cu mine, mă alina, avea grijă de mine. Nu ştiam cine este persoana serioasă şi hotărâtă din faţa mea.

— Ce e al nouălea pas? Am întrebat cu jumătate de gură.

— Încercarea de a repara greşeala. Recunoaşterea răului pe care cineva l-a făcut în faţa celui rănit.

— Vai, mamă, dar nu ai fost tu de vină...

— Şşşş. Nu mi-e uşor. Lasă-mă să termin ce am de spus.

M-am închis în mine, cu braţele încrucişate strâns la piept şi cu privirea aţintită în podeaua dintre noi.

— Ţi-am făcut un rău groaznic. Te-am abandonat timp de şase ani, lăsându-te cu un om pe care îl ştiam alcoolic şi capabil de o imensă agresivitate fizică şi emoţională. Înainte de a pleca am fost complice la abuzul emoţional. L-am lăsat să îţi distrugă încrederea în tine. I-am dat voie să te „pedepsească” pentru lucruri care nu necesitau pedepse. Am fost un partener tăcut al abuzului.

În timp ce vorbea mă chirceam, de parcă m-ar fi durut stomacul, şi mă încolăceam ca şi cum voiam să o ascund de restul lumii.

Mama a continuat:

— Nu l-am înfruntat niciodată de frică, din îndoială, din nesiguranţă. Nu am făcut nimic după ce te-am părăsit, nu am acţionat în niciun fel pentru a te proteja de agresivitatea lui, pentru a te readuce lângă mine. Şi cel mai rău e că te-am rănit eu însămi prin plecarea mea, pentru că te-am privat de dragostea de mamă şi de grija de care aveai nevoie, te-am tratat ca pe un obiect pierdut, faţă de care nu ai nicio obligaţie sau responsabilitate.

A tras adânc aer în piept, iar eu i-am privit chipul, prin părul ce îmi căzuse pe faţă şi fără să-mi schimb poziţia. Obrajii îi erau uzi, dar ochii ei mă priveau, clipind ca să îndepărteze lacrimile.

— Mă rog să mă poţi ierta într-o zi.

— Ah, mamă, dar nu a fost vina ta, ai fost alungată.

— Sunt la fel de responsabilă, a spus scuturând din cap cu violenţă. Recunosc, chiar dacă tu nu vrei să mă vezi aşa. Într-o zi o vei face şi mă tem că mânia ta va fi mult mai mare decât cea faţă de tatăl tău.

— Ah, nu, niciodată! Despre el nici nu pot vorbi fără... fără, la naiba!

Am început şi eu să plâng. Mama a venit repede şi s-a aşezat pe braţul fotoliului. Eu m-am sprijinit de ea şi m-a luat în braţe, în linişte, cu o mână bătându-mă ciudat pe spate.

După un minut am încercat să îmi şterg lacrimile cu degetele. Îmi curgea nasul, aşa că am murmurat:

— Scuză-mă.

Mama a lăsat braţele în jos. Am adus o cutie de şerveţele din dormitor. Amândoi ne cunoşteam nasurile, aşa că am început să râdem încet.

— Genetica e minunată, am spus.

— Cu plăcere.

Şi-a suflat nasul în cheia de mezzosoprană a unui corn.

— Mulţumesc că m-ai ascultat.

„Nu eşti tu de vină. Nu eşti tu de vină.”

— Cu plăcere, cred...

Voiam să îmi susţin punctul de vedere, dar mai mult de atât, voiam să încheiem acel subiect şi să vorbim despre orice altceva.

— Îţi e foame?

— Un pic.

— Avem o rezervare în Village pentru şase treizeci. Ne va lua patruzeci de minute să ajungem acolo, deci trebuie să plecăm în jumătate de oră. Am şi bilete la teatru, la piesa Grand Hotel.

— Vai de mine! Sper că nu te aduci la sapă de lemn pentru mine?

M-am gândit la debaraua cu bani aflată la nici trei metri în spatele ei.

— Nici pe departe, mamă. Nici pe departe.

— Atunci ar fi bine să mă schimb, a spus cu o bucurie puţin artificială.

Eram la I Tre Merli, un restaurant italian din vestul Broadway-ului. Oamenii se holbau la noi ieşind din limuzină. Încercam să mă port cu nonşalanţă. Mama i-a mulţumit cu amabilitate domnului Adams pentru că i-a ţinut uşa. Am stabilit o oră la care să vină după noi, astfel încât să ajungem la teatru.

Masa noastră a fost gata imediat, o consecinţă a faptului că luam cina devreme, deşi însoţitoarea ne văzuse ieşind din limuzină, aşa că poate a ajutat şi asta.

În timpul mesei, chelnerul ne-a sugerat un vin din via restaurantului. Mama a fost de acord. Am băut un pahar de vin roşu care părea că merge cu mâncarea. M-a făcut să mă simt ameţit şi agitat.

— Bei des, Davy? S-a uitat într-o parte şi aplecându-se în faţă a adăugat: Cred că practic eşti încă minor în New York, nu? Deşi nu pari.

— Nu are a face, am spus ridicând din umeri. Pot oricând să plătesc pe cineva să-mi cumpere băutură. Dar nu ştiu... adică tata...

— A, te întrebi dacă nu eşti şi tu alcoolic. Nu, nu mi-aş face prea mari griji în privinţa asta, mai ales dacă nu ai mai băut de... când a fost ultima dată?

— Am gustat nişte şampanie acum vreo şase săptămâni. Nu mi-a plăcut cine ştie ce.

— E ceva de care trebuie să te păzeşti, mi-a zis dând din cap, dar nu fi paranoic. A fost şi una din temerile mele după ce am ajuns în California. Terapeutul meu m-a convins că problemele mele aveau alte cauze.

M-am întrebat dacă exista pe undeva vreo organizaţie secretă Teleporţii anonimi. „Bună, numele meu este David Rice şi sunt teleport.” Mama nu prea semăna cu unul, nu-i aşa? Dar cum arată un teleport? Am vrut să-i spun, însă lucrurile mergeau atât de bine încât nu voiam să stric totul cu ciudăţeniile mele. Sau cu jaful de la bancă,

pentru numele lui Dumnezeu! Singura dată când îmi aduc aminte că mama m-a pedepsit, a fost pentru că furasem jucăria unui vecin.

Grand Hotel a fost bun, excelent regizat, cu muzică minunată. Personajul meu preferat a fost domnul Kringelein, contabilul evreu pe moarte. Jimmies, cei doi negri jucând roluri de comedianţi şi chelneri s-au descurcat bine, dar deşi mi-a plăcut finalul, ceva m-a tulburat foarte tare.

Managerul şi partenerul bătrânei balerine, care-l aştepta pe tânărul şi frumosul Baron să o întâmpine la gară, nu îi spune că acesta a murit cu o zi înainte. Mi s-a părut groaznic. Cea mai aspră formă de bunătate pe care am văzut-o vreodată. Un fel de trădare, de manipulare doar pentru a o face să danseze. Am urât chestia asta.

— Aşa e viaţa, mi-a explicat mama ridicând din umeri. Poate că asemănarea a mers prea departe, dar a fost realist.

Niciunul dintre noi nu dormise bine cu o noapte înainte din cauza emoţiei şi a fricii de vizită, astfel că domnul Adams ne-a dus acasă şi ne-am culcat.

A două zi dimineaţă, când ne urcam în limuzină, l-am văzut pe Washburn privindu-ne pe geam. L-am ignorat, făcându-mă că nu e acolo, dar nu puteam uita pistolul din mâna lui. „Mă întreb cum s-a întors din Central Park.”

Am luat micul dejun în Upper West Side, apoi domnul Adams ne-a lăsat la Muzeul de Artă Metropolitan, unde am fost la expoziţia de pictură impresionistă franceză, o colecţie rusească care făcea turul lumii.

— Eşti membru al muzeului? Cât de des vii aici?

— Mult mai des de când m-am înscris. Am petrecut ceva timp pe aici când stăteam în Manhattan.

— Aha!

Expoziţia ne-a plăcut, deşi mulţimea de duminică era nesuferită.

După ce o femeie s-a băgat între mama şi pictura pe care o privea, m-a tras la o parte şi m-a întrebat zâmbind:

— Oamenii sunt instruiţi să devină newyork-ezi?

Altfel nu înţeleg cum poate fi cineva aşa de nepoliticos. De fapt da, a continuat încruntându-se, purtarea de acasă e un fel de instruire. Disfuncţionalitatea se transmite şi generaţiilor viitoare. Sfinte, sper că nu toţi newyorkezii provin din familii disfuncţionale.

— Am cunoscut destui newyorkezi drăguţi. Eu, de exemplu.

— Ha! Tu nu te-ai născut aici. În mod evident, ai alt tip de material.

— Atunci, domnul Adams.

— Sunt convinsă că există mulţi, a încuviinţat ea.

L-am sunat pe domnul Adams de la telefonul public şi ne-a luat din faţa muzeului. Până la aeroportul Kennedy făceam în jur de o oră.

— Ştiu că avem destul timp, dar vreau să verific locul de lângă culoar. Nu suport să stau la mijloc sau la geam. Nu-mi place deloc.

Pe drum, mama a încercat să mă convingă să văd un psihoterapeut.

— Vrei să spui că sunt nebun?

Eram puţin nervos – supărat. Încercam de ceva vreme să-mi găsesc curajul de a-i spune despre teleportare – să o întreb dacă mai era cineva în familie cu asemenea calităţi. Dar dacă acum se gândea că am nevoie de terapie...

— Nu. Nu nebun. Totuşi nu poţi şterge cu buretele tot ce ţi s-a întâmplat. Toţi avem bagajul ăsta emoţional pe care îl ducem cu noi. Trebuie să ne lămurim sentimentele, altfel vom face la fel cu propriii copii. Mi-a evitat privirea când a rostit asta, apoi a continuat: Dacă faci terapie nu înseamnă că eşti nebun, rău sau bolnav. Terapeutul e un fel de... ghid. El cunoaşte semnele de circulaţie, drumurile, prăpăstiile. Te poate ajuta să găseşti durerea, să o recunoşti, să o accepţi, pe ea şi cauza ei, şi să mergi mai departe.

Am privit pe fereastră.

— Ai fugit de tatăl tău şi asta e bine, a adăugat ea. Dar răul e făcut, de el nu poţi fugi. E parte din tine.

„Nicio problemă nu e aşa de mare încât să nu pot sări departe de ea”, mi-am spus parafrazându-l pe Linus.

Mi-am dat seama că sunt tot mai nervos. „Linişteşte-te, Davy! Nu merită.”

— O să mă gândesc, am minţit ca să o fac să renunţe la acest subiect.

Un moment am crezut că va continua, dar a zâmbit doar.

— Povesteşte-mi despre slujba ta.

Am ridicat din umeri. „Poate trebuia să o las să vorbească despre terapie.”

— E vorba de un fel de speculaţii bancare, nu e prea mare lucru de spus. Aş prefera să-mi povesteşti de călătoria ta în Europa.

Nu cred că am reuşit să o păcălesc. Sunt convins că şi-a dat seama că era ceva ciudat cu „slujba” mea, dar nu a insistat.

— Stăm patru zile la Londra, două zile la Paris, trei la Roma, două în Atena, trei zile în Istanbul şi apoi ne întoarcem acasă. E o nebunie, dar e vorba de unul dintre tururile speciale pentru agenţi turistici. Aşa evaluăm facilităţile hotelurilor. Am mai făcut chestia asta de două ori şi este atât de obositor că în final habar nu ai ce-ţi oferă fiecare. Totuşi e de folos să ştii să-i spui unui client cum poate găsi un taxi în Lisabona sau unde să schimbe bani în Amsterdam. Şi cum nu am mai fost în Turcia până acum, cred că va fi interesant.

— Pare minunat. Dacă aş avea paşaport aş veni cu tine.

— Mi-ar plăcea, mi-a spus zâmbind. Poate data viitoare. Parcă ai zis că vei veni în California?

— Sigur, am dat din cap aprobator. Te las să te odihneşti o săptămână după călătorie şi vin negreşit.

A zâmbit, am zâmbit şi eu, iar pentru o clipă am avut impresia că totul e OK, că reuşisem imposibilul şi vieţile noastre erau din nou legate. Poate nu la fel ca înainte, dar de vreme ce s-au intersectat, aveam impresia că am din nou o mamă.

Înainte de a se îmbarca a plâns şi m-a îmbrăţişat foarte strâns. M-am simţit gol pe dinăuntru când m-am îndreptat spre limuzina domnului Adams, parcată lângă trotuar.

Mi-a deschis uşa, dar am ridicat mâna.

— Nu, mulţumesc, domnule Adams. Balul s-a terminat, trebuie să mă transform iar în dovleac.

I-am dat o bancnotă de o sută de dolari şi i-am spus:

— Bucuraţi-vă de restul weekendului, cât a mai rămas din el. Aţi fost foarte amabil.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să vă duc acasă?

— Nu, mulţumesc. Merg singur. Serios. Mulţumesc din nou.

Bărbatul a dat din cap.

— Dacă aveţi nevoie de o limu…

— Ştiu pe cine să sun.

S-a făcut nevăzut în traficul după-amiezii, o balenă lucioasă, neagră şi elegantă trecând cu uşurinţă printr-un banc de peşti care ţâşneau indisciplinaţi. Am sărit acasă.

Partea a patra – BLESTEMUL CHINEZESC

10.

Luni am dus hainele murdare la spălătorie, sărind, ca de obicei, pe aleea din spatele acesteia. Le-am lăsat, ca întotdeauna, la opţiunea cu şaptezeci şi cinci de cenţi jumătatea de kilogram, fără apretare, şi cămăşile pe umeraşe. Când am ieşit, soarele strălucea puternic, aerul era rece, dar neobişnuit de curat. Părea proaspăt ca prima muşcătură dintr-un măr de la frigider. Am decis să parcurg pe jos cele şase străzi până la apartament.

În weekend, cât ne-am plimbat în maşina domnului Adams, am văzut mult mai mult din cartierul meu. Nu era lipsit de lucruri frumoase, dar la începutul lui noiembrie, când toate frunzele căzuseră din copaci şi tufişuri, părea pustiu şi murdar. Uimitor ce poate face un pic de verdeaţă. Mai mult, cu cât mă apropiam de casă, graffitiurile se

îndeseau, şi era tot mai mult gunoi.

Mă întrebam dacă trebuie să mă mut. „Cum m-aş simţi dacă Millie ar locui aici, dacă ar trebui să treacă prin zona asta?” M-am trezit uitându-mă la bărbaţii stând pe vine sau în picioare pe la colţurile de stradă. Mi-au susţinut privirea sfidători până când m-am uitat în altă parte.

În timp ce examinam atent pe toată lumea de pe stradă, i-am văzut pe tipii din maşină. Parcaseră la trei clădiri depărtare de locuinţa mea şi citeau ziarul cu geamul lăsat în jos pe jumătate. Paharul de carton cu cafea de pe bord făcuse un cerc de condens pe parbriz. Când am trecut pe lângă ei, am auzit zgomotul unei staţii radio, aşa cum se aude pe la emisiunile cu poliţişti.

L-am privit pe tipul din dreapta; era Washburn.

Sorbea dintr-un alt pahar de cafea şi citea ziarul, dar, la auzul paşilor mei, a ridicat privirea. Când privirile ni s-au întâlnit, a tresărit surprins şi o cantitate importantă din cafea s-a vărsat pe el; a tresărit violent din nou, înjurând şi tamponându-şi fără folos pieptul cu ziarul. În vreme ce făcea asta, jacheta i s-a deschis mai mult şi am văzut patul cu lemn încrustat al pistolului, pe un suport de umăr.

„Iisuse, e poliţist?” Aşa se explica pistolul şi de ce poliţiştii de serviciu nu au făcut nimic în noaptea în care am sunat la 911.

Am trecut mai departe, cu o ezitare insesizabilă, mulţumit că îşi vărsase cafeaua, dar fără să vreau să îi dau impresia că l-am văzut. Nimic nu îi enervează pe oameni mai tare decât să se uite cineva la ei când sunt stângaci.

Pentru că erau acolo, am intrat pe alee, spre poarta din spate şi am sărit în apartament din dosul unui container de gunoi. M-am uitat pe geam şi l-am văzut pe Washburn, cu tot cu pată, ieşind din maşină şi înaintând şi oprindu-se pe trotuar, în dreptul geamului. A aruncat o privire după colţ, pe alee.

Am intrat în baie şi am luat nişte Alka-Seltzer.

„Ce vrea?”

Nu putea fi vorba despre jaful de la bancă, nu? În

afară de asta, singurul delict pe care-l comisesem era folosirea unui permis de conducere fals, dacă nu cumva deschiderea unui cont sub un alt nume era considerat fraudă sau ceva de genul ăsta.

„La naiba, ăştia chiar mă urmăresc? Poate sunt eu paranoic."

La ora unu, cei doi erau tot acolo.

Am sărit pe 47th Street, am cumpărat un trepied, m-am întors şi am montat camera video pe el, la fereastră. Am tras un cablu din cealaltă parte a camerei spre televizor şi i-am urmărit cu zoom maxim, pe televizorul meu color cu diametrul de şaizeci de centimetri. De câteva ori, au luat pe rând pauză să meargă la baie sau să cumpere cafea de la restaurantul coreean din colţ.

„Mă urmăresc?"

Am sărit pe palierul din faţa uşii, am coborât şi am ieşit din clădire. Am ignorat maşina şi am luat-o înainte. În momentul acela, strada era destul de liniştită. În depărtare am auzit uşa unei maşini închizându-se şi apoi un motor pornind.

La colţul străzii am făcut dreapta, apoi am sărit în apartament, apucând să îl văd pe Washburn grăbindu-se pe trotuar. În capătul aleii s-a uitat spre dreapta, apoi a ridicat o mână la ureche şi a spus ceva. Am auzit roţile scârţâind, apoi plecând de pe loc. Maşina a trecut de clădirea mea şi a cotit.

„Deci nu prea mai am de ce să mă îndoiesc." M-am uitat în jur în apartament cu tristeţe. Ştiam că nu mă pot aresta. Aş fi plecat cu mult înainte ca ei să deschidă uşa, dar toate lucrurile mele – toate cărţile mele dragi…

Tata nu mă lăsa să am cărţi.

„Care-i problema, doar ai citit-o nu?" Apoi le ducea la anticariat şi le vindea pe nimic. Niciodată nu primise vreo sumă care să se apropie măcar de valoarea lor. Nu-i plăcea să îi umple casa, nici măcar camera mea.

Nu or să pună mâna pe cărţile mele.

Complexul de apartamente unde stătea Millie, la marginea campusului, avea un loc liber. Au fost surprinşi

să aibă chiriaşi interesaţi în mijlocul semestrului. Chiria pentru un apartament cu două dormitoare, la etajul doi, se ridica la mai puţin de jumătate din cât plăteam la New York şi avansul era doar două sute de dolari. Pentru a simplifica lucrurile, am plătit până la sfârşitul primăverii, cam opt luni în avans, explicând că tocmai am încasat bursa şi dacă nu plăteam chiria aş fi cheltuit banii pe cine ştie ce nimicuri. Au acceptat carnetul de conducere de New York şi adresa tatei din Ohio şi mi-au permis să mă mut imediat.

Am început cu sufrageria apartamentului din New York, fără cămaşă şi cu mâinile transpirând. Am măsurat un raft cu cărţi şi am sărit în Stillwater să aleg un perete, după care m-am întors în New York. M-am apropiat de raftul de aproximativ un metru lăţime şi înalt până la umăr şi am încercat să-l ridic. Ligamentele şi tendoanele care legau umerii de gât s-au întins şi am simţit muşchii din zona lombară încordându-se, dar raftul, unul dintre cele mai mari, nici nu s-a mişcat. Am expirat şi m-am aplecat din nou. S-a clintit şi s-a ridicat de la podea. Am sărit.

În apartamentul din Stillwater m-am aplecat repede în faţă. Raftul a lovit podeaua şi a alunecat înapoi, lovindu-se de perete şi dând jos şapte cărţi de deasupra. Le-am lăsat acolo.

Se ridicase de pe podea doar o secundă, dar l-am putut lua cu mine când am sărit. Era ceva la care trebuia să mă gândesc, dar acum nu voiam să pierd timpul.

Celelalte rafturi au fost mai uşoare, dar când am terminat, mă dureau umerii. Echipamentul electronic l-am adus pe bucăţi, mult mai uşoare decât rafturile. Biroul pentru computer a fost de asemenea uşor, dar am scos toate sertarele din şifonier şi le-am dus separat. Am terminat cu hainele de pe umeraş şi tocmai mă apucam să dezmembrez patul când mi-am adus aminte de bani.

„Ah!” M-a pufnit râsul. Cu cât râdeam, cu atât mi se părea mai nostim. Erau mai mult de şapte sute de mii de dolari în debara şi eu voiam să-mi salvez cărţile. M-am sprijinit de perete, de abia mai răsuflând printre hohotele

de râs şi cu lacrimile curgându-mi pe obraji. „S-ar putea să mai existe speranţă pentru tine, Davy.”

Am sărit în Stillwater şi, în hol, am găsit o debara pentru cearceafuri. Avea câteva rafturi, dar nu părea destul de mare. M-am uitat în sus gândindu-mă să mai adaug unul şi atunci am văzut o intrare spre pod. După ce am luat un taburet şi o lanternă din New York, am aflat că era un spaţiu de aproape un metru între tavan şi podul propriu-zis. Îmi amintea de biblioteca din Stanville. Podul era despărţit de celelalte apartamente prin ziduri ignifuge, ceea ce îl făcea o ascunzătoare aproape ideală. Am adus banii în câteva etape, ignorând restul lucrurilor până nu am aranjat frumos şi ultimul dolar în spaţiul din tavan.

„Ce vor crede oare despre debaraua mea fără uşă? Ar trebui să o deschid oare?” Mi-am amintit de o emisiune stupidă despre subsolul unui hotel din Chicago, în care, un „jurnalist” de scandal avea impresia că descoperise seiful secret al lui Al Capone. Ar fi interesant de văzut ce reacţie au atunci când sparg peretele. Chiar m-am gândit să las nişte bani, numai ca să îi zăpăcesc puţin.

Am făcut o pauză şi am luat cina la taverna Fraunces în districtul financiar. A fost o mare greşeală. Servirea este foarte lentă şi până la desert spatele îmi înţepenise, iar tot corpul părea a fi cuprins de o durere surdă, ce se întindea de la gât până la gambe.

Am încercat să mă plimb pe malul râului în parcul Battery ca să mă dezmorţesc, dar vântul rece, care venea dinspre Hudson, părea să înrăutăţească lucrurile, adăugând şi o durere de cap la toate celelalte.

„Ce poliţişti tâmpiţi!”

Am sărit direct în baia apartamentului din Brooklyn, să iau nişte ibuprofen. Încăperea era întunecată şi am întins mâna să aprind lumina, dar m-am oprit.

Era cineva în apartament.

„Cum or fi reuşit să treacă de zăvoare?”

M-am ascuns repede, privind din spatele uşii de la baie, pe care o găsisem întredeschisă. Uşa de la intrare era şi ea puţin crăpată, iar în bucata de oţel a zăvorului se

zărea o gaură ovală, cu marginile înnegrite şi neregulate. Pe jos, chiar lângă prag, era un aparat cu oxigen şi acetilenă cu rezervoare mici şi torţă de tăiere. Pe cea de oxigen scria PROPRIETATE A *NYPD*[4].

În hol, un ofiţer de poliţie ajuta un tip în costum să îmi examineze patul. Cercetau salteaua cu ceva ce părea a fi nişte ace de pălărie, lungi de vreo cincisprezece centimetri. Din bucătărie se auzea zdrăngănit de vase şi tigăi.

Mă întrebam dacă au mandat de percheziţie.

„Vrei să-i întrebi Davy? Scuzaţi-mă, domnule poliţist, aveţi cumva vreun act care să vă permită să-i faceţi acupunctura patului meu?”

M-am hotărât să iau ibuprofen din altă parte. Dar am rămas acolo fascinat într-un mod pervers. Simţeam că sunt martor la propria violare. Am auzit vasele zăngănind şi am strâns pumnii. Toate erau făcute manual şi dădusem pe ele cinci sute de dolari într-un magazin specializat din Village.

„Cel puţin cărţile sunt în siguranţă.”

A sunat telefonul. M-am uitat la ceas.

„Dumnezeule! Millie.”

Nu mutasem telefonul şi nici robotul. De ce s-o fi făcut? Nici nu aveam curent în apartamentul din Stillwater, ca să nu mai vorbesc de linie telefonică.

Aparatul era în dormitor, de abia vizibil pe noptieră. Bărbatul în costum a reuşit să răspundă înainte de a intra robotul.

— Alo, a spus, înclinându-şi capul spre hol. Era Washburn. Reuşise să-şi schimbe cămaşa de azi-dimineaţă.

— Nu, nu e greşeală. Asta e apartamentul lui David. Sunt sergent Washburn de la departamentul de poliţie din New York. Cu cine vorbesc?

A acoperit receptorul cu mâna şi s-a adresat poliţistului în uniformă:

— Sună la dispecerat şi spune-le să localizeze apelul.

Apoi a luat mâna de pe receptor şi a spus:

— Nu, din câte ştiu eu, David e teafăr. A părăsit

4 New York Police Department (n. tr.).

apartamentul azi-dimineaţă. Nu pare să se fi întors de atunci. De când îl cunoaşteţi pe David? A ascultat puţin, după care a zis: Probleme? Asta rămâne de văzut. Vrem să îl întrebăm câte ceva pe domnul Reece.

A ascultat din nou.

— Păi avem mandat de percheziţie, de aia. Puteţi să îmi daţi adresa şi numărul de telefon, domnişoară Harrison?

A notat într-un carneţel.

— Oklahoma? A întrebat notând într-un carneţel. Dar sunteţi în oraş momentan?... Nu?

Păi dacă domnul Reece vă caută, rugaţi-l să-l sune pe sergentul Washburn la secţia 72.

Poliţistul în uniformă a intrat în dormitor şi i-a arătat bărbatului ceva scris într-un carnet. Washburn a comparat cu ce scrisese el şi a dat din cap.

— Nu, acesta e apartamentul. Contractul de închiriere e pe numele Rice, dar contul din bancă e pe numele Reece. Nu ştim care e cel real. Ăsta e unul dintre lucrurile despre care vrem să vorbim cu el. Spuneţi-i, vă rog, să sune. La revedere.

A închis telefonul. Celălalt individ îmbrăcat civil a scos capul din bucătărie.

— Deci?

— Iubită, probabil. Din Oklahoma. Vorbeşte cu el în fiecare seară. Părea foarte surprinsă şi supărată. Părea să nu ştie nimic de Reece. Numărul pe care ni l-a dat e real.

— Mă întreb dacă ştie de unde are bani.

— Putem să dăm de ea mai târziu, dacă nu aflăm nimic aici, a spus Washburn.

— Eşti sigur că toată treaba asta merită? Singurul lucru pe care îl avem e actul fals.

— La naiba, Baker! Şi agresiunea? De unde are bani? Numărul de la asigurări e al unei bunicuţe din Spokane, Washington. Fiscul vrea să ştie chestii din astea. Niciuna din persoanele cu numele David Rice sau David Reece nu are adresa aici, din câte ştiu ei, deci e posibil să nu-şi fi plătit taxele niciodată. Mie asta îmi miroase a droguri şi

bani murdari.

— Nu găsesc nimic în salteaua asta, a spus poliţistul în uniformă. Ce anume v-a făcut să-l urmăriţi pe tipul ăsta?

— Taci şi caută în continuare, l-a apostrofat Washburn.

— Haideţi domn' sergent, dar ce-i aşa important?

Baker a scos capul din bucătărie.

— Washburn stă în apartamentul de dedesubt. Îl urmăreşte pe tipul ăsta Rice/Reece de ceva vreme şi probabil că el şi-a dat seama, împreună cu nişte amici l-au atacat şi l-au lăsat inconştient în Central Park.

— Iisuse, domn' sergent! De ce nu aţi depus plângere?

„Pentru că nu s-a întâmplat una ca asta."

— Prefer să fie acuzat de ceva important, a răspuns Washburn ridicând din umeri. De altfel, a recunoscut ursuz, nu au fost martori şi nu l-am văzut pe niciunul dintre prietenii lui. M-au atacat din spate. Dar e ceva în neregulă în toată treaba asta. Am vorbit şi cu proprietarul. Tipul a plătit avansul şi primele câteva luni cu mandat poştal. Apoi a început să dea cecuri, dar numele e diferit de cel de pe contract. Sâmbăta trecută au văzut o limuzină care îi aducea pe el şi o femeie. O limuzină în cartierul ăsta? Am verificat carnetul de conducere şi, ca să vezi, asta nu e adresa de pe el. De fapt, am găsit un David Reece – un tip care arată cu totul altfel, dar care are acelaşi carnet de conducere. Aşa că îl urmărim de duminică, dar îl pierdem la aeroportul Kennedy. Ne era teamă că a şters-o, dar s-a întors în apartament luni dimineaţă. După-amiază iese, coteşte pe o altă stradă şi dispare.

— Data viitoare când îl vedem îl arestăm. Se pricepe prea tare să se volatilizeze. De asta Ray şi partenerul tău sunt jos, a spus Baker din hol şi apoi s-a întors în bucătărie.

— Cine era femeia? A întrebat poliţistul în uniformă.

— Maică-sa. Aşa ne-a spus şoferul limuzinei. Tipul i-a plătit în avans, cu bani gheaţă şi i-a dat o sută de dolari

bacşiş. Au luat-o de pe aeroportul La Guardia şi au lăsat-o la Kennedy. Şoferul nu-i ştia numele. I s-a spus doar terminalul şi ora. Poate că ea-i aduce drogurile.

„Lăsaţi-o pe mama în pace!” M-am gândit să le incendiez maşina, poate să le sparg şi parbrizul. Furia mi-a intensificat durerea de cap.

Am sărit în Stillwater, am cumpărat ibuprofen de la un magazin universal şi l-am băut cu 7UP.

„Cum o să mă descurc cu Millie?”

Sherry, colega de cameră a lui Millie a răspuns la uşă. Expresia de pe chipul ei când m-a recunoscut a fost foarte grăitoare.

— Aşteaptă un minut.

Nu m-a invitat înăuntru. Nu m-a salutat şi nu m-a întrebat de sănătate. În schimb, mi-a închis uşa în nas.

Durerea de cap şi furia au revenit.

Când Millie a deschis uşa, faţa îmi era roşie şi aveam tensiunea foarte ridicată, iar urechile îmi ţiuiau. Părea speriată.

— Davy, ce cauţi aici? Am ridicat din umeri.

— Trebuie să vorbim şi cum, evident, nu sunt bine primit înăuntru am putea face o plimbare.

— Nu sunt sigură că vreau să mă plimb cu tine, m-a refuzat înghiţind în sec.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

A tresărit, aşa că am continuat mult mai încet.

— Sergent Washburn nu ţi-a zis că sunt violent, nu? Sigur îţi spunea dacă eram suspect de crimă sau altele asemenea.

— De unde ştii…? Bine, fie. Stai să îmi iau haina.

Ne-am întâlnit pe verandă un minut mai târziu; avea mâinile îndesate adânc în buzunare, privirea pierdută şi o figură inexpresivă.

Am luat-o înainte şi ea m-a urmat la câţiva paşi în spate. Am păşit încet pe trotuar. Era înnorat şi aproape de zero grade, iar o burniţă fină, nici ceaţă, dar nici ploaie, acoperise totul cu un strat de umezeală. Se simţea miros de fum.

— De ce mergi aşa? M-a întrebat rupând tăcerea. Eşti rănit?

— Am ridicat mobilă şi am exagerat un pic, dar mă grăbeam.

— Mda..., făcu ea pe un ton înţepător.

— E adevărat!

A întors capul brusc, ţinându-şi maxilarele încordate.

— A, da, adevărul! Ăsta e un subiect interesant. Hai să vorbim despre adevăr.

Am respirat adânc.

— Foarte bine. Nu e o idee rea.

— Să începem cu numele, domnule Rice sau ar trebui să-ţi spun Reece. Care-i numele tău?

— Rice. Nu te-am minţit niciodată. A ridicat capul cu furie.

— Da? Şi pe cine minţi? Te rezumi la funcţionarii bancari? Iubitele sunt excluse de pe lista celor minţiţi?

Am lăsat capul în pământ şi am repetat încăpăţânat.

— Nu te-am minţit niciodată, tot ce ţi-am spus până acum e adevărat.

Nu m-a crezut.

— Există tot felul de minciuni. Ai auzit de minciuna prin omisiune? Ştii ce înseamnă să minţi prin insinuare? De ce te caută poliţia? Ce ai făcut? De ce nu mi-ai spus?

„Pentru că am vrut să mă iubeşti!” S-a dat un pas înapoi, cu aceeaşi privire temătoare pe chip.

— Pentru că am vrut să mă iubeşti... fir-ar să fie! M-am oprit şi am privit norii, iar lacrimile mi s-au amestecat cu ceaţa. Ea şi-a întors privirea de la mine. Mi-am înnăbuşit plânsul şi am strâns pleoapele ca să îndepărtez toate lacrimile.

— Ce vrei? Ce pot să fac să îndrept lucrurile?

— M-ai minţit. M-ai trădat. Ţi-am spus ce înseamnă asta.

Am scuturat din cap neîncrezător.

— Ai spus că dacă afli vreodată că te-am minţit, se termină totul între noi. Asta vrei? Să plec şi să nu te mai caut niciodată?

M-a privit cu ochii micşoraţi şi gura strânsă într-o linie subţire, implacabilă.

— Da.

Când am văzut dezgustul, furia şi ura de pe chipul ei, nu am mai putut suporta.

— Atunci, la revedere.

De ciudă, am sărit în timp ce mă privea, am evadat, fără un gând, fără nicio destinaţie. Ajuns în biblioteca din Stanville, m-am încolăcit pe podea şi am plâns, am plâns întruna.

Am dormit în fotoliul extensibil în apartamentul din Stillwater, folosind haina de piele drept pătură. Nu aveam nici căldură, nici lumină, pentru că trebuia să rezolv cu furnizorii. Am avut coşmaruri despre tata care mă bătea pentru că plâng. Millie era acolo, alături, şi aproba tot ce spunea el. M-am trezit în zori, tremurând şi cu spatele înţepenit. Nu m-am mai culcat.

După ce m-am încălţat, am sărit în faţa uşii apartamentului din New York. Era blocată cu o altă balama cu lacăt şi un afiş:

SIGILAT DE NYPD. MAI MULTE INFORMAŢII LA D. WASHBURN, SECŢIA 72.

Am sărit în dormitor. Patul era gol şi toată rufăria aruncată într-un colţ. Am cercetat precaut tot apartamentul.

La un moment dat, îşi dăduseră seama că era prea mult spaţiu între bucătărie şi sufragerie. Au spart peretele unde ar fi trebuit să fie uşa pe care o acoperisem, dar ştiam că nu aveau ce să găsească.

Bucătăria se afla într-o dezordine groaznică. Vesela era pusă pe raft în teancuri ce stăteau să cadă. Poliţiştii prelevaseră amprente de pe multe dintre ele. Gunoiul fusese golit în chiuvetă pentru a fi examinat mai uşor.

Am ignorat harababura şi am început să car obiecte în Stillwater, aranjând apoi oalele şi farfuriile în dulap. Eram surprins că nu spărseseră nimic, dar nu mai conta

oricum.

Nimic nu mai conta.

Totuşi, le-am manevrat pe fiecare cu o grijă infinită când am şters praful pentru amprente, înainte de a le pune la loc. Le cumpărasem la sfârşitul verii cu ajutorul lui Millie. Mamei îi plăcuseră foarte mult.

Pe la mijlocul dimineţii adusesem aproape toate lucrurile din baie şi bucătărie, plus patul. Singurele lucruri care mă mai interesau erau draperiile şi mini-jaluzelele, dar eram sigur că poliţiştii aşteptau afară şi nu voiam să ştie că sunt în apartament.

În Stillwater, am rezolvat cu apa, electricitatea, cablul tv şi gazul. Am hotărât să nu mai încerc să deschid un alt cont în bancă. Dacă nu puteam plăti pentru ceva cu mandat sau cu bani gheaţă, nu cumpăram.

Niciuna din companiile de utilităţi nu a părut să aibă vreo problemă cu primirea banilor gheaţă. Poate lucrurile sunt diferite în orăşelele universitare. Toate au promis că vor da drumul până la sfârşitul celei de-a doua zile. Am trecut pe lângă compania de telefonie, dar m-am hotărât că nu îmi trebuie aşa ceva. Nu mă simţeam foarte sociabil.

Una dintre ferestre dădea spre strada dintre campus şi complexul de apartamente. Am privit afară aproape toată după-amiaza, uitându-mă la cei care treceau cu pas grăbit prin ploaie. Pe la mijlocul după-amiezii am sărit la un magazin de delicatese din Manhattan să îmi iau cafea şi un sandvici, dar le-am mâncat în faţa ferestrei.

La patru şi cincisprezece minute, Millie a trecut strada pe la semafor, venind din campus, şi a înaintat. Se mişca mai încet decât cei din jurul ei, având privirea în asfalt şi chipul inexpresiv. Avea o umbrelă pe care o cumpărase de la un vânzător ambulant în New York în perioada în care ne-am cunoscut.

„Patru dolari do’nşoară. Doar patru.”

Ea a dat din cap.

„Trei dolari, trei dolari.”

Până la urmă s-au înţeles la doi jumătate. Îi spusesem că probabil se va dizolva în ploaie, dar uite-o, îmi

demonstra contrariul.

Am vrut să sar pe trotuar în faţa ei, dar amintirea chipului său cu o seară înainte era prea mult pentru mine.

„Atunci de ce sunt în Stillwater?”

Am privit-o îndepărtându-se încet.

Am încercat să îi scriu o scrisoare, să îi explic de ce mă căuta poliţia. Să-i povestesc cum cumpărasem un act fals cu bani furaţi de la bancă folosind un talent unic. De câte ori am privit cuvintele pe ecran, am simţit nevoia imperioasă de a le şterge. La naiba, chiar şi eu mă îndoiam de toate aceste întâmplări. Cum puteam avea pretenţia să mă creadă?

Voiam să plec, să dispar, să aştept trecerea furtunii. M-am dus la Serendipity Travel şi m-am uitat prin broşuri. Am ignorat toate reclamele cu oameni zâmbitori sau fericiţi. Surâsul nu era compatibil cu imaginea din mintea mea. În cele din urmă, am găsit un loc, o cabană în vestul Texasului. În descrierea din broşură se vorbea de izolare, sălbăticie şi meditaţie. Era perfect.

Am făcut aproape o zi până la El Paso. De acolo am luat un autobuz, chiar înainte să plece, aşezându-mă în faţă, cât mai departe de locurile pentru fumători. Într-unul dintre rucsacurile cumpărate pentru jaful de la Chemical Bank aveam camera video, iar în buzunare îndesasem antihistaminice, ibuprofen şi batiste.

Eram răcit.

Am luat-o spre est pe A-l0, de-a lungul lui Rio Grande, printr-o furtună de nisip. Am moţăit, dar somnul îmi era tulburat de vise stranii, pe care mi le aminteam pe jumătate la trezire şi care nu păreau să se mai termine. La primul popas, înainte să cotim spre sud pe US 90, la Van Horn, am coborât din autobuz împleticindu-mă ca să-mi cumpăr ceva de băut. Gura îmi era uscată şi aveam febră, iar gâtul mă durea când înghiţeam.

Furtuna s-a intensificat şi restul drumului a durat patru ore. Temperatura părea să-mi crească, dar nu voiam să renunţ la călătorie. Dacă săream acum ar fi trebuit să reiau drumul de la popas. Mi-am suflat nasul şi am

adormit.

La Marfa, autobuzul a luat-o spre sud pe US 67, un drum care trecea prin deşert, înainte de a urca pe Cuesta del Burro şi în munţii Chinati, şi apoi cobora mult până la Rio Grande, în Presidio, la altitudinea de zece metri. Aici am făcut o oprire pentru masă, la Presidio Tastee-Freez, dar eu am sărit în Greenwich Village şi am cumpărat un falafel. Am mâncat doar o jumătate – nu aveam poftă de mâncare. M-am întors la autobuz pentru ultima parte a drumului pe Farm spre drumul Market 170.

După-amiaza târziu, în Redford, cerul era înnorat, dar era caniculă. I-am mulţumit şoferului, am filmat un loc de teleportare şi am sărit direct în apartamentul din Stillwater cu doar o uşoară durere de urechi.

Iubita mă respinsese, poliţia mă căuta, aveam febră 39°, urechea continua să mă doară şi de abia puteam să respir. Aşa că mă simţeam vinovat că îmi plâng de milă. E uşor de zis: „Davy, ai tot dreptul. Ai toate motivele să te autocompătimeşti.” Totuşi, asta nu reducea sentimentul de vinovăţie. Din contră, îl făcea şi mai puternic, pentru că vina mă enerva, şi astfel deveneam defensiv. Deci mă autocompătimeam, mă simţeam culpabil şi furios, toate în acelaşi timp.

Pentru că în adâncul sufletului ştiam că merit.

La ora opt dimineaţa am sărit la o clinică non-stop în centrul Manhattanului. Am scris un nume şi o adresă false pe formulare şi am spus că plătesc cu banii jos. Doctorul, un hindus pe nume Patel, a ascultat cât i-am descris simptomele, mi-a luat temperatura, s-a uitat în urechi şi apoi mi-a ascultat plămânii.

— Vai de mine! A exclamat.

M-a apucat un acces de tuse. A îndepărtat stetoscopul până mi-a trecut, apoi, când m-am liniştit, a mai ascultat o dată.

— Vai de mine!

A luat o sticluţă din frigider şi a umplut o siringă neplăcut de mare.

— Nu ştii să ai vreo alergie, aşa-i?

— Aşa-i.

— Jos pantalonii.

— Ce-mi daţi?

— Antibiotice. Ampicilina. Mai ai un pic şi faci pneumonie. Îşi fac injecţia asta şi îţi scriu o reţetă pentru antibiotice orale, medicamente pentru tuse, antihistaminice şi picături pentru urechi. Dacă aveai plămânii doar un pic mai congestionaţi sau febra mai mare, te-aş fi internat. Dar aşa, te duci direct la farmacie şi iei astea, apoi direct în pat.

A înfipt acul în partea superioară a fesei drepte. La început nu m-a durut dar, când a injectat lichidul, am simţit o crampă musculară puternică.

— Auuuu!

— Să nu mergi. Iei un taxi. Nu te obosi. Consumă multe lichide. Bea lichide până simţi că explodezi.

Am dat din cap masându-mi fesa sub locul injecţiei.

— Eşti sigur că ai înţeles? Mi-a spus privindu-mă cu ochii mijiţi.

— Chiar aşa de rău arăt? Am întrebat schiţând un zâmbet.

— Da. Foarte rău.

— Bine. Farmacie, casă, pat, multe lichide, multă odihnă. Să iau un taxi. Altceva?

A părut mai puţin îngrijorat.

— Vino peste două zile. Stai jos până îţi scriu reţeta.

— Aş prefera să rămân în picioare, am spus ţinând mâna în continuare pe fund.

— Întinde-te, m-a îndemnat arătându-mi canapeaua. Cerinţele doctorului. E foarte important să te odihneşti.

După ce a terminat de scris m-a întrebat cum mă simt.

— Mă doare fesa.

— Nu simţi nicio mâncărime sau anxietate? Ţi s-au umflat cumva pleoapele, buzele, limba, mâinile sau picioarele?

— Nu. De ce?

— Voiam doar să verific, ca nu cumva să ai vreo

reacţie alergică. Bun, poţi pleca şi nu uita să revii peste două zile.

Am plătit, am sărit la o farmacie non-stop din Brooklyn şi am cumpărat medicamentele. Tipul de acolo s-a mişcat exagerat de încet şi nici nu aveam unde să stau jos. M-am sprijinit de capătul unui panou, tuşind. Când în sfârşit a terminat, am plătit şi am ieşit împleticindu-mă, apoi am sărit neputând să mă gândesc decât la pat.

Camera în care am apărut era goală şi întunecată, fără mobilă, doar cu jaluzele la geamuri. Era apartamentul din Brooklyn – sigilat de poliţie.

„Prostule!” M-am concentrat, am vizualizat locuinţa din Stillwater, ferestrele spre campus de unde o văzusem pe Millie trecând prin ploaie. Am sărit din nou şi am nimerit.

Am luat toate medicamentele, în cantităţile indicate, după ce am verificat de două ori. La cum mă simţeam, puteam foarte uşor să iau o supradoză. Antibioticele au fost cele mai rele, pastile mari, potrivite pentru un cal, dar cel puţin am băut câteva pahare de apă până nu le-am mai simţit în gât. Dacă am înţeles bine, următoarea doză trebuia să o iau de abia dimineaţă.

Am avut nevoie de toată voinţa ca să mă dezbrac înainte de a cădea în pat.

Următoarele treizeci şi şase de ore păreau în ceaţă, distorsionate de febră, antihistaminice şi somn tulburat. Când nu dormeam, gândurile îmi fugeau, inevitabil, la Millie. Dacă reuşeam să mi-o scot din minte, mă gândeam la poliţie. Fiecare sunet pe care îl auzeam în afara apartamentului mă făcea să cred că sunt pe cale să spargă uşa şi fugeam speriat spre fereastră uitându-mă disperat în jur, cuprins de paranoia. La un moment dat, a trecut poştaşul şi am crezut că albastrul uniformei lui era cel al costumului vreunui poliţist.

Febra a încetat joi seara, când am căzut într-un somn adânc, mult mai odihnitor, deşi am visat. Vineri dimineaţă am făcut duş, m-am îmbrăcat şi am trecut pe la clinica din Manhattan. A fost un moment stânjenitor când am încercat

să îmi aduc aminte ce nume folosisem data trecută, dar până la urmă am reuşit.

— Ee, aşa mai venim de-acasă. Cum te simţi?

— Slăbit, dar urechea nu mă mai doare.

— Mai simţi vreo durere în piept?

— Nu.

— Cred că am reuşit să oprim evoluţia bolii la timp. Să termini tratamentul cu antibiotice. În funcţie de simptome, poţi lua sau nu antihistaminicele şi medicamentele de tuse, dar pentru siguranţă mai pune-ţi două zile picături în urechi; dacă durerea nu reapare, poţi să te opreşti.

I-am mulţumit şi am plătit consultaţia.

M-am întors în Stillwater unde m-am plimbat fără ţintă prin apartament. Am încercat să citesc mai multe cărţi, dar nu mă puteam concentra. Până la urmă, m-am apucat să instalez echipamentul electronic. Am legat toate cablurile, de la video la televizor, la boxe, la camera video (ca să mă pot uita la caseta dinăuntru) şi apoi la priză.

M-am uitat la ultima jumătate de oră a unui film clasic pe unul dintre canalele de televiziune, apoi am tot schimbat programul căutând ceva interesant. Erau o grămadă de telenovele, câteva concursuri şi filme pe care le văzusem deja sau unele foarte proaste. Apoi am ajuns pe CNN şi m-am oprit.

— Criza ostaticilor de pe aeroportul algerian s-a încheiat cu un mort şi mai mulţi răniţi. Cei trei terorişti şi paisprezece ostatici au fost transportaţi cu camioane pe lângă posturile armatei. Cinci ore mai târziu, autobuzul în care se aflau s-a oprit în faţa consulatului elveţian. Cei paisprezece erau singurii americani din avion după moartea lui Mary Niles.

„Ce…?”

— Cererile americane şi britanice de arestare şi judecare a teroriştilor nu au primit niciun răspuns de la autorităţile algeriene. Mergem acum la aeroportul din Atena, unde a început povestea deturnării zborului Pan Am 932.

Imaginea a trecut de la prezentatoarea de ştiri la un reporter blond aflat în aeroportul aglomerat.

— Personalul care se ocupă de bagaje a văzut trei bărbaţi cu genţi de sibir urcând la bordul zborului Pan Am 727 dintr-un camion pentru catering, cu puţin înainte ca avionul să părăsească pista. După spusele unui pasager britanic, aceştia au fost ascunşi în băile de la pupa şi au ţâşnit afară după decolare, înarmaţi cu grenade şi puşti automate Uzi. Au ordonat tuturor pasagerilor să-şi pună mâinile la ceafă şi capetele între genunchi. Cei de la clasa întâi l-au auzit pe unul dintre terorişti urlând în staţia avionului într-o engleză foarte proastă, că va începe să omoare ostaticii dacă nu i se deschide uşa de la carlingă. Căpitanul Lawrence Johnson, pilot al zborului 932, a semnalat încercarea de deturnare către turnul de control din Atena şi a schimbat codul dispozitivului de transmisie – recepţie la 7500, semnalul internaţional pentru deturnare. Apoi l-a rugat pe copilot să deschidă uşa.

Imaginea s-a schimbat, arătând în prim-plan exteriorul turnului de control, în timp ce vocea, bruiată de undele transmisiei radio, a spus:

— Acesta este zborul Pan Am 932. Avionul a fost deturnat şi se îndreaptă spre Beirut.

O bandă pe care scria ÎNREGISTRARE a apărut în partea de jos a ecranului.

Reportajul a continuat cu prezentatoarea de ştiri:

— Patru ore mai târziu, zborul Pan Am 932 a încercat să aterizeze pe aeroportul din Beirut, dar armata siriană care controlează partea de vest a oraşului le-a refuzat accesul, blocând pista cu maşini de pompieri şi autobuze pentru transportul pasagerilor din avioane. Când au ameninţat că prăbuşesc avionul sau că aterizează în mare, li s-a spus: „Nu ne interesează. Nu veţi ateriza aici.”

— Teroriştii s-au îndreptat apoi spre aeroportul Nicosia din Cipru, unde cererea de aterizare le-a fost respinsă de asemenea, dar, pentru că nu mai aveau combustibil, li s-a permis să coboare la sol în Larnaca. Acolo, cei trei au cerut să se facă plinul avionului.

Autorităţile cipriote au refuzat, însă au fost nevoite să cedeze după ce au fost ameninţate că ostaticii vor fi omorâţi unul câte unul, până li se va îndeplini cererea. În timpul alimentării, trupele antitero, deghizate în personal tehnic, au lipit mici bombe cu radio de trenul de aterizare.

Camera de filmat a arătat aeronava îndreptându-se spre pistă, dar înainte de a ajunge s-au auzit două pufnituri la roţi, după care avionul s-a oprit.

În următoarea scenă apărea o femeie pe un pat de spital. Faţa îi era umflată şi avea un obraz pansat. O înregistrare spunea că se numeşte Linda Matthews, stewardesă în zborul Pan Am 932. Femeia povestea:

— Când au explodat roţile, teroriştii au început să strige foarte tare. L-au luat la bătaie pe copilot şi au urlat la căpitanul Johnson: „Decolează! Decolează!” El a mai încercat de două ori, dar avionul doar s-a scuturat un pic. Până la urmă a spus: „Nu pot! Nu mai avem tren de aterizare.” Au deschis uşa şi i-a pus pe câţiva pasageri să mă atârne în afară ca să văd ce se întâmplase. Le-am spus că toate roţile erau dezumflate şi că avionul nu avea cum să pornească. Atunci au început să mă lovească cu patul armei, la fel şi pe căpitan.

A apărut din nou prezentatoarea de ştiri.

— Teroriştii au cerut să le fie adus imediat un alt avion. Autorităţile au refuzat. Negocierile au durat şapte ore. În timpul acesta, au cerut eliberarea a mai mulţi musulmani şiiţi, prizonieri în Iordania, Arabia Saudită şi Italia. În cele din urmă au cedat, spunând că vor elibera toţi pasagerii care nu sunt de naţionalitate americană, în schimbul unui alt avion. Autorităţile au promis că le vor îndeplini cererea doar dacă vor elibera toţi captivii. Teroriştii le-au răspuns: „Aşteptaţi răspunsul nostru.”

Imaginea s-a schimbat iar, trecând din nou la Linda Matthews.

— În timpul zborului dinspre Atena, au mutat toţi pasagerii de la clasa întâi şi i-au aşezat în scaunele goale de la clasa a treia. Avionul nu era foarte plin, aşa că a fost simplu. Liderul lor, cel care dădea ordinele şi negocia, a

ieşit din carlingă. Părea foarte furios. Eu fusesem mutată pe un scaun din spate, la clasa întâi, şi m-am prefăcut că sunt inconştientă. Nu voiam să mă mai lovească. Liderul i-a strigat ceva unui terorist din spate în arabă. Bărbatul i-a adus o valiză. În timp ce trecea printre scaune, l-am auzit lovindu-i pe toţi cei care nu stăteau cu capetele destul de lipite de genunchi. Au luat o femeie de la clasa a treia, ce stătea lângă culoar, şi i-au legat servieta de mână. Apoi l-am auzit pe lider spunând: „Du mesaj la americani.” Femeia părea foarte speriată şi de abia se putea ţine pe picioare. L-am auzit spunându-i: „Mult noroc la tine. Părăseşti avion.”

Apoi au arătat o imagine exterioară a aeronavei şi au dat un prim-plan al uşii, în timp ce cobora scara galbenă pentru urgenţe. Apoi, o persoană a fost împinsă pe uşă, aproape aruncat, şi a căzut într-o parte pe trepte. A ajuns jos şi a rămas întinsă pe beton.

Era mama.

S-a ridicat greu şi a şchiopătat îndepărtându-se de avion. Valiza părea grea, iar ea a încercat să o ia cu cealaltă mână, dar nu putea din cauza cătuşelor, aşa că a ţinut-o cu amândouă mâinile atârnată pe laterală şi lovindu-i-se de genunchi atunci când păşea.

Din nou a apărut Linda Matthews din patul ei de spital.

— Toţi trei teroriştii se uitau pe geam. Liderul avea o cutie în mână. Am crezut că era un fel de radio. Avea antenă oricum. A apăsat un buton.

Imaginea s-a întors la pistă, unde mama se afla acum la câteva zeci de metri depărtare de avion. Un jeep al aeroportului din prim-plan tocmai pornise să o întâmpine când valiza a sărit în aer cu un suflu de foc şi fum.

Mama a fost aruncată câţiva metri în spate pe asfalt şi a aterizat ca o grămadă, un morman de zdrenţe însângerate, cu o mână întinsă într-o parte; pe cealaltă nu o mai avea. Chiar înainte de a se da din nou legătura prezentatoarei, o voce din fundal a exclamat:

— Sfinte Dumnezeule! Sfinte Dumnezeule! Cu o

expresie întunecată, prezentatoarea a continuat:

— După moartea sângeroasă a lui Mary Niles, autorităţile cipriote au pus la dispoziţie un 727 teroriştilor. Cu ostaticii şi echipajul în faţă, aceştia s-au îmbarcat şi au plecat spre Algeria. Odată ajunşi acolo, negocierile cu o echipă compusă din algerieni, membri ai Mişcării de eliberare palestiniene şi reprezentanţi ai Arabiei Saudite, au durat cincisprezece ore. În final, ostaticii au fost eliberaţi şi teroriştii au fost escortaţi de pe aeroport de armată.

Camera de filmat a schimbat unghiul pe chipul prezentatoarei.

— Azi, în Uniunea Europeană, au avut loc discuţii…

Am stins televizorul.

„Nu suport să stau la geam sau în mijloc.”

Telecomanda mi-a alunecat din mână.

„Se pare că nu se teleporta – mi-aş fi dorit să fi putut. Mi-aş fi dorit să fi fost acolo. Ar fi trebuit să fiu acolo!”

„Ţi-ai primit scaunul de la margine, mamă.”

Când mi-am revenit, mă aflam într-un colţ al încăperii, între canapea şi bibliotecă. O carte era pe jos cu jumătate din pagini rupte şi făcute cocoloaşe mici. Eram pe cale de a mai rupe o pagină, când mi-am dat seama ce făceam.

„Mama…”

Am privit cartea, Pudd’nhead Wilson, din colecţia Twain, pe care mi-o dăduse mama. M-am simţit groaznic. Tata rupea cărţi. Nu voiam să fiu ca el. Am aruncat-o în partea cealaltă a camerei şi m-am ridicat pe braţul canapelei. Simţeam că ar trebui să plâng şi totuşi nu vărsasem nicio lacrimă.

„Nu s-a întâmplat. Am avut vedenii din cauza febrei. Am delirat.”

Am dat drumul la televizor, pe ABC, şi reportajul se transmitea din nou. L-am stins repede, înainte de explozie.

„Millie… Millie trebuie să mă ajute.”

Era prea mult pentru o singură persoană. Prea mult să pot suporta singur. Am ieşit din apartament şi am cotit,

intenţionând să o facă să mă asculte, să-i spun de mama, dar m-am oprit la colţ, nesigur.

Două imagini diferite – explozia şi chipul lui Millie când îmi spunea să plec şi să nu o mai caut niciodată – mi se succedau în minte, încercând să-mi atragă atenţia, luptându-se una cu cealaltă, sau apărând deodată, înjunghiindu-mă cu o forţă dublă.

Faţada apartamentului era din cărămidă roşie. M-am sprijinit de ea şi am simţit-o rece şi aspră pe obraz. Vântul din nord era foarte rece, iar pe cerul senin se zăreau stele mici şi îndepărtate, strălucind ca bucăţelele de cremene sau de sticlă spartă.

Am auzit zgomot de paşi şi m-am întors, aplecat în umbra gardului viu care se întindea de-a lungul trotuarului. Un bărbat a trecut pe lângă mine fără să mă vadă, înaintând pe aleea ce ducea la clădirea unde locuia Millie. Când a trecut prin dreptul felinarului, i-am văzut chipul. Era Mark, fostul ei prieten, omul pe care-l dusesem la o sută şaizeci de kilometri depărtare şi-l lăsasem pe puntea de observaţie a aeroportului Will Rogersworld.

„A venit iar să o supere pe Millie?”

Aş putea fi din nou eroul, aşteaptă până o deranjează şi apoi îl sari în Brooklyn, Minnesota, undeva, departe, de unde să nu o mai poată tulbura. M-ar asculta atunci?

Mark a bătut la uşă hotărât. Am sărit la marginea trotuarului, în spatele unui arbust peren ce se înălţa până în dreptul pieptului. Pumnii mi se închideau şi mi se deschideau, nerăbdători să prindă, să lovească ceva. Mi-am adus aminte de trotuarul din Battery Park, de balustrada ce despărţea uscatul de apa foarte, foarte rece.

„Cât de uşor ar fi fost să-l duc pe marginea aia…”

Uşa s-a deschis şi m-am pregătit să sar, să prind, să rănesc. Am ascultat atent, aşteptând cuvintele furioase, dar, deşi am auzit-o pe Millie, nu era nici urmă de nervozitate sau furie în glasul ei.

— A, Mark! Mă bucur că ai venit.

Uşa s-a deschis larg, făcându-i loc tipului să intre, după care s-a închis. Uşa s-a închis. Uşa s-a închis.

„Doamne Dumnezeule!” Mă simţeam ca un fraier, ca un idiot. Am sărit înapoi în apartament, la câteva zeci de metri depărtare. „Doamne Dumnezeule!” Mi-am văzut antibioticul pe masă şi din reflex m-am uitat la ceas. Trebuia să mai iau o pastilă şi să-mi pun picăturile. M-am rezemat pe masă, un moment, cu ochii strânşi, gândindu-mă. „Unde sunt lacrimile? Unde naiba sunt lacrimile?”

Capacul flaconului cu pastile era conceput să nu poată fi deschis de copii, deci trebuia să-i acord mai multă atenţie decât aveam chef să-i ofer. Într-un final, am reuşit să-l deschid şi am încercat să înghit o pastilă. Mi-a rămas în gât ca o bucată de os, ca o bucată uscată de pâine. Am deschis dulapul cel mai apropiat unde erau farfuriile, cele frumoase făcute de mână. Paharele erau în spate de tot şi nici nu se punea problema să iau unul de acolo.

Am luat o cană mare, am umplut-o cu apă de la robinet şi am dat-o pe gât. Pastila nu s-a dus de tot. Părea blocată la baza esofagului, aveam senzaţia neplăcută că rămăsese înţepenită. Am umplut din nou cana, furios pe pastilă, pe Millie, pe Mark, pe mine.

A doua cană a reuşit să împingă medicamentul, aşa că am pus-o, neglijent, pe marginea chiuvetei. S-a răsturnat şi a căzut pe mânerul care a pocnit de parcă ar fi fost un băţ uscat.

„Naiba să le ia pe toate!”

Am ridicat cele două bucăţi şi am încercat să le pun la loc, dar părea fără rost. Am aruncat-o în chiuvetă cu atâta putere, că s-a făcut bucăţele, iar zgomotul m-a speriat şi mi-a plăcut în acelaşi timp. Un ciob a sărit pe lângă urechea mea şi s-a lovit de frigider.

Am luat o altă cană şi am azvârlit-o şi mai tare.

Atunci mi-au dat şi lacrimile, hohote cutremurătoare, care nu s-au oprit până nu am spart tot ce era în dulap.

11.

Leo Silverstein mi-a spus la telefon că sicriul va fi închis şi aşa a fost.

Am ajuns cu o oră mai devreme, sărind la aeroport şi de acolo luând o maşină. Era tot cea a lui Walt Steiger, dar şoferul era un tip mai tânăr.

— Unde-i Walt? L-am întrebat.

— Trebuie să meargă la o înmormântare. Înăuntrul camerei mortuare, Calloway-Jones, un tip ursuz, cu părul alb şi un costum negru, s-a apropiat de mine foarte discret şi m-a întrebat ce legătură am cu decedata.

— Sunt fiul ei.

— A, trebuie să fiţi domnul David Rice. Domnul Silverstein ne-a spus că veţi veni. Numele meu este Jones. Pe aici vă rog.

M-a condus prin nişte uşi mari spre o încăpere asemănătoare unei biserici cu vitralii. Sicriul era în faţă pe dreapta. Un bărbat stătea înaintea lui, cu spatele spre uşă şi capul plecat. Când ne-a auzit intrând a scos o batistă, şi-a suflat nasul, apoi s-a întors spre noi. Nu-l mai văzusem niciodată.

S-a uitat la noi un moment, apoi la mine. A înaintat un pas şi a spus ezitant:

— Davy...?

Am aprobat. Nu prea îmi plăcea prezenţa lui. Din cauza durerii întipărite pe chipul lui îmi venea să fug şi să mă ascund.

— Îmi cer iertare, dar nu-mi amintesc numele dumneavoastră.

— Nu ai cum, nu ne-am cunoscut. Mă numesc Lionel Bispeck.

— A, eşti ăă, iubitul mamei.

Mă simţeam foarte aiurea să spun unui om de peste patruzeci de ani că e iubitul cuiva. S-a întors deodată să-şi sufle nasul.

— Iartă-mă. Uf, nu mai am şerveţele.

— Uite, am spus pipăindu-mi haina. Am scos o batistă de pânză foarte mare.

— Am adus patru. M-am gândit că poate voi avea nevoie de ele pentru ultimele simptome de pneumonie şi pentru a-mi şterge lacrimile.

Domnul Jones şi-a dres vocea şi a spus:

— Când sunteţi gata să vă aşezaţi, primele două rânduri sunt pentru familie.

A arătat spre scaunele din faţă, cele mai apropiate de sicriu. Pe ele erau puse plăcuţe frumoase pe care scria RUDE APROPIATE.

— Cred că eu sunt toată familia, domnule Jones.

Bărbatul a ridicat din sprâncene.

— Un domn pe nume Carl Rice a sunat să întrebe ora şi locul ceremoniei.

Am înghiţit în sec.

— A, nu-l aşteptam pe tata. „L-aş omorî!” Oricum, mama a divorţat de el acum mulţi ani şi nu face parte din familie.

Domnul Jones părea îndurerat.

— Dacă îmi spune cine este, voi încerca să-l aşez în altă parte, dar nu depinde de mine.

— Înţeleg, domnule Jones. Leo Silverstein ştie de venirea tatei?

— Nu aş crede. Decât dacă a primit un telefon direct de la el.

— Domnul Silverstein vine?

— Categoric.

— Când ajunge îi spuneţi, vă rog, de tata.

— Sigur.

A dispărut, ca o umbră căruntă, furişându-se prin clădire.

M-am cutremurat.

Durerea de pe chipul lui Lionel dispăruse, fiind înlocuită de furie.

— A, ştii de tata.

A dat din cap, a vrut să spună ceva, apoi pur şi simplu a aprobat.

— Păi ar trebui să vii să stai cu mine. A ezitat şi apoi a continuat: Nu e corect.

— Nu, am încuviinţat. N-are ce să caute aici.

— Voiam să spun că nu e corect să stau cu tine în primul rând.

— Ai iubit-o? L-am întrebat exasperat, privind spre tavan.

— Da.

— Atunci vino să stai jos. Crezi că nu ar fi vrut ca oamenii care au iubit-o să stea împreună? Şi în plus voi avea nevoie de tot sprijinul dacă apare tata.

— A, bine, a acceptat schiţând un zâmbet.

— Ce-i?

A ridicat din umeri şi s-a aşezat.

— Semeni mult cu ea. Obişnuia să mă forţeze să fac tot felul de lucruri bune.

M-am strâmbat.

— Forţare? Nici nu ştii ce înseamnă cuvântul ăsta. Nu l-ai cunoscut încă pe tata.

Zâmbetul aproape că i s-a şters de pe chip.

— Nu… mi-ar plăcea să-i stâlcesc faţa. Am aprobat.

— Poate nici nu va trebui să-l întâlneşti. Dar e un îngeraş în comparaţie cu teroriştii.

— Ah, la naiba!

Lionel frământa batista în pumnii încleştaţi.

— Credeam că sunt un pacifist. Am fost militant în timpul războiului din Vietnam, dar aş apăsa cu plăcere pe trăgaci, dacă i-aş vedea pe nemernicii ăia.

S-a lovit cu palma peste genunchi, apoi a oftat adânc.

— Nu prea cred că este vreo diferenţă între ei şi tatăl tău. Ţinta teroriştilor sunt tot timpul oamenii nevinovaţi.

Am inspirat profund o dată, apoi încă o dată; camera se învârtea cu mine. Şi eu voiam să-i omor cu mâna mea. Îmi era rău din cauza furiei. Am mai scos una dintre batiste.

Atunci a intrat Leo Silverstein, iar eu i-am făcut cunoştinţă cu Lionel.

— Pot să-ţi vorbesc puţin, David?

M-a condus spre o nişă din capătul încăperii în care se aflau instalate câteva cuiere pentru haine.

— Despre tata e vorba?

— A, nu – nu ştiu ce să fac cu el. Mi-ar plăcea să-l văd arestat, dar martorul principal e…

— Mort. E moartă. Bine, atunci despre ce e vorba?

— Ieri înainte să suni, am încercat să te caut la numărul de telefon din New York.

— Cum aţi aflat numărul?

— Când mi-ai dat scrisoarea pentru mama ta, am sunat-o. M-a rugat să o deschid şi să i-o citesc.

— Aşa şi?

— Mi-a răspuns un poliţist şi m-a întrebat unde eşti. Le-am spus de înmormântare.

„Nemaipomenit.” Am ridicat din umeri de parcă nu avea importanţă.

— Bun. Altceva?

— Ce vor de la tine? Mi-a zis iscodindu-mă cu privirea.

— Nu e treaba dumneavoastră.

Am vrut să plec, dar m-a prins de braţ.

— Stai un pic. Este şi treaba mea. Sunt executorul testamentar al mamei tale. Tu eşti beneficiarul.

Testament. Morţii au testament. Mama era moartă. Asta era problema – tot uitam că era moartă. Aşa încercam, involuntar, să mă protejez, dar îmi aminteam de fiecare dată. „Ah, mamă... de ce mă părăseşti mereu?” Imaginile reportajului mi-au revenit în minte. Am rămas holbându-mă la Silverstein.

Mi-a dat drumul braţului de parcă l-ar fi ars şi s-a dat un pas înapoi.

— Altceva? Am repetat.

— Presa e afară. Au venit ziarişti şi reporteri de televiziune. Domnul Jones îi ţine afară pe cameramani, dar nu poate interzice reporterilor să intre şi să privească. În schimb, dacă încearcă să ia interviuri, va fi nevoit să-i scoată de aici cu poliţia.

— E şi poliţie pe aici?

— Ca de obicei – doi ofiţeri pe motociclete, care nu sunt în timpul serviciului, pentru escortarea cortegiul. Dar sunt cu ochii pe ziarişti.

— Aha! Mulţumesc, domnule Silverstein. Mi-aţi fost de mare ajutor. Îmi cer scuze că îmi vărs mereu nervii pe

dumneavoastră.

A ridicat din umeri stânjenit.

Tot mai mulţi oameni intrau în încăpere. Walt Steiger, taximetristul, m-a bătut pe umăr, apoi a luat loc. Doamna Johnson, cea care trăia în casa bunicului, a venit, mi-a transmis condoleanţele sale şi mi l-a prezentat pe soţul său, după care s-a aşezat în spate.

Ceva mai târziu, Leo Silverstein a revenit. Era însoţit de un bărbat în costum.

— David, acesta e domnul Anderson, de la departamentul de stat.

M-am ridicat încet şi am dat mâna.

— Vreau să vă mulţumesc domnule Anderson, pentru că aţi adus corpul ei acasă.

— Nu e nevoie. Asta e treaba mea, dar cei morţi sunt, de obicei, turişti care au fost implicaţi într-un accident rutier sau au făcut atac de cord. Nu-mi prea place slujba mea când e vorba de violenţă.

Am clătinat încet din cap.

— Ştiu că nu e momentul acum, dar poftiţi cartea mea de vizită, dacă aveţi întrebări.

I-am mulţumit şi m-am întors la locul meu. Lionel s-a fâţâit pe scaun.

— Sfinte! Au venit şi Sylvia, şi Roberta, şi... toată lumea de la birou e aici, a spus făcându-le cu mâna.

Un grup de femei care tocmai intraseră l-au văzut şi s-au îndreptat tăcute spre noi. S-au aplecat în poziţia aceea ciudată pe care o adoptă oamenii când vorbesc în biserică sau se adresează celor îndureraţi. Lionel ne-a făcut cunoştinţă.

— Ea e Sylvia, şi Roberta, Jane, Patricia şi Bonnie. Ele sunt personalul de la agenţia de turism Fly-Away Travel. Sylvia a fost şefa mamei tale. Patricia şi Bonnie au fost în zborul 932.

Aveau vârste diferite de la femei mai bătrâne, până la cele de o seamă cu Millie. De la plinuţe la foarte suple. Am dat mâna cu toate şi am primit nesăţios toată compasiunea şi toată durerea lor.

— Ce frumos din partea voastră să faceţi un drum atât de lung!

Sylvia a mormăit ceva despre agenţii de turism şi drumuri ieftine cu avionul.

— Uitaţi, n-aţi vrea să staţi aici cu noi? Au aranjat două rânduri întregi pentru familie şi mi-ar prinde bine puţină companie.

A fost un moment plăcut. S-au aşezat pe locurile rămase libere din primul rând şi au privit încăperea, dar ochii li se întorceau de fiecare dată spre sicriu.

Prezenţa lor m-a alinat. M-am simţit mai puţin singur, mai puţin neînsemnat. Cei şase ani pe care mama îi petrecuse departe de mine nu mi se mai păreau risipiţi în vânt. Îi făcuse pe oamenii aceştia să o iubească, să le pese.

Cu zece minute înainte de ceremonie, i-am văzut pe sergenţii Washburn şi Baker intrând prin spate şi scrutând încăperea. Erau îmbrăcaţi cu costume maro-închis şi cravate sobre.

Mi-am luat privirea de la ei şi m-am uitat în faţă. Îmi simţeam chipul ciudat, curios de imobil, când mă uitam la sicriul mamei. Percepeam în mine o emoţie imensă, violentă şi gata să erupă în orice moment.

Cu cinci minute înainte de începerea ceremoniei, a venit şi tata. Domnul Jones l-a întâmpinat la uşă, rugându-l să semneze în registru. Tata a mâzgălit ceva. Bărbatul l-a condus pe culoar şi a încercat să îi găsească un loc gol. Tata a spus ceva şi Jones a dat din cap arătându-i în continuare scaunul. Insă tata l-a ocolit şi a înaintat, moment în care bărbatul s-a uitat la mine şi a ridicat mâinile neputincios.

Mi-am părăsit locul, iar Lionel a vrut să se ridice şi el, dar, cu un zâmbet întipărit pe chip, i-am făcut semn să rămână aşezat. Când m-a văzut tata a încremenit şi a pălit. I-am făcut semn şi m-am îndreptat spre uşile duble de lângă sicriu, cele care duceau la furgonul mortuar. Le-am deschis şi am ieşit. Când am ajuns afară, am cotit la stânga, cât mai departe de grupul de reporteri şi de cei doi oameni care stăteau rezemaţi de maşină.

Imediat ce am ajuns după colţ şi eram apărat de privirile celorlalţi, am reţinut un loc de salt şi m-am îndepărtat trei metri. Tata înainta încet, suspicios. Afară era răcoare, iar cerul era înnorat, dar el transpira abundent. S-a oprit la un metru jumătate de mine. L-am privit în tăcere. Stomacul mă durea şi mintea mi-a fost năpădită de... lucruri urâte. Purta un costum western, cizme de cowboy şi o cravată subţire. Jacheta s-a desfăcut, lăsând la vedere catarama de rodeo.

— Să te ia naiba! Zi ceva!

Vorbea pe un ton ridicat şi agitat. Briza a adus mirosul de transpiraţie şi băutură. Am rămas nemişcat. L-am privit, amintindu-mi noaptea în care am stat cu sticla în mână gata să-l lovesc.

— Am crezut că te-am omorât. Am crezut că te-am omorât, a spus într-un târziu.

„Ah, da.” Mi-am amintit cum mă întrebam dacă puterea mea de a mă teleporta nu era cumva doar o amnezie temporară, pe care o cunoşteam din episoadele în care tata fusese personajul central. Am schiţat un zâmbet. „Crede că l-am bântuit în tot acest timp.”

— De unde ştii că nu m-ai omorât? Am spus şi am sărit în spatele lui. Poate chiar ai făcut-o.

A tresărit, s-a întors şi m-a văzut acolo. Era foarte palid şi avea ochii mari. Am sărit din nou în spatele lui, l-am prins de talie – „Iisuse, ce uşor e!” – şi am sărit în sufrageria casei din Stanville. A început să dea din mâini, aşa că i-am dat drumul împingându-l înainte. S-a împiedicat de un taburet şi a căzut. Înainte de a atinge podeaua am sări înapoi, în spatele sălii pentru înmormântări Calloway-Jones.

Când am cotit să intru înăuntru, sergentul Baker s-a sprijinit deodată de perete, scotocind în buzunar după ţigări. Mă întrebam dacă sergentul Washburn nu venea cumva pe partea cealaltă. Am intrat şi m-am aşezat lângă Lionel.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat în şoaptă cu îngrijorare pe chip.

— A plecat acasă.

— Aha.

Sergenţii Washburn şi Baker s-au întors la locurile lor din spate. Păreau foarte confuzi.

Slujba a fost groaznică. Preotul metodist nu o cunoscuse pe mama, nu discutase cu cei care o iubeau, nu avea idee ce fel de persoană fusese. A vorbit despre tragedii fără sens şi despre necunoscutele căi ale Domnului, iar înainte ca el să termine predica, era cât pe ce să mai cauzez şi alte „tragedii fără sens”, începând chiar cu el.

A pomenit despre credinţa de neclintit a mamei şi ştiam bine că bate câmpii, căci ea găsise un fel de spiritualitate după ce terminase terapia de la Alanon, dar îmi mărturisise că nu ştia ce formă are „spiritul superior”.

Singurul lucru care m-a ajutat să rezist a fost faptul că şi alţii erau de aceeaşi părere. Mai târziu, când a venit să-şi exprime condoleanţele am dat doar din cap. Lionel nu a fost la fel de blând şi, în drum spre ieşire, a spus:

— De unde l-or fi adunat şi pe ăsta?

— Silverstein zicea că a ţinut predica de la înmormântarea bunicului meu; probabil a avut impresia că e potrivit.

— Ei bine, s-a înşelat.

— Da.

Când am ieşit, a fost mare forfotă în mulţimea de reporteri. Bliţuri se declanşau întruna, iar jurnaliştii vorbeau la microfoane şi reportofoane. Niciunul nu s-a apropiat de noi încă. A trebuit să merg în spatele dricului, cu o limuzină în care nu eram decât eu şi un şofer. Mă gândeam că domnul Adams avea o limuzină mult mai frumoasă, dar nu am spus nimic. „Ce caut aici? Ai venit pentru mama. Pentru mama.”

Din fericire, ceremonia înmormântării a durat foarte puţin. Nu erau de faţă decât Lionel, femeile de la agenţia de turism şi sergenţii Washburn şi Baker. Şi presa era prezentă, la marginea cimitirului, unde reporterii îşi făceau de lucru cu obiective mari şi microfoane

direcţionale. De câteva ori am fost tentat să sar în faţa lor ca să le ofer un subiect cu adevărat senzaţional.

La hotelul din localitate s-a organizat o mică recepţie. Oamenii se pregăteau să plece când Washburn şi Baker s-au îndreptat spre mine.

— A, sergenţii Washburn şi Baker. Ce frumos din partea voastră că aţi venit! Am spus cu o voce amară.

Asta le-a tăiat elanul şi i-a derutat un moment. Nu aveau de unde să ştie că am tras cu urechea când au fost în apartament. Cu toate astea, şi-au scos insignele, programaţi parcă să se poarte într-un fel anume.

— Vrem să vă punem câteva întrebări domnule Rice sau Reece?

— Voi spuneţi roşie, eu spun tomată.

Am scos carnetul de conducere şi l-am aruncat sergentului Washburn.

— Poftim. Are şi amprentele mele pe el, poate se potrivesc cu cele pe care le-aţi luat de pe vesela mea. Ce vă mai face nevasta, sergent Washburn? I-au mai apărut ceva vânătăi în ultima vreme?

Documentul s-a învârtit în aer, s-a lovit de pieptul lui Washburn şi a căzut în iarbă. El s-a aplecat şi l-a apucat cu grijă de margini. Se înroşise la faţă şi Baker se uita ciudat la el.

Silvestein a venit lângă mine, cu o expresie derutată pe chip. M-am întors spre el.

— Sergent Washburn şi sergent Baker NYPD. Şi-au organizat o vacanţă în Florida, ca să-l ia la întrebări pe faimosul infractor, eu.

— Eşti infractor, David? Atunci am explodat.

— La naiba, evident că sunt. Sunt vinovat că am cumpărat un act fals din disperare şi că l-am folosit să-mi deschid un cont în bancă. Şi cea mai mare vină e că am intervenit când un poliţist aproape că şi-a omorât nevasta în bătaie! Seamănă foarte bine cu teroriştii.

Leo a clipit şi s-a uitat la Washburn foarte mirat.

— Deci, domnilor, nu mi se pare deloc că e un caz fierbinte. Ce căutaţi aici de fapt? De ce nu aţi cerut pur şi

simplu autorităţilor din Florida să-l reţină?

— Mai e şi problema identităţii, a spus Washburn furios.

— Nu mai e, am replicat. A dat din cap.

— Evident. Nu mai e.

Silverstein s-a uitat la poliţişti, apoi la mine.

— După cum spuneam şi mai devreme, se pare că sunteţi cam în afara jurisdicţiei. Aţi vorbit cu şeriful Thatcher?

— Nu încă.

— Hai să mergem atunci, David. Este o recepţie la Holiday Inn. Nu cred că vor fi mulţi prieteni de-ai mamei tale, dar vor fi mulţi dintre prietenii bunicului tău care doresc să-şi exprime condoleanţele.

Iritat, Washburn a păşit între noi şi maşini.

— Mai avem câteva întrebări.

— David, în calitate de avocat al tău şi de reprezentant ipso facto al unei judecătorii care are jurisdicţie în districtul ăsta, te sfătuiesc să nu răspunzi la nicio întrebare. Haide, întârziem la recepţie.

Am desfăcut mâinile şi am ridicat din umeri în faţa lui Washburn, apoi l-am urmat pe Silverstein la limuzină. Când eram destul de departe de ei am şoptit:

— Nu eşti avocatul meu.

— Ei bine, aşa cum am spus şi mai devreme sunt executorul testamentar al mamei tale şi, cu excepţia câtorva lucruri pentru prietenele ei de la agenţie şi pentru domnul Bispeck, tu primeşti tot restul bunurilor ei. Aşa că într-un fel sunt avocatul tău. De altfel mă consider avocatul familiei, chiar dacă pare o treabă demodată. Din nefericire eşti ultimul rămas. Apropo, m-a întrebat în timp ce deschidea uşa limuzinei, ce i-ai spus tatălui tău de a plecat.

— Aş prefera să nu vă răspund la această întrebare.

A ridicat din umeri.

— Vino mai aproape, nu cred că ar trebui să te scap din ochi cât timp cei doi sergenţi mişună pe aici. E uimitor ce efect calmant are un avocat asupra unui poliţist, mai ales când nu e în jurisdicţia lui. Mă întorc mai târziu după

maşină.

— Ai un dolar, David? A întrebat în drum spre hotel.

M-am uitat în portofel.

— Îmi pare rău. Nu gândeam foarte limpede azi-dimineaţă. Am plecat din... cameră doar cu bancnote de o sută.

L-am privit pe Silverstein. Se holba în portofelul meu, unde erau vreo douăzeci de bancnote de o sută.

— Ă... cum faci rost de toţi banii ăştia, David?

— Speculaţii bancare.

„Am zâmbit. Eu speculez dacă sunt bani în bancă şi eu îi iau.”

— Atunci dă-mi o sută de dolari.

Citisem destule cărţi poliţiste cu Nero Wolfe.

— Vechea şmecherie cu relaţia de confidenţialitate între avocat şi client. Vreţi să-mi puneţi nişte întrebări şi nu vreţi să fiţi nevoit să raportaţi poliţiei.

A roşit.

— Să spunem... că vreau să am opţiunea de a nu le răspunde la întrebări.

Am scos cinci bancnote de o sută.

— Atunci să fie un onorariu convingător.

— Îţi poţi permite?

— Cu uşurinţă.

— Să îţi scriu şi o chitanţă, a spus scoţând un chitanţier din buzunarul hainei.

— Am încredere.

— Îţi mulţumesc, dar chitanţa e pentru protecţia amândurora. Înseamnă că există documente verificabile, aşa cum spunem noi avocaţii.

A rupt bucata de foaie şi mi-a dat-o.

— Să nu o pierzi.

A pus cu grijă banii şi chitanţierul în buzunar.

— Acum să îţi mai pun o dată întrebarea de mai devreme, de ce vor să vorbească cu tine?

— Washburn era vecinul meu de la etajul inferior. Îşi bate nevasta. Am ajutat-o să ajungă la un adăpost. Aşa că s-a apucat să facă investigaţii şi a descoperit că am

cumpărat şi am folosit un carnet de conducere fals de New York.

— De ce ai făcut aşa ceva? A întrebat Silverstein ridicând din sprâncene.

— Eram un fugar în Newyork şi nu mă puteam angaja fără acte. De asta!

— Nu aveai carnet de conducere de Ohio?

— Nu. Nu aveam nici număr de asigurare socială. Cel mai rău e că nu aveam nici măcar certificat de naştere, aşa că nu puteam face rost de celelalte.

— De ce nu ai făcut o cerere să ţi se elibereze o copie?

— Poftim? Se poate aşa ceva?

A râs, dar s-a oprit când a văzut mutra mea.

— Iartă-mă. Nu ştiu care au fost împrejurările, dar mi se pare ironic că ai comis o infracţiune fără să ştii că există o alternativă legală.

— Ha, ha, ha!

— Asta e tot?

— Astea sunt dovezile pe care le au împotriva mea, dar... sunt aproape convins că Washburn m-a descris ca pe un traficant de droguri.

O expresie de dezgust a apărut dintr-odată pe faţa lui Silverstein.

— Şi eşti?

— Fir-ar să fie! Tata e alcoolic. Asta e cea mai mare legătură pe care am avut-o vreodată cu traficul de droguri. Nu, nu sunt traficant. Şi nici consumator.

— Calmează-te. Mă bucur că nu eşti, dar trebuia să întreb. Nu aş fi spus nimănui despre conversaţia noastră, dar ţi-aş fi returnat banii.

S-a uitat pe geamul fumuriu al limuzinei.

— Sergenţii sunt tot pe urmele noastre. Mă gândeam că s-au despărţit şi unul s-a dus să vorbească cu şeriful Thatcher.

— N-au decât o maşină, i-am reamintit. Dar pot să dea un telefon de la hotel.

— Hmm, în locul tău, aş evita să fiu arestat.

Extrădarea e un proces anevoios şi ai putea să stai cam mult într-o celulă din Florida, cât timp m-aş ocupa de toate procedurile.

— Ce mă sfătuieşti? Să fug?

— Să iei o vacanţă, mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Eşti la fel de rău ca mine, i-am spus clătinând din cap.

A ridicat iar din umeri.

— Poţi să te faci nevăzut la hotel. Momentan intri la recepţie şi apoi îl rog pe Walt Steiger să te aştepte în spate. Există o ieşire pe la toaleta bărbaţilor. Am folosit-o, nu o dată, ca să scap de întâlnirile Kiwanis.

— E foarte frumos din partea ta, dar mi-am făcut şi eu planuri.

— Să fugi?

Limuzina a intrat în parcarea hotelului şi s-a oprit în faţa uşii.

— Nu, doar planuri de călătorie, dar cred că sunt de ajuns. N-o să mă aresteze nimeni.

Am scuturat mai multe mâini decât părea posibil, având în vedere numărul celor din încăpere. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă vreunul dintre ei nu era cumva o caracatiţă deghizată.

— Da, doamnă, ce frumos din partea dumneavoastră. Da, îmi va fi foarte dor de ea. Vă mulţumesc că aţi venit. Prezenţa dumneavoastră ar fi însemnat foarte mult pentru ea. „Vai, Doamne, nu se mai termină odată?”

Grupul din Sacramento m-a salvat după trei sferturi de oră.

— M-a sunat Mary de la Londra, să ştii, să îmi spună cum a fost vizita la tine.

Lionel a zâmbit.

— Oau, ce frică îi era să vină! Am înghiţit în sec.

— A fost reciproc. A spus cumva că vizita a fost un succes?

— Oh, da! Era foarte fericită că te-a văzut, mi-a mărturisit Lionel.

Patricia a aprobat cu hotărâre.

— A vorbit despre weekendul vostru toată călătoria. Chiar şi în avion când teroriştii... ei bine, a spus: „Măcar l-am văzut pe Davy.”

În momentul acela nu am mai putut suporta.

— Mă scuzaţi.

M-am împleticit până la baie fără să văd pe unde merg, am intrat într-o toaletă şi m-am rezemat de peretele acoperit cu faianţă, cu lacrimi curgându-mi pe obraji. În mine, o voce urla nearticulat, neinteligibil, dar la suprafaţă răzbătea doar suferinţa. „Doare.” Nu ştiu de ce eram surprins.

După alte câteva minute, vreo câteva respiraţii profunde şi câteva reprize de suflat nasul, am părăsit toaleta. „E vremea să-mi iau rămas-bun şi să o şterg de aici.”

Un poliţist din Florida stătea la uşa din spate, cea pe care fugea Silverstein încercând să evite şedinţele Kiwanis. M-am întors în sala de recepţie şi le-am zâmbit lui Leo şi fetelor de la Fly-Away.

— Îmi pare rău.

Au scos cu toţii exclamaţii care însemnau că înţeleg. La intrarea principală stăteau sergenţii Washburn şi Baker însoţiţi de un altul, o versiune mai în vârstă a unui poliţist din Florida. Leo Silverstein vorbea cu ei şi gesticula emfatic. Sergentul din Florida a ridicat mâinile împăciuitor. Washburn părea furios, iar Baker se tot uita la el, cu îngrijorare pe chip.

„Se pare că Baker începe să se prindă.”

Jane, una dintre fetele de la agenţia de turism, s-a apropiat.

— Ştiu că nu e cel mai potrivit moment, dar aş vrea să fac o poză cu tine, să o pun lângă cea cu Mary.

— Îţi propun un târg. Eu nu am nicio poză recentă cu mama. Dacă-mi trimiţi una, ţi-o plătesc.

Părea că îi vine să plângă.

— Ah, desigur. Nu trebuie să plăteşti pentru ea. Mi-ar plăcea să...

Am înghiţit în sec, apoi i-am dat căsuţa poştală din

New York. Nu credeam că poliţia ştie de ea. Toate facturile veneau la apartament, dar scrisorile lui Millie le primeam în căsuţă.

— Hai să facem o poză de grup cu David, Lionel şi fetele de la Fly-Away. Să rugăm pe cineva să o facă.

Am arătat după masa cu mâncare şi băutură.

— Am putea să stăm lângă peretele ăla.

Am început să-i împing, să-i îndemn şi să-i rog, aşa că, în câteva minute, eram toţi aliniaţi lângă perete, cu Sylvia în mijloc, flancată de o parte de Lionel, Jane şi Patricia, iar de cealaltă de mine, Bonnie şi Roberta. Domnul Steiger a luat aparatul şi ne-a făcut două poze.

— Minunat. Toată lumea un pas mare înainte, am spus împingându-i uşor în faţă. Eu fac un pas în spate, poţi să te aşezi tu în locul meu? I-am spus lui Bonnie în şoaptă.

— De ce? M-a întrebat derutată. Am înclinat capul spre poliţişti.

— Te rog.

— Bine, a spus cu nelinişte în glas.

Am făcut un pas în spate, iar ea a ocupat locul meu, trăgând-o pe Roberta lângă ea. Astfel au format un scut ce mă ascundea de privirile oamenilor din încăpere.

Am sărit.

12.

Era a treia zi de plimbări, a zecea la cabana Serenity. La micul dejun, doamna Barton s-a oprit la masa mea din sufrageria cufundată în linişte.

— E totul în ordine, domnule Rice?

— Davy, doamnă Barton. „Aşa îmi spunea mama.”

— Foarte bine, Davy. Îţi place camera? Ai nevoie de ceva?

Am clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc. Totul e în regulă.

Avea şaizeci şi şase de ani, iar soţul ei murise de cancer cu zece ani în urmă. Făcea consiliere la cerere pentru cei care suferă, dar eu vorbisem cu ea despre

mama doar o dată, când m-am cazat. Şi totuşi, nu i-am spus cum a murit.

— Vrem să ne asigurăm că aşa este. Cum îţi petreci ziua?

— Plimbări. Plimbări foarte lungi.

— Dacă ai nevoie de ceva...

— Da, sigur. Mulţumesc.

A plecat, oprindu-se câte puţin şi la alte mese. Majoritatea celorlalţi oaspeţi erau mai în vârstă, pensionari, dar nu m-a deranjat nimeni. Asta era una dintre regulile doamnei Barton. Cei care voiau să socializeze se adunau în sufragerie în intervalul dintre mese. Altfel nu aveai voie să vorbeşti cu ceilalţi. Mă ţineam departe de adunări, de camera cu televizor şi de petrecerile cu jocuri de cărţi.

Cred că doamna Barton se temea că am tendinţe sinucigaşe. În drum spre cameră am trecut pe la recepţie şi m-am uitat pe harta topografică la scară mare a ţinutului Presidio, ce se întindea pe mai mult de patru mii opt sute de kilometri pătraţi de deşert, brăzdat de şiruri de munţi, dar mai puţin populat decât un oraş mare. Ţinutul Brewster din est era şi mai mare, dar cu populaţie şi mai puţin numeroasă din cauza parcului naţional Big Bend. Zona se întindea exact în mijlocul părţii de nord a deşertului Chihuahua.

Cel mai apropiat oraş, Redford, se afla pe Rio Grande la douăzeci şi cinci de kilometri de Presidio. La cincizeci şi patru de kilometri de oraşul Lajitas de la hotarul de vest al parcului naţional Big Bend. Spre nord-est era El Solitario, un şir de munţi circular, care compensa altitudinea joasă prin faima de a fi cel mai dur şi neospitalier teren de pe pământ.

Ajunsesem la cabana Serenity cu transportul săptămânal de legume. Şoferul mi-a povestit că a fost ghid pentru o echipă de geologi ce voiau să urce pe El Solitario. Cu toate că aveau maşini cu tracţiune integrală, se considerau norocoşi dacă reuşeau să facă unsprezece kilometri pe zi.

Pe hartă drumul străbătut de mine era o nimica toată. M-am dus în cameră şi am sărit.

În prima dimineaţă am mers vreo unsprezece kilometri prin deşertul mişcător. Am început dimineaţa, chiar înainte de ivirea zorilor, la şase patruzeci, şi m-am oprit când s-a făcut mult prea cald, pe la douăsprezece. Am filmat nisipul, piatra de acolo şi cactusul ocotillo, apoi m-am întors la cabană.

Am mâncat în sufragerie, după care m-am dus înapoi în cameră şi am dormit toată după-amiaza. După spusele doamnei Barton, aşa ceva era de aşteptat, ca o consecinţă normală a durerii şi depresiei. În prima săptămână am dormit între şaptesprezece şi douăzeci de ore.

La ora cinci, am revenit din plimbarea de dimineaţă şi, chinuit de o puternică durere musculară, m-am împleticit spre sufragerie, am luat cina în tăcere, după care m-am întors să studiez locul pe care tocmai îl filmasem. Apoi am sărit în deşert şi am mers cam o oră, până la asfinţit. Aveam destulă lumină ca să avansez, dar nu suficientă pentru a putea filma.

Deşertul viu, pretutindeni identic, era greu de memorat. Existau diferenţe între locurile pentru salt, dar erau foarte subtile – o bucată uscată de *mesquite*[5], o piatră găurită, o adunătură de *lecheguia*[6] de forma lacului Ontario.

A doua zi am ajuns la baza dealurilor şi înaintarea a fost mult mai greoaie. Am parcurs mai puţin de opt kilometri, urcând încet pe dealuri, pentru că muşchii încă mă dureau din ziua precedentă. În prima excursie întâlnisem urme proaspete de roţi pe un drum de ţară şi am „sărit” câteva garduri de sârmă ghimpată. A doua zi am sărit doar unul, deşi am trecut de câteva mai vechi, distruse şi ruginite. Sârma ghimpată era diferită, veche şi

5 Plantă leguminoasă din specia Prosopis, care se găseşte în nordul Mexicului şi Statele Unite (n. red.).

6 Agave Lecheguilla, plantă semideşertică din Mexic, ale cărei frunze au vîrful foarte ascuţit şi care este crescută în scopuri ornamentale (n. red.).

mai groasă. Parii gardului erau din beţe de mesquite, îndoite şi uscate acum. Peisajul era înlocuit de pietre, de la prundiş până la bolovani, iar drumurile peste care am trecut erau toate acoperite de buruieni şi abia vizibile. Nu mai erau urme recente.

A cincea zi mi-am luxat glezna în timp ce încercam să ocolesc un dâmb de vreo zece metri care ducea la următoarea porţiune de teren plat. Durerea ascuţită m-a făcut să-mi pierd concentrarea, m-am împiedicat şi am căzut. Distanţa nu era mare; am încercat să rămân drept şi să aterizez în picioare, dar când am atins pământul glezna proaspăt luxată m-a făcut să tresar.

În loc să aterizez pe pietrişul de dedesubt, m-am trezit stând într-un picior în biblioteca din Stanville, rezemat de unul dintre rafturile cu cărţi.

„Stai un pic? Asta nu încalcă o lege a fizicii? Cea a inerţiei sau ceva de genul ăsta?” Am şchiopătat până în secţiunea de periodice şi m-am aşezat pe canapea. Biblioteca era deschisă, dar nimeni nu a părut să observe că eram îmbrăcat pentru altă climă. Atunci mi-am dat seama că teleportarea în sine încălca nişte legi ale fizicii. Mi-am masat glezna, reflectând.

„Când sar din Florida în New York, de ce nu mă izbesc de niciun zid sau orice altceva? Până la urmă, în Florida sunt mai aproape de ecuator şi în Ohio sunt mai aproape de pol. Pământul se învârte cu o mie şase sute de kilometri pe oră la ecuator.” Nu ştiam diferenţa de viteză dintre New York şi Florida, dar trebuia să fie mai mult de optzeci de kilometri pe oră.

„De ce oare diferenţa asta nu mă aruncă spre est cu optzeci de kilometri pe oră, când apar în New York?”

O secundă am crezut că aşa ceva e posibil şi data viitoare când voi sări, mă voi izbi de un zid cu forţa cu care m-ar lovi o maşină.

„Calmează-te – până acum nu s-a întâmplat aşa ceva cu toate că sari de mai mult de un an. Şi atunci ce se întâmplă când sar?” De ce naiba nu exista un manual de instrucţiuni pentru chestia asta?

Dacă nu mă izbeam de podea când săream din Texas însemna că viteza mea nu avea importanţă. Mi-am adus aminte de o carte în care se vorbea despre teoria relativităţii a lui Einstein. Nu am înţeles mare lucru din ea, dar vorbea despre etapele mişcării relative. Deşi în Texas, mergeam de la est la vest cu o altă viteză decât în Ohio şi coboram cu, ăă, şapte metri pe secundă, asta înseamnă că potriveam cele două etape de referinţă când săream, deci nu era nicio diferenţă de viteză, nicio diferenţă a momentului cinetic. Implicaţiile acestei teorii erau foarte interesante.

Am revenit în Texas, la stânca unde îmi luxasem glezna. Nu o filmasem, dar îmi era proaspătă în memorie. Se afla într-un defileu închis în care m-am trezit la un moment dat. Nu voiam să mă întorc pe unde venisem şi stânca părea un drum de ieşire la suprafaţă. Era destul de rece înăuntru, poate vreo optsprezece grade pentru că dealul stătea în calea soarelui de dimineaţă.

Am privit grohotişul aflat la trei metri sub mine şi am ales un loc plan pe margine. Am sărit şi m-am clătinat încercând să pun cât mai puţină greutate pe glezna rănită. Era un loc de salt destul de clar, cu un cactus ciudat ce creştea dintr-o fisură a rocii. Am sărit înapoi pe stâncă şi m-am întors cu spatele la peretele de rocă.

„Dacă nu funcţionează mă va durea ca dracu'."

Am păşit de pe dâmb şi mi-am dat drumul, înainte să ajung jos, am sărit în locul de lângă cactus. Nu s-a auzit niciun zgomot, nicio pufnitură. Glezna îmi pulsa, dar era din cauza statului în picioare. Am sărit înapoi pe stâncă şi am urcat mai sus. După un minut, eram deja la şase metri de terenul de dedesubt, pentru că panta era destul de abruptă. Inima îmi bătea cu putere şi de abia respiram. Mi-am dat drumul de pe stâncă şi aerul a şuierat pe lângă mine. Atunci am intrat în panică şi am sărit pe bucata de pământ plană de lângă cactus, înainte de a fi căzut un metru.

„Fir-ar să fie!"

Am revenit pe stâncă.

— Davy, am spus cu voce tare, poţi să cazi o secundă întreagă fără să atingi solul. Nu vei cădea decât cinci metri în prima secundă. Fă testul cum trebuie.

M-am aruncat şi am auzit aerul trecând pe lângă mine, şuierându-mi la urechi, apoi am sărit înainte de contactul cu pământul care se apropia vertiginos şi am ajuns lângă cactus. A fost identic cu restul săriturilor. Niciun zgomot, nicio diferenţă de viteză.

M-am întors pe stâncă şi am mai încercat o dată, mai puţin speriat, dar tot agitat. Pasul făcut în gol era împotriva tuturor instinctelor mele, dar de data asta am fost cât pe ce să ating pământul când am sărit. Nicio problemă.

Glezna pulsa dureros de la atâta stat în picioare, aşa că am filmat locul şi am sărit.

După masa de prânz, pentru prima dată după atâtea zile, nu am mai simţit nevoia să dorm. Poate că plimbarea de dimineaţă fusese mai scurtă, dar poate şi pentru că era prima dată de la înmormântare când mă puteam gândi la mama fără să o iau razna. Mi-am dat seama că în ultimele două săptămâni trăisem într-un fel de ceaţă. M-am plimbat prin cameră şi mi-am amintit tot felul de lucruri. Prima călătorie la New York cu mama şi vizita ei la mine, înainte de a pleca în Europa. Am rememorat momentul când am vizitat expoziţia de la muzeul de artă, apoi cina luată împreună în Village.

Am fost în stare să fac asta, în loc să mă închid în mine, să mă ascund, cufundându-mă într-un somn adânc. Încă mai plângeam şi peste toate se suprapuneau imaginile din reportajul de la ştiri, dar mă puteam gândi la ea.

Am reuşit să-mi amintesc slujba ciudată de la înmormântare şi nu m-am mai supărat atât de tare. Amintirea acelor clipe mi-a adus în memorie promisiunea lui Jane de a-mi trimite o fotografie cu mama. Mă întrebam dacă ajunsese la căsuţa poştală din Manhattan.

Era o poză de zece pe cincisprezece centimetri, într-un plic ţeapăn din cânepă de manila. Am găsit şi o scrisoare de la Millie. Am sărit înapoi în camera mea de la

cabană şi am pus-o pe masă, fără să o deschid. Stomacul mă durea şi îmi venea să plâng din nou.

Am agăţat poza mamei de colţul oglinzii de la dulap cu tot cu ramă. Mă privea zâmbind duios, cu chipul familiar şi nasul străin.

„Pare minunată."

Asta spusese mama când i-am povestit despre Millie.

Am deschis scrisoarea.

Dragă Davy,

Mi-a luat mult timp să scriu scrisoarea asta. Nu sunt sigură ce simt şi nici ce vreau. Dacă nu ai fi „plecat" atât de brusc, probabil ţi-aş fi spus: Nu, nu vreau să pleci. Când sunt nervoasă am tendinţa, ca orice alt om, să spun lucruri pline de ură. Cred că voiam să te rănesc, însă nu cred că voiam să pleci.

Dar acum nu mai ştiu. Mă sperii, Davy, şi mă faci să mă îndoiesc de sănătatea mea mentală. Un lucru foarte nesănătos. De asemenea simt că mă îndoiesc de sinceritatea ta. Ai fugit şi credeam că mă vei suna măcar, dar au trecut două săptămâni.

Nu sunt sigură că vreau să vii pe la mine, dar cred că aş vrea să-mi scrii.

Millie.

Eram uşurat şi furios. Am luat o bucată de hârtie şi am scris:

Millie,

Numele mamei mele a fost Mary Niles. A apărut la televizor de curând. Am fost ocupat.

Davy

Am îndesat scrisoarea într-un plic pe care am scris numele ei, apoi am sărit în Stillwater şi l-am strecurat sub uşă.

A doua zi, după un somn adânc, am sărit în locul unde ajunsesem cu plimbarea, la stânca ce ieşea din

defileu. După estimările mele eram la douăzeci şi patru de kilometri de Redford şi aproape trecusem de baza lui El Solitario. Am urcat pe stâncă foarte prudent. Când am ieşit din defileu, glezna îmi pulsa dureros şi de abia mai păşeam. Soarele era incredibil de arzător, iar cea mai apropiată zonă cu umbră se afla la peste douăzeci şi cinci de metri depărtare. Am început să şchiopătez într-acolo, apoi m-am oprit.

— Fir-ar să fie!

Nu zăream zona cu umbră, dar vedeam destul de bine locul de la jumătatea drumului ca să pot sări acolo, la vreo doisprezece metri. De acolo am înregistrat un loc numai bun lângă o stâncă de mărimea unei case, unde era un bolovan mai mic pe care să mă aşez. Am sărit din nou.

— Da' oare de ce mă obosesc să mai merg? M-am întrebat pălindu-mi una peste frunte.

Dacă vedeam locul destul de bine şi ştiam unde se află în raport cu mine, puteam să sar. În ultimele câteva zile, folosisem ca punct de reper un vârf de o mie patru sute de metri, din depărtare, care se numea La Mota. Am studiat peisajul din apropiere. Cea mai bună rută părea să fie cea care ocolea culmea din faţa mea, apoi... Nu, nu asta era. Cel mai bun drum era direct în sus pe culme, pe un deal care părea mai degrabă abrupt decât înclinat.

Am studiat terenul dintre mine şi versant, după care am ajuns până sus din trei salturi de aproape zece metri. Apoi am sărit în diagonală, tot în sus, alegând locuri din dreapta şi stânga mea cu trei metri mai sus de unde mă aflam. Am ajuns sus în mai puţin de un minut. Aş fi avut nevoie de jumătate de zi dacă mă căţăram şi dacă nu mă durea glezna. Priveliştea din vârf era spectaculoasă. Era cel mai înalt punct în care ajunsesem până acum. Am privit înapoi înspre Redford şi am văzut clădirile îngrămădite de-a lungul drumului. Rio Grande era ascuns în spatele aşezării, dar canionul pe care îl crease era vizibil. M-am întors şi am privit spre El Solitario. Mă intimida. Deşi rămăseseră mai puţin de şaisprezece kilometri de străbătut, fiecare bucăţică de teren dintre mine şi La Mota

părea tot mai greu de trecut, şi mai pustie decât cele dinainte.

„Ce păcat că nu văd mai bine! Poate aş sări direct acolo.”

Să văd mai bine? Am filmat repede culmea şi am sărit la intersecţia dintre First Avenue şi 56th Street din Manhattan. Douăzeci de minute mai târziu am ieşit din magazin cu o geantă mare de binoclu pe umăr. Ploua şi erau mai puţin de cinci grade. Dârdâind am sărit în Texas, pe culme, la douăzeci şi cinci de kilometri de Redford.

La prânz eram în vârful La Mota, la 1400 de metri deasupra nivelului mării. El Solitario se desfăşura în jurul meu semănând cu suprafaţa lunii.

M-am întors, am luat masa de prânz şi nici măcar scrisoarea lui Millie nu m-a putut deprima.

Nu mult, oricum.

Două zile mai târziu am găsit în căsuţa poştală o altă scrisoare trimisă cu poşta prioritară.

Dragă Davy,

Când am aflat cine a fost Mary Niles nici nu mi-a venit să cred. Nu am văzut reportajele de la televizor – am avut parţiale –, dar când am fost la bibliotecă să întreb, ştiau tot, chiar mi-au descris reportajul. Cum poate soarta să fie atât de crudă, de malefic răzbunătoare? Sunt convinsă că orice cuvânt e de prisos.

Dar aş fi vrut să vii la mine când ai aflat. Nu ştiu cum faci ceea ce faci, dar se pare că poţi... Mă doare că nu ai venit. Te-aş fi ajutat cu mare drag.

Millie

PS: Dacă poţi să-mi laşi bileţele sub uşă, de ce nu-mi poţi da o adresă mai apropiată unde să trimit scrisorile?

Millie,

Mulţumesc pentru compasiunea ta, cred.

Am venit la tine chiar după ce s-a întâmplat

nenorocirea, la ţanc să te văd primindu-l pe Mark în apartament. Cuvintele tale cred că au fost: „Mulţumesc că ai venit, Mark.”

Nu te pot învinovăţi, doar mi-ai spus foarte clar că nu vrei să mă mai vezi, dar din ce spuneai înainte, credeam că ai mai mult gust.

Davy

PS: Orice răspuns poate fi pus sub uşa de la numărul 33. Şi nu, nu sunt acolo, dar voi verifica aproximativ în fiecare zi. Dacă vrei neapărat să continui discuţia asta.

Am sărit în Stillwater şi am strecurat răspunsul sub uşă. Chiar înainte de a mă ridica am auzit o mână pe clanţă. Am sărit în apartamentul din Stillwater tremurând. Mă simţeam vinovat şi speriat. M-am rezemat de peretele de lângă fereastra de la intrare şi am privit scările ce duceau la uşă. După un moment, Millie a apărut de după colţ uitându-se la numerele apartamentelor. Am văzut-o privind spre fereastra mea, dar înăuntru era întuneric şi afară soarele strălucea puternic. Nu m-a văzut. A înaintat şi i-am auzit paşii pe scară. Când a ajuns sus a sunat.

„Vai, Millie…”

Am păşit ezitând spre uşă şi m-am oprit cu mâna pe clanţă. Am tresărit când a sunat din nou şi mi-am retras mâna de parcă m-ar fi ars. Am sărit la cabana din Texas, am căzut pe pat şi mi-am îngropat faţa într-o pernă, dorindu-mi să mor.

Chiar atunci când credeam că El Solitario era întruchiparea perfectă a stării mele sufleteşti, pustiu, dezolant, în ruină, am întâlnit prima oază.

Era un canion în formă de cutie cu margini înalte, capătul de sus blocat de o alunecare de teren din trecut, cel de jos oprindu-se la marginea unei stânci abrupte de vreo douăzeci şi patru de metri, unde stratele geologice înălţându-se tăiaseră din rocă. De sus curgea apa dulce a unui izvor, ce străbătea întreg canionul în lungime, vărsându-se într-un mic lac, din care părea să nu se mai scurgă nicăieri. Lacul era umbrit de arbuşti mesquite

deveniţi adevăraţi copaci şi împrejmuiţi de iarba vitelor. Am văzut capre de munte, iepuri sălbatici şi diverse specii de păsări.

Am stat toată ziua acolo, citind, dormind şi ascultând susurul izvorului, în vreme ce îmi ţineam glezna în apa rece.

Mai erau două pete de verdeaţă pe întinderea deşertului. Una era mai mare, trei kilometri de vale binecuvântată de mai multe izvoare. Acolo am văzut căcăreze de căprioară, urme de puma şi doze de bere aruncate. Prezenţa gunoiul m-a enervat. Nu erau multe, dar însemna că oamenii ajunseseră în acest paradis şi asta îmi displăcea. Am petrecut câteva ore adunându-le, îndepărtând orice alte urme ale trecerii umane, şi am sărit din când în când la un container din Stanville să le arunc.

Oi fi eu spărgător de bănci, dar nu sunt îngălat.

A treia oază era o prăpastie formată prin prăbuşirea stratelor, probabil în urma eroziunii apelor subterane. Pereţii erau foarte înalţi, iar soarele nu străbătea până jos decât la amiază. Baza era mai largă decât vârful şi plină cu apă. În mijloc se afla o insuliţă de vreo optsprezece metri lungime şi şase lăţime. Aici nu ajunseseră cutiile de bere.

Zidurile aveau cam treizeci de metri înălţime şi mi-a luat câteva minute bune să adun destulă informaţie pentru a sări pe insuliţă. Răcoarea crea un oarecare disconfort, iar pereţii se înălţau impunători, intimidând privitorul. Mă întrebam cât de plăcut poate fi vara aici, când în jur căldura devine infernală.

Davy,

Cum de nu te-ai gândit că tot ce voiam de la Mark era versiunea lui despre noaptea în care l-ai făcut să dispară de la petrecere? Ştiu că tipul e un nenorocit. Nu am nimic de împărţit cu el, dar când te-ai evaporat din faţa mea ce era să cred?

Nici nu ştiu dacă eşti om. Poate te plimbi cu vreo navă spaţială răpind oamenii în stânga şi în dreapta. Dacă te deranjează că trag concluzii de genul ăsta, gândeşte-te

cât de mult mi-ai explicat.

Ştiu că eşti rănit şi probabil sentimentul s-a intensificat când ai crezut că sunt cu Mark. Dar, fir-ar să fie, şi tu tragi tot felul de concluzii.

Millie

PS: Nu ştiu dacă aparţii speciei umane sau nu, dar ştiu că îmi eşti destul de drag încât să mă poţi răni. Ai şi reuşit de minune.

Mai multe hârtii mototolite erau aruncate pe birou. Pe fiecare erau scrise două sau trei rânduri. Oricât încercam, nu reuşeam să înşir un răspuns potrivit. Le-am azvârlit de pe masă în coşul de gunoi.

M-am gândit să merg la ea, dar îmi era teamă. Nu prea voiam să văd pe nimeni. Mai devreme, în ziua aceea, înainte de lua scrisoarea lui Millie, găsisem o platformă ieşită din peretele de stâncă, îndreptată spre sud, în centrul lui El Solitario. Am sărit acolo. Era mai degrabă o peşteră. O stâncă părea să fi crescut din platformă şi se ridica deasupra, atârnând parcă. În jos erau şaizeci de metri de perete perfect drept. Mai erau cincisprezece metri până în vârf, unde doar un alpinist experimentat sau un teleport ar fi putut urca. Era mai adâncă de nouă metri şi destul de plană. Am înaintat şi am stat pe margine, iar vântul uscat îmi flutura cămaşa. Nu mă interesa nimic, eram într-o stare de apatie. Dacă mi-aş da drumul şi aş ajunge jos, aş muri cu siguranţă. Soarele apunea, iar în jurul lui norii se transformaseră în flăcări, strălucind portocaliu. Platforma de deasupra era mult mai lungă faţă de stâncă şi părea solidă, masivă.

Semăna cu gura unui uriaş, deschizându-se să primească prada, cu molarii pregătiţi să zdrobească şi să mă mestece de viu.

Îmi plăcea.

În noaptea aceea am început să aduc materiale de la un depozit din Yonkers, cel de unde mai cumpărasem şi înainte. Era un paznic pe acolo, dar stătea în faţă şi se

baza pe sistemul de alarmă. Nu am luat decât mortar şi ceva vopsele pentru beton plus o albie, mistrii şi câteva bucăţi de cretă pentru a putea face marcajele.

Cartea despre zidărie spunea că lucrul cu piatra naturală e foarte dificil şi că cel mai bine era să încep cu proiecte la care se folosesc cărămizi obişnuite. Am ignorat pasajul şi am citit cu atenţie restul.

Noaptea era foarte frig pe stâncă şi m-am hotărât să las materialele la baza deschizăturii, cât mai ascunse vederii, acolo unde doar ulii puteau ajunge.

Odată reîntors la cabană am rămas din nou cu privirea aţintită la scrisoarea de la Millie. Eram tot confuz, supărat, furios chiar, dar destul de lucid să ştiu că nu din cauza ei. Am scris un bileţel scurt.

Dragă Millie,

Îmi pare rău. Simt prea multă durere acum ca să pot fi raţional. Înţeleg ceea ce ai spus despre afecţiune şi suferinţă. Dacă nu mi-ar fi păsat de mama, moartea ei nu m-ar durea. Dacă nu mi-ar fi drag de tine, nu m-ar fi rănit respingerea ta.

Nu voi mai scrie până nu reuşesc să fiu mai stăpân pe mine însumi, dar promit să-mi revin. Sper să găseşti mai multe aspecte pozitive decât negative în decizia mea. Nu pot renunţa la tine fără să renunţ la mine însumi.

Te iubesc,

Davy

Munca fizică îţi oferă un fel de poartă pentru a evada; e ca un fel de eliberare, de uitare.

Am luat pietrele pentru construcţie din grohotişul de la baza canionului. Aici, roca avea aceeaşi culoare şi textură, toate bucăţile fiind sparte şi modelate de ani şi de climă.

Mi-a fost destul de greu să vopsesc mortarul şi am aruncat câteva găleţi la început până am găsit combinaţia potrivită. Problema era în parte că mortarul era mult mai închis la culoare ud, decât după uscare. Am început să

ridic zidul la trei metri depărtare de margine, în colţul cel mai de jos al cavităţii, şi am înaintat cu el doisprezece metri, cam jumătate din lungimea stâncii.

Pe la amiază mă dureau spatele şi mâinile, dar aveam un zid până la genunchi, de-a lungul peretelui de rocă. Am lăsat un loc gol în partea în care se deschidea caverna, dar celălalt capăt dădea direct în peretele de rocă. Când mortarul de pe rândurile de jos s-a uscat, era greu să-ţi dai seama dacă este o construcţie. Chiar şi de la trei metri nu puteai şti cu siguranţă unde se termina roca şi unde începea zidul. Din cealaltă parte a canionului, de pe culme, era imposibil de reperat.

Am înotat zece minute în canionul-cutie, apoi m-am întors şi am continuat să lucrez la zid până la apus.

Noaptea am dat iar o raită la depozitul din Yokers. De data asta am luat geamuri duble cu tot cu ramă şi o uşă de exterior cu geam şi cadru, scânduri şi vopsea pentru interior. Am mai adus mortar, o sobă cu lemne, un burlan şi uneltele de care aveam nevoie.

După ce le-am cărat pe toate la stâncă – soba de abia am ridicat-o – m-am oprit puţin la casa de marcat şi am introdus tot ce luasem. Am lăsat chitanţa şi o mie două sute de dolari pe tejghea, punând o cană de cafea deasupra, ca să fiu sigur că nu se mişcă.

Oi fi eu spărgător de bănci, dar hoţ de rând nu sunt.

— Ne-ai lipsit ieri la prânz, Davy.

— Eram la plimbare, doamnă Barton, şi cred că am mers prea departe.

— E bine că faci mişcare, probabil te ajută, mi-a spus femeia zâmbind. Mă bucur să văd că ai poftă de mâncare.

M-am holbat la tacâmuri. Nu mă gândisem deloc la mâncare, eram cu gândul la ramele geamurilor şi la aerul condiţionat pentru fortăreaţa mea ascunsă, „fortăreaţa singurătăţii”. Acum, că văzusem oul din furculiţă, am simţit mâncarea din stomac ce părea brusc tare şi neplăcut de grea.

Doamna Barton şi-a continuat turul prin încăpere. Am lăsat furculiţa din mână şi am împins farfuria.

Înainte de a mă întoarce la stâncă, am sărit în New York la căsuţa poştală. Am apărut întâi pe o alee, înainte de a coti pe Broadway, spre poşta Bowling Green.

Primisem o scrisoare de la Leo Silverstein, care mă ruga să-l sun. Am sărit în aeroportul din Pine Bluffs şi am folosit un telefon public.

— Domnule Silverstein, sunt David Rice.

— A, ai primit scrisoarea mea?

— Da.

— Deci te-ai întors în New York.

— Nu.

Nu aveam niciun motiv să mint.

— Momentan sunt în Pine Bluffs.

— Da? Am ceva de rezolvat cu tine. După cum ştii, figurezi în testamentul mamei tale.

Am înghiţit în sec.

— Nu vreau nimic.

Imaginea mi-a apărut în faţa ochilor. Explozia, poziţia de păpuşă ruptă a trupului ei, sângele, fumul.

„Nu suport să stau la geam sau în mijloc.”

Silverstein a tuşit.

— Ar trebui totuşi să vii şi să auzi condiţiile măcar.

— La birou? Nu ştiu ce să spun. Mă mai caută poliţiştii?

— Nu ştiu. Au căutat destul de minuţios, vreo două zile, dar şi răbdarea şerifului Thatcher are o limită şi nu e genul care să caute la nesfârşit un tip a cărui singură infracţiune e folosirea unui act fals.

— Vin imediat.

M-am plimbat prin aeroport o vreme şi am privit decolarea unui avion micuţ cu un singur motor. Apoi am sărit pe treptele ce duceau la biroul lui Silverstein. Mai era cineva pe scări, dar, din fericire, cobora şi era cu spatele la mine.

Mi-am ţinut respiraţia până când persoana a ieşit din clădire, apoi am urcat. Avocatul se afla în anticameră privind piaţa de la fereastră. S-a uitat peste umăr când am intrat.

— Ai uitat ceva Joe – o, Davy! Nu te-am văzut pe trotuar. Cum ai reuşit?

— Ce să reuşesc?

Şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit.

— Intră.

Odată aflat în cameră, mi-a dat o grămadă de acte etichetate „Testamentul lui Mary Agnus Niles”.

L-am privit şi durerea a revenit, ascuţită şi puternică. Mi-am dat seama că începeam să casc şi mi se făcuse somn; mintea mi se bloca iar.

„La naiba! Credeam că am depăşit faza asta.”

— Ce scrie în el? L-am întrebat punând documentele pe masă.

— Pe scurt spune că, exceptând zece mii de dolari în bani şi cadouri, totul e al tău, adică vreo şaizeci şi cinci de mii de dolari în CD-uri şi economii şi o casă în California.

Am făcut ochii mari.

— Câştiga bine ca agent de turism, se pare. Silverstein a clătinat din cap.

— Nu chiar. Bunicul tău i-a lăsat o sumă destul de mare, mai ales după vinderea casei.

— Aha!

— Nu trebuie să spui nimic şi, sincer să fiu, aş prefera să nu comentezi. Am sentimentul că actuala ta sursă de venit nu ar trece de un control riguros.

S-a uitat la mine să vadă dacă am înţeles. Simţeam cum mi se înroşesc urechile. A continuat.

— Oricum, moştenirea ar însemna o sursă legitimă de venit. E o şansă să ieşi din situaţia destul de gri în care te afli.

— Ce trebuie să fac? Am întrebat încuviinţând din cap încet şi fără tragere de inimă.

— În primul rând ar trebui să îţi faci rost de certificatul de naştere. Pot să mă ocup eu, dacă vrei. Apoi vom depune o cerere pentru obţinerea unui număr de asigurare socială şi a unui carnet de conducere real, după care mă voi ocupa de impozitele pe care nu le-ai plătit de

când ai fugit de acasă. Ştii cumva dacă tatăl tău a declarat că te are în întreţinere după ce ai plecat?

— Îl cred în stare. Ăă, eu nu conduc domnule Silverstein, aşa că un carnet...

— Există acte şi pentru cei care nu şofează. Nu-ţi face griji.

— Şi poliţia din New York?

— Ah, da, chiar amuzant. După ce ai plecat de la recepţie, şeriful Thatcher nu prea voia să mai continue cercetările fără o cerere oficială din partea poliţiei din New York. Sergentul Washburn era furios, dar, până azi-dimineaţă, când am vorbit cu şeriful, nu a fost făcută niciun fel de cerere în sensul acesta.

A făcut o pauză şi a privit pe fereastră.

— Bănuiala mea, din câte mi-ai spus şi din reacţia sergentului Baker, e că Washburn a întrecut măsura venind aici.

— Asta e o mare uşurare, am spus respirând adânc.

— Deci, să înţeleg că vrei să începem să ne ocupăm de hârtii? Să obţinem certificatul şi restul?

— Da, sigur, am zis dând din cap pentru a-mi întări vorbele. Credeţi că aş putea să îmi fac şi un paşaport?

— Nu văd de ce nu. De ce? Te gândeşti să pleci din ţară?

Mă uitam pe fereastră, dar nu vedeam piaţa. Prin faţa ochilor mi se derula întruna explozia care o omorâse pe mama. Parcă aşteptam ceva, aşteptam să pot întreprinde ceva. Am alungat viziunea şi l-am privit pe Silverstein.

— Vreau să plec în Algeria.

Partea a cincea – CĂUTAREA

13.

— Primul lucru pe care vreau să-l clarific e că violenţa aceasta, terorismul, nu e ceva cultural. Nu ţine nici de civilizaţia arabă, nici de cea musulmană. Am avut

prea multe sesiuni de informare pentru senatori, care cred că toate „capetele înfăşurate” au la îndemână un pistol şi o grenadă. Dacă nu puteţi trece de acest stereotip, mai bine ne-am opri aici.

Am simţit cum mi se înroşesc urechile. Nu mă gândisem la asta, dar e posibil să fi intuit ceva asemănător. Mă simţeam prost. Tata obişnuia să caracterizeze oamenii după culoarea pielii.

— Nu cred aşa ceva. Am o ostilitate latentă împotriva lor, dar voi încerca să nu generalizez.

A dat din cap. Era aşezat în spatele unui birou din lemn, într-o încăpere micuţă. Când şi-a rezemat coatele de birou şi s-a aplecat înainte, umerii cu perniţe ai hainei de tweed s-au lăsat în jos, parcă umili. Şi-a netezit cu mâna cravata roşie şi pufoasă, pe care o purta peste cămaşa gri.

De dimineaţă luasem un tren Amtrak, din Penn Station, New York, până în Union Station din D.C. Domnul Anderson, de la departamentul de stat, organizase întâlnirea. Cel cu cravata pufoasă era dr Perston-Smythe, profesor asociat de studii arabe la universitatea Georgetown. Discuţia avea loc în biroul lui.

— Îţi înţeleg ostilitatea. Dar nu vei reuşi să pricepi ce se întâmplă cu arabii sau cu terorismul dacă nu te descotoroseşti de prejudecăţi.

— Am înţeles, am spus încuviinţând din cap.

— Gândeşte-te doar la asta – peste patruzeci de mii de libanezi au fost omorâţi între 1980 şi 1987. Peste un milion au murit în războiul dintre Iran şi Irak. Mai puţin de cinci sute de americani au pierit în aceeaşi perioadă din cauza atacurilor teroriste din Orientul Mijlociu, dacă pui la socoteală şi bomba din camionul soldaţilor americani din Beirut, dar eu nu o iau în considerare…

— De ce?

— Una dintre problemele cu politica americană publică în ceea ce priveşte terorismul e că guvernul nostru insistă să amestece insurgenţa armată împotriva forţelor şi bazelor militare şi atacurile asupra civililor neimplicaţi în conflict. Recunosc, luarea cu asalt a civililor neînarmaţi,

care nu sunt implicaţi în niciuna dintre problemele politice, se numeşte terorism. Dar lupta împotriva unei forţe militare care îţi ocupă ţara? Asta nu e terorism. Nu spun că e bine sau rău. Spun doar că atunci când numeşti asta terorism, poţi la fel de bine să spui că Statele Unite sunt, de asemenea, implicate în finanţarea teroriştilor din Afganistan şi din America Centrală. Înţelegi?

— Mda.

— Oricum, ideea e că numărul americanilor morţi din cauza terorismului generează o reacţie exagerată. Noi nu am făcut nimic să oprim războiul dintre Iran şi Irak, pentru că am considerat a fi în interesul nostru ca amândouă ţările să înregistreze daune. Eu personal cred că aşa ceva este de netolerat. Dar nu sunt investit să mă ocup de politici guvernamentale. Evident, liderii erau amândoi nebuni şi ura dintre ei era foarte veche, dar popoarele lor au plătit un preţ oribil.

— Nu ştiam că se urau.

— Oh, da! În 1975, când Hussein a încheiat disputa cu şahul Iranului privitoare la malul estic al Shatt-al-Arab, una dintre condiţiile nescrise a fost că Hussein va face tot posibilul să întrerupă activitatea politică a lui Khomeini.

— Şi cum se aştepta să facă Hussein aşa ceva? Perston-Smythe m-a privit de parcă aş fi fost un idiot.

— Khomeini era în Irak. Când a fost exilat din Iran, s-a dus în oraşul sfânt al şiiţilor An Najaf. Hussein l-a îndrumat să pună capăt activităţilor şi el a refuzat, aşa că a fost dat afară din ţară şi a ajuns în Kuweit, care l-a rândul ei l-a expulzat şi a ajuns în Franţa. Într-o perioadă de cincisprezece ani, şapte sute de mii de şiiţi au fost izgoniţi din Irak. Este foarte multă ură acolo. Acum şi mai multă, evident, de când cu războiul.

— Ştiu că încerci să-mi oferi o imagine de ansamblu, dar cum e cu teroriştii care mă interesează?

— Ajungem şi la ei. E un ocol care face bine călătoriei. Ce ştii despre credinţele sunni şi şiită?

Citisem ceva, cu o seară înainte, după ce terminasem lucrul la lăcaşul din El Solitario.

— Sunni sunt aproape nouăzeci la sută dintre musulmani. Cred că succesiunea conducătorilor după Mahomed a fost cea care trebuie. Şiiţii cred că adevăraţii succesori sunt descendenţii lui Ali, vărul lui Mahomed, şi nu cel mai bun prieten al său, Abu Bakr. Consideră că moştenitorii de drept au fost asasinaţi şi că de atunci sunt discriminaţi.

Sunnii tind să fie mai conservatori, nu cred într-o instituţie religioasă anume sau în liturghie. Singurele ţări cu majorităţi şiite sunt Iran, Irak, Liban şi Bahrein.

— Exact, a spus Perston-Smythe surprins de cunoştinţele mele, după ignoranţa de mai devreme. Chiar printre şiiţi, terorismul este privit ca un lucru groaznic. Mahomed cere în învăţăturile sale protejarea femeilor, a copiilor şi a bătrânilor. Unul dintre cele nouăzeci şi nouă de nume ale lui Allah este „Atotmilostivul”.

— Bun. Am înţeles şi cred că majoritatea musulmanilor nu practică terorismul. Dar vreau să ştiu câte ceva despre bărbaţii care-l practică. Vreau să-mi spuneţi despre cei care mi-au ucis mama.

— Bine, a încuviinţat rezemându-se de spătarul scaunului şi deschizând un dosar din faţa lui. Avem informaţii că teroriştii din zborul 932 erau extremişti şiiţi aparţinând Jihadului islamic, o grupare teroristă asociată cu Hesbolahul, „Partidul lui Dumnezeu”. Deşi nu ştim cine erau ceilalţi doi, credem că liderul lor era Rashid Matar, un şiit libanez, despre care se ştie că a lucrat cu Mohammed Abbas, organizatorul deturnării lui *Achille Lauro*[7]. Partea cea mai interesantă e că îl suspectăm pe el tocmai datorită alegerii mamei tale ca victimă. Cu excepţia bombelor plasate în locuri aleatorii, femeile luate ostatic sunt, de obicei, primele eliberate în cazul deturnării de avioane.

În 1987, Matar a fost implicat in agresarea a mai multor italience prostituate din Verona. A fost la un pas înaintea poliţiei şi a părăsit ţara, dar în apartamentul pe care a fost forţat să-l abandoneze s-au găsit arme automate

7 Vas de croazieră italian deturnat de teroriştii palestinieni în 1985 (n. red.).

şi cărţi tehnice ale mai multor tipuri de avioane. La începutul anului 1989 a fost nevoit să plece din Cairo după ce a omorât în bătaie o turistă suedeză.

A fost de asemenea filmat de o cameră video din aeroportul atenian în ziua deturnării. O coincidenţă mult prea frapantă.

Perston-Smythe mi-a dat o fotografie de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri. Era o imagine mărită dintr-un ziar, realizată parcă după o poză de paşaport. Articolul părea să fie în italiană şi doar numele Rashid Matar se înţelegea. Din cauza măririi imaginii, pixelii deveniseră vizibili, astfel că a trebuit să o ţin un pic mai departe ca să-i pot distinge trăsăturile. Era mai tânăr decât mă aşteptam, în ciuda informaţiilor obţinute. Era ras cu grijă şi avea sprâncene stufoase şi negre. Deşi tenul îi era mai închis, nu se potrivea cu imaginea mea despre arabi. Avea un nas obişnuit şi un maxilar destul de fin. Cu o faţă trasă, lunguiaţă şi urechi mici. Avea ochii negri şi o expresie greu de pătruns.

— Faptul că teroriştii nu numai că nu au eliberat femeile, dar au ales să omoare una, e un indiciu destul de clar că e vorba de Matar, un misogin declarat.

— Pot primi o copie? Am întrebat fluturând poza.

— E un duplicat; poţi să-l păstrezi.

— Unde se află acum?

— Nu ştim. Am câteva idei, dar nu e nimic sigur.

Am strâns din dinţi şi am aşteptat.

— Sper că înţelegi, a spus el ridicând din umeri. Sunt doar speculaţii.

— Da, dar se bazează pe nişte informaţii.

— Cam aşa ceva.

S-a aplecat înainte cu mâinile împreunate.

— Aproape imediat după deturnare, un avion privat a plecat din Algeria cu destinaţia Damasc, Siria. Deşi nu se ştia nimic despre pasageri, presa a fost lăsată să privească decolarea. De aici se poate înţelege fie că autorităţile algeriene au promis teroriştilor că pot pleca dacă eliberează ostatecii, fie că au fost duşi în Siria. Exact aşa s-

a întâmplat şi după deturnarea avionului kuweitian din 1988.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să fie în Siria?

— În cazul deturnării avionului kuweitian, de la Damasc s-au întors în Liban. S-au refugiat în valea Baka, unde se află cartierul central al Hesbolahului.

— Atunci sunt în Liban?

— Asta ar vrea să credem. Eu nu cred că au plecat din Algeria. Am un prieten la Reuters care mi-a spus că a fost o zonă de pe aeroport pe care Darak al Watani au ascuns-o cât timp presa a privit decolarea avionului. El e un tip suspicios. De câte ori un oficial arată într-o direcţie, tipul se uită în cealaltă parte. De asta a văzut trei bărbaţi nebărbieriţi, în uniforme militare care nu li se potriveau, urcând într-un camion ce a părăsit aeroportul sub escortă armată. Bănuieşte că unul dintre ei era Matar, dar nu a reuşit să vadă bine.

— Cred că e foarte posibil să fie încă în Algeria.

Am apărut la uşa ei, venind de după colţ.

Mă durea burta şi eram foarte agitat; de abia respiram, de parcă aş fi alergat pe o distanţă lungă sau aş fi fost lovit în stomac. Mâna îmi tremura tare când am încercat să sun, aşa că am lăsat-o în jos, să văd dacă îmi trece senzaţia. Tocmai mă îndemnam să mai încerc o dată, când Millie a deschis uşa.

— Salut, a spus precipitat, adăugând apoi mult mai încet: am avut impresia că te vei răzgândi. Eşti sigur că eşti pregătit?

— Au trecut două săptămâni.

Două săptămâni de la ultima scrisoare.

— M-am bucurat că ai sunat, deşi nu păreai foarte convins.

— Nu, am spus ridicând din umeri. Doar că... păi... de fapt... mi-era teamă.

N-am încercat să o ating sau să mă apropii de ea. Tot îmi era teamă.

— Vrei să intri până mă îmbrac? M-a invitat arătând

spre uşa deschisă.

— Te aştept aici. Pe cuvânt. Nu plec nicăieri.

— Bine, a zâmbit ea nesigură.

După un moment, s-a întors înfofolită într-o haină gri, lungă.

— Unde vrei să mergem? M-a întrebat, în timp ce-şi căuta cheile în poşetă.

Nu-mi era foame deloc.

— Nu ştiu. Oriunde vrei tu.

— Oriunde? A repetat aruncându-mi o căutătură ciudată.

— Oriunde putem ajunge.

A privit o clipă asfaltul, apoi pe mine, ridicând capul doar pe jumătate şi uitându-se printre şuviţe. A dat drumul cheilor înapoi în poşetă.

— Vreau să mănânc la Waverly Inn.

Era rândul meu să mă holbez la ea. Waverly Inn era în Village, în partea de vest, în Manhattan. M-am uitat la ceas. Era şase, asta însemna ora şapte în New York. Nu aveam un loc de salt pentru restaurant, dar puteam sări undeva la zece minute depărtare.

— Va trebui să te iau în braţe.

A făcut ochii mari, şi-a supt buza de sus o clipă, după care a spus:

— Bine. Ce trebuie să fac?

— Să stai acolo unde eşti.

Am păşit în spatele ei, i-am înconjurat talia cu braţele. Mirosul părului ei şi al parfumului m-au învăluit. Am rămas neclintit un moment, până am simţit-o mişcându-se. Apoi am ridicat-o şi am sărit în Washington Square, lângă arc. I-am dat drumul şi am susţinut-o în acelaşi timp, fiindcă i se înmuiaseră genunchii.

— Eşti bine?

Am sprijinit-o până la o bancă aflată la câţiva metri depărtare.

— Iartă-mă.

Cu ochii larg deschişi se uita întruna de la arc la clădiri, la străzi.

— Bănuiam că poţi face chestia asta, dar în acelaşi timp nu eram sigură, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cunoaştere teoretică şi convingere. Ştiu cum e, crede-mă. Tot la fel de bine ştiu şi că mai târziu te vei îndoi că s-a întâmplat, deşi acum ai trăit experienţa.

Era mai frig decât în Stillwater, poate chiar sub zero grade, şi puţinii oameni din parc se grăbeau. Totuşi era vineri seara în Village şi deci destul de multă agitaţie.

— Încotro? A spus Millie ridicându-se încet. Am condus-o spre ieşirea din parc. Pe drum a întrebat de înmormântare şi i-am spus că a fost bine. M-am plâns de atitudinea pastorului şi i-am povestit despre prietenii mamei. Apoi i-am istorisit ce îi făcusem tatei când a apărut la ceremonie.

— Mă simt vinovat de câte ori mă gândesc.

— De ce?

— Aşa simt, am răspuns clătinând din cap. Am cotit spre Waverly Place.

Millie a ezitat un moment, apoi a spus:

— V-a maltratat pe amândoi, dar cred că îţi dai seama că e în stare să înţeleagă pierderea şi să simtă ceva. Că a iubit-o în felul lui. Nu a fost nici pe departe o relaţie sănătoasă, dar poate te simţi vinovat că nu i-ai dat şansa să o plângă.

— Hmm. N-are decât să jelească, însă cât mai departe de mine. Am coborât vocea şi am continuat: Poate că ai dreptate, dar e la fel de posibil să mă simt vinovat că l-am înfruntat.

— E posibil, m-a aprobat ea. A... uite restaurantul.

Nu aveau mese libere, aşa că am aşteptat un sfert de oră în antreu, chiar lângă uşă, străduindu-ne să nu le stăm în cale ospătarilor. Data trecută când luasem masa cu Millie aici, stătusem pe terasa din spate, dar atunci era vară.

I-am povestit de sergenţii Washburn şi Baker, relatându-i motivul pentru care mă urmăreau. S-a încruntat un moment, apoi a şoptit:

— Ar fi trebuit să-mi spui.

M-am uitat în altă parte şi am înghiţit în sec. Nu voiam să mă cert cu ea pe tema asta.

— Bine, recunosc, a zis ridicând din umeri. Poate că nu ţi-am oferit ocazia să-mi explici.

— Întâlnirea aceea nu ne-a făcut cinste nici unuia dintre noi, am intervenit schiţând un zâmbet.

Însoţitoarea ne-a condus la o masă de două persoane dintr-un colţ. I-am ţinut scaunul lui Millie când s-a aşezat.

— Cum reuşeşti? A spus apucând între mâini paharul din sticlă cu lumânare la interior, pentru a se încălzi.

— Prinzi de spătarul scaunului şi îl tragi în afară, i-am explicat ţuguind buzele. Când persoana s-a pregătit să stea îl împingi înainte în timp ce ea se aşază.

— Ha, ha! Tres amusant, a spus, deşi nu părea deloc amuzată.

— Cum reuşesc ce? Am întrebat, cu toate că ştiam exact la ce se referă.

— Cum te teleportezi? Am expirat zgomotos.

— Eu îi spun salt şi nu am nici cea mai mică idee cum se întâmplă. Pur şi simplu reuşesc.

— Adică nu e vorba de un aparat sau aşa ceva? M-a iscodit încruntându-se.

— Doar eu.

M-am jucat cu furculiţa de salată. Apoi am ridicat din umeri şi i-am povestit cum a fost prima dată. Cunoştea toate detaliile urâte ale întâmplării, dar nu ştia cum scăpasem. I-am relatat câte ceva din speculaţiile mele, apoi despre încercarea de a mai găsi şi alte persoane ca mine şi despre câteva dintre limitări. A urmat istorisirea pedepsei lui Topper, violatorul şi a tipului de la hotelul din Brooklyn. În cele din urmă i-am spus despre jaf.

— Ce-ai făcut?

S-a ridicat în scaun, cu ochii mari şi gura deschisă.

— Şşşşş!

În jurul nostru, câţiva meseni se uitau la noi imobili, ca imortalizaţi într-un tablou, cu lingurile şi furculiţele la jumătatea drumului spre gură. Millie clipea repede.

— Ai jefuit o bancă? A continuat mult mai încet.

— Ş-ş-ş.

Urechile mi se înroşiseră.

— Nu face o scenă.

— Nu-mi spune să tac. Nu eu am jefuit o bancă. Din fericire, ultima replică a fost pronunţată în şoaptă.

Chelnerul s-a apropiat de masă şi am comandat de băut. Millie a luat un martini cu votcă. Eu am cerut un pahar de vin alb. Nu ştiam dacă mă va ajuta, dar mă gândeam că rău nu-mi putea face.

— Un milion de dolari? A exclamat după plecarea ospătarului.

— Aproape.

— Cât a mai rămas din ei?

— De ce?

— De curiozitate, a răspuns roşind. Sunt convinsă că în momentul ăsta par un veritabil căutător de aur, în miniatură.

— Vreo opt sute de mii.

— De dolari!

Bărbatul de la masa alăturată a scăpat paharul cu apă din mână.

— Doamne, Millie! Vrei să te las aici? Eşti la două mii patru sute de kilometri de casă, să ştii.

Chelnerul s-a întors cu băuturile şi ne-a întrebat dacă vrem să comandăm.

— Mai lasă-ne puţin, nici nu am reuşit să ne uităm la meniu.

Millie a luat o înghiţitură de martini şi s-a strâmbat.

— Ce-i? Nu era băutura pe care o doreai?

A dat din cap. A mai luat o înghiţitură şi s-a strâmbat iar.

— E perfectă. Nu m-ai lăsa singură în New York, nu-i aşa? N-am decât cincisprezece dolari la mine.

— Păi... aş putea să te las în Central Park. Sau mai sunt şi ale părţi din Washington Heights pline de lume la ora asta.

— Davy...!

— Bine, bine. Nu te-aş abandona. S-a uitat ciudat la

mine.

— Ce-i? Credeam că te vei bucura.

— Foarte interesante cuvinte ai ales, a spus umezindu-şi buzele. De fapt, nu atât interesante cât prea potrivite.

— Poftim?

— Abandon, a continuat clătinând din cap. Asta e problema de fapt, nu? Te-a abandonat din nou, aşa-i?

— A murit. Nu a fugit de mine.

— Abandonul suprem, a aprobat Millie.

— Scuză-mă o secundă, i-am spus simţind că încep să mă enervez.

M-am ridicat brusc şi m-am dus la baie. Era ocupat. M-am rezemat de perete cu braţele încrucişate strâns la piept şi am privit drept înainte uitându-mă în gol.

De fapt nu aveam nevoie la baie, dar nu voiam să mă răstesc la Millie. Mama fusese victima terorismului, nu o persoană care mă abandonase. „Cel puţin, nu de data asta."

Nu era nimeni în jur, aşa că am sărit în baia din Stillwater. Îmi venea să trântesc ceva. Nu mai aveam nicio farfurie de spart. Am îngenuncheat lângă pat şi am lovit salteaua cu putere, de vreo douăzeci de ori poate, până a început să mă doară podul palmei. Am tras adânc aer în piept de câteva ori, apoi m-am spălat pe faţă.

Am vizualizat imaginea trotuarului din faţa restaurantului şi am sărit. Însoţitoarea m-a văzut intrând şi m-a privit cu ochii mari.

— Nu v-am văzut ieşind.

— Aveam nevoie de o gură de aer, am spus ridicând din umeri.

A dat din cap, iar eu m-am întors la masă. Lipsisem numai cinci minte, dar Millie m-a întâmpinat cu o expresie de uşurare pe chip.

— Chelnerul a venit din nou. Ar fi cazul să comandăm.

Au mai trecut zece minute, timp în care am ales şi am comandat mâncarea. După ce am rămas singuri, fata nu a

mai vrut să deschidă niciun subiect serios. Cred că nu voia să mă alunge iar.

— Îmi pare rău, Millie, nu privesc foarte raţional treaba cu mama şi nu aş vrea să începem o discuţie în contradictoriu în ceea ce o priveşte.

Ea a dat din cap. Chipul îi părea palid în lumina lumânării şi mâinile îi erau roşii de la căldura emanată de candelă. Iritarea mi-a dispărut, s-a topit de parcă ar fi fost de ceară. Millie era foarte frumoasă, foarte atrăgătoare. Am simţit lacrimi în colţul ochilor şi am clipit repede. Cu privirea îndreptată spre perete i-am spus:

— Mi-a fost dor de tine.

Mi-a cuprins mâna strâns cu a ei. Era caldă. Am sărutat-o şi buzele ei s-au întredeschis. I-am luat mâna între palmele mele.

— Mi-a fost dor de tine, mi-a zis, după care a făcut o pauză. Apoi a continuat: Trebuie să ştii că nu mă simt prea bine gândindu-mă la banii aceia.

— N-am făcut rău nimănui.

— Şi clienţii băncii?

Mă gândisem mult la aspectul ăsta.

— Banca aia pierde tot atâţia bani cu împrumuturi neprofitabile în fiecare lună. Câştigă aceeaşi sumă din dobânzi în fiecare zi. E o bancă importantă. Ceea ce am luat eu era numai mărunţiş. Niciun client nu a avut de suferit.

— Tot nu pot fi de acord, a spus clătinând din cap. Nu mi se pare un lucru corect.

Am simţit cum chipul îmi devine imobil. Mi-am încrucişat mâinile la piept şi am devenit rece.

Ea şi-a desfăcut braţele.

— Asta nu schimbă cu nimic sentimentele mele pentru tine. Şi faptul că mi-ai lipsit enorm. Mi-a fost dor de telefoanele tale, de trupul tău lângă mine noaptea. Iubirea mea trece de faptul că nu sunt de acord cu furtul.

Am întins braţele. Ea s-a aplecat spre mine şi ne-am sărutat până când lumânarea mi-a ars cămaşa. Apoi am râs şi am ţinut un cub de gheaţă pe arsură. După aceea a venit

mâncarea şi totul a fost foarte bine.

Am plecat de pe aeroportul Kennedy spre terminalul Gatwick South din Londra cu zborul 1555 al unei companii americane. Am decolat după miezul nopţii şi am ajuns în Marea Britanie la şapte şi douăzeci ora locală. Era un DC-l0, iar bărbatul de lângă mine făcea tot felul de glume proaste despre lichidul hidraulic.

M-am gândit serios să-l duc înapoi în New York după ce aterizăm. „Ce cretin!”

Vremea era umedă şi foarte rece, iar oamenii vorbeau de parcă erau la o emisiune britanică de televiziune. Dacă nu aş fi dormit aşa de rău, aş fi stat să-i ascult ore întregi. Legătura mea spre Alger via Madrid nu pleca decât peste şase ore. După ce am trecut de vamă, am sărit în Stillwater după camera video şi am filmat mai multe locuri de salt în aeroport. Apoi m-am teleportat în El Solitario, am fixat alarma ceasului peste patru ore jumătate şi am dormit.

Zborul spre Madrid l-am făcut cu Air Algeria. Fumatul era permis şi vârtejuri de fum ajungeau la mine din spate, de la clasa întâi, unde patru francezi pufăiau ca nişte furnale. Din fericire, până în Spania am făcut doar două ore jumătate, de unde francezii au fost înlocuiţi de un grup de arabi nefumători pentru restul drumului.

Am avut ceva dificultăţi la vama din Algeria. Nu aveam bilet de întoarcere sau o rezervare la hotel, aşa că m-au rugat să aştept într-un colţ până termină cu ceilalţi pasageri.

După o întârziere de patruzeci de minute m-au lăsat să aleg între un bilet înapoi sau să le dau informaţii despre cunoscuţi de acolo la care aş putea sta. Sub supravegherea atentă a vameşului am cumpărat un bilet pe ruta Algeria – Londra, pe care puteam primi în totalitate banii înapoi. Am schimbat suma minimă de bani cerută, o mie de dinari algerieni, cam o sută nouăzeci de dolari, şi am declarat restul ce reprezentau în jur de cinci mii de dinari. De abia atunci mi-a înapoiat paşaportul cu avertizarea că toţi banii schimbaţi trebuie declaraţi pe un formular special şi vai de

mine dacă nu reuşesc să îmi justific dolarii la ieşirea din ţară.

Am filmat câteva locuri de salt şi am ieşit. Era răcoare, umezeală şi multă verdeaţă, iar munţii se înălţau din Mediterana. Dacă nu ar fi fost bărbaţii în caftane şi *djellaba*[8] şi câteva femei cu văluri, aş fi putut crede că sunt oriunde altundeva, dar nu în Africa de Nord. Un grup de englezi zgomotoşi au trecut pe lângă mine cu schiurile pe umăr. Se îndreptau spre Tikjda, unde „zăpada era foarte bună în perioada asta a anului".

În terminal un angajat al biroului de informaţii m-a îndrumat spre terminalul VIP. Nu am reuşit să intru, dar de la fereastra de lângă punctul de control am putut privi locul unde stătuse avionul în timpul celor două zile de negocieri. M-am întrebat dacă ar trebui să merg în Cipru să văd porţiunea de pistă asemănătoare pe care murise mama.

În numai câteva minute am filmat locurile de salt, dar nu puteam sări pentru că în apropiere erau mult mai mulţi cerşetori decât ar fi fost în New York, mult mai insistenţi şi mai murdari. Imediat ce dădeam bani unui grup ca să plece, mă trezeam cu altul pe cap. Într-un final, am intrat în terminal şi am sărit dintr-o toaletă.

Porţile s-au deschis la ora zece dimineaţa, aşa că am sărit cu Millie la Disney World după cinci minute, chiar în faţa Muntelui Spaţial. Eram al doilea cuplu care se urcase şi ne-am dat de trei ori înainte să se formeze coadă. Am făcut Star Tours la Disney MGM şi am continuat cu Războiul trupurilor la Epcot. Apoi am trecut pe la Piraţii din Caraibe, Casa bântuită şi ne-am dat pe Pista sălbatică a domnului Toad. Locul se aglomerase deja foarte tare, având în vedere că era vacanţa de iarnă. Îmbulzeala a devenit tot mai mare până nu ne-am mai simţit bine, aşa că am sărit la Londra, unde am luat un taxi spre centru. În capitala britanică era cu patru ore mai târziu şi cam răcoare după soarele din Florida, dar taximetristul ne-a

8 Haină lungă şi largă, desfăcută pe părţi, cu glugă, purtată în Africa de Nord (sursa: DOOM) (n. red.).

dus la un hotel unde serveau un ceai bun. După aceea ne-am plimbat de-a lungul Tamisei până când o ceaţă rece şi umedă a venit dinspre râu şi am sărit la El Solitario.

Văzusem apusul în Anglia, dar în Texas era de-abia ora două după-amiaza şi peste douăzeci şi şase de grade. Millie a privit o singură dată din vârful El Mota.

— Credeam că mă descurc destul de bine, dar simt nevoia să stau jos.

Am sărit în lăcaşul meu din stâncă şi am aşezat-o pe canapea.

În săptămânile care trecuseră de la începerea construcţiei, terminasem zidul de sub surplombă până la peretele de stâncă, montasem geamurile şi uşa, instalând chiar şi soba. Construisem totodată o încăpere micuţă într-o parte, unde aşezasem cel mai mare generator pe benzină pe care îl putusem ridica. Producea electricitate pentru lămpile pe care le cumpărasem.

Netezisem partea cea mai denivelată a podelei, astfel că era relativ plană, deşi avea o înclinaţie destul de pronunţată. Cumpărasem mai multe piei de oaie vopsite, pe care le foloseam pe post de covoare, şi nişte mobilă rustică din lemn de pin. În spatele adăpostului, în partea unde stânca de deasupra creştea din cea de dedesubt formând un unghi cu podeaua, pusesem un pat. În partea cea mai înaltă a căsuţei mele, între ferestre, instalasem mai multe rafturi pentru cărţi, sprijinite şi potrivite cu opritori pentru a sta cât de cât drept. Se umpleau încet cu noi achiziţii.

Millie s-a rezemat de spătarul canapelei şi a închis ochii. Am sărit în Stillwater şi am umplut un pahar cu apă şi gheaţă. Când m-am întors, avea ochii tot închişi.

— Uite nişte apă, am spus punând paharul pe măsuţă.

A deschis ochii şi s-a uitat cât de aburit era. A sorbit un pic şi a privit în jur observând roca naturală de deasupra canapelei, apoi în stânga şi în dreapta pentru a-şi da seama cât de mare este încăperea.

— Unde suntem?

— În Texas, nu departe de vârful pe care ţi l-am arătat.

— Ăsta de unde e? A ridicat paharul.

— Din Stillwater.

— Îmi aduce aminte de Visul unei nopţi de vară.

— Ce anume mai exact?

— Acolo unde Puck spune că va pune un brâu în jurul pământului în patruzeci de minute.

— Cam încet băiatul.

— Apoi mai este partea cu *„Peste dealuri şi văi, /Prin tufişuri şi spini, /Prin puhoaie văpăi, /Prin livezi şi grădini, /Tot văzduhul îl măsor, /Globul lunii-ntrec în zbor.”*[9]

— Văd că te pricepi la Shakespeare mult mai bine ca mine, am spus zâmbind.

— Am fost călătorul vesel din piesă, mi-a răspuns zâmbindu-mi la rândul ei. Îl amuzam pe Oberon. Piesă de teatru din liceu. A primit recenzii pozitive totuşi. Ar fi vrut să-mi dea rolul imposibilei Hermia, dar am fost tare pe poziţie. Toţi băieţii voiau să fie Puck, însă eu am fost singura de la audiţie care a putut juca primul act fără să citească de pe foi.

S-a ridicat încet, cu un soi de timiditate în gesturi, şi a privit pe fereastră.

Lumina soarelui forma umbre adânci şi roca se vedea clar în celălalt capăt al stâncii, ce avea acelaşi unghi ca acoperişul. S-a ridicat pe vârfuri să vadă peste margine. Baza canionului era vizibilă la mai mult de şaizeci de metri în jos.

— De ce nu am auzit niciun zgomot când ai dispărut spre Stillwater?

— Ce vrei să spui?

— Păi, aerul ar trebui să se mişte sau ceva de genul ăsta, nu? Nu ar scoate un fel de pocnet oare?

Nu mă gândisem la asta.

— Poate nu ai fost destul de atentă. Poate e un sunet

---

9 William Shakespeare, Visul unei nopţi de vară, actul 2, scena 1, Ed. Univers, 1989, volumul III. Traducere de Dan Grigorescu (n. tr.).

foarte fin.

— Mai încearcă o dată să vedem, m-a îndemnat punând paharul jos. Voi fi foarte atentă.

— Să sar şi să mă întorc? A încuviinţat din cap.

— Bine.

Am sărit pe platforma de afară, lângă încăperea generatorului. Am respirat adânc şi m-am întors.

— Deci?

— Nimic, a spus expirând profund. Şi e la fel de neaşteptat, chiar dacă ştiam că trebuie să apari.

— Iartă-mă, m-am scuzat strângând-o la piept. Ăsta e unul dintre motivele pentru care nu ţi-am spus de la început. Nu voiam să te sperii. Nu voiam să te pierd. Am pierdut atât de multe deja.

S-a cuibărit lângă mine cu mâinile pe pieptul meu. Am legănat-o. După un moment s-a îndepărtat.

— Unde e baia?

— Ăă... În Stillwater.

— Magnific! A exclamat dându-şi ochii peste cap. Mai bine nu mă uit!

Am ridicat-o şi am sărit în apartamentul din Stillwater. Nu fusese niciodată în locuinţa mea din Brooklyn, aşa că mobila şi restul lucrurilor îi erau străine. I-am arătat unde e baia şi am aşteptat în sufragerie.

— Mi-a trecut prin minte ceva groaznic, a spus după ce a ieşit. Ce se întâmplă dacă mă duci la casa ta de pe stâncă, sari în altă parte şi te răneşti sau mori?

Din păcate, situaţia era foarte uşor de vizualizat. Nu era apă sau mâncare şi nicio posibilitate de a pleca de acolo. Nu ar supravieţui nici şapte zile.

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu mă deranjează să merg acolo, a continuat ridicând din umeri, dar nu cred că vreau să mă laşi vreodată singură. Înţelegi? De exemplu, dacă vrei să aduci ceva aş prefera să vin cu tine sau să mă întorc acasă. Bine?

— E foarte bine, am încuviinţat.

S-a uitat prin cameră şi a văzut echipamentul video. I-am povestit cum filmez locurile de salt şi atunci şi-a

plimbat privirea de la mine la cameră de câteva ori.

— Hmmm. Te-ai înregistrat vreodată sărind? Poate se vede ceva dacă derulăm încet imaginea.

— Hai să încercăm.

Am instalat trepiedul îndreptând camera video spre mijlocul încăperii. Am introdus cablurile în monitor şi am setat pe înregistrare cu încetinitorul.

— Unde să mă duc?

Millie contempla imaginea mea pe monitor. M-am uitat pe ecran, apoi am privit în altă parte, stânjenit de străinul de acolo.

— Oriunde vrei, dar revino în acelaşi loc după ce numeri până la cinci.

Am sărit pe puntea de observaţie de pe aeroportul Will Rogers. Altitudinea era cam aceeaşi şi nu m-au durut urechile. Am privit în jur, ca să văd toată puntea. Din fericire era pustie şi am numărat încet până la cinci înainte de a sări.

Deşi mă aştepta, Millie tot a tresărit.

— Îmi pare rău.

— O să mă obişnuiesc, a spus expirând repede. Poate. Tare aş vrea să mă înveţi şi pe mine cum se face.

— Dacă aş şti…

Am derulat înregistrarea şi i-am dat drumul cu viteză normală. Eram în mijlocul încăperii şi camera video mă prinsese de la genunchi în sus.

— Dacă aş vedea asta la televizor aş crede că e vreun truc ieftin din acela în care se opreşte înregistrarea şi actorul iese din cadru, ca apoi să revină.

— Da. Hai să încercăm pe foarte încet.

Am derulat iar şi am pornit filmul la viteza cea mai mică.

Am aşteptat, urmărind imaginea mea întrebând-o pe Millie unde să plec. Gura mi se deschidea şi mi se închidea extrem de încet. A durat mai mult de un minut până să ajungem la partea unde dispăream. Un moment eram acolo, în următorul mă evaporasem.

— Ce-a fost asta.

— Ce anume?

— Chiar în momentul săriturii. Un fel de lumină.

— Nu am văzut nimic, am spus clătinând din cap.

— Derulează. Poţi să faci imaginea să meargă şi mai încet?

— E la minim. Dar cred că putem vedea fiecare cadru în parte.

M-am îndreptat spre camera video, am derulat până înainte de săritură şi am trecut încet prin cadre. A durat şi mai mult să ajungem la partea cu săritura, dar acolo...

— Oau! A exclamat Millie.

Imaginea ce tremura pe ecran mă înfăţişa stând în picioare, de acolo se transforma într-un contur şi apoi un fel de gaură în formă de Davy. Înăuntru acesteia se zărea coada unui avion american văzut de pe puntea de observaţie a aeroportului.

— Ce e aia?

I-am spus unde sărisem. A scuturat din cap. Am dat mai departe şi conturul a dispărut. Se vedea doar încăperea.

— Super! Nici nu-i de mirare că aerul nu pocneşte. Nu dispari dintr-un loc şi apari în altul – treci printr-o intrare. Sau intrarea trece pe lângă tine, de vreme ce tu nu te mişti. Dă înainte la momentul reapariţiei.

După ce am găsit momentul am înaintat iar, câte un cadru o dată. Imaginile arătau sufrageria până când a apărut un alt contur de forma lui Davy, puţin diferit pentru că îmi schimbasem poziţia. Prin mine se vedea o altă bucată din avion. În următorul cadru eram din nou în sufragerie.

— Ai văzut?

Am dat din cap aprobator.

— Ce s-ar întâmpla oare dacă nu aş putea trece de intrare?

— Cum adică?

— Ce s-ar întâmpla dacă aş fi prins cu cătuşele de un obiect prea mare ca să-l mişc din loc? Sau dacă m-ar ţine o persoană pe care nu aş putea să o ridic?

— Încearcă, mi-a spus Millie ridicându-se. Eu te prind din spate şi tu încerci să sari.

M-am gândit o clipă.

— Nu îmi prea place ideea. Ce facem dacă reuşesc să iau cu mine o parte din tine, dar restul nu?

— Ţi s-a mai întâmplat aşa ceva? M-a întrebat făcând ochii mari.

Am clătinat din cap.

— Nu prea pare probabil, dar trebuie să recunosc, ideea că doar mâinile mele ar merge cu tine nu mă atrage foarte tare.

— Aşteaptă, putem să încercăm altfel.

Am sărit la un magazin cu tot felul de curiozităţi de pe Seventh Avenue de lângă Times Square, de unde am cumpărat o pereche de cătuşe ieftine. Vânzătorul a încercat să mă convingă să iau şi o mască înfăţişându-l pe Richard Nixon, pe care o avea la reducere, dar am refuzat.

— O, a spus Millie când i le-am arătat. Nu cred e cel mai potrivit moment pentru o partidă de sex mai picantă.

Am început să râd şi i-am explicat ce avem de gând:

— Hai să mergem undeva să mă leg de o chestie solidă.

Am ieşit pe verandă. Celelalte apartamente nu aveau geamuri spre locul unde stăteam şi era acolo o balustradă încastrată în beton. Înainte de a mă lega am verificat cheile şi încuietorile cătuşelor. Apoi i-am dat o cheie lui Millie. Am legat o cătuşă de balustradă şi una de încheietura mea.

— Unde sari?

— Înăuntru.

Am vizualizat sufrageria şi am încercat să sar. O fracţiune de secundă am avut impresia că am reuşit, apoi am simţit o durere ca de arsură în mâna şi încheietura stângă şi eram tot pe verandă.

— La naiba!

Îmi venea să spun chestii şi mai rele. Încheietura îmi sângera din cauza juliturii şi braţul parcă mi-ar fi fost întins de o gorilă. Umărul şi cotul mă dureau, dar nu era

nimic grav.

— Te rog, desfă-mi cătuşele, am icnit.

Le-a deschis şi mi-a eliberat încheietura. Mi-am strâns mâna la piept înjurând. Millie părea speriată.

— Văd că nu prea a fost o idee bună.

Am încercat să râd. Durerea scăzuse în intensitate, iar sângerarea era cauzată doar de câteva julituri. Ne-am întors înăuntru şi Millie mi-a povestit ce văzuse, în timp ce mi-am spălat mâna la baie.

— A fost un fel de clipire. Jur că am văzut raftul din sufragerie o fracţiune de secundă, dar nu ai dispărut. Ce-ai simţit?

— Am avut senzaţia că braţul mi-ar fi sfârtecat. De parcă doi cai trăgeau de el în direcţii opuse.

Puteam să-mi mişc umărul şi cotul ceva mai bine, iar sângerarea s-a redus foarte mult. Millie s-a dus până la apartamentul ei şi s-a întors cu o faşă. A bandajat rana cu grijă.

— Cel puţin nu trebuie să-ţi faci griji că iei lucruri cu tine. Dacă nu poţi trece obiectul prin poartă, acesta te trage înapoi. Ar trebui să vedem ce se întâmplă dacă te ţin eu de la spate.

Nu prea-mi mirosea a bine, dar ea era curioasă. Ne-am dus în sufragerie şi am împins fotoliul extensibil spre perete ca să avem mai mult loc. Millie m-a cuprins cu braţele de mijloc.

— Gata?

— Gata, a spus întărind strânsoarea.

Am sărit în dormitor şi m-am împleticit înainte, dar apărusem sans Millie. Când m-am întors să văd ce s-a întâmplat, ea era pe jos în patru labe.

— Eşti bine?

— Mi-am pierdut echilibrul, atâta tot. Am avut impresia că erai uns cu grăsime, că ai alunecat din mâinile mele ca o săpunţă de pepene. Hai să mai încercăm o dată.

— Bine, dacă insişti tu, am spus ridicând din umeri.

De data asta m-a cuprins cu o mână peste umărul stâng şi cu cealaltă pe sub braţul drept ca o banderolă. S-a

prins de încheieturi şi m-a strâns atât de tare că de abia mai respiram.

— Hai!

Mi-a fost mai greu de data asta şi, când am apărut în dormitor, Millie era tot agăţată de mine. A icnit lângă urechea mea dreaptă şi mi-a dat drumul.

— Interesant, interesant, interesant, a spus zâmbind.

Stătea în picioare cu spatele spre pat.

Am făcut un pas înainte şi am împins-o. Aşa s-au terminat experimentele cu teleportarea pe ziua aceea, dar au deschis drumul unor alte experienţe.

— Davy, azi am fost în Florida, Londra, Texas şi Oklahoma. Vreau să ştiu un singur lucru, mi-a spus mai târziu.

— Da?

— Primesc o reducere pentru frecvenţa drumurilor?

14.

Autobuzul spre Tigzirt, pus la dispoziţie de Entreprise de Transport de Voyageurs, era plin de localnici şi mirosea puternic a transpiraţie şi a condimente necunoscute, dar dealurile abrupte şi valurile azurii ce se vedeau pe geam compensau întru totul. În general, turiştii călătoreau până acolo în autobuzele agenţiei Algerian Tourist sau în Fiaturi închiriate. Deşi se afla la doar douăzeci şi şase de kilometri de Alger, se făceau multe opriri şi drumul dura aproximativ o oră jumătate. Mai multe persoane au încercat să-mi vorbească în franceză, arabă şi berberă, dar am ridicat din umeri de fiecare dată.

La prânz am făcut o oprire pe N24, lângă un pod pe sub care trecea un pârâu izvorât din munţii Atlasul Mic şi se vărsa în mare. Şoferul şi pasagerii au coborât şi s-au spălat pe mâini. Unii aveau cu ei mici carpete. Alţii au îngenuncheat direct pe pământ. Şi au început să se roage cu toţii îndreptaţi spre Mecca. După cincisprezece minute am plecat mai departe.

În Tigzirt, recepţionerul de la hotelul Mirzana vorbea

puţină engleză, dar repeta întruna că nu mai sunt camere. Nici nu mă aşteptam să fie. Auzisem că în staţiunile algeriene se fac rezervări cu multe luni înainte.

— Nu vreau o cameră, am repetat, caut pe cineva. Un oaspete de-al dumneavoastră.

Am pus pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari. La rata de schimb oficială, asta însemna nouăzeci şi cinci de dinari, dar pe stradă primeai de cinci ori mai mult. Mă întrebam dacă el ştie. Eu aflasem informaţia citind ghidul Fodor.

Funcţionarul a luat bancnota şi a părut mai atent.

— Cine căutaţi?

— Rashid Matar.

M-a privit cu gura căscată şi un moment a rămas nemişcat.

— Nu am cunoştinţă de persoana asta.

„Pe naiba, nu ai!” Am scos fotografia pe care o aveam şi i-am arătat-o. A clipit şi a ridicat din umeri.

— Pare rău, nu.

— Sunteţi sigur?

— Da. Foarte sigur, a spus ridicând iar din umeri.

— Bine, mulţumesc pentru timpul acordat, am zis şi am traversat holul spre restaurant.

Mi-au dat o masă cu vedere spre mare şi spre terenurile de tenis. Mirzana se ridica pe un deal, destul de sus faţă de nivelul plajei. Lumea venea aici pentru a se bronza, pentru ruinele romane sau bazilicele bizantine. Am comandat ceai de mentă şi i-am arătat chelnerului fotografia lui Rashid Matar.

S-a speriat vizibil, dar a negat că îl văzuse vreodată, chiar după ce i-am oferit bani. Nici nu a vrut să-i atingă.

Ceaiul a fost adus de un alt chelner care nu ştia engleză şi nu s-a sinchisit de imaginea pe care încercam să i-o arăt. Băutura era prea dulce.

Pe terenul de tenis se aflau doi bărbaţi cu tenul măsliniu, mustăţi stufoase şi tenişi atât de albi, că mă dureau ochii. Mingea zbura ca un glonţ dintr-o parte într-alta a plasei. Printr-o uşă deschisă auzeam pocnetele

loviturilor. Niciunul dintre ei nu semăna cu Matar. La ţărm erau ancorate mai multe bărci cu motor şi iahturi, legănându-se în voia valurilor mici. În dreapta se vedea o fâşie de plajă supraaglomerată.

Mi-am sorbit ceaiul, comparând foarte atent fiecare chip cu fotografia.

Era posibil ca Matar să nu fie aici. Acesta era cel mai bun hotel, dar mai existau câteva reşedinţe particulare de închiriat. Informatorul meu spusese că Matar a fost văzut prin zonă.

— Era pe plajă, acolo, sunt convins. Câţiva poliţişti stăteau cu ochii în patru, protejându-l, pe el sau pe Wali-ul de aici, cred.

Dr Perston-Smythe de la universitatea Georgetown mi-a dat o scrisoare de recomandare pentru domnul Theodore, de la ambasada britanică. Am ieşit să mâncăm la restaurantul Bacour pe rue Patrice Lamumba. Aveau preparate tradiţionale. Am încheiat masa cu un ceai de mentă mult mai bun decât cel de la Mirzana.

Domnul Theodore a criticat îndelung ghidurile mai mult sau mai puţin oficiale legate de Muzeul Artei Populare, deplângând starea Casbah-ului, al cărui pitoresc a fost de mult înghiţit de sordid.

— Vezi tu, francezii au lăsat în Algeria un sistem medical excelent şi o infrastructură destul de bună, dar ţara era dependentă de petrol până la ultima criză economică şi acum naţiunea înregistrează o explozie demografică, mulţumită sus-numitului sistem, şi o economie care se duce de râpă. La un moment dat, Algeria a fost exportatoare de alimente, dar acum toată lumea se înghesuie în oraşe şi deşertul înghite cele mai bune zone agricole. Casbah-ul e o mahala enormă.

A sorbit puţin ceai, încet şi cu mişcări foarte precise.

— Eu sunt stângaci, dar nu prea e bine să-mi folosesc abilitatea. Cel puţin nu în public. În trecut se iscau adevărate scandaluri pentru aşa ceva.

Despre Rashid Matar nu a putut să-mi spună decât că fusese văzut în Tigzirt, unde părea a fi în vacanţă,

relaxându-se.

— Nu există dovezi concrete care să demonstreze că el ar fi deturnat avionul, să ştii.

— Chiar credeţi că nu a fost el?

— Nu, a spus zâmbind. E clar că este vinovat. Doar că, în mod evident, algerienii au făcut o înţelegere cu el pentru eliberarea ostaticilor şi se ţin de cuvânt. Nu vor fi deloc receptivi la eventualele încercări de extrădare.

Am aprobat.

S-a uitat la mine cu o privire critică.

— Sper că nu ai de gând să faci vreo prostie. Adică nu te-aş învinui dacă ai vrea să-l omori, doar că nu o să-ţi meargă. El e criminalul şi or să te miroasă de la o poştă.

Am simţit cum mi se înroşesc urechile.

— Nu ştiu exact ce voi face. Dar momentan vreau să-l găsesc.

— Dacă ai fi cetăţean britanic, m-aş gândi serios cum să te trimit înapoi acasă.

Aşadar eram în Tigzirt, Rashid Matar fusese văzut distrându-se pe plajă şi în relaţii amicale cu Wali-ul, guvernatorul local din Wilaya. Am hotărât să mai stau o oră la hotel şi să mă întorc în ziua următoare să verific plaja. Am plătit în dinari şi m-am dus în lobby. Imediat lângă intrarea principală era o bancă, de unde se vedeau bine holul şi liftul. Am scos o carte din buzunar şi am început să citesc.

Un grup de turişti germani au intrat şi au ieşit, apoi a urmat unul de francezi. Puţinii arabi nu semănau deloc cu Matar. Eram gata să renunţ, când am văzut intrând doi membri în uniformă ai Darak al Watani. S-au îndreptat spre recepţie şi tipul de acolo s-a uitat la mine.

„Nenorocitul!” M-am îndreptat spre uşă şi am ieşit. În urma mea am auzit strigăte: „Arraez! Arraez!” Imediat, am cotit spre dreapta şi, când am ieşit din câmpul lor vizual, am sărit în apartamentul din Stillwater.

Urechile mi-au pocnit tare şi m-am aşezat repede; îmi simţeam genunchii moi. Am auzit un autobuz pe stradă şi am tresărit.

„Calmează-te! Doar nu te aştepţi să intre pe uşă? Sunt în partea cealaltă a planetei.”

Am respirat adânc. De ce îmi era atât de frică? În realitate eram de neatins. Puteam să sar chiar acum înapoi şi atâta timp cât mă teleportam înainte să-mi pună cătuşele, nu aveau cum să mă reţină. Puteam să aştept până mă azvârleau în celulă şi să sar de acolo.

„Dar te-ar putea omorî. Asta aşa-i.”

Millie îşi petrecea prima săptămână a vacanţei de iarnă la tatăl ei în Oklahoma. În ziua de Crăciun urma să conducă până în Wichita, Kansas pentru a-şi petrece următoarea săptămână cu mama şi tatăl vitreg. Oricum era ocupată cu familia şi, deşi stabilisem câteva întâlniri în perioada asta, în mare trebuia să o las în pace.

Am sărit în Stanville, lângă Dairy Queen, pe strada principală, şi am păşit încet înainte, privind decoraţiunile de Crăciun.

Ninsese chiar după Ziua Recunoştinţei, iar vremea se menţinuse rece, astfel că parcurile şi grădinile oamenilor erau acoperite de zăpadă, peste care se adunase praf, funingine şi mizerie. Şanţuri subţiri, întunecate se întindeau în zăpada murdară din faţa tribunalului până la fâşia de iarbă uscată de mai jos. Străzile fuseseră curăţate, dar ici-colo, lângă bordură, se mai vedea câte un morman de zăpadă adunată de pluguri.

Decoraţiunile, minuni ale ştiinţei petrochimice, erau aceleaşi stele de plastic şi recipiente cu bomboane de şase ani încoace. Franjurii de plastic de pe scena Naşterii păreau uzaţi, iar pe una dintre stelele roşii de pe felinarul de lângă tribunal era scris cu graffiti: REVOLUŢIA ACUM! Cineva trăsese o linie cu acelaşi spray peste cuvântul „acum” şi-l înlocuise cu… „oricând”.

Probabil că puterile imperialiste din Stanville tremurau de frică.

În Algeria era după-amiaza târziu, iar în Stanville de abia trecuse dimineaţa. Dacă la noi, în liniştitul centru al oraşului, era atât de multă agitaţie, mă cutremuram încercând să mă gândesc ce se întâmpla în Wal-Mart. Apoi

am văzut maşina tatei parcată lângă Taverna lui Gil şi lângă un parcomat defect.

Mai sus, pe stradă, se vedea vehiculul pe trei roţi pe care poliţia îl punea la dispoziţia femeii care se ocupa de respectivul aparat. Doamna Thompson, supraponderală şi înfofolită cu jacheta ei de poliţist adevărat şi fularul mare, bleumarin, scria o amendă pentru un BMW cu număr din alt stat. Mă întrebam dacă timpul chiar expirase sau dacă primea amendă pentru păcatul de a fi acolo sau pentru că era străin. Femeia era soţia preotului Thompson, pastor baptist.

Am scotocit prin buzunar şi am scos câteva monede. Jumătate dintre ele erau algeriene, câteva erau mărunţiş englezesc, dar aveam destule de cinci centi pentru patruzeci de minute.

De abia când am văzut mica săgeată ridicându-se, mi-am dat seama că-l ajutam pe tata.

M-am încruntat. La intrarea în tavernă era un butoiaş de cidru gol pe care îl folosea când era cald, să ţină uşa deschisă. Mi-a venit să-l iau şi să-l arunc prin geamul Cadillac-ului. Chiar m-am apropiat şi mă uitam în jos la el când vehiculul cu trei roţi al doamnei Thompson a trecut pe lângă mine şi mi-a distras atenţia.

Probabil că tata o văzuse pe geam, căci a venit alergând şi uitându-se la monedele argintii din palma stângă. Apoi m-a văzut stând între el şi parcomat.

— Davy? A întrebat speriat.

Eram încă furios, chiar mai mult după ce văzusem şocul şi frica întipărite pe faţa lui. I-am dat peste mâna în care ţinea monedele şi, în timp ce acestea căzeau pe trotuar, am sărit la casa din stâncă, în deşertul texan.

Când m-am întors în Tigzirt, eram îmbrăcat altfel, mult mai formal, într-un costum de in, după moda tropicală. Am evitat hotelul, în schimb am traversat satul îndreptându-mă spre plajă. Pe stradă erau câţiva cerşetori, dar mult mai puţini ca în Alger. Vântul bătea dinspre Mediterana, iar soarele strălucea puternic. Speram că descrierea mea nu circulă prin acea zonă sau dacă da,

nădăjduiam să difere mult de înfăţişarea mea actuală.

Plaja nu era aglomerată şi singurele femei ce purtau costum de baie erau străinele. De-a lungul apei, îmbrăcate cu haine şi văluri ce le acopereau complet, trei femei (dar cine putea şti?) aveau robele ridicate până la gleznă şi îşi treceau picioarele prin spuma valurilor. Mi-am dat seama că sunt din Arabia Saudită, după culoare neagră a veşmintelor, şi că sunt turiste la fel ca suedezele în bikini.

Al cincisprezecelea ins de pe plajă a recunoscut fotografia. Era francez şi vorbea o engleză destul de bună, deşi avea un accent puternic.

— A, da. Bărbatul cu bodyguarzi. Locuia pe iahtul mare din port.

S-a uitat spre golf, în direcţia grupului de ambarcaţii ancorate în zona din dreapta.

— Hmmm. Nu e acolo. Era unul mare cu motor şi un coş albastru. Era enorm. Avea cel puţin treizeci de metri. Bărbatul venea pe plajă şi intra în vorbă cu femeile frumoase, invitându-le să facă schi acvatic împreună.

I-am mulţumit şi m-am concentrat asupra iahtului. Nimeni de pe plajă nu mi-a putut spune cum se numeşte sau când a plecat, deşi mai mulţi îl văzuseră. O englezoaică mi-a sugerat să caut la docul unde se făcea alimentarea, lângă bărcile pentru pescuit.

— Sunt acolo câteva magazine de unde se aprovizionează oamenii cu bărci. Îl găseşti şi pe şeful de doc tot acolo; el ar trebui să ştie.

I-am mulţumit şi am părăsit plaja. Nu-mi dădusem jos pantofii şi aveam nisip în ei. Un mic zid separa o grădină de stradă. M-am sprijinit de el şi mi-am scuturat încălţările. Tocmai mă aplecam să îmi leg şireturile, când am privit din întâmplare spre stradă. Un bărbat stătea lângă colţ, cam la vreo sută de metri. Avea un aparat de fotografiat cu un teleobiectiv imens îndreptat spre mine.

Poate vreun turist care vrea să prindă o imagine a străzii? Nu prea credeam. M-am ridicat şi am cotit repede pe una dintre străduţele care duceau în sus pe deal. Apoi am sărit pe terasa hotelului Mirzana.

Era chiar deasupra docului pentru bărcile de pescuit şi mă aflam mult mai aproape decât pe plajă, o scurtă coborâre în loc de drumul pe poteca şerpuită de-a lungul malului. Am plecat repede de la hotel, dorind să-l evit pe recepţionerul care chemase soldaţii din Darak al Watani. Nu aveam de unde să ştiu că poliţia plecase.

Am găsit foarte uşor docul pentru alimentare, mirosul greu de motorină era atât de puternic încât parcă îl vedeam. Era un ponton ce ţâşnea din apă şi la capătul căruia era construită o clădire. Părea să fie reflux pentru că apa era la cel puţin doi metri jumătate sub platformă.

Cei doi băieţi de la pompe nu vorbeau deloc engleză, dar au chemat un tip bătrân, în clădire. Acesta purta o djeballa peste pantaloni şi cămaşă în stilul celor din vest.

— A, barca mare, Hadj-ul din Oman. Plecat azi-noapte. Venit pentru, ăă, combustii şi plecat.

— Încotro s-au dus? Am întrebat scoţând la vedere o mână de dinari.

— Un moment, a spus ridicând din umeri şi făcându-mi semn să nu mă mişc. Eu întreb.

S-a întors în birou. Prin uşă l-am văzut ridicând telefonul şi vorbind. O dată s-a uitat peste umăr la mine să vadă dacă mai eram acolo. Apoi a pus receptorul jos şi s-a întors încet.

— Vorbit cu şef port. Nu spus la mine, dar eu, certat cu el. El dificil.

A privit în jos, spre banii din mâna mea. I-am dat cinci bancnote de douăzeci de dinari.

— Poate asta ajută. Un cadou. În semn de mulţumire.

A dat din cap, dar în loc să se uite la bani, s-a uitat pe deasupra umărului meu în direcţia docului, spre ţărm. M-am întors şi am aruncat o privire. Nu era nimic.

— Unde a plecat barca?

— S-au dus, ăă, Sicilia, mi-a răspuns bărbatul aranjându-şi gânditor cravata.

Nu era foarte convingător şi de data asta se uita la mine cu o privire fixă. M-am întors.

Pe platformă înaintau doi militari în uniformă, Darak

al Watani. Mergeau încet, încrezători. Docul dădea în port şi nu era nicio altă cale de a scăpa, de care să ştie. M-am întors furios spre bătrân. S-a retras din faţa mea zâmbind şi încercând să se pună la adăpost. Am sărit distanţa de un metru jumătate dintre noi şi i-am smuls banii din mână. A tresărit şi s-a ferit, iar zâmbetul îi dispăruse de pe faţă. A mai făcut un pas şi a călcat în gol, căzând în apă. Cei doi băieţi au pufnit în râs.

„Aşa-i trebuie.”

Am auzit sunetul paşilor pe platformă. M-am întors. Cei doi fugeau acum, fără îndoială pentru a opri actele mele de violenţă. M-am îndreptat spre capătul docului şi mi-am dat drumul în mare. Înainte să ajung cu picioarele în apă am sărit la casa de pe stâncă.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, am sărit în Union Station din Washington D.C., de unde l-am sunat pe dr Perston-Smythe. Secretara departamentului a răspuns la telefon după ce acesta a sunat de patru ori, lucru care m-a surprins. Doar era ajunul Crăciunului.

— Biroul dr Perston-Smythe.

— Domnul profesor este?

— E într-o conferinţă.

— Aha. Eu sun de la un telefon public, aşa că nu pot lăsa un număr. Când aş putea să-l găsesc?

— Intru să întreb. Cum vă numiţi?

— David Rice.

— Un moment, vă rog.

M-a lăsat să aştept. Intre timp am privit oamenii trecând pe lângă magazinele decorate ţipător. Din boxe răsunau colinde.

Un bătrân într-un costum de stofă ecosez şi o haină ruptă a trecut şchiopătând pe lângă mine. Avea încălţări sport murdare. Piciorul stâng îi era strâmb, talpa fiind îndreptată spre celălalt picior, în loc de podea, şi greutatea era preluată de partea dinafară. Nici nu-i de mirare că şchiopăta.

Am auzit o voce la telefon, dar era a lui Perston-Smythe, şi nu a secretarei.

— N-am vrut să vă întrerup şedinţa.

— Nu-i nimic, domnule Rice. Secretara mea nu şi-a dat seama că sunaţi din Algeria.

— A, nu sunt acolo. Sunt în D.C.

— Da? Aţi putea trece pe la mine la birou?

— Voiam să vă pun aceeaşi întrebare.

Am auzit acoperind receptorul cu mâna şi spunând cuiva ceva.

— Cât de repede poţi ajunge?

„Imediat.” Eram foarte tentat să sar la el în birou chiar atunci.

— În vreo zece minute. — Bun.

În următoarele zece minute m-am dus în Texas să iau bani, apoi l-am găsit pe bătrânul cu picior întors, i-am dat douăzeci de mii de dolari şi am plecat sperând să nu-l omoare nimeni ca să-l jefuiască.

La unsprezece minute după ce am închis telefonul public, am bătut la uşa biroului lui Perston-Smythe. A deschis uşa chiar el.

— Intră, David.

Am vrut să intru şi am văzut un alt bărbat aşezat la biroul lui.

— Pot aştepta afară până terminaţi. Celălalt a intervenit.

— Nu. Te rog, intră. Te aşteptam.

Avea o voce adâncă, răsunătoare şi pe care o modula atent.

— Acesta este domnul Cox, David. Brian Cox.

Am dat din cap şi am intrat şovăielnic. Perston-Smythe a închis uşa în urma mea şi mi-a arătat două scaune. El s-a aşezat pe cel mai apropiat de uşă.

„Ceva nu e în regulă.”

— Sunteţi sigur că nu am întrerupt nimic?

— Foarte, a spus Cox.

Era un bărbat înalt, cu o faţă durdulie şi păr cârlionţat, negru şi tuns foarte scurt pe lângă urechi. Arăta ca un fundaş lat în umeri, un tip ce ar fi putut să mă rupă în două dacă voia.

— Cu ce treburi ai fost în Algeria, domnule Rice?

— Ce vă face să credeţi că am fost în Algeria, l-am întrebat privindu-l chiorâş.

— Vinerea trecută ai fost pe la vama algeriană. Sâmbătă te-ai întâlnit cu Basil Theodore de la ambasada britanică. Ieri, poliţia a urmărit un bărbat american dintr-un hotel din Tigzirt după ce a fost denunţat că nu respectă moneda de schimb. Americanul ăsta semăna foarte bine cu tine.

— Sunteţi de la universitate, domnule Cox? Presimţeam că nu.

Cox a scos un portvizit de piele şi l-a deschis pe birou. Poza şi legitimaţia erau ale lui Brian Cox, agent al Agenţiei pentru *Securitate Naţională*[10].

„La naiba!”

— Ce doriţi, domnule Cox? Dacă aţi vorbit cu domnul Perston-Smythe, atunci aţi aflat că sunt în căutarea lui Rashid Matar şi ştiţi şi de ce.

— Dacă ai fi stat la un hotel normal în loc să dispari din toaleta aeroportului te-aş crede. Ambasada nu a găsit nicio urmă a ta de la data sosirii şi până când ai luat masa cu Theodore. Şi nici de atunci şi până ai apărut în Tigzirt. Pentru cine lucrezi? În ce ascunzătoare ai stat? Nu eşti de-al nostru. Am verificat la toate agenţiile. Cine eşti?

— Sunt David Rice, un tânăr american de optsprezece ani. Nu lucrez pentru nimeni.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă. Mă aşteptam ca Perston-Smythe să se ridice şi să încerce să mă reţină, dar el nu a făcut decât să se uite peste umăr când am deschis uşa.

Afară erau trei bărbaţi la costum, doi dintre ei cu mâinile în interiorul hainei, pregătiţi, şi unul ţinând nişte cătuşe.

— Mă arestaţi?

Cox a ignorat întrebarea. A deschis un plic de manila şi a scos o fotografie.

— Poza asta a fost făcută acum şase ore în Tigzirt. A

10 National Security Agency (n. tr.).

fost developată şi apoi mi-a fost trimisă prin satelit acum o oră. De asta eram aici când ai sunat.

A întors-o să o pot vedea.

Eram eu pe gardul de lângă grădină, legându-mă la şireturi. Priveam spre aparat cu o privire suspicioasă. Purtam acelaşi costum uşor ca acum.

Vocea lui Cox a crescut în intensitate şi bărbatul a pus jos fotografia acoperind-o cu palma.

— Vreau să ştiu toate răspunsurile la întrebările pe care le-am pus, dar mai ales vreau să aflu cum naiba ai ajuns din Algeria în Washington D.C., în mai puţin de şase ore!

Am tresărit din cauza ţipetelor. Pe perete era un întrerupător, dar lumina soarelui de amiază intra în cameră prin ferestrele din spatele lui Cox. Nu aveam cum să sar fără să fiu văzut. „Avea să se întâmple şi asta într-o zi. Ştiai de la început.” Oare oamenii ăştia mai cunoşteau şi alţi teleporţi? Erau conştienţi de capacităţile mele? Palmele au început să-mi transpire şi inima îmi bătea foarte tare.

— Vreau să am o discuţie cu avocatul meu.

— Nu te arestăm.

— Atunci voi pleca.

Cox s-a aplecat înainte schiţând un zâmbet:

— Nu prea cred. Harris! A spus pe un ton mai ridicat.

Uşa s-a deschis în spatele meu. M-am uitat spre Perston-Smythe.

— Îi laşi să facă aşa ceva? Atunci Cox a zâmbit.

— Dr Perston-Smythe e un angajat al agenţiei. Cine crezi că ne-a avertizat în legătură cu tine?

Am făcut un pas spre birou şi am privit cu satisfacţie cum zâmbetul îi dispare de pe chip. „Cinci martori. Ar fi bine să faci impresie.” Am zâmbit.

— Nu am decât un singur lucru de spus. Şi sper că vei raporta asta superiorilor tăi, care sunt probabil foarte mulţi.

— Da? A întrebat Cox mijind ochii.

— Nu vrem să facem rău planetei, am spus. Şi am

sărit.

15.

Nici Millie, nici tatăl ei nu au răspuns la telefon. M-am gândit că e un semn bun. Eram sigur că ar fi răspuns imediat dacă ASN-ul ar fi ajuns la ei, să încerce să îmi întindă o cursă.

Am reuşit să-mi mut majoritatea lucrurilor din Stillwater înainte de sosirea lor. Cele mai importante lucruri, oricum – echipamentul video şi arhiva locurilor de salt, toate hainele, toţi banii şi cele mai multe dintre cărţi.

S-au mişcat în linişte – nu i-am auzit când au urcat scările –, dar sprijinisem câteva tigăi de uşă, iar acestea au făcut zgomot puternic atunci când au intrat. Am sărit cu braţele pline de cărţi.

Îi dădusem lui Leo Silverstein adresa mea. Speram să nu îi fi făcut rău ca s-o obţină. Adresa era trecută pe cererea pentru paşaport de la el din birou, dar dacă nu ăsta fusese indiciul, atunci rămânea înmormântarea. Domnul Anderson de la departamentul de stat îi cunoştea pe Leo şi pe Perston-Smythe. Având în vedere că nu au năvălit în apartamentul meu decât la miezul nopţii, probabil că mai întâi au făcut o plimbare până la biroul avocatului.

Întotdeauna am avut impresia că, uneori, constituţia era interpretată mai „liberal”.

Singura mea grijă era Millie. Dacă îmi dădeau de urmă în New York şi ajungeau la sergentul Washburn, ar putea afla numele şi adresa ei. Mi-am dat seama imediat ce am sărit din biroul lui Perston-Smythe că ar fi trebuit să-i las să mă ia şi să mă închidă într-o celulă sau să cer voie la baie şi de acolo să sar. Orice, numai să nu fi sărit în faţa lor.

„O, Doamne, sper să nu îi facă neplăceri lui Millie!”

De pe Will Rogers International am încercat să o sun din nou în casa tatălui ei din Oklahoma. A răspuns.

— Te iubesc, am spus.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce ai impresia că s-ar fi întâmplat ceva? Mi-am dres vocea înainte ca ea să poată spune ceva.

— Bine. S-a întâmplat ceva. Poţi pleca în seara asta?

— E ajunul. E şi aşa destul de rău că trebuie să merg la mama de Crăciun. Maică-mea vitregă e nervoasă că cea mai mare parte a vacanţei o petrec la mama. Dar o să vin după tine mâine, aşa cum am stabilit.

N-aveam nici cea mai mică idee cât de repede se vor mişca sau dacă nu au făcut-o deja.

— Mai ţii minte unde am cinat în seara în care te-am vizitat prima dată în Stillwater?

— Adică la...

— Nu-i spune numele.

A înţeles imediat care era problema.

— Crezi că telefonul e ascultat?

— S-ar putea. Sper că nu.

— De ce ar fi? Ce s-a întâmplat?

— Hai gândeşte-te la ce te-am întrebat.

— Înainte de petrecere, nu? A întrebat respirând adânc.

— Da.

Locul despre care vorbeam era un restaurant lângă A-35, în partea de nord a oraşului Oklahoma. Ne-am oprit acolo să mâncăm în drumul de la aeroport spre petrecere.

— Când voiai să pleci spre Stillwater?

Nu am vrut să pomenesc de Wichita. Dacă ascultau, puteau să nu înţeleagă unde vrea să meargă.

— Voiam să plec la nouă.

— Ne întâlnim la... În locul acela. O să te aştept. Dacă te urmăreşte cineva, o să observi uşor. Nu cred că e mult trafic în ziua de Crăciun.

Am auzit-o înghiţind în sec.

— Bine.

— Millie, dacă trebuie să spui ceva, şi nu ascultă telefonul, poţi să le zici că te-ai despărţit de mine când m-a căutat poliţia data trecută. Bine?

— Aproape că ne-am despărţit atunci.

— Da. Te iubesc.

— Te iubesc, mi-a spus. Am închis.

A doua zi dimineaţa, pe la şapte, m-am dus cu un taxi de la aeroport la restaurant. Mai fusesem acolo, dar nu-mi aminteam locul destul de bine ca să pot sări. Şoferul a vrut să mă aştepte şi să mă ducă înapoi – aeroportul era închis şi vântul rece şi tăios din nord îmi pătrundea până în oase –, dar am insistat că vine cineva după mine.

Mă gândisem să merg acasă la tatăl ei, dar dacă o supravegheau? Aşa era mai sigur.

Am sărit prin geamurile de sticlă înăuntru. Căldura era pornită ca să nu îngheţe ţevile. Am memorat un loc de salt mai în spate, lângă bucătărie, apoi m-am dus la casa din stâncă.

Cu o noapte în urmă, folosisem baia de la biblioteca din Stanville înainte de a merge la culcare. Mai târziu, când aveam timp, voiam să închiriez o cameră de motel în Minnesota. Lângă popasul pe care-l frecventa Topper Robbins era un Western Inn.

Am pus ceasul să sune la nouă fără un sfert şi am încercat să dorm. Nu am reuşit. Stomacul mă durea de atâta agitaţie şi imagini cu oameni de ştiinţă în halate albe, cu bisturie şi pense mi se perindau prin minte.

Mi-am amintit o scenă din The Stars My Destination de Alfred Bester, unde cercetătorii pun un om într-un container sigilat şi încearcă să-l înece în speranţa că va „călători”, adică se va teleporta din faţa pericolului. Dar nu puteam să nu merg mai departe imaginându-i pe prietenii în halate albe băgând-o pe Millie într-un container asemănător, umplut apoi cu apă. Îl vedeam pe unul dintre ei spunând celui de lângă el: „E în regulă. Dacă se poate teleporta nu va păţi nimic, dacă nu, poate măcar am scăpat de o grijă.”

În faţa lor apa urca tot mai sus.

Alarma m-a făcut să tresar şi eram fericit că visul luase sfârşit. Se pare că adormisem până la urmă, dar somnul nu îmi priise. Am sărit în biblioteca din Stanville şi m-am dus în baie, unde mi-am dat cu apă rece pe faţă.

Apoi mi-am luat binoclul din Texas şi am sărit în interiorul restaurantului din Oklahoma.

Tatăl ei locuia în partea de est a oraşului, dar şoseaua nu era aglomerată, aşa că a ajuns în doar douăzeci de minute. Celelalte două maşini au oprit lângă aceeaşi rampă de ieşire. Una a trecut de restaurant şi s-a oprit pe drumul de acces, cealaltă a rămas lângă parcare. M-am uitat prin binoclu. În fiecare vehicul erau câte patru bărbaţi.

Apoi am privit spre Millie, care tocmai oprea maşina în parcare, în faţa restaurantului. Era agitată şi era clar că văzuse şi ea că este urmărită. Se afla la numai cincisprezece metri de mine, dar geamurile restaurantului erau închise la culoare şi nu putea vedea înăuntru. M-am ghemuit la podea, am vizualizat bancheta din spate şi am sărit.

— Nu te uita înapoi.

A tresărit şi a întors capul.

— Nu vorbi. Idioţii ăia s-ar putea să aibă un binoclu.

— Ş’dacă maşina ’re microfon?

Nu mă gândisem la asta, dar era posibil.

— Aţi lăsat-o în stradă aseară?

— Nu. Tata o ţ’ne în garaj.

— Atunci riscăm. Te iubesc.

— Aş’ trebuie. Mai ales cu toată treab’ asta.

— Crăciun fericit şi ţie, i-am spus zâmbind. Condu spre nord. După ce ajungi pe drum poţi înceta să mai imiţi ventrilocii.

A pornit motorul şi a apucat-o pe drumul spre autostradă. M-am încordat când am trecut pe lângă una dintre maşini, lipindu-mă şi mai tare de podea.

— Ce fac?

— Se uită pe o hartă. Seamănă destul de bine cu patru tipi ce nu ştiu drumul. Ar trebui să-şi aleagă şi un nume pentru mica lor trupă de actorie. Cealaltă maşină s-a apropiat de restaurant. Cred că vor face nişte cercetări. Ah, Cei Patru Tipi Ce Nu Ştiu Drumul au pornit maşina.

M-am mişcat încercând să găsesc o poziţie

confortabilă. Maşina lui Millie avea tracţiune pe spate şi, în consecinţă, şi ridicătura aia din podea sub care era planetara. M-am uitat pe lângă scaun spre partea din faţă a maşinii. Scaunul din dreapta şi podeaua din faţă erau goale. Am sărit cu picioarele şi coapsele pe podea, iar restul trupului sprijinit de scaun.

Millie a tresărit şi maşina s-a clătinat puţin.

— Iartă-mă, stăteam foarte rău acolo, în spate. A întins mâna şi m-a mângâiat pe faţă. Am pus mâna pe coapsa ei şi am strâns.

— Cine sunt ăştia?

— Agenţia pentru Securitate Naţională. Unul dintre agenţii lor mi-a făcut o fotografie în Algeria. Şase ore mai târziu, cu mult înainte să pot ajunge pe o rută normală acolo, un altul m-a văzut în D.C. Avea o copie a pozei trimisă prin satelit. Purtam aceleaşi haine. Au fost curioşi ce se întâmplă.

— Nu există avioane care să meargă aşa repede?

— Sigur. Avioane de război supersonice, care nu transportă de obicei pasageri. Nici nu-i de mirare că sunt curioşi. Dacă pot să fac rost de un loc pe astfel de zboruri, trebuie să fiu un tip foarte important. Pe scurt, am intrat în panică. Am sărit de acolo în faţa a cinci martori.

— Ah, nu a fost cea mai subtilă chestie.

— Ştiu, îmi pare rău. Nu voiau să mă lase să îmi sun avocatul. Mi-a fost teamă că or să înceapă să mă tortureze.

— Asta e, s-a întâmplat, a spus Millie încruntându-se. Pentru tine e simplu. Tu poţi sări din faţa oricărui pericol. Ce se întâmplă dacă mă iau pe mine la întrebări?

— Sper să nu fie cazul. Dar sincer, nu ştiu. Acum că au o idee despre ce pot să fac o să mă ia cu conceptele alea militare tâmpite cum că abilitatea e egală cu intenţia.

Şi-a pus mâna peste a mea.

— Ce vrei să spui mai exact? Ţi-e teamă că te vor acuza de intenţia de a jefui toate băncile din ţară?

— Nu ştiu despre treaba cu banca, am spus clătinând din cap. Sper să nu facă nicio legătură. Se gândesc probabil la chestii mult mai urâte. Aş putea să-l omor sau

să-l răpesc pe preşedinte. Aş putea fura focoase nucleare şi să le dau drumul peste cele mai mari oraşe din lume. Aş putea face contrabandă cu droguri în cantităţi imense fără ca cineva să mă poată opri. Aş putea sări în locuri securizate, de unde să fur documente de stat pe care să le vând chinezilor. Sau chiar mai rău, mi-ar putea cere să fac toate lucrurile astea pentru ei. Înţelegi?

— Dar tu nu ai face aşa ceva, Davy.

Nu era o întrebare. A spus-o aproape cu convingere. Mai că am izbucnit în lacrimi. M-am mişcat puţin să îmi pot rezema capul de coapsa ei. Şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Îmi pare rău, Millie.

— Nu e vina ta. Nu ştiu dacă e vina cuiva, dar sigur complică lucrurile, nu?

— Da.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

— Nu ştiu, te-aş putea sări din toată încurcătura asta. Aş putea să pun un duş şi o toaletă la casa din stâncă şi am putea călători prin Europa şi Orientul Mijlociu.

— Foarte tentant, dar destul de puţin posibil. Am şaisprezece ore de cursuri pe săptămână semestrul ăsta.

Mi-am lăsat mâna să alunece în sus pe pantalonii ei până am ajuns la cusătură.

— Termină, vrei să facem accident? M-a dojenit îndepărtându-mi mâna de pe coapsă. Ce ar trebui să fac, oare?

Mi-am schimbat poziţia.

— Dacă vrei să ai o viaţă normală, trebuie să dai impresia că relaţia noastră s-a încheiat. Dacă telefonul de pe care ai vorbit aseară era ascultat nu ţine, dar dacă nu, mai avem o şansă.

Millie a depăşit un camion care se deplasa încet. M-am lipit de uşă ca să nu mă vadă şoferul.

— Nu cred că ascultau convorbirea.

— De ce crezi asta?

— Am plimbat câinele tatei de două ori ieri-seară. O dată imediat după ce ai sunat tu şi o dată înainte să merg

la culcare. Prima oară şoseaua era goală, dar apoi a apărut o camionetă, parcată mai departe pe stradă, cu motorul pornit şi un tip stătea în colţ la celălalt capăt al străzii. Nimeni nu stă în colţul străzii la noi în cartier. Mai ales noaptea şi când sunt minus unsprezece grade afară.

Din poziţia mea de pe podea priveliştea de afară era ciudată; nu vedeam decât vârfurile copacilor şi uneori câte o fâşie dintr-un afiş publicitar sau un semn de ieşire din localitate. De câteva ori am văzut un elicopter, mult deasupra, îndreptându-se spre nord.

Mă uitam mai mult la Millie ca să nu mi se facă rău.

— Deci tu spui că au ajuns după ce am sunat. Hmmm. Păi, cu atât mai mult cred că poţi minţi. Părinţii tăi ştiu despre noi?

— Nu-mi place să le vorbesc despre viaţa mea amoroasă, a spus clătinând din cap. Au, cum să spun, păreri. Aşa că ţin lucrurile pentru mine.

— Şi colega ta de apartament?

— Nu i-am zis nimic. Dacă i-aş spune ceva, i-aş povesti tot şi am avut impresia că nu o să mă creadă. De altfel, e de părere că eşti prea mic pentru mine.

— În momentul ăsta mă simt foarte tânăr, am zis râzând. Se pare că ne urmăreşte şi un elicopter, iar maşinile dispar ca să nu ai impresia că nu eşti supravegheată.

— Glumeşti!

— Uită-te şi tu. Acum a luat-o mult spre vest, dar zboară de foarte multă vreme. Voi sta cu tine tot drumul până în Wichita să văd casa mamei tale. Aş vrea să pot vedea şi camera ta. Nu ne vom putea întâlni decât noaptea, când se presupune că dormi. Dacă ieşi la plimbare şi dispari nu vor fi convinşi că am rupt relaţiile.

A dat din cap aprobator.

— Voi parca în garaj. Te poţi întoarce acolo. După-amiază mergem la sora mea la cină. Camera de oaspeţi e în partea din spate a casei. Îmi las valiza pe pat ca să o poţi recunoaşte.

— La ce oră?

— La patru ar trebui să fim acolo.

— Bine. Sar pe bancheta din spate să mă întind. Nu am dormit prea bine azi-noapte.

Şi-a sărutat două degete şi le-a lipit de buzele mele.

— Te cred. Somn uşor.

Millie m-a trezit când ne-am apropiat. M-am mutat în faţă.

— Mai avem escortă?

— Da. Când am ajuns în oraş, amândouă maşinile s-au apropiat. Încep să o iau razna, Davy.

Am înghiţit în sec.

— Iartă-mă.

— Nu sunt supărată pe tine, a spus clătinând din cap. Nu trebuie să-ţi ceri iertare. Mentalitatea asta a lor de fiinţe care trebuie să deţină controlul mă scoate din sărite. Am ajuns.

A intrat în parcare aproape violent, maşina legănându-se puternic atunci când a oprit. M-am făcut şi mai mic. A ieşit repede şi am auzit uşa de la garaj deschizându-se cu un zdrăngănit. Apoi a urcat şi a mai înaintat câţiva metri.

— Rămâi ghemuit. Mama a auzit uşa cu siguranţă. Îi distrag atenţia şi poţi să te ocupi de locul de salt.

A coborât din maşină chiar în momentul în care s-a deschis o uşă dinspre interior.

— La fix! Ce faci, draga mea?

Millie a închis portiera în urma ei şi a ieşit din câmpul meu vizual. I-am auzit doar vocea estompată.

— Bună, mamă. E groaznic de frig pe aici. Ai făcut cremă de cacao de sărbătorile astea?

— Sigur. Vrei o cană?

— Mi-ar prinde tare bine. Închid uşa la garaj şi îmi iau lucrurile cât pui tu apa pe foc.

— Imediat.

Am auzit cum femeia dispare în casă. Millie a trecut pe lângă maşină şi garajul s-a întunecat considerabil când a coborât uşa.

— Iisuse! Am spus ieşind din maşină ca să mă întind.

Ea s-a apropiat şi ne-am sărutat.

— Hai, du-te, a zis împingându-mă. Poţi să intri în casă între patru şi şapte. Copiii soră-mii o să-i scoată peri albi până la ora aia.

M-am uitat în jur, memorând colţul de lângă maşină.

— Sar la tine în cameră la miezul nopţii, bine? Să nu spui nimic. S-ar putea să instaleze microfoane cât sunteţi voi plecate.

O privire revoltată i-a apărut pe chip.

— Şi noi trebuie să-i lăsăm?

— Nu e prea corect, într-adevăr, am răspuns ridicând din umeri.

— Pot să sun oricând la poliţie. De fapt, pare o idee foarte bună. Data viitoare când mă mai urmăresc, dau telefon. Două femei singure urmărite de patru bărbaţi într-o maşină pare destul de dubios. Va fi interesant să văd ce se întâmplă.

M-a îmbrăţişat.

— La miezul nopţii.

— Da, am încuviinţat, am sărutat-o şi am sărit.

În afara unei sărituri în Wichita la patru şi un sfert, toată după-amiaza am dormit şi m-am gândit. Îmi doream ca Millie să fi vrut să sară cu mine. M-am tot întrebat dacă era la sora ei sau o luaseră agenţii. Dar dacă o urmăream, pregătit să o salvez, eram în pericol de a fi văzut. Asta ar însemna să o pun într-un pericol şi mai mare. Mi-a trecut prin minte că aş putea să-i momesc, dacă aş fi văzut în cu totul altă parte, la o distanţă cât mai mare.

Dr Perston-Smythe nu era la birou. Din păcate, dulapurile cu dosare erau închise, nu ştiam cum să le deschid şi nici nu aveam chef să o fac. Nu se auzea niciun zgomot în clădire, plecaseră cu toţii în vacanţă. Pe o listă de la recepţie am găsit numărul lui de telefon şi adresa.

Am luat un taxi.

Locuinţa lui era pe M Strett în nord-vest, o casă tradiţională înghesuită între alte două. Înainte de a mă apropia, m-am uitat dacă nu mă urmăreşte cineva din vreo maşină sau din pragul vreunei case. Nu am văzut pe

nimeni.

O femeie mi-a deschis uşa. Era cam de o vârstă cu Perston-Smythe, în jur de patruzeci de ani, şi purta o helancă verde şi o fustă în carouri roşii, foarte potrivită pentru Crăciun. Avea părul cărunt şi chipul uşor ridat.

— Dr Perston-Smythe este acasă?

Părea puţin enervată, dar şi-a stăpânit imediat impulsul.

— Desigur. Haide înăuntru, să nu stai în frig până îl chem. Cine îl caută?

— David Rice.

A dat din cap. Aparent, numele meu nu însemna nimic pentru ea. M-a condus într-un salonaş de lângă antreu. Înăuntru era un şemineu încălzit electric. M-am aşezat cu spatele la el, ca să văd uşa.

Perston-Smythe a venit în doar câteva minute. M-am gândit că probabil dăduse un telefon înainte. Cu siguranţă că instrucţiunile pe care le-a primit sunau cam aşa: „Reţine-l cât mai mult. Ajungem imediat.” Când a intrat, avea mâna dreaptă în buzunarul jachetei de tweed.

— Sunt surprins că ai venit aici, mi-a spus.

— Păi, am zis ridicând din umeri, nu am rezolvat nimic ieri, când am trecut pe la dumneavoastră. Speram că recuperez astăzi.

A mijit ochii. Fruntea îi era transpirată şi a şters-o atent cu mâna stângă.

— Speram mai ales că îmi puteţi spune încotro s-ar putea îndrepta Rashid Matar. A părăsit Algeria alaltăieri pe un iaht privat. Se numeşte Hadj şi e sub pavilion de Oman.

Şi-a umezit buzele.

Am păşit într-o parte spre un scaun, iar el a tresărit şi a făcut jumătate de pas înapoi. M-am aşezat încet, cu grijă exagerată.

— Situaţia stă în felul următor: dacă îmi spui, s-ar putea să rămân aici destul de mult cât să ajungă şi ei, poate chiar să mă prindă.

— Nu te pot ajuta. ASN-ul urmăreşte deja ambarcaţiunea, dar nu i se cunoaşte destinaţia. Ar putea fi

o pistă falsă. Nu ştim sigur că Rashid Matar e pe vaporul acela. Poate a rămas la sol, de unde pregăteşte următoarea deturnare.

Şi-a scos mâna din buzunar cu un pistol automat, mic, pe care îl ţinea foarte strâns.

— Nu te mişca.

Nu-mi plăcea punctul negru şi rotund din vârful ţevii îndreptate spre mine. Îmi dădea fiori.

— Cred că glumeşti.

— Tocmai am ajuns acasă. Cea mai mare parte a nopţii am petrecut-o la poligraf şi restul în hipnoză provocată de medicamente. Chiar crezi că nu voi trage?

Am sărit la câţiva metri în spatele lui.

— Să tragi în ce?

S-a întors repede, încercând să mă ţintească. Am sărit înapoi pe scaun. Se învârtea nebuneşte, căutându-mă din priviri, apoi m-a văzut aşezat în fotoliul extensibil, picior peste picior şi cu degetele înlănţuite.

— Chiar crezi că Matar va mai deturna un avion?

Respira sacadat, şuierând, şi ţinea pistolul atât de strâns că i se albiseră încheieturile degetelor. Mă întrebam unde voi sări pentru a mă salva dacă mă împuşcă. Mi-a trecut prin minte că dacă voiam să am de-a face cu ASN-ul, trebuia să reţin un loc de salt la o secţie de urgenţă dintr-un spital.

— Da. Matar nu şi-a dus la îndeplinire misiunea cu deturnarea asta, a spus profesorul îndreptând pistolul spre podeaua dintre noi şi a întrebat: Cum reuşeşti să faci asta?

— Raze Bertol, un tip de energie pe care oamenii nu au văzut-o până acum.

Mă întrebam dacă recunoscuse celebra replică din Star Trek. Tot la fel de bine puteam să spun: „Teleportează-mă, Scotty!”

În momentul ăla au intrat pe uşă fără să se deranjeze să mai sune sau să apese pe clanţă. Am tresărit când au zdrobit uşa.

— Sper să-ţi cumpere o uşă nouă, i-am spus când a intrat primul bărbat care ţinea în mână o mitralieră mică.

Înainte să-l dea la o parte pe Perston-Smythe, am sărit.

Biblioteca din Stanville era închisă de sărbători, dar probabil că era mai bine aşa. M-am întrebat cât va dura până apare fotografia mea la poştă. „Căutat pentru infracţiuni privind siguranţa naţională.” Poate că nu vor face aşa ceva; la urma urmei acuzaţiile publice pot fi combătute public. Am folosit indexul pe microfilm al New York Times pentru a căuta aeroporturi unde au început şi unde s-au încheiat deturnări. Pe două dintre aeroporturi fusesem deja, Madrid şi Algeria. Mai erau câteva, inclusiv două în Cipru, unde se înregistraseră şi victime. Oricum voiam să merg în Cipru să văd unde a murit mama.

Căutarea era o muncă meticuloasă, găsirea rolelor, apoi a articolelor, notarea aeroporturilor şi trecerea la următorul microfilm. Când am terminat, era trecut de miezul nopţii. Mi-am pus lista în buzunar şi rolele de film la locul lor. Am sărit în Witchita, Kansas, unde mă aştepta Millie.

Stătea în pat într-o cămaşă de noapte lungă, din lână, cu o veioză mică aprinsă şi draperiile trase. Grijile mele din timpul zilei s-au volatilizat şi m-am aşezat pe marginea patului să o sărut. M-a cuprins cu braţele, am ridicat-o şi am sărit la casa din stâncă, lângă pat.

— E frig rău, a spus şi s-a cuibărit repede sub cuverturi.

— Fac focul. Spune-mi ce s-a întâmplat azi. A început să vorbească în timp ce eu pregăteam lemnele.

— Ne-au urmărit până la Sue, sora mea, aşa că am sunat la poliţie şi le-am spus de maşina închisă la culoare şi cei patru bărbaţi care ne-au urmărit până în cealaltă parte a oraşului şi care acum era parcată afară. Le-au tăiat calea în ambele sensuri. Eu şi mama priveam din curte. Oricum, au fluturat nişte legitimaţii în faţa ofiţerilor de poliţie şi au plecat. Mai târziu, am sunat la biroul şerifului şi de abia au vrut să-mi vorbească. Într-un final au spus că bărbaţii erau agenţi federali şi nu făceau nimic ilegal. Din tonul vocii am înţeles că ne credea cine ştie ce infractori!

Lemnul părea să se fi aprins, aşa că m-am îndreptat

spre pat şi m-am dezbrăcat.

— Trebuie să fi fost destul de frustram.

— M-a înfuriat la culme. Cumnatul meu lucrează pentru *Uniunea drepturilor civile americane*[11]. O să ceară o punere sub interdicţie, mâine-dimineaţă, de cum se deschide tribunalul.

— Foarte bine, aşa le trebuie. Şi eu care mi-am făcut griji pentru tine, am spus vârându-mă sub cuverturile reci, lângă trupul ei cald.

I-am povestit de vizita la Perston-Smythe şi de cercetările mele de la bibliotecă.

— Deci ai de gând să faci ceva în legătură cu următoarea deturnare?

— Dacă pot.

— Nu-mi place deloc ideea. Mi-e teamă să nu te omoare.

Mă gândisem şi eu la asta.

— O să reţin un loc de salt la un spital înainte. Cu abilitatea mea de a sări, aş putea supravieţui unor răni destul de grave atât timp cât ajung la urgenţă imediat.

— Nu ştiu ce să spun. De ce să-ţi asumi un asemenea risc?

Mi-am adus aminte de mama şi de fracţiunile de secundă şocante de pe pista aeroportului.

— Trebuie să pun mâna pe el, Millie. Vreau să plătească. Nu pot să nu-mi asum riscul.

La cinci dimineaţa am dus-o pe Millie înapoi în Wichita să doarmă restul dimineţii şi să se trezească sub supravegherea neîntreruptă a guvernului. Am sărit la Londra şi am cumpărat un bilet spre Cipru via Roma, două dintre aeroporturile unde avuseseră loc deturnări. Am dormit în timpul zborului. La Roma am folosit binoclul pentru a alege un loc de salt prin fereastra avionului. Apoi m-am dus la baie. În Cipru, pe aeroportul Nicosia, am repetat toată procedura, doar că nu am mai sărit în avion. Nu am trecut pe la controlul paşapoartelor sau pe la vamă.

Am păşit în terminalul aeroportului prin uşile care

11 ACLU: American Civil Liberties Union (n. tr.).

erau închise pe cealaltă parte. Doar problema e să-i împiedici pe oameni să plece. Odată intrat, am întrebat la informaţii cum să ajung la aeroportul Larnaca, în partea de sud a Ciprului. Exista un autobuz, dar mai era un zbor foarte scump de dimineaţă. Am cumpărat un bilet pentru al doilea, strângând din dinţi la gândul unui alt zbor pentru navetişti, apoi am sărit în New York să iau prânzul şi să mai fac cercetări.

Problema mea era următoarea: cum puteam afla când urma să aibă loc o altă deturnare? Nu puteam să mă bazez pe ideea că toate vor fi asemănătoare deturnării avionului kuweitian, care a durat douăzeci de zile. Trebuie să aflu în cel mult câteva ore ca să pot ajunge la cel mai apropiat aeroport.

Într-un final, am luat legătura cu un serviciu de monitorizare a ştirilor care se numea Manhattan Media Monitoring.

— Deturnări? Hmm. Deja monitorizăm câteva pentru unele companii aeriene şi companii de asigurări. Vreţi copii ale ştirilor, filmul sau pe amândouă?

— Aş prefera video, dar în primul rând vreau să fiu anunţat cât mai repede după ce apare ştirea.

— Prin telefon sau fax?

Mi-am dat seama că nu mai aveam telefon.

— Călătoresc constant. Ar fi mai bine dacă sun eu o dată sau de două ori pe zi.

Am stabilit să plătesc mai multe luni în avans cu cecuri de călătorie. S-au uitat ciudat la mine, dar nu au spus nimic. Nu le-am dat numele meu real.

În Cipru e cu şapte ore mai târziu decât în Wichita, Kansas, în consecinţă nu aveam decât două ore la dispoziţie să stau cu Millie, înainte de a sări pe aeroportul Nicosia pentru zborul de la nouă dimineaţa.

Am luat-o la miezul nopţii şi am dus-o la casa din stâncă.

— Mi-am petrecut ziua luptând împotriva fascismului guvernamental, dragule. Tu ce ai făcut?

— Eh! Am exclamat dezbrăcându-mă.

De data asta făcusem focul cu o oră înainte să merg după Millie, aşa că temperatura era suportabilă. Am mai cumpărat şi o şampanie cu tot cu frapiera din plastic. Dar aducându-mi aminte de aventura mea de la petrecerea lui Sue Kimmel, am rugat-o pe ea să o deschidă.

— Azi am găsit un microfon în bucătărie. Am sunat iar la poliţie şi Mark a depus cererea. Nişte avocaţi federali au trecut pe la noi şi încearcă să încetinească treaba. Cumnatul meu a trimis un comunicat de presă la toate ziarele şi serviciile de ştiri din zonă.

Dopul şampaniei a ieşit cu un pocnet.

— Poliţia a fost mai receptivă de data asta. Se pare că nu aveau mandat pentru aşa ceva. Mama era revoltată.

M-am strecurat sub pături şi am acceptat un pahar de şampanie.

— Mi-aş cere scuze, dar tu pari să te distrezi. Vinul avea acelaşi gust de suc de ghimbir stricat.

— Ah, ce bun e, a spus Millie, bând jumătate de pahar odată şi cuibărindu-se lângă mine. Îmi place să mă lupt cu ei. Aş vrea să le şi vin de hac. Când ieşim din casă sunt tot acolo, cu ochelarii de soare la ochi. Nu arată nervoşi, obosiţi, de fapt nici nu par umani.

M-am înfiorat.

— Ei cred acelaşi lucru despre mine.

— Cum vine asta?

I-am povestit de remarca mea, cea cu „Nu vrem niciun rău planetei voastre”.

— Vai, nu! A exclamat Millie chicotind. Dar de ce ai făcut aşa ceva?

— M-am gândit că mă vor căuta în altă parte, înţelegi, de exemplu pe orbită sau ceva de genul ăsta. Speram să nu caute un eu uman.

— Nu sunt convinsă că ai procedat bine. Acum o să se implice şi armata, pun pariu.

— Oh, Doamne, ce încurcătură!

Am mai sorbit puţin din lichidul cu bule şi am pus paharul jos.

— Trebuie să te duc acasă peste două ore, să prind

un zbor în Cipru.

A golit paharul şi a spus:

— Asta nu e bine. Să nu mai pierdem vremea atunci.

M-am întins lângă ea.

Zborul pentru navetişti nu a durat decât douăzeci de minute. Am dormit aproape tot timpul. Nu a fost nevoie să trec de nicio vamă. Totuşi am întrebat unde murise americanca în urmă cu două luni. Un cipriot turc cu o engleză inteligibilă mi-a arătat un loc prin geamul terminalului.

— Fost foarte rău. Vezi zonă gri? Fost neagră de la explozie. Au curăţat şi tot curăţat, dar nu se ducea. Fost foarte rău.

I-am mulţumit, am vrut chiar să-i dau un bacşiş, dar nu a acceptat. A dat din cap doar şi a plecat. Sper că nu l-am jignit, dar nu mă gândisem în momentul acela. M-am holbat la pata gri de pe asfalt, cu sufletul gol.

De fapt zona cenuşie era destul de asemănătoare cu asfaltul din jur. Poate doar un pic decolorată. Dar imaginile ce mi se derulau în minte suprapuneau pe ea o flacără, fumul şi corpul contorsionat de păpuşă.

„Of, mamă…

Ţi-o va aduce răzbunarea înapoi, Davy? Un milion de morţi în Iran şi Irak. Cinci sute de mii în Liban. O femeie moartă în Cipru. O să-i răzbuni pe toţi? Şi morţii din Cambodgia, America Latină, Africa de Sud?

Nu sunt morţii mei. Nu sunt mama.”

Îmi era rău. Prea mulţi morţi, prea multă suferinţă. „De ce îşi fac oamenii astfel de lucruri unii altora? Ce o să faci cu Matar când îl prinzi?”

Am clipit să îndepărtez lacrimile.

„O să văd când va fi în mâinile mele.”

16.

Am apărut în El Solitario, deasupra prăpastiei pline de apă, cu mica insulă în mijloc, pe o platformă de stâncă, la vreo cincisprezece metri mai sus de lac. Peretele se

întindea alţi cincisprezece metri deasupra mea, dar stânca asta era chiar deasupra apei. De altfel, căzând de la treizeci de metri ai ajunge la viteza de optzeci de kilometri pe oră în momentul impactului cu apa. Deşi săritorii profesionişti practică aşa ceva, puteai foarte uşor să îţi rupi gâtul dacă ajungeai jos într-un unghi greşit.

Soarele nu se ridicase pe cer încă şi doar vârful zidurilor opuse erau luminate de raze. Totuşi, roca era un calcar deschis la culoare şi reflecta foarte bine lumina. Apa de dedesubt era o întindere imaculată care oglindea cerul albastru, pereţii alburii şi pe mine.

Mi-am dat drumul de pe platformă. Ar dura cam 1,7 secunde să ajung la apă. Dar după o secundă, aerul a început să-mi şuiere la urechi şi am sărit spre vârful prăpastiei privind lacul perfect neclintit.

Am inspirat profund. Apa părea foarte rece şi tare, asemenea oţelului lustruit.

Am încercat încă o dată, doar că de data asta nu am mai apărut pe stâncă, ci la aproape un metru lângă ea, în aer. Am căzut din nou, sărind chiar înainte de a atinge apa.

Am repetat iar şi iar.

Atena, Beirut, Cairo, Teheran, Bagdad, Aman, Bahrein, Kuweit, Istanbul, Tunis, Casablanca, Rabat, Ankara, Karachi, Lahore, Ryadh, Mecca, Knossos, Rodos, Smirna, Abu Dhabi, Muscat, Damasc, Napoli, Veneţia, Sevilia, Paris, Marsilia, Barcelona, Belfast, Ziirich, Viena, Berlin, Bonn, Amsterdam.

Nu am putut face rost de viză pentru Tripoli, în Libia, dar m-am dus oricum, fără ca măcar să cumpăr bilet, sărind dincolo de persoana de la poartă şi de steward. Nu era un zbor foarte popular, în consecinţă avionul era gol pe jumătate. Am repetat procesul şi la destinaţie.

Am încercat să vizitez cel puţin câte un aeroport pe zi, uneori două. Mă trezeam la două sau trei dimineaţa, săream în oraşul de unde se pleca, dormeam bine în avion, reţineam un alt loc de salt şi mă întorceam la zece dimineaţa. Apoi sunam la Manhattan Media Monitoring şi verificam dacă au avut loc deturnări.

În ianuarie a fost una singură. Un avion al companiei Aeroflot a fost deviat spre Kabul, Afganistan, de nişte deţinuţi sovietici. S-au predat la scurtă vreme după ce au ajuns la destinaţie. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă dura mai mult. În momentul acela nu aveam loc de salt în Afganistan.

După o săptămână de întârzieri şi amânări, Millie a acceptat o întâlnire cu ASN-ul, supravegheată de un judecător federal şi de avocatul ei. Mi-a povestit totul într-o noapte, când am dus-o la casa din stâncă.

— L-au adus pe prietenul tău din Washington.

— Pe Perston-Smythe?

— Nu, nu. Cox, Brian Cox, cel cu ziduri laterale.

— Ziduri laterale?

Şi-a dat o palmă peste cap.

— Tuns foarte scurt într-o parte şi alta a capului. Gât gros. Umeri mari?

— Ştiu despre cine vorbeşti. Nu am înţeles partea cu zidurile.

— A început prin a mă întreba unde eşti.

— Ce a spus exact?

— Unde e David Rice? I-am spus adevărul. I-am zis că nu ştiu şi am adăugat că ne-am despărţit în noiembrie. Lucruri adevărate – tu te plimbai prin Europa şi chiar ne-am despărţit în noiembrie.

Am dat din cap aprobator.

— Aşa?

— Apoi a trebuit să mint. A întrebat dacă te-am mai văzut de când ne-am despărţit. Am spus că nu. Mi-era teamă că nu voi fi destul de convingătoare, dar cred că m-am descurcat de minune. Se pare că ai o influenţă foarte proastă asupra mea. După aceea Cox m-a întrebat dacă am mai auzit ceva de tine de la despărţire. I-am spus că a fost o experienţă foarte neplăcută şi că nu voiam să mai ştiu nimic de tine. O altă minciună, a zis sărutându-mă pe obraz. Am zâmbit şi am aşteptat să continue. A întrebat de ce ne-am despărţit şi i-am spus despre telefonul de la poliţie. Nu a părut deloc surprins.

— Evident că nu. Au trebuit să aibă o discuţie cu Washburn şi Baker ca să poată ajunge la tine, aşa că au auzit versiunea lor. Sunt curios dacă au aflat despre nevasta lui Washburn. Dacă i-au interogat separat, probabil că da. Mai ales dacă au folosit un poligraf.

Millie s-a înfuriat la auzul cuvântului. Una dintre cererile ASN-ului a fost să o interogheze pe Millie cu poligraful. Judecătorul nu a acceptat. Faptul că nu voiau să vorbească despre scopul investigaţiei nu i-a ajutat.

— Apoi Cox a vrut să ştie când te-am cunoscut, cât de des ne întâlneam şi cât de intimi eram. I-am răspuns la primele două întrebări, dar la a treia am refuzat. Am întrebat din nou ce ai făcut să meriţi un asemenea efort din partea lor. Nu mi-au răspuns, aşa că m-am ridicat să plec.

— Ce vicleană eşti, am exclamat râzând. Te iubesc.

Ea a ridicat din umeri.

— Atunci a lăsat-o mai moale, zicând că nu-mi poate dezvălui acea informaţie fiind vorba de o investigaţie secretă. Însă a pretins că mi-ar putea spune dacă accept poligraful. Nici nu am avut timp să răspund, că Mark şi judecătorul mai că i-au sărit de gât. Cel din urmă a fost de partea noastră de când am găsit microfoanele ilegale.

— Foarte bine.

— Mi-a părut puţin rău de Cox. Cred că motivul pentru care încerca să afle dacă am avut relaţii intime era ca să îşi poată da seama dacă eşti uman sau nu. Aproape că voiam să-i spun că m-am tot întrebat de ce aveai patru testicule şi un marsupiu, dar am preferat să nu creez o zonă crepusculară în jurul întregii afaceri. Dacă nu ştiam că dispari, cum avea să mă întrebe despre asta fără să pară sărit de pe fix? Am încuviinţat.

— Are o dublă problemă. Fie că sunt extraterestru sau un om „diferit”, nu vrea ca celelalte guverne să afle despre mine. Dacă ajung la mine înaintea lor? „Ţara care deţine secretul teleportării controlează lumea!”

— Dumnezeu să binecuvânteze America, a spus ea sec.

— Din păcate, asta nu ne confirmă dacă au sau nu experienţă cu alţi teleporţi în afară de mine. Doar dacă nu cumva au spus ceva care să facă aluzie la astfel de lucruri.

— Nu. A întrebat dacă nu am observat ceva ieşit din comun la tine. „Ce?” am întrebat. „Dacă vorbeşte rusă în somn sau chestii din astea? N-am observat.” Apoi am spus doar jumătate de adevăr. Le-am zis că eşti un pic tont. „Un tont drăguţ, dar tont. Iisuse, doar e din Ohio. La ce v-aţi fi aşteptat?”

— Oooo, care era partea adevărată? Cea cu tontul?

A râs şi m-a strâns în braţe.

— Doar eşti din Ohio. Atunci Cox a renunţat. M-a rugat să îi contactez dacă primesc veşti de la tine şi mi-a spus că nu voi mai fi supravegheată.

— Şi s-a ţinut de cuvânt?

— Nu ştiu, a clătinat ea din cap. Sigur, chestiile evidente au dispărut, dar casa de vânzare de pe strada noastră, ca care nu s-a vândut de trei ani, are dintr-odată proprietar. Cine cumpără o casă în ianuarie? Nu ştiu.

— Deci rămânem la presupunerea că eşti în continuare urmărită. Peste două săptămâni începe şcoala. Ar fi o idee bună să pui pe cineva să caute în apartament după microfoane. Din fericire îţi cunosc deja dormitorul, am spus plimbându-mi degetele pe pielea ei.

Şi-a arcuit corpul, inspirând adânc, şi m-a mângâiat pe spate.

— Da. Dar odată ce începe şcoala, ştii că nu vom putea să mai petrecem atâta timp împreună. Voi avea nevoie de somn.

— Dar nu o să ne putem vedea nici în week-end? Nu-i corect.

Mâinile ei au coborât în jos pe talia mea.

— Vedem noi ce se va întâmpla.

După un zbor aglomerat de la Londra la Glasgow, am sărit în New York, aşa cum obişnuiam, şi am sunat la MMM, Manhattan Media Monitoring. Devenise deja un mic ritual. Sunam, operatoarea căuta numele în calculator şi spunea „Nu, nimic”. Eu îi mulţumeam, închideam şi mai

sunam o dată la cinci după-amiaza.

— Ah, domnule Ross, avem ceva pentru dumneavoastră, a spus când mi-a auzit vocea.

— Da? Am întrebat cu inima bătându-mi gata să-mi iasă din piept.

— Un Air France 727 a fost deturnat după ce a părăsit Barcelona. Se îndreaptă spre Alger. Avem raportul iniţial al *UPI*[12]. Să vi-l trimitem prin fax?

Inima mi-o luase razna deja şi de abia respiram.

— Nu. Se spune câţi terorişti sunt la bord?

— În raport nu.

— A aterizat deja în Alger?

— Nu e precizat, dar menţionează că vor fi lăsaţi să aterizeze.

— Mulţumesc. Fiţi atenţi la alte informaţii. Revin mai târziu.

Am închis şi am sărit, întâi în Texas după binoclu şi o geantă cu tot felul de lucruri, apoi pe aeroportul din Alger.

Înăuntru fusese ridicată o barieră în faţa terminalului VIP. Soldaţi Darak al Watani o păzeau cu mitralierele în mâini. Se adunase o grămadă de curioşi, dat stăteau departe de barieră. M-am apropiat pe la marginea mulţimii, întrebând ce se întâmplă iar şi iar până am dat de cineva care ştia destulă engleză ca să-mi poată răspunde.

— Teroriştii au aterizat cu un avion acum zece minute.

Bărbatul care mi-a vorbit avea accent american, peste care se simţea influenţa francezei. Avea un laptop şi o geantă pentru aparatul de fotografiat.

— Eşti ziarist?

A încuviinţat din cap.

— De la Reuters. Mă întorceam acasă de la întâlnirea miniştrilor *OPEC*[13], dar se pare că voi pierde zborul. Mă întreb unde vor sta jurnaliştii, a spus privind de jur-împrejur.

S-a îndepărtat, a ocolit mulţimea şi s-a îndreptat spre

12 United Press International (n. tr.).

13 Organizaţia Ţărilor Exportatoare de Petrol (n. tr).

barieră. L-am urmat de la distanţă şi l-am auzit vorbind repede în franceză cu unul dintre soldaţi, care i-a arătat spre cealaltă parte a terminalului. Reporterul s-a întors şi s-a grăbit într-acolo.

Bariera fusese ridicată înainte de intrarea în terminalul VIP, aşa că nu puteam vedea ce se întâmpla înăuntru. Am sărit în locul unde fusesem data trecută când vizitasem Algerul. Un grup de oameni se afla chiar la poartă, mai înainte pe coridor.

Am privit pe geam şi am văzut un Air France 727 oprit lângă pistă, cam la vreo sută de metri de poartă. Uşa din faţă era deschisă, dar nu exista scară. Prin binoclu am zărit o siluetă în cadrul uşii, având o mitralieră de genul Uzi şi pe cap o pungă violet cu găuri în dreptul ochilor. Stătea mai înăuntru, nu chiar lângă intrare, uitându-se afară şi am avut impresia că mă priveşte direct în ochi. După aceea a întors capul la stânga, spre carlingă, apoi la dreapta, spre pasageri.

Când am schimbat poziţia binoclului, i-am văzut pe pilot şi pe copilot stând nemişcaţi. Jaluzelele erau trase la toate hublourile din zona pasagerilor.

Cineva a strigat la mine şi am privit spre poartă. Un bărbat în uniformă îmi vorbea, întâi în arabă, apoi în franceză. M-am uitat încă o dată la uşa avionului, studiind fiecare detaliu. Am auzit paşi înaintând spre mine în terminal. Erau doi soldaţi Darak al Watani împreună cu un alt bărbat, probabil un ofiţer al armatei.

Am privit pe geam asfaltul de dedesubt. Jos, în umbra terminalului, era un cărucior pentru bagaje. Am sărit lângă el, apoi am păşit în spate ieşind din raza vizuală a celor din clădire.

Folosind binoclul, am studiat iar intrarea în avion, aşteptând, sperând să mi se dea o ocazie. Aveam destulă informaţie să pot sări în avion, dar aş apărea lângă unul dintre terorişti. Dacă cel de la uşă ar fi singurul, nu ar fi nicio problemă, dar dacă mai erau şi alţii trebuia să ştiu.

Vor fi o grămadă de morţi, dacă o dau în bară.

Deodată am simţit cum mi se înmoaie genunchii. „Ce

naiba crezi că faci, Davy?” Mi-am dat seama de aroganţa, imensitatea şi pericolul pe care le presupunea o asemenea încercare. M-am speriat, stomacul mă durea şi respiram sacadat. „Să renunţ oare?”

Am coborât privirea spre pistă şi asemănarea cu locul în care murise mama mi-a înlăturat orice urmă de îndoială.

„Voi fi atent. Te rog, te rog, te rog, nu mă lăsa să o dau în bară!”

Nu ştiu cui mă adresam, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

Deodată teroristul cap-violet din uşă s-a întors şi s-a îndreptat spre pasageri, mişcând brusc arma. Puteam intra.

„O, Doamne!”

Am pus binoclul jos şi am sărit.

Cineva striga de după colţ. M-am lipit de compartimentul pentru bagaje de mână din dreapta uşii. În partea opusă era cambuza de la clasa întâi. Era goală. Am privit înainte şi am văzut carlinga. Copilotul, întorcându-şi capul să vadă cine şi de ce strigase, m-a zărit. A făcut ochii mari.

Mi-am ridicat degetul la buze şi am mimat apoi cuvântul „Linişte”.

A clipit de câteva ori şi a dat din cap. Am observat că avea încheieturile prinse cu bandă de braţele scaunului şi că în spatele acestuia şi peretele despărţitor era un loc gol. Am sărit acolo. Atât pilotul, cât şi copilotul au tresărit violent. Pilotul a rostit foarte tare:

— Merde!

Mi-am ridicat iar degetul la buze, dar era prea târziu. Pe culoar s-a auzit zgomot de paşi. Am sărit înapoi pe asfalt, lângă căruciorul pentru bagaje. L-am văzut pe cap-violet trecând prin faţa intrării spre carlingă. Am ridicat binoclul şi l-am privit cum îi lovea pe amândoi piloţii. Capetele lor s-au clătinat şi am scrâşnit din dinţi.

„Nenorocitule!”

A părăsit carlinga, s-a oprit în uşă să inspecteze locul, apoi s-a îndreptat iar spre zona pasagerilor.

Am sărit înapoi.

De data asta pilotul a tresărit, dar nu a mai scos niciun sunet. Când am apărut se uita spre uşă cu ură în ochi. Avea urme roşii pe faţă, iar buza îi sângera.

Am ridicat din nou degetul la buze. A dat din cap cu hotărâre. M-am aplecat spre urechea copilotului.

— Câţi terorişti?

— Trei, a şoptit.

— Ce arme au?

— Am văzut pistoale, mitraliere şi grenade. „La naiba!”

— Au cuiul de la grenade scos?

— Uneori.

M-am întors şi am luat o oglindă de dentist din geanta mea ticsită cu de toate. Am împins-o încet după colţ să văd de-a lungul coridorului.

Luminile erau aprinse şi micile jaluzele de la geamurile în care bătea soarele împrăştiau o lumină portocalie. Nu puteam vedea pasagerii, dar cei trei terorişti stăteau pe culoar, doi la capătul clasei întâi şi celălalt la jumătatea clasei a treia, dând încontinuu din cap.

La clasa întâi nu erau pasageri. M-am gândit că îi mutaseră pe toţi în spate şi i-au pus să ţină capetele în jos.

Teroriştii aveau pe cap pungi de culori diferite. Cap-violet, cel care se afla mai aproape de mine, avea puşca automată pregătită, cu o mână pe trăgaci şi cealaltă pe patul armei. Următorul, cap-portocaliu, ţinea arma pe umăr şi un pistol la centură. Le spunea ceva pasagerilor şi arunca o grenadă dintr-o mână în alta.

Măcar asta însemna că nu avea cuiul scos.

Ultimul terorist, cap-verde, avea arma pregătită, asemenea primului. L-am văzut îndreptându-se deodată spre coada avionului şi lovindu-l pe unul dintre pasageri cu patul armei. Am strâns din dinţi şi am reţinut poziţia fiecăruia.

Pungile îmi ofereau un avantaj. Cu ele pe cap nu aveau vedere periferică, deci nu mă puteau vedea când mă

mişcăm.

Am sărit în spatele lui cap-violet, l-am prins şi l-am teleportat în prăpastie, la treizeci de metri deasupra apei reci, implacabile, i-am dat drumul şi am revenit pe dată. Am apărut în spatele lui cap-portocaliu, chiar în momentul în care acesta îndrepta mâna spre armă şi întorcea capul să vadă de ce gemuse cap-violet.

L-am apucat, l-am dus la prăpastie, i-am dat drumul şi am sărit iar. Exact înainte să revin în avion, am auzit cum cap-violet a căzut în apă. Mă întrebam dacă va ieşi la suprafaţă destul de repede să fie lovit de cap-portocaliu.

Am apărut la aproape doi metri de cap-verde. Plecase din locul în care stătuse, avansând spre partea cealaltă a culoarului şi strigând. Am sărit înainte pentru a scurta distanţa, dar tot nu-l puteam atinge, căci continua să se mişte. „Fir-ar să fie!” Am apărut în faţa lui împingând cu o mână ţeava armei departe de mine şi de pasageri. Mitraliera s-a descărcat, decupând bucăţi din tavan şi împingându-mă înapoi, cu el peste mine.

Înainte de a atinge podeaua acoperită cu mochetă, l-am apucat şi am sărit la prăpastie. Am apărut în zbor, prăbuşindu-mă în gol pe spate, ceea ce m-a neliniştit şi l-a îngrozit pe cap-verde, care s-a trezit cu faţa în jos la treizeci de metri în aer.

Am sărit pe stânca de deasupra prăpastiei şi l-am privit căzând în apă chiar lângă locul unde cap-violet dădea neconvingător din mâini. A aterizat în lac cu o bufnitură teribilă, apoi l-am văzut pe cap-portocaliu apărând la suprafaţă şi scuipând apa înghiţită. Încerca să nu dea drumul armei, dar aceasta părea că îl trage în jos. În final a trebuit să renunţe la ea.

Cap-verde a ieşit şi el la suprafaţă. Geanta i se răsucise în apă şi acum încerca frenetic să o apuce ca să o de-a jos înainte de a se sufoca. A reuşit şi l-am auzit de sus de pe stâncă icnind şi tuşind în încercarea de a respira. Îşi pierduse arma în lac.

M-am uitat mai atent. Părul lui cap-verde era ud şi mai închis la culoare, dar fără nicio îndoială blond. Avea

tenul de un alb natural, accentuat poate din cauza apei reci.

Au urcat încet pe insulă, prăbuşindu-se în apa mică de la mal, incapabili să se târască mai departe.

Am sărit şi eu lângă ei, am înaintat în apa până la gleznă şi l-am tras pe cap-violet de guler, târându-l pe jos. S-a zbătut fără vlagă, încercând să ajungă la centură. Am tras adânc aer în piept şi l-am lovit în stomac. A încetat să mai opună rezistenţă şi a vomitat. L-am dus pe mal, am luat un colier pentru cabluri şi i-am legat încheieturile. Apoi am repetat operaţiunea cu ceilalţi doi. I-am controlat şi am găsit două pistoale, trei grenade şi un cuţit. Le-am luat şi gentile.

Aveau trăsături europene şi ten deschis la culoare. Niciunul dintre ei nu era Rashid Matar.

— Cine sunteţi?

S-au uitat la mine speriaţi, neînţelegând ce se întâmplă. Apa era rece, de vreo cincisprezece grade, aşa că probabil sufereau cu toţii de hipotermie într-o anumită măsură. Iar căderea cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră nu i-a ajutat deloc.

Am tras cu unul dintre pistoale în apă, lângă ei. Au tresărit, dezmorţindu-i parcă, sunetul fiind de două ori mai înfricoşător din cauza ecoului.

— Cine sunteţi?

Cel care fusese cap-portocaliu a spus foarte încet:

— *RAF*[14].

Avea accent german.

„Nu sunt extremişti şiiţi. Nici pe departe.” M-am gândit să-i întreb de Rashid Matar, dar nu credeam că ştiu ceva.

Trecuseră mai puţin de cinci minute de când îi teleportasem aici. Punga-verde s-a apropiat de malul din apropiere, plutind din cauza aerului rămas înăuntru, urmându-l parcă pe cel care o purtase. Am ridicat-o şi i-am îndesat-o pe cap blondului. Am făcut la fel şi cu ceilalţi.

---

14 Grup terorist din Germania de Vest, cunoscut şi sub numele Baader-Meinhof (n. tr.).

— Ce faci? A întrebat cap-portocaliu.

L-am ridicat în picioare. De abia putea să stea. Am sărit la clasa întâi în avion şi l-am lăsat să se prăbuşească pe un scaun, apoi i-am adus şi pe ceilalţi doi, împreună cu o parte din armele lor, care reprezentau dovezi.

Pasagerii se trezeau din paralizia fricii. Toţi s-au uitat speriaţi spre culoar când am apărut, unii s-au ascuns înapoi, între scaune, dar nimeni nu a încercat să ajungă până la carlingă. Am descoperit că stewardesele erau legate de scaune, în spate, la clasa întâi.

— E OK, am strigat. S-a terminat. Să-i elibereze cineva şi pe oamenii ăştia, am spus arătând spre stewardese. Am înaintat spre carlingă şi, cu ajutorul cuţitului luat de la terorişti, i-am eliberat pe piloţi. Le-am spus şi lor acelaşi lucru.

— S-a terminat. Teroriştii sunt la clasa întâi, legaţi.

— Ce să facem? M-a întrebat pilotul privindu-mă confuz.

— Ce vreţi, am răspuns şi am sărit.

Am stat printre ziarişti până când avionul a eliberat pista. Mulţimea obişnuită era tot în spatele barierei, dar presa era destul de aproape ca să-i vadă pe pasageri ieşind. Înainte de a veni, îmi luasem binoclul de lângă căruciorul de bagaje. Am încercat să stau în spatele reporterilor, folosindu-i ca scut, să nu fiu văzut de algerieni şi de pasageri.

Adrenalina îmi curgea încă prin corp şi aveam un gol în stomac. Mâinile îmi tremurau, îmi venea să râd, dar nu era nimic nostim.

Reporterul de la Reuters făcea poze fără întrerupere; tocmai îşi schimba filmul când a dat cu ochii de mine. L-am salutat politicos, cu o înclinare a capului. Mi-a răspuns la fel, cu o expresie de nedumerire pe chip şi a continuat să facă fotografii.

O declaraţie a ataşatului de presă algerian a fost citită pentru toată lumea, chiar înainte ca avionul să fie adus la poartă. Spunea că pasagerii îi învinseseră pe teroriştii, luându-i prizonieri.

În vreme ce aceştia treceau, ţinuţi cu grijă departe de presă, de către algerieni, i-am auzit glumind, dar râsul le era forţat, gata oricând să izbucnească dintr-un moment într-altul. Am recunoscut sunetul. Aşa mă simţeam şi eu.

Echipajul a ieşit la urmă şi l-am văzut pe co-pilot aruncând o privire spre mine, apoi holbându-se când mi-a recunoscut chipul în spatele mulţimii de reporteri. Am ridicat un deget la buze, la fel ca în avion. „Şşşş.” S-a încruntat, i-am zâmbit larg şi am sărit.

Duceam lingura cu supă la gură când Millie a exclamat:

— Bang.

— Millie!

Şi-a îndreptat mâna spre mine de parcă era un pistol, cu degetul mare în sus, iar arătătorul întins şi lipit de fruntea mea.

— Bang! Prea târziu. Primul l-ai primit în stomac, aveai şanse să fii salvat, dar ăsta ţi-a zburat creierii. Ce păcat nu se mai poate face nimic!

Am pus lingura jos. Eram în Manhattan, într-un separeu de la Bruno, în estul lui 58th Street şi *zuppa de mussel*[15] era foarte bună, dar dintr-odată mi-a pierit toată foamea.

— Da, ştiu că te pricepi să strici pofta de mâncare a omului.

— Aveam o înţelegere. Am încuviinţat din cap.

— Da, bine. Îmi pare rău, nu se va mai întâmpla.

— Bine, a zis puţin mai relaxată. Termină-ţi supa.

Am luat o lingură, împingând scoica midiei la o parte. Eram gata să o bag în gură când mi-a spus:

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva, dar dacă se întâmplă, vreau să supravieţuieşti.

Am aprobat cu un gest din cap.

— Te iubesc şi… bang.

Am sărit, cu lingura încă în gură, într-o nişă retrasă la secţia de urgenţă a spitalului Adams Cowley, din Baltimore, specializat în traume de genul acesta. O

15 Supă de midii (n. tr.).

asistentă a trecut pe lângă, dar nu s-a uitat spre mine. Pereţii erau albi şi mirosea a alcool metilic şi a dezinfectant. Am strâmbat din nas. Mirosul nu se potrivea cu supa, dar clinica asta era cotată drept una dintre cele mai bune secţii de urgenţă din ţară.

Am sărit înapoi în faţă la Bruno şi am intrat, ţinând discret lingura în mână şi cu şerveţelul îndesat în buzunarul de la spate al pantalonilor. Chelnerul a părut foarte nedumerit când m-am întors la masă. Millie mi-a zâmbit şi m-a sărutat în timp ce mă aşezam.

Jucam acest joc de când îi povestisem cum s-a descărcat arma automată în timpul deturnării. În orice moment al timpului petrecut împreună, dacă spunea „Bang” trebuia să sar la urgenţă, fără întrebări, fără întârziere. Nu conta dacă eram gol, mâncam sau stăteam pe toaletă.

În plus, cumpărasem mai multe ceasuri cu alarmă. Erau peste tot la casa din stâncă cu faţa în jos. Millie schimba, în fiecare seară, ora la care sunau. Când se declanşa alarma, trebuia să sar din nou la urgenţă.

Reacţionasem mult mai bine la alarmă şi chiar sărisem, gol, în nişa de la urgenţă când ceasul mă trezise ca de obicei într-o dimineaţă. O asistentă a urlat la mine, mai speriată, cred, de apariţia mea neaşteptată decât de nuditate.

Era ora unsprezece noaptea în New York. Millie reîncepuse cursurile şi se culca devreme, aşa că am teleportat-o în Manhattan la prima noastră „întâlnire”, după aproape o lună.

— CNN-ul a făcut un alt interviu cu americanul şi cei doi britanici care sunt dispuşi să recunoască faptul că ai apărut şi ai dispărut în avion. De asemenea au realizat un interviu mai lung cu un psiholog care discuta efectele sindromului de stres posttraumatic. Nimeni nu crede cu adevărat că s-a întâmplat aşa.

— Sau nu recunoaşte, am spus zâmbind. Poate că ASN-ul încearcă să muşamalizeze o parte din toată povestea asta. Chiar dacă nu mai există alţi teleporţi

printre ei sau dacă totuşi mai sunt alţii ca mine şi aceştia urmăresc ştirile, ştiu că eu exist. Dacă.

Millie a ridicat din umeri.

— Dacă există ar putea spune: ce prostie să apară public!

— Cum au explicat experţii apa? Faptul că teroriştii erau leoarcă?

— Transpiraţie, a răspuns zâmbind. Transpiraţie nervoasă.

— Pare un eşec dramatic al antiperspirantului lor.

— Care-i povestea oficială? M-a întrebat râzând în continuare.

— Cea originală e că unul dintre pasageri a reuşit să îi captureze pe toţi trei teroriştii, dar că a coborât în Algeria şi nu a mai luat avionul spre Roma.

Zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă.

— Nu-mi pasă cine este aplaudat. Aş fi vrut ca Matar să fie la bord.

Millie s-a încruntat.

— Sunt două sute de oameni vii şi sănătoşi astăzi, datorită ţie. Nu e de ajuns?

M-am fâţâit pe scaun, negăsindu-mi locul.

— Ce vrei să-i faci dacă îl prinzi?

— Când îi dau de urmă. Când, nu dacă! Şi nu ştiu.

Ea s-a scuturat ca străbătută de un fior.

— Oricum, gândeşte-te ce-ar înseamnă să foloseşti metodele lui. Fă cum crezi, dar nu deveni ca el, bine?

Gândul mi-a îngheţat sângele în vene şi supa căpătase un gust ciudat.

— Bine.

— Bang.

Nu-l mai văzusem pe tata dinainte de Crăciun, când l-am întâlnit pe trotuarul din faţa barului, aşa că am sărit în curtea din spate într-o seară şi am privit casa. Maşina lui se afla în parcare, dar toate draperiile erau trase. Era lumină în bucătărie, sufragerie şi întuneric la mine în cameră.

Când am sărit în dormitorul meu, uşa dinspre coridor

stătea întredeschisă, un petic de lumină întinzându-se pe podea. În stratul de praf de pe jos se vedeau urme de paşi.

Am auzit pe cineva mişcându-se în spatele meu şi apoi un sunet mecanic, abia perceptibil, de parcă ar fi tuşit o persoană, şi cea mai mare albină din lume m-a înţepat în partea din spate a piciorului.

Am tresărit şi am sărit în acelaşi timp, apărând în secţia de beletristică a bibliotecii din Stanville.

Se pare că toată munca depusă de Millie nu a dat niciun rezultat, m-am gândit, în timp ce mă întorceam să văd ce găsisem. Era un obiect de metal de vreo patru centimetri şi cu un fel de ciucure de spumă la capăt. L-am smuls din carne. Acul din vârf avea aproape doi centimetri lungime şi era destul de gros ca înţepătura lui să cauzeze o sângerare.

„Rămăşiţe ale «Regatului Sălbatic».”

Încăperea a început să se învârtă cu mine şi am sărit, cu săgeata în mână, la casa din stâncă, unde am căzut cu faţa în jos pe pat. Nu ştiu dacă mi-am pierdut cunoştinţa înainte sau după ce am atins salteaua.

În filmele cu spioni, eroul galant se trezeşte, după ce a fost împuşcat cu tranchilizant, lucid şi sprinten, perfect conştient unde se află şi ce se întâmplă.

Ce îmi aduc eu aminte era că atârnam într-o parte a patului, cu faţa în jos şi îmi vomitam maţele. Cred că asta a fost prima amintire. După cum mi-am dat seama mai târziu, probabil că nu se întâmplase doar o singură dată, ci de mai multe ori, înainte să fiu în stare să mă uit la ceas.

Trecuseră paisprezece ore de când vizitasem casa tatei. Nu reuşeam să gândesc coerent şi mirosul mă îngreţoşa. M-am întors în partea cealaltă a patului, departe de mizerie şi mi-a trecut prin minte că ASN-ul nu îl supraveghea pe tata, ci se mutaseră la el în casă.

Cu puţin noroc, îl vor enerva mult mai mult ca pe Millie. Speram să-l interogheze folosind droguri. Poate că aşa se va simţi la fel de rău ca mine.

Am sărit în oaza mea preferată. Soarele strălucea, iar temperatura atingea aproape de douăzeci de grade. Mi-am

clătit gura cu apă de la izvor şi m-am spălat pe faţă.

Mi-am dat seama că nu o văzusem pe Millie în seara precedentă şi că era probabil foarte îngrijorată. M-am gândit să sar în apartamentul ei şi să o aştept să se întoarcă de la şcoală, dar puteam să dau de colega ei sau să fiu filmat, dacă puseseră camere video şi microfoane.

Începeam să mă enervez.

În Stillwater, o femeie fără adăpost a acceptat oferta mea de o sută de dolari. Am scris un mesaj pentru Millie şi, stând cu spatele, am format numărul ei de la un telefon public. Când robotul a terminat mesajul, i-am dat receptorul.

Cu o voce surprinzător de plăcută, a spus:

— Millie, am veşti de la Bruno şi e bine. Credea că are asigurată slujba aceea la spital, dar nu s-a rezolvat. Îi pare rău că nu a răspuns la ultima ta scrisoare, dar promite să-ţi scrie foarte curând. Vorbim mai târziu.

La Bruno era locul unde luasem cina cu o seară înainte. Femeia mi-a dat receptorul şi l-am pus în furcă. A părut surprinsă când i-am oferit încă patru sute de dolari.

— Măi să fie, credeam că-mi iei banii după ce vorbesc.

— Nu mai sta pe străzi. Nu e o viaţă uşoară.

— Nu-i aşa.

Am cotit spre un magazin de unelte, de unde am cumpărat o găleată şi un mop.

Millie mi-a cerut ca din acel moment să-l evit pe tata, dar nu a reuşit decât să mă facă să promit că voi fi atent.

I-am arătat săgeata, după ce am sărit la casa din stâncă la miezul nopţii. S-a holbat la ea, apoi a insistat să o las să-mi cureţe rana. Voia să ştiu când am făcut o injecţie antitetanos ultima dată.

Acum doi ani.

— Cred că nu e nicio problemă atunci..., a spus muşcându-şi buza. Fir-ar să fie! Încep să nu-i mai suport pe tipii ăştia!

— Ce miroase aşa?

— Dezinfectantul, am zis şi am schimbat subiectul.

— Un zbor al Pan Am 727 a fost deturnat la decolarea din Atena. A aterizat în Larnaca, în zona turcă. Autorităţile spun că e un singur terorist, dar are explozibil legat de el şi rezervoarele cu combustibil sunt pe trei sferturi pline.

— Sun mai târziu, am zis.

Am sărit în Texas, apoi în Larnaca. Ziariştii îndreptau teleobiective ce păreau guri de tun. Maşinile de pompieri se aşezaseră în jurul avionului asemenea căruţelor din Vestul îndepărtat, când erau atacate de indieni. Unde era John Wayne când aveai nevoie de el? M-am hotărât să apar în umbra uneia dintre maşini şi am privit prin binoclu.

Uşile avionului erau închise şi unul dintre motoare nu era complet oprit, ca să nu se întrerupă aerul condiţionat dinăuntru, am presupus. Ferestrele din zona pasagerilor nu erau acoperite şi am văzut feţe îngrijorate uitându-se afară.

La celălalt capăt al maşinii, pompierii stăteau adunaţi în faţa uşii deschise de la cabină, ascultând la radio. M-am apropiat până am reuşit să aud.

— ... iar dacă cererile mele nu sunt îndeplinite, voi detona explozibilul, ucigându-i pe toţi cei două sute de pasageri şi pe cei doisprezece membri ai echipajului.

Vocea era calmă, neutră. Accentul părea să fie din Orientul Mijlociu. Mă întrebam dacă e Matar, dar aveam mari îndoieli. Ar fi în stare să-i arunce în aer pe bieţii oameni, dar niciodată pe el însuşi.

Mi-am întors privirea spre avion. Dacă teroristul folosea radioul, asta însemna că probabil se afla în carlingă.

Am sărit la baza aripii, lângă fuzelaj. Aproape că puteam vedea pe unul dintre geamuri. Un chip îngrozit s-a uitat la mine.

Mi-am ridicat degetul la buze. Omul a clipit repede, dar nu a părut să spună nimic. Am înaintat spre următoarea fereastră, locul de la geam şi cel din mijloc erau libere, dar o femeie de la margine m-a văzut şi şi-a pus mâna pe gură, apoi a lăsat-o în jos şi a închis ochii.

Am sărit în avion, pe scaunul gol.

Înăuntru mirosea a frică, femeia de pe scaunul de alături a tresărit când am apărut şi a ţipat. Mai în faţă, un bebeluş a început brusc să plângă, apoi s-a auzit un fel de icnet colectiv ca reacţie la cele două zgomote.

— Linişte! A urlat o voce din partea din faţă a avionului. Era vocea de la radio, dar nu puteam vedea de zidul despărţitor de la clasa întâi.

Femeia de lângă mine îşi ţinea ambele mâini pe gură. Se uita ba la mine, ba spre culoar, apoi iar la mine. M-am mutat pe scaunul din mijloc, făcându-i semn să nu scoată niciun sunet. S-a îndepărtat, încercând să evite să mă atingă.

De pe locul din mijloc puteam zări în zona de la clasa întâi, aproape până la cambuză. Nu vedeam în carlingă, dar în momentul acela teroristul s-a gândit să-şi facă apariţia, îndreptându-se spre porţiunea ce despărţea clasa întâi de restul avionului.

Nu era Matar. Era un tip ce aducea a arab, tânăr, cu ochelari cu ramă metalică. Iniţial, am crezut că purta o vestă matlasată, dar m-am înşelat; era explozibilul, potrivit pe un soi de harnaşament, şi firele erau conectate la detonator, iar bateriile îi erau prinse de curea. Degetul mare era poziţionat la cinci milimetri de butonul mic şi roşu. Cinci milimetri.

„Dumnezeule! Sari de aici!”

În mâna dreaptă ţinea un pistol, un compromis, pentru a-i ameninţa pe indivizi separat, în loc de tot grupul. Nu-mi păsa de armă. Ceea ce mă îngrijora era distanţa aceea de cinci milimetri de micul buton roşu.

A mers pe lângă noi, până la spatele avionului. Am văzut capetele plecându-se, când el a trecut pe culoar, evitând astfel contactul vizual. Nu exista nici umbră de îndoială cine era personalitatea dominantă în grup. Dar ochii s-au ridicat din nou, imediat ce bărbatul s-a depărtat, fixându-se pe explozibil, de parcă privind ar fi putut preveni explozia. Cinci milimetri.

Măcar nu era butonul mortului, care s-ar fi declanşat când persoana ridica degetul. A continuat să înainteze,

îndreptându-se spre partea din faţă a avionului. Când a trecut de mine, am luat vergeaua de metal din geanta mea plină cu de toate. Era de oţel, şi lungă de treizeci de centimetri. Zece centimetri de la bază erau acoperiţi cu bandă izolatoare, ca să o pot ţine bine. Avea puţin peste jumătate de kilogram. Şi era de culoarea şi duritatea ochilor teroristului.

Când a ieşit din câmpul meu vizual, am sărit la peretele dinspre clasa întâi. Trei bărbaţi care stăteau acolo au tresărit, dar avertismentul teroristului îi speriase destul de tare încât să nu scoată niciun sunet. Le-am făcut semn să tacă şi au încuviinţat tacit.

Am folosit oglinda de dentist pentru a privi după colţ.

Teroristul vorbea cu una dintre stewardese, o blondă platinată cu o faţă foarte albă şi pete de sudoare la subsuorile uniformei. Gesticula parcă spre a-şi întări vorbele, iar ea tresărea într-o perfectă sincronizare cu mişcările lui.

O frază din ultimele mele lecturi mi-a venit în minte. Insh'allah, am gândit. „Dacă Dumnezeu voieşte."

Am ridicat vergeaua deasupra capului, apoi i-am dat drumul rapid şi cu putere. Înainte de a ajunge la mâna teroristului, am sărit. Am apărut lângă el chiar în momentul în care vergeaua îl lovea peste scobitura cotului. Aşa cum speram, degetul mare s-a mişcat, îndepărtându-se de buton. Celelalte degete au slăbit strânsoarea şi acesta i-a căzut din mână, atârnând de fir, lângă coapsă.

Durerea trebuie să fi fost considerabilă – sunt sigur că am auzit cum se rupe osul –, dar mâna dreaptă, în care ţinea pistolul, s-a mişcat foarte repede. Vergeaua tocmai se ridica, lovindu-l peste încheietură şi aruncând arma în timp ce aceasta se descărca. Grăunţe de pulbere arzând mi-au înţepat obrazul şi glonţul mi-a atins partea de sus a umărului. Arma a căzut în spatele lui şi cu mâna dreaptă a încercat să găsească detonatorul.

L-am apucat şi l-am sărit în prăpastie. Când i-am dat drumul, încă se mai zvârcolea, încercând să apese pe buton. Am sărit pe marginea de sus a prăpastiei. A detonat

bomba la un metru jumătate deasupra apei.

O mână uriaşă m-a izbit, ridicându-mă din locul în care stăteam, dar am sărit chiar înainte de a auzi zgomotul, înainte de a ajunge pe stâncă. M-am împleticit în nişa de la urgenţă şi am căzut pe podea. Umărul îmi sângera, faţa mă ardea şi de abia respiram.

O asistentă s-a apropiat şi a început să-mi pună întrebări, dar eu nu reuşisem să îmi trag sufletul, aşa că am ignorat-o. Într-un final, am tras adânc aer în piept de câteva ori, respirând tot mai normal de fiecare dată.

Nu încetam să văd lumina exploziei. Mintea mea completa restul imaginii, cu detaliile de la moartea mamei, deşi nu fusesem acolo.

— Scuze. Ce doreaţi?

„L-am omorât. A sărit în aer, aşa ca mama.” Asistenta a văzut sângele de pe umărul meu şi urmele de arsură de pe faţă.

— Ai fost împuşcat. A întors capul şi a strigat: Aduceţi o targa aici!

Au fost aproape dezamăgiţi când au descoperit să sursa sângerării provenea de la o zgârietură superficială de-a lungul umărului şi celelalte răni erau de la praful de puşcă de pe faţă. După ce mi-au pansat umărul, o asistentă a cules cu grijă grăunţele cu o pensetă fină.

— Dacă nu le scoatem vor arăta ca un tatuaj.

Înainte să termine cu mine, doi poliţişti din Baltimore au apărut şi s-au postat în faţa uşii. Am întrebat-o pentru ce veniseră.

— Ai avut o rană de la o armă de foc. A trebuit să anunţăm. Ai fi surprins de numărul de afaceri cu droguri care se termină aici, la noi. Nici ei nu vor să stea de vorbă cu poliţiştii, dar vor să trăiască. Noi suntem cei mai buni, aşa că prietenii lor îi lasă aici şi pleacă. Cine te-a împuşcat?

Am clătinat din cap încet şi cu grijă, încercând să evit presiunea asupra umărului. M-am holbat la perete. „E mort.”

S-a încruntat şi mi-a verificat ochii cu o lanternă

mică, ca să vadă dacă mi se contractă pupilele şi sperând să nu am vreo contuzie.

— Nu e treaba mea. Lor va trebui să le spui. A pus lanterna jos şi a tamponat rănile de pe faţă cu Neosporin.

— Nici nu ai nevoie de plasturi. Ţine-ţi faţa curată şi se vor vindeca foarte repede. Numai să nu te mai împuşte careva.

Am dat încet din cap, uitându-mă în continuare la perete.

— Mulţumesc.

A ieşit printre cei doi poliţişti care stăteau la singura uşă a încăperii.

— E al vostru.

Amândoi s-au întors să o privească îndepărtându-se. Cât au avut capetele întoarse înspre coridor, am sărit.

Am folosit un costum de neopren întreg şi echipamentul pentru scufundare ca să adun cât mai mult din trupul teroristului.

Nu era din respect pentru morţi, ci din consideraţie pentru mediu. Nu voiam să putrezească în apă. De câte ori mă gândeam la sângele lui din apă strângeam şi mai tare buzele pe muştiucul regulatorului.

Erau multe bucăţi mici, dar sângele se curăţase. Un canal subteran umplea prăpastia şi pe un altul se golea, lucru de care nu mi-am dat seama până nu am simţit curentul împingându-mă spre baza lacului. Mă echipasem cu o geantă din plasă în care să adun fragmentele şi nu puteam munci decât la amiază, când soarele străbătea până jos apa lacului.

Mâinile şi picioarele erau aproape intacte şi am găsit capul cu faţa în jos şi cu părul plutind asemenea unei plante acvatice. Nu i-am privit chipul, l-am împins doar înăuntrul genţii, întorcându-mi privirea în altă parte.

Am vomitat mult.

Prima dată nu am reuşit să-mi scot regulatorul din gură şi am umplut muştiucul. Eram la şase metri sub apă şi a trebuit să mă mişc foarte repede până sus, înecându-mă şi scuipând. Am sărit în canionul-cutie ca să-mi clătesc

gura. Nu voiam să folosesc apa din prăpastie.

A doua zi, după ce am adunat tot ce am mai putut găsi din rămăşiţele lui, am aruncat în apă trei găleţi de bibani, două găleţi de somni mici şi o găleată de raci împlătoşaţi. Când am cumpărat peştii, furnizorul de momeală din Stillwater mi-a ţinut o predică lungă despre pescuitul cu plasă. L-am ascultat cu atenţie şi când a terminat i-am mulţumit.

Speram ca peştii şi racii să găsească resturile teroristului. Se poate spune că e felul meu de bioremediere.

La trei zile după deturnare, am lăsat bucăţile de corp pe pista aeroportului Larnaca, din Cipru, într-o cadă galvanizată, acoperită cu plastic transparent ca să nu atragă muşte. M-am gândit să scriu o notiţă spunând că propria bombă a făcut asta, dar mi-am dat seama că e mai bine să las lucrurile fără nicio explicaţie. Dacă voiau să creadă că eu îi făcusem asta, foarte bine. Poate următorul terorist se va gândi mai bine înainte să întreprindă o asemenea acţiune.

Cine a adunat oare trupul mamei?

Millie mă ţinea în braţe în fiecare noapte, în timp ce plângeam.

17.

S-a dezbătut mult reportajul video care mă înfăţişa apărând pe aripa avionului 727. Două agenţii de presă au reuşit să mă filmeze şi a fost sugerată un fel de conspiraţie. Filmul, cu zoom la maxim, mi-a arătat doar spatele. Când a apărut cada galvanizată, trei zile mai târziu, discuţiile au devenit mai aprinse.

National Enquirer a sugerat existenţa ozeneurilor, a fantomei lui Elvis şi o nouă dietă antideturnare.

S-a făcut mare vâlvă pentru faptul că era o cadă de origine americană. Unii au vorbit despre tortură, dar în urma autopsiei, medicii ciprioţi au declarat moarte prin explozie, cu imersie ulterioară în apă dulce.

Teroriştii leoarcă, protagonişti ai deturnării avionului aparţinând Air France, au revenit în atenţie. Reporterii care realizaseră emisiuni cu persoanele implicate au primit mai mult spaţiu de emisie, plus un interviu aproape incoerent cu stewardesa din Pan Am.

Am urmărit ceva din reportaj, am citit câte ceva, dar amintirile legate de incident mă deprimau. Din nou, m-am gândit dacă mai existau alţi teleporţi, care urmăreau toate poveştile astea.

Sâmbătă, la o săptămână după deturnare, am sărit la Dairy Queen în Stanville şi am mâncat o îngheţată de şaptezeci şi trei de cenţi, înfăşurată frumos într-un şerveţel. Am trecut strada spre piaţa oraşului şi m-am aşezat pe una dintre băncile cu vopsea verde, scorojită. Pe jos era întins un strat vechi de zăpadă, plin de urme de paşi. Vântul nu bătea deloc sub cerul gri şi temperatura depăşea zero grade.

Femei şi bărbaţi ieşeau din subsolul bisericii baptiste în grupuri de câte doi sau trei. O doamnă s-a depărtat de cei care o însoţeau şi s-a îndreptat spre mine.

— Te cunosc.

M-am încordat pentru salt, dar apoi am recunoscut-o. Sue Kimmel. Tipa care dăduse petrecerea – cea care mă dusese la ea în dormitor.

— Şi eu te cunosc, am spus stânjenit. Ăă, cum merge cu facultatea?

A izbucnit într-un râs nervos, ce exprima mai degrabă durere decât veselie.

— Nu prea a mers cu facultatea. Mai încerc o dată la vară.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

M-am gândit prea târziu că poate nu voia să vorbească despre asta.

S-a aşezat pe marginea băncii, nici prea aproape, nici prea departe, şi a întins picioarele. Avea mâinile îndesate în buzunarele hainei.

— Băutura. Problema a fost băutura. Mi-am schimbat poziţia; nu mă simţeam bine.

Mi-a făcut semn cu bărbia în direcţia bisericii.

— Tocmai am ieşit de la o întâlnire AA. M-am externat de la Red Pines de o lună.

Red Pines era un centru de tratament de la marginea oraşului, pentru cei care aveau probleme cu abuzul de narcotice.

— E mai greu decât am crezut.

— Sper să reuşeşti, am încurajat-o gândindu-mă la tata şi la sticlele lui de whisky.

— Trebuie, mi-a spus zâmbind din nou.

S-a uitat la cornetul meu de îngheţată pe jumătate mâncat.

— Oau, ce bine arată! Mai mănânci unul şi cu mine?

— Te scot la o cafea.

— Am băut destulă cafea, s-a scuzat uitându-se din nou spre biserică. La AA ne place mult cafeaua.

Ne-am dus pe jos până la Dairy Queen, de unde am cumpărat un cornet pentru ea şi o cafea pentru mine. Am stat în separeul din colţ şi m-am aşezat cu spatele la perete.

— Tatăl tău e alcoolic, aşa-i?

Am fost surprins de remarca ei, dar şi mai tare m-am mirat de faptul că prima mea reacţie a fost să îl apăr.

— Da… foarte alcoolic.

— A venit la vreo două întâlniri în ultima lună, dar a plecat de fiecare dată înainte să înceapă. Arăta groaznic, de parcă ar avea frisoane. Cineva l-a văzut apoi la Gill, în ambele ocazii. Un alcoolic cronic ar putea să se omoare încercând să se lase de unul singur. Ştiai?

— Nu, am spus clătinând din cap.

— Ei bine, aşa e, aldehidele înlocuiesc neuro-transmiţătorii şi, dacă renunţi dintr-odată la băutură, micii mesageri din creier dispar, şi nu se mai produc scântei chimice. Faci convulsii şi mori. Te vezi des cu tatăl tău?

— Nu prea, am scuturat eu din cap.

— Ar trebui să facă tratament. Cred că e conştient de asta, dar nu poate trece de ultimul obstacol, care e cel mai greu şi mai urât.

Am sorbit din cafea şi nu am spus nimic un moment. Apoi am întrebat.

— Tu cum ai decis că ai nevoie de ajutor? Sue a părut stingherită.

— Au fost multe lucruri care m-au convins. Băutură ascunsă prin casă. Consumul de alcool la şcoală. Halucinaţii. Ca la petrecerea la care ai fost şi tu. Ai fost acolo, nu?

— A, da!

— Am avut un fel de vis cu ochii deschişi că ai zburat pe geamul de la baia mea.

M-am holbat la ea.

— Nu te uita aşa la mine, ştiu că sună nebunesc. Urechile începuseră să mi se înroşească.

— Oricum voiam să-mi cer scuze pentru purtarea mea din seara aceea. Aveam alcool serios la bord. A trebuit să-mi exprim părerile de rău faţă de multă lume. Noi îi numim pasul al nouălea.

M-am înecat sorbind din cafea. „Pasul al nouălea?”

Când am reuşit să respir normal am spus:

— Mama nu era alcoolică, dar mi-a zis că face un pas al nouălea cu mine, înainte de a pleacă spre Europa. Înainte de a muri.

— Da, a încuviinţat ea. Cei de la Alanon au un program asemănător în doisprezece paşi, ca AA. Eram sub tratament atunci când s-a întâmplat nenorocirea, dar mi-au povestit părinţii mei. M-am întristat foarte tare.

— Aha!

— Sper că nu am vorbit prea mult, s-a scuzat oftând. Am tendinţa să nu mă mai opresc. E ca un fel de religie şi eu sunt proaspăt convertită.

— Nu mă deranjează. Fii liniştită.

Am mai vorbit un pic despre cunoştinţe comune, apoi a trebuit să plece.

— Mă bucur că ne-am întâlnit.

— Şi eu. Eram sincer.

Când am rămas singur, m-am holbat la cana goală. Mă întrebam dacă tata tot mai avea ASN-ul pe cap.

Lângă baie, era un telefon public, dar nu am vrut să îl folosesc. Îmi plăcea să vin pe aici. Era un loc plăcut din trecutul meu. Dacă aş suna din oraş, ASN-ul şi-ar aduna lucrurile şi ar aştepta în umbră să mă întorc. M-am dus în spatele tomberonului şi am sărit în staţia din Stanville.

Micuţa cameră de aşteptare, cu automate de tot felul, părea exact aşa cum era în urmă cu optsprezece luni, când am plecat spre New York. Ceva din teama şi tristeţea de atunci păreau că impregnaseră locul acesta, plutind în aer. Am intrat şi am pus douăzeci şi cinci de cenţi în telefon.

A sunat de două ori şi a ridicat tata.

— Alo?

I se simţea iritarea în voce, ştiam că are nevoie să bea.

— Bună, tată.

Zgomotele de fundal obişnuite au dispărut dintr-odată. M-am întristat şi mai tare.

— Nu trebuie să acoperi receptorul, tată. Se pricep ei să localizeze telefonul.

— Despre ce v... vorbeşti? S-a bâlbâit el.

— Du-te să faci tratament, tată. Doar ai asigurare. Internează-te la Red Pines.

— În niciun caz! Nu ştii care e diferenţa între un beţiv şi un alcoolic?

Era o glumă veche la care poanta era: Beţivii nu trebuie să meargă la toate întâlnirile alea.

Înainte să apuce să o spună, i-am răspuns:

— Da. Beţivii ajung aşa de rău, încât mor. Unii alcoolici se fac bine.

— Du-te dracului! Mi-a răspuns.

— Mergi la tratament.

— De ce fugi de oamenii ăştia de la guvern? M-a întrebat după un moment de tăcere. Nu ai respect pentru ţara ta?

Era cât pe ce să închid telefonul, dar am tras aer adânc în piept.

— Am mai mult respect pentru drepturile omului şi pentru constituţie decât ei. Nu sunt o ameninţare pentru

nimeni, dar nu vor să creadă. Probabil că sunt incapabili să o facă.

S-a auzit scârţâit de roţi din parcare – nimic ieşit din comun. Putea fi un tip care a făcut o întoarcere într-un loc prea strâmt, dar eu ştiam că nu e aşa.

— Du-te să te tratezi, tată. Înainte să mori. Înainte să mai distrugi viaţa cuiva.

Am dat drumul telefonului să atârne, apoi m-am îndreptat spre sala ce ducea la toaletă şi m-am oprit acolo, în umbră.

Au lovit amândouă uşile deodată, patru bărbaţi, fiecare ţinând în mână ceva asemănător unei puşti cu ţeava scurtă şi foarte groasă.

„Dumnezeule! Ce naiba mai e şi asta?” Jur că la capătul ţevii se vedea ceva sclipind în lumina fluorescentă a staţiei. Unul dintre bărbaţi m-a văzut şi a pus repede arma pe umăr.

Am sărit.

L-am sunat pe Perston-Smythe, dintr-o cabină telefonică de pe stradă. Mai aveam multe de văzut în Washington, dar am stat departe de mall. Nu voiam să supravegheze Muzeul Zborului înainte de a apuca să-l vizitez.

A răspuns la telefon şi m-am întrebat dacă avea vreun agent la el în birou, cu o puşcă din aia cu ţeava scurtă la îndemână sau cu una dintre chestiilea alea cu care m-au ciuruit acasă la tata.

— Ce naiba sunt armele alea urâte? A tras adânc aer în piept.

— Ce vrei, domnule Rice?

— Vreau să fiu lăsat în pace. Nu fac rău nimănui, cu atât mai puţin „siguranţei naţionale” şi voi aţi cam sărit calul.

S-a auzit un clic, urmat de vocea altcuiva.

— Domnule Rice, te rog, nu închide. Sunt Brian Cox.

— Doar nu sunteţi non-stop în biroul profesorului?

— Ei bine, nu. Am aranjat ca apelul să fie redirecţionat dacă suni. Dr Perston-Smythe nu mai e la

telefon.

— Ce vreţi?

— Vrem serviciile tale.

— Nu.

— Bine. Vrem să ştim cum te teleportezi.

— Nu.

— Lucrezi deja pentru noi. Ai făcut o treabă foarte bună în Alger şi Larnaca. Mai ales în Larnaca.

Am strâmbat din nas.

— Ba deloc. Nu m-am ocupat de ei pentru voi.

A râs şi eu am întors capul să mă uit pe stradă. Mă întrebam dacă încearcă să-mi distragă atenţia intenţionat, pentru ca oamenii lui să se poată strecura până la mine. Voiam cu disperare să-l întreb dacă mai ştiau de alţi teleporţi, dar eram sigur că mă va minţi ca să mă atragă în capcană. Preferam să nu-i ofer avantajul obsesiei mele.

— Chiar dacă tu o răzbunai pe mama ta, noi beneficiem. Ţi l-am putea da pe Matar, să ştii.

„Nenorociţilor!”

— În schimbul a ce?

— A, doar o favoare, când şi când. Nimic prea greu sau prea neplăcut. Oricum, nimic mai rău decât Larnaca.

Nu ar fi trebuit, dar i-am spus.

— A explodat de bunăvoie. Eu n-am făcut decât să adun bucăţile. Toţi cei din avion ar fi murit dacă nu o făceam.

— Aha.

Vocea lui era complet neutră. Nu ştiu dacă mă credea sau nu.

— Cum poţi fi atât de sigur? Poate că s-ar fi predat în următoarele cinci minute. Eşti convins că nu ai pus de fapt în pericol viaţa pasagerilor? Poate nu ar fi apăsat niciodată pe buton dacă nu te băgai.

Nu făcea decât să spună cu voce tare ce aveam în minte de săptămâni întregi.

O maşină înainta pe stradă, cu patru bărbaţi înăuntru. Alţii se apropiau pe trotuar. Purtau haine lungi, descheiate, şi fiecare ţinea o mână în haină, ascunzând

ceva. S-au oprit cam la cincizeci de metri, în raza mea vizuală.

— Îi văd pe oamenii tăi, Cox.

— Or să stea cuminţi cât timp vorbim.

— De ce te-ai mai deranjat? Crezi că mă pot prinde? Ce au în pistoalele alea urâte?

— Tranchilizant.

M-am gândit că minte. Ţeava era prea groasă.

— Şi dacă sunt alergic la drog? Sar undeva şi mor. Nu te alegi cu nimic.

— Ar trebui să cooperezi cu noi. Noi protejăm ţara. E un lucru aşa de rău?

— Mă face să vomit.

Îl vrei pe Matar?

— Îl prind şi singur.

— Tot te prindem la un moment dat, doar nu vrei să te ascunzi la nesfârşit.

— Nu ţi-e teamă că o să mă faci să vreau să lucrez pentru alţii? Perestroika şi restul, văd din ce în ce mai puţine diferenţe. Măcar ei se descotorosesc de poliţia secretă. Noi vă avem pe voi pe cap. Lăsaţi-mă în pace.

— Şi tatăl tău?

— Fă ce vrei cu el. Merită.

Am dat drumul telefonului şi am sărit.

Am petrecut opt ore în zbor, din aeroportul DFW spre Honolulu. Teroriştii din Armata Roşie japoneză ţineau ostatici trei sute de turişti în aeroport. Când avionul meu a aterizat, totul se terminase.

Un asalt al forţelor de marină din Pearl Harbour, ajutate de forţele speciale din Schofield Barracks, a eliberat majoritatea ostaticilor. Pierderile de vieţi omeneşti au fost „mici”, doi turişti, un soldat şi şase dintre cei şapte terorişti.

Honolulu era minunat, apa incredibil de albastră, munţii de un verde de smarald, dar am plecat, profund deprimat, imediat ce am reţinut un loc de salt. Unul dintre morţi era o femeie de vârsta mamei.

— Nu poţi fi peste tot.

Stăteam pe covorul din blană de oaie, aşezând beţe în foc. Îmi era frig. De când curăţasem trupul teroristului din apa rece şi întunecată din prăpastie, nu reuşeam să mă mai încălzesc. Chiar şi în înmiresmatul Hawaii, transpiraţia îmi fusese rece.

Millie stătea lângă mine, purtând doar halatul de casă descheiat. Eu eram complet îmbrăcat şi cu haina pe umeri.

— Ştiu, am spus strângându-mi genunchii la piept. Căldura sobei aproape că-mi ardea pielea, dar nu pătrundea până la oase.

Voia să merg la terapie, o altă amintire dureroasă despre mama. Eu nu eram de acord.

Şi-a schimbat poziţia pe covor, rezemându-se de mine şi aşezându-şi capul pe umărul meu. M-am întors şi am sărutat-o pe frunte.

— Crezi că prinzându-l pe Matar vei termina? Că lucrurile se vor îmbunătăţi? Părerea mea e că greşeşti.

Am scuturat din cap şi m-am apropiat şi mai tare de foc.

Ea a continuat.

— Am impresia că vei descoperi cât de lipsit de sens e şi că nu te ajută deloc. Mă tem că vei fi omorât, încercând să afli asta. Poţi sări din faţa pistoalelor, a cuţitelor, a bombelor, dar nu poţi fugi de tine însuţi, nu poţi sări din faţa durerii. Nu fără să o înfrunţi.

— Să o înfrunt? Cum?

— Să mergi la un psihoterapeut.

— N-o lua de la capăt!

— Un psihoterapeut nu te va omorî... nu ca un terorist. De ce e mai uşor să-i convingi pe bărbaţi să meargă la război, decât la un doctor?

— Ar trebui să las lucrurile să se întâmple? Să-i las să omoare oameni nevinovaţi?

A privit focul un moment.

— Am văzut pe CNN un interviu cu un palestinian. Voia să ştie de ce misteriosul antiterorist nu a salvat copiii palestinieni de gloanţele israeliene.

— Nu pot fi peste tot, am spus, tresărind la auzul propriilor mele cuvinte.

A zâmbit.

— Deci unde tragi linie? Ştiai bine că situaţia din Honolulu nu avea nimic de-a face cu extremiştii şiiţi, înainte de a porni într-acolo. Erai conştient că Matar nu va fi acolo.

Ne întorsesem de unde am început.

— Şi vrei să stau deoparte când pot face ceva?

— Angajează-te la pompieri. Ai putea salva mai mulţi oameni şi ar fi mai puţin periculos. Mi-e teamă că vei ajunge asemenea celor de la ASN, dacă o porneşti pe drumul ăsta. Cu cât ai mai mult de-a face cu teroriştii, cu atât şi comportamentul tău e mai asemănător cu al lor.

— Chiar am început să mă port aşa? Am întrebat împingând-o de lângă mine.

A clătinat din cap şi m-a tras înapoi lângă ea.

— Iartă-mă, e doar o temere de-a mea. Poate dacă îţi aduc mereu aminte de ea, nu se va întâmpla.

M-am cuibărit în braţele ei, ghemuit şi cu capul pe umărul ei.

— Sper.

Atena, locul de pornire al atât de multor deturnări, a fost din nou martora unui astfel de incident. Un DC-l0, avion al Olympia Airlines, a plecat din Madrid şi, zece minute mai târziu, a cerut o aterizare de urgenţă din cauza depresurizării. În acelaşi timp, au schimbat transmisia pe 7500, semnalul internaţional pentru deturnare.

Avionul era la sol de două ore, când am aflat vestea de la Manhattan Media Monitoring.

Când am ajuns în terminal, câteva unităţi ale armatei greceşti erau pe poziţie, înconjurând aeronava. Întâi m-am dus să caut presa, gândindu-mă că sigur ştiau ceva despre numărul de terorişti, armele de care dispuneau şi cererile formulate.

Reporterul de la Reuters, din Alger, era acolo. A făcut ochii mari când m-a văzut şi s-a dat un pas înapoi din locul său din faţă, punându-se între mine şi restul oamenilor de

presă.

— Tu eşti tipul, a şoptit exaltat. Mi s-a părut mie din filmare că eşti tu.

S-a tot uitat în jur, anxios, către ceilalţi.

— Despre ce vorbeşti?

Mă întrebam dacă e un dezastru sau o chestie de care să mă pot folosi.

— Nu pleca, acordă-mi un interviu!

— Linişteşte-te. O să le atragi atenţia tuturor colegilor tăi şi atunci plec.

A inspirat adânc şi a lăsat umerii în jos.

— Am ştiut eu, a şoptit. Hai să mergem într-un loc mai liniştit.

— Nu uiţi ceva? Am spus făcând un gest cu capul spre fereastra terminalului.

Avionul era la capătul pistei, cam la vreun kilometru jumătate.

— După? M-a întrebat umezindu-şi buzele.

— Depinde. Ce se ştie despre deturnare? Ce poţi să-mi spui?

— Deci, dacă îţi spun ce ştiu…

— Pot să-i întreb pe ei, am zis arătând spre restul reporterilor.

— Bine, bine. Uite cartea mea de vizită. Era albă cu antetul Reuters, numele lui, Jean-Paul Corseau, un număr de telefon, de fax şi de telex.

— Sunt trei. Au pistoale. Un gardian îmbrăcat în civil l-a rănit pe unul dintre ei, dar ceilalţi doi l-au omorât. În timpul luptei, un glonţ a ieşit pe un geam de la clasa întâi. Nu ajunseseră decât la două mii patru sute de metri, deci nu era aşa de grav, dar pilotul a insistat să aterizeze. Acum cer un alt avion. Nu dau voie comandantului să iasă de pe pistă, aşa că celelalte avioane trebuie direcţionate spre alte piste.

— Alte cereri? Ce naţionalitate au?

— Nimic, încă. Sunt ETA, separatişti basci. Majoritatea pasagerilor sunt spanioli.

— Basci. De când deturnează ăştia avioane? Credeam

că se ocupă de atentate cu bombă?

A ridicat din umeri.

— Altceva? Cât de tare e rănit teroristul?

— Nu ştim.

— Bun. Mulţumesc. Dacă totul iese bine, nu te uit.

Am privit în jur. Nimeni nu părea să ne urmărească cu privirea.

— Ce-i aia de acolo? Am întrebat, arătând spre grupul de jurnalişti.

Corseau a întors capul şi am sărit.

Unul dintre ei era la intrare şi se uita afară. Purta o haină lungă de piele şi era înarmat cu un pistol. Uşa din spate era închisă şi toate hublourile erau acoperite de jaluzele. Mai era unul, abia vizibil, în carlingă. Folosea radioul. Asta însemna că mai rămăsese cel rănit.

Pe un DC-l0, uşa din faţă e poziţionată după clasa întâi, cu o secţiune împărţită de cele două culoare ce duceau în direcţii diferite. O zonă de trecere duce spre a doua secţiune. Am sărit în mijlocul primei secţiuni, protejat în faţă de zidul despărţitor şi în spate de pasajul de trecere.

Se părea că omul din uşă, care stătea cu spatele la mine, nu era supravegheat, dar era posibil să fie păzit.

Am hotărât să risc şi am sărit în spatele lui. L-am apucat cu o mână de talie şi cu una de gură. Am sărit în prăpastie şi i-am dat drumul, apoi am revenit. Am ascultat. Nimeni nu părea să fi observat. Am folosit oglinda de dentist ca să verific ce e în faţă.

Un bărbat cu un costum şifonat s-a rezemat de peretele despărţitor. Avea un pistol ciudat în mâna dreaptă, îndreptat spre pasageri. Sângele îi îmbibase jacheta în partea stângă, jos, şi îşi ţinea mâna strâns pe lângă corp. Era transpirat tot şi foarte palid.

La picioarele lui, am văzut capul şi braţul imobil al unui cadavru. Mâna era întinsă şi degetele îndreptate în sus, pe jumătate deschise, implorând parcă.

M-am îndreptat spre celălalt culoar şi am folosit oglinda ca să văd ce se petrece în carlingă.

Uşa era deschisă, iar teroristul era acolo, cu nişte căşti radio pe cap. Stătea la intrare, gesticulând cu pistolul, ca pentru a sublinia ce spunea.

Din unghiul din care priveam, singurul membru al echipajului era pilotul, nemişcat, cu faţa înainte. Avea un început de chelie.

Am scos vergeaua de fier din geantă. Nu prea puteam să-l sar pe teroristul cu radioul fără să fiu văzut de celălalt. Am ridicat vergeaua deasupra capului şi am sărit.

Am apărut în uşa carlingii şi băţul l-a lovit pe terorist în ceafă. Am avut vaga impresie că s-a aruncat înainte, dar m-am întors imediat să-l lovesc pe celălalt peste mână. Am auzit cum se rupe osul şi mi s-a făcut părul măciucă.

Pistolul a căzut, fiind luat de pasagerul de pe primul scaun. Teroristul a căzut deodată pe podea, strângând şi încheietura, şi partea rănită. Pe peretele din spatele lui era sânge.

M-am uitat spre carlingă. Inginerul şi pilotul l-au imobilizat pe terorist şi i-au luat pistolul. S-a uitat spre uşă cu frică şi cu o expresie hotărâtă.

— Nu trage, am spus zâmbind, sunt de partea ta.

M-am retras şi am luat-o în partea opusă spre clasa a treia. L-am auzit pe pilot urmându-mă. Totul părea în regulă. Stewardesele se aflau în partea din spate a avionului.

— Unde-i al treilea? M-a întrebat.

— A, l-am scos din acţiune. Mă întorc imediat cu el.

Am sărit pe marginea prăpastiei.

Tipul cu haina lungă de piele era pe insuliţă, tremurând. Reuşise să-şi păstreze pistolul şi stătea cu mâinile încrucişate şi aplecat înainte. Apa picura din haină. Se uita întruna dintr-o parte în alta.

— Aruncă arma, am strigat.

Şi-a smucit capul în sus şi picăturile de apă de pe faţa lui au strălucit în soarele de amiază. A îndreptat pistolul spre mine şi a strigat ceva într-o limbă necunoscută.

Am sărit în partea cealaltă a prăpastiei, în spatele lui.

— Aruncă arma, am strigat din nou.

S-a învârtit şi a tras, glonţul a ciobit roca la câţiva metri în stânga mea.

Am sărit pe insuliţă în spatele lui şi l-am lovit cu vergeaua peste cap. A căzut în genunchi, urlând şi prinzându-şi capul între mâini. Am lovit mâna cu pistolul şi acesta a căzut. L-am ridicat şi m-am îndepărtat de tip.

Era o armă din plastic; citisem despre aşa ceva, puteau fi trecute de detectorul de metale.

Teroristul se ţinea de cap şi tonul cu care vorbea mă făcea să mă gândesc la înjurături.

I-am făcut semn să se întindă pe burtă şi m-a scuipat. Am ridicat vergeaua ameninţător. A încuviinţat tacit şi s-a întins pe burtă. Am băgat pistolul în buzunar şi i-am legat mâinile cu un cablu, apoi l-am ridicat şi l-am teleportat înapoi în Atena, în zona despărţitoare a avionului.

Căpitanul se afla acolo, vorbind cu o stewardesă în greacă. Amândoi au tresărit când am apărut cu prizonierul.

— Îmi cer scuze. Iată cel de-al treilea terorist. Pilotul a clătinat încet din cap, iar eu am sărit.

Am stat cât mai retras la ieşirea pasagerilor din avion. Doi dintre terorişti au fost scoşi pe targa. Al treilea a ieşit înconjurat de poliţie. În urma echipajului şi a stewardeselor a mai apărut o targa acoperită. Trist, dar de data asta nu m-a deranjat, ca în cazul turiştilor din Hawaii.

După ce comunicatul oficial a fost citit presei, l-am bătut pe Corseau pe umăr. S-a întors cu reportofonul spre mine şi am dat din cap.

— Bine, a spus, închizându-l. Îmi dai un interviu?

M-am gândit puţin.

— Unde ai următoarea misiune? Pe asta ai prins-o pentru că erai pe drum?

— Da. Trebuia să ajung la Cairo.

— Unde îţi e bagajul?

— E deja acolo. Îl verificasem şi trebuia să mă îmbarc, apoi s-a întâmplat asta.

— Bun, am spus zâmbind.

Am păşit în spatele lui, iar el a vrut să se întoarcă.

— Stai nemişcat.

M-am uitat în jur şi nu era nimeni atent. L-am prins de curea şi l-am sărit cu tot cu aparat foto, laptop şi restul echipamentului, în terminalul aeroportului din Cairo, pe trotuar, lângă taxiuri.

— Merde!

Era să scape laptopul şi l-am sprijinit.

— Ştii unde eşti?

— Da.

— Perfect, am spus şi am sărit.

În Hawaii era cu cinci ore mai devreme decât în Oklahoma, aşa că m-am gândit că aş putea să o iau pe Millie la unsprezece, ora ei, şi să petrecem o seară frumoasă în Honolulu. Din Cairo am sărit acolo şi am luat un taxi spre aeroport.

Mă simţeam ciudat. Exceptând New Yorkul, Hawaii era singurul loc din SUA care îmi dădea impresia de oraş străin. Deşi toate semnele de circulaţie şi anunţurile erau în engleză, peisajul nu se potrivea. Dar era frumos şi pentru prima dată după multe săptămâni îmi era cald.

Mi-am petrecut după-amiaza plimbându-mă prin Waikiki. Am cumpărat o cămaşă hawaiiană pentru mine şi un mu-mu pentru Millie, apoi am ales un restaurant, la Royal Hawaiian. A doua zi era sâmbătă şi nu trebuia să se trezească devreme.

Simţeam nevoia să sărbătoresc.

La unsprezece, ora lui Millie, am sărit în dormitorul ei. Eram îmbrăcat în pantaloni albi şi cămaşa turcoaz pe care o cumpărasem. Rochia ei aştepta în Texas, dar am luat cu mine o cunună de flori, să îi pun la gât.

Lampa de pe noptieră, una dintre acelea ce sunt îndoite ca gâtul unei lebede, era împinsă într-o parte, lăsând patul în penumbră.

Am făcut un pas înainte, gândindu-mă că adormise, când ceva a sclipit din pat.

M-am ferit şi ceva m-a lovit fulgerător în picior. „Bang”, mi-a trecut prin minte şi am sărit în nişa de la secţia de urgenţă a spitalului Adams Cowley.

Mi-am privit piciorul. Un tub argintiu, de cincisprezece centimetri şi diametru de doi jumătate atârna din gambă. La un capăt avea o antenă dintr-un fir subţire. Din partea cealaltă, o sârmă de oţel inoxidabil de aproape un centimetru intrase în pantaloni şi apoi ieşise pe partea cealaltă, deci mai erau încă cinci centimetri, terminându-se cu un fel de sârmă ghimpată ce semăna a harpon. La vârf se aduna un lichid transparent şi m-am aplecat. Vârful era gol pe dinăuntru.

Cox nu minţise, se pare. Era tranchilizant. Dar, Dumnezeule, dacă sârma aia ghimpată se înfigea în piciorul meu, s-ar fi afundat acolo şi n-aş fi putut să o mai scot.

Curgea sânge, însă când m-am uitat, aveam doar o zgârietură şi pantalonii rupţi. Iar antena însemna că era vreun mecanism de localizare.

Perspectiva era terifiantă. Harponul s-ar fi implântat în piciorul meu şi aş sări. Înainte să pot scoate harponul, tranchilizantul m-ar lăsa inconştient. Mecanismul de localizare făcea restul. Puteau oare să-l urmărească prin satelit?

Cât le-ar fi luat să ajungă la mine? Şi au inventat chestia asta special pentru mine sau folosesc o tehnologie deja existentă, adică mai vânează şi alţi teleporţi?

Am sărit în Central Park, unde era întuneric şi rece, iar eu eram îmbrăcat necorespunzător, în cămaşa mea tropicală. Am tăiat harponul cu briceagul. M-am gândit să-l distrug.

„Ce i-au făcut lui Millie?”

Am aşteptat cinci minute, apoi am sărit din nou la popasul din Minnesota. Un camion imens pentru pietriş ieşea gol din parcare. Am sărit pe el şi am aruncat harponul în container. L-am auzit lovindu-se cu zgomot, apoi camionul a accelerat pe drum spre autostradă.

Mă întrebam unde se duce.

Nu a fost o noapte plăcută. Puţinele momente de somn de care am avut parte au fost zguduite de coşmaruri. Zorile m-au găsit în faţa sobei, rupând surcele în bucăţi tot

mai mici, de care nu aveam nevoie.

Complexul de apartamente în care stătea Millie era plin de agenţi în dimineaţa aceea, dar dacă era acolo, nu s-a dus la ore. Am privit de pe un acoperiş cu binoclul. Când am sunat, o femeie a răspuns la telefon, dar nu era nici ea, nici colega ei de cameră, aşa că am închis fără să spun nimic.

Din Topeka, Kansas, l-am sunat pe cumnatul lui Millie, avocatul. M-am prezentat recepţionistei cu un nume fals.

— Cumnata ta, Millie Harrison, a fost răpită ieri de oamenii Agenţiei pentru Securitate Naţională.

— Cine e la telefon?

— Un prieten de-al lui Millie. Mişun în zona apartamentului şi nici ea, nici colega ei de cameră nu sunt acolo.

— Cum te numeşti?

— Te rog, fă ce poţi, am spus, după care am închis.

Un furnizor de acvarii mi-a vândut un cilindru din plastic transparent de aproape un centimetru grosime. Era înalt, de un metru şaizeci, cu diametrul în jur de un metru. Voia să-mi vândă şi partea de jos, cea de metal cu filet şi garnituri pentru tuburi de filtrare, dar am refuzat. Nu-l foloseam pentru acvariu.

Am sărit tubul la casa din stâncă şi am eliminat orice posibilitate de a fi folosit ca acvariu ataşându-i două mânere, până la jumătate. Când am intrat în tub am constatat că îmi ajungea de la glezne până puţin peste cap, apărându-mă din toate părţile.

Am sărit în biroul lui Perston-Smythe.

Un harpon a lovit carapacea de plastic şi a ricoşat. Profesorul nu era în birou, dar un tip din colţ a aruncat pistolul şi s-a aruncat spre mine cu braţele deschise.

M-am teleportat un metru într-o parte, lângă bibliotecă. Omul a trecut prin spaţiul pe care-l părăsisem şi s-a izbit de birou, încercând să evite impactul cu ajutorul mâinilor în ultimul moment. A eşuat şi s-a lovit de margine cu capul şi umărul stâng, după care a căzut pe podea

gemând.

Am sărit din tub şi am ascultat la uşă. Nu părea să vină nimeni. Am luat pistolul tipului din hamul de umăr, apoi l-am prins de curea şi l-am ridicat. A început să se împotrivească şi am sărit în Tigzirt, Algeria, lăsându-l cu faţa în jos pe nisip.

Eram în spatele biroului, când Perston-Smythe a intrat. Era singur. Am îndreptat pistolul agentului spre el şi l-am rugat să închidă uşa. Apoi, după ce l-am percheziţionat, l-am sărit în deşert, la poalele lui El Solitario.

Când i-am dat drumul, a căzut în genunchi. M-am îndepărtat trei metri şi m-am aşezat pe un bolovan.

S-a uitat în jur cu ochii mijiţi din cauza soarelui puternic.

— Cum faci chestia asta?

Dacă nu aş fi fost îngrijorat pentru Millie, cred că expresia lui mi s-ar fi părut amuzantă.

— Unde-i Brian Cox?

— Poftim? La el în birou, cred. Acolo ai căutat?

— Unde e biroul lui?

— E trecut în listele de telefon de la guvern, mi-a răspuns după un moment de ezitare. Dar cred că îţi pot spune. Are micul lui sediu central în Pierce Building, lângă Departamentul de Stat.

— Nu-i la Fort Meade?

— Nu. ASN-ul are filiale peste tot în ţară. Ce i-ai făcut lui Barry?

— Cine-i Barry?

— Agentul de la mine din birou. Cel din tura de dimineaţă.

— Aaa, păi Barry s-a dus la plajă. Ce au făcut cu Millie Harrison?

— N-am auzit niciodată de ea.

Am îndreptat pistolul spre capul lui.

— Iisuse! Pe cuvântul meu. N-am auzit niciodată de ea. Crezi că ar trebui să ştiu? Aminteşte-ţi cu cine ai de-a face. Tipii ăştia nu spun nimănui nimic, decât dacă n-au

încotro.

Am lăsat pistolul în jos.

— O să subliniez că e foarte greu să fugi de o persoană cu abilităţile mele. Dacă aflu că mă tragi pe sfoară, să te aştepţi să apar.

— Pe cuvântul meu că nu am auzit de ea. Toată munca mea e legată doar de Orientul Mijlociu.

— Întoarce-te!

— Vrei să mă împuşti?

— Nu, dacă nu mă obligi. Întoarce-te!

S-a mişcat încet. L-am prins şi l-am teleportat în terminalul aeroportului din Ankara, Turcia, şi l-am lăsat acolo.

Speram că are la el cardul American Express.

Când am verificat situaţia de la locuinţa lui Millie, reduseseră numărul de agenţi. Afară erau doi bărbaţi, pe jumătate ascunşi după colţ. L-am văzut pe unul scoţând o staţie din haină şi spunând ceva.

L-am lăsat în aeroportul din Bonn, fluturând pistolul cu harpon şi încercând să folosească staţia. Cei care asigurau securitatea se apropiau vertiginos de el.

Nu cred că jucăria lui era bună pentru comunicare intercontinentală.

Pe celălalt l-am dus la aeroportul Orly, lângă Paris. A reuşit să-şi implânte foarte puternic cotul în coastele mele, dar l-am ţinut strâns şi l-am lăsat lângă un grup de turişti japonezi, adunaţi în jurul biroului de informaţii.

Celor din apartament le-am venit de hac cu cilindrul Lexan, dându-le ocazia să tragă, după care i-am teleportat pe aeroporturile din Cipru, Italia şi Arabia Saudită.

Tata părea să fie la lucru. Cel puţin maşina nu era în parcare. În casă erau doar trei agenţi, pe care i-am teleportat în Tunis, Rabat şi Lahore. Excursia m-a costat încă două lovituri la coaste şi la gleznă.

Mi-a trecut prin minte că pe viitor aş putea folosi vergeaua de fier, dar nu voiam să omor pe nimeni. Eram pregătit să-mi asum un asemenea risc atunci când un avion întreg era ameninţat, dar nu când era vorba de americani.

„Şi ei sunt terorişti în felul lor.”

M-au trecut fiorii, amintindu-mi de avertismentul lui Millie. Nu voiam să ajung ca ei. Mai rău, nu voiam să fiu ca tata.

La Washington era întuneric, nori negri acoperiseră soarele şi bătea un vânt rece dinspre est. Am intrat în gară, de unde l-am sunat pe Perston-Smythe. Mă gândeam că e încă în Turcia, dacă nu cumva avusese paşaportul la el, dar cu Cox voiam să vorbesc, de fapt.

O voce de bărbat – nu era Perston-Smythe – mi-a răspuns la telefon.

— Sunt David Rice. Vreau să vorbesc cu Brian Cox.

L-am simţit ezitând.

— Care-i problema, în afară de faptul că încercaţi să localizaţi apelul, vreau să spun?

— Domnul Cox e pe o altă linie. Puteţi aştepta un moment?

— Nu mă lua cu chestii de genul ăsta.

— Vorbesc serios, e la telefon cu ambasadorul din Bonn. Doar tu eşti cel care ne-a creat problema.

A, pistolul cu harpon de la aeroport.

— Sun mai târziu, am spus zâmbind.

Am luat metroul cinci staţii; fiind o oră de vârf, era aglomerat. Eram surprins de cât de diferită era staţia faţă de cele din New York; era curată şi mirosea frumos. Am folosit telefonul de pe peron. Cox a răspuns la telefon.

— Ai cauzat o grămadă de probleme. Tonul vocii lui mi-a adus aminte de tata. Un moment, am simţit că făcusem ceva rău, teribil de ruşinos. Rămăsesem fără grai, întâi din cauza şocului, apoi a mâniei.

Am închis şi am urlat, eliberând un val de furie inarticulată. Navetiştii s-au întors să se uite la mine, surprinşi şi un pic speriaţi. Un ofiţer de marină în uniformă şi care mesteca tutun m-a întrebat:

— Veşti proaste?

— Du-te naibii! Am spus şi am sărit la casa din stâncă din Texas. Speram să se înece.

Am urlat din nou cu ură şi furie. Omul o răpise pe

Millie. Pusese oameni să mă împuşte cu bucăţi ascuţite de sârmă ghimpată şi avea obrăznicia să spună că eu cream probleme? Am căzut în genunchi pe pat şi am început să lovesc salteaua.

Doamne, ce speriat eram!

Tata a ajuns acasă escortat de doi agenţi, unul pe locul din faţă, celălalt în spate. L-am privit parcând de la fereastra bucătăriei. Mă miram că era el la volan. Având în vedere că ASN-ul petrecuse atâta timp în jurul lui, trebuiau să ştie de alcoolism. Eu nu m-aş fi urcat cu el în maşină.

Doar unul dintre agenţi avea pistol cu harpon. Îl ţinea ascuns în pardesiu, în drum spre intrarea în casă, dar afară era întuneric, aşa că nu s-a deranjat să-şi încheie haina.

L-am teleportat pe aeroportul din Sevilia imediat ce a intrat. Pe celălalt l-am dus în Cairo. Când m-am întors, tata fugea pe peluză spre maşină.

Când a ajuns la uşă, am sărit pe scaunul şoferului şi m-am uitat la el pe geam. În acelaşi moment s-a declanşat şi alarma vehiculului. A ţipat, s-a îndepărtat de maşină şi a luat-o la goană, împleticindu-se, pe stradă. L-am lăsat în pace şi m-am întors în Washington.

De data asta a spus doar:

— Te ascult.

— Unde e Millie Harrison?

— Într-un loc sigur.

— Unde?

— De ce ţi-am spune?

M-am holbat un moment la telefon, apoi mi-am amintit să verific împrejurimile cabinei. Mă aflam în faţa unui magazin universal din Alexandria.

— Ar trebui să faci mult mai mult decât să-mi spui. Există locuri mult mai neplăcute unde îi pot teleporta pe oamenii tăi. Ar fi atât de uşor să le dau drumul din locuri înalte, foarte înalte. Şi nu doar ei trebuie să fie duşi în mici călătorii. Ce ar spune preşedintele dacă l-aş teleporta în Columbia pentru o mică bârfă? Nu cred că e foarte popular

printre anumite grupuri de interese de pe acolo. Sau în Cuba? Ar fi o ştire cu adevărat senzaţională: Preşedintele pleacă în misiune. Un tur nemaipomenit. Chiar şi serviciile secrete sunt surprinse.

— Nu ai face aşa ceva, a spus Cox după un moment de tăcere.

— Nu mă pune la încercare.

— Nici nu trebuie. O avem pe prietena ta şi nu ştii unde se află. Ştim că nu ai face nimic să o pui în pericol.

— De ce nu? Tu eşti dispus să-l pui pe preşedinte în pericol.

— Nu cred că risc nimic. Vino să vorbim. Ajută-ne să aflăm cum funcţionează talentul tău. Te putem ajuta. Ai avut o idee bună cu chestia asta antiteroristă. Putem să ţi-l dăm pe Rashid Matar...

Am închis telefonul.

A doua zi dimineaţă erau şi mai mulţi gardieni la apartamentul lui Millie. I-am sărit în Knossos, Muscat şi Zürich. Devenisem o adevărată agenţie de turism. Speram că ASN-ul cheltuie bani buni să îi aducă înapoi.

Când am verificat casa tatei, era goală şi încuiată.

Metroul m-a dus la două străzi de Pierce Building. O clădire guvernamentală de peste drum nu avea pază, aşa că am ajuns pe acoperiş fără probleme. De acolo vedeam una dintre faţadele laterale ale Pierce Building şi intrarea din spate, cea care ducea spre parcare.

Locul era împrejmuit cu gard, iar la poartă era un gardian. Un altul stătea într-o cabină de sticlă la intrarea în clădire. I-am privit pe amândoi cum verificau actele celor care intrau. Cel din cabină trebuia să apese pe un buton pentru ca uşa să se deschidă.

Un sistem de camere video supraveghea parcarea, toate laturile clădirii şi chiar şi acoperişul.

Am sărit în Union Station şi am dat telefon.

— Vreau să vorbesc cu Cox. Am auzit foşnet de hârtii.

— Alo.

— Hai să ne întâlnim.

— Bun. Vino la birou.

— Nu fi prost.

— Atunci unde?

— La fântâna de la Capitoliu. Înaintezi pe mijlocul gazonului spre Washington Monument. Singur.

— Cine e prost acum?

Nu mă interesa câţi oameni are cu el. Voiam doar să creadă că solicit o întâlnire.

— Poţi să mai aduci un om cu tine, dar lăsaţi armele acasă. Fără haine lungi sau orice altceva care poate ascunde harpoanele alea urâte. Şi tu mergi înainte.

Până la urmă am acceptat doi gardieni.

— Când?

— Chiar acum. După cum ştii, voi fi acolo înaintea ta, aşa că joacă cinstit. În mall e destul de gol la ora asta. Voi putea să-mi dau seama dacă-ţi aduci ajutoarele.

L-am auzit înghiţind în sec.

— Bun. Ajungem în zece minute.

Am închis, am sărit pe acoperiş şi mi-am luat binoclul.

A ieşit din clădire însoţit de şase bărbaţi. Unii aveau pistoale cu harpon. Patru dintre ei s-au urcat în maşină, ceilalţi doi, îmbrăcaţi cu pulovere groase dar fără haină, s-au îndreptat spre o altă maşină, Cox fiind în urmă, neatent, aşteptându-se ca adevărata confruntare să aibă loc la mall.

Unul dintre indivizi a deschis uşa din spate şi l-a aşteptat. Atunci l-am luat.

Cox era solid şi greu, dar deja îmi perfecţionasem tehnica de a-i face să-şi piardă echilibrul şi a sări cu ei imediat. Chiar înainte de a dispărea l-am auzit pe agentul de lângă portieră urlând, dar sunetul s-a întrerupt pentru că treceam deja în Texas, la treizeci de metri de apa rece a prăpastiei.

Am sărit pe insuliţă şi l-am privit lovind apa. S-a format un adevărat gheizer, iar stropii mi-au ajuns pe haină. S-a lăsat în faţă după ce i-am dat drumul şi, deşi a intrat cu picioarele în apă întâi, s-a lovit cu stomacul şi pieptul de suprafaţă; când i-a ieşit aerul din plămâni l-am auzit gemând.

A avut nevoie de câteva secunde să iasă şi chiar mai mult ca să ia prima gură de aer.

Speram să-l doară.

Dar nu părea la fel de afectat ca restul tipilor ce căzuseră ca el. A înotat spre insulă şi a păşit afară din apă.

L-am ameninţat cu pistolul lui Barry.

— Dacă nu află ceva de mine curând, lucrurile vor deveni foarte neplăcute pentru prietena ta.

Am îndreptat pistolul puţin într-o parte şi am tras pe lângă el. Glonţul a ricoşat şi a muşcat din peretele de stâncă. Zgomotul a fost asurzitor, un şoc palpabil, dar eu văzusem chiar şi explozii acolo. Ştiam la ce să mă aştept. Chiar şi aşa am tresărit un pic.

Cox a sărit şi a mijit ochii.

— Dezbracă-te! Repede!

Am îndreptat pistolul spre el.

— Nu, mersi! A refuzat, clătinând din cap. Am simţit cum frustrarea creşte, acaparând calmul meu aparent. Am mai tras o dată în partea cealaltă.

A tresărit din nou, dar a rânjit şi a scuturat din cap.

Îmi aducea tot mai mult aminte de tata. „De ce nu. Doar a luat de lângă mine o femeie pe care o iubesc.” Am ridicat pistolul deasupra capului şi l-am lovit foarte tare în ceafă. Cox a căzut cu faţa în jos, drept ca un copac.

Am scos din buzunar un cuţit ascuţit şi i-am tăiat hainele. Avea două pistoale, dar ce căutam de fapt era prins de coapsa lui, unul dintre tuburile cu antenă ce ajungea până la şosetă. Nu avea sârmă ghimpată, dar tot era foarte periculos.

Am sărit la şaizeci şi cinci de kilometri, unde Rio Grande taie în stâncă între SUA şi Mexic şi am aruncat tubul în apele învolburate. A plutit foarte puţin şi l-am văzut rostogolindu-se spre Del Rio, prin parcul naţional Big Bend.

Întors pe insulă, am tăiat restul hainelor lui Cox, le-am dus în Central Park, New York, şi le-am aruncat în tomberonul de lângă Sheep Meadow. Armele le-am lăsat în casa din stâncă.

Erau şi aşa destule arme în New York.

Înapoi în prăpastie, l-am întors pe Cox cu faţa în sus şi i-am controlat pupilele, ţinându-i pleoapele deschise. Păreau de aceeaşi mărime şi amândouă s-au contractat la lumină. Soarele strălucea deasupra prăpastiei şi erau în jur de douăzeci de grade. Probabil că se simţea mult mai bine fără hainele ude pe el.

Am sărit în K Mart-ul din Stillwater, Oklahoma, am cumpărat un sac de dormit şi am revenit. Avea fermoar de jur-împrejur. L-am deschis şi l-am întins pe jos, după care l-am băgat pe Cox în el, prinzându-l captiv înăuntru.

Avea o umflătură la ceafă, de unde picura un pic de sânge. Mi-a adus aminte de cei care mă jefuiseră când am ajuns în New York.

Am sperat din nou că îl durea, dar gândul rău mi-a dat mustrări de conştiinţă. M-a făcut să mă simt meschin. Aşa cum era el.

La naiba! Mă făcea să mă simt asemenea tatei.

18.

Cox s-a trezit lângă toaleta chimică de lângă el şi un afiş pe care scria NU POLUA LACUL, E APA DIN CARE O SĂ BEI. Am mai lăsat o sticlă de ibuprofen şi un pahar mare de apă. L-am privit prin iarbă, de după arbuştii mesquite din centrul insulei, cum zăcea întins. Nu voiam să fiu lângă el când se trezeşte.

„Atunci de ce îl urmăreşti?”

Mi-a amintit dimineţile de duminică petrecute acasă. Tata se trezea mahmur, iar eu umblam în vârful picioarelor, până dădea pe gât două căni de cafea. Dar stăteam în casă, căci avea nevoie de mine în astfel de zile. Să îi prepar cafeaua, să pregătesc micul dejun. Când era mahmur nu mă temeam de violenţă.

Asta avea să vină mai târziu.

Cox nu reuşea să se concentreze destul să citească mesajul. Îl tot apropia şi îl tot depărta de ochi. Dar, în final, l-a pus jos şi a luat ibuprofenul. S-a mişcat cu mare

atenţie, întorcând uneori capul într-o parte, de parcă era ţeapăn.

Am sărit în Washington, la Union Station. Voiam să sun la ASN şi să negociez termenii de eliberare a lui Millie, dar când să pun fisa în telefon am văzut un om citind ziarul şi aşteptând metroul. Imediat m-am gândit că trebuie să fie unul dintre nenumăraţii agenţi împrăştiaţi în tot oraşul, dar apoi am văzut titlul mare.

„Extremiştii şiiţi deturnează un vas de croazieră." Dedesubt era poza unui vas strălucitor şi alături, cea a lui Matar.

Am sărit în New York şi am sunat la MMM.

— A, domnule Ross, avem o groază de material pentru dumneavoastră. A fost deturnat un vas.

— Tocmai am văzut un ziar. Unde?

— Lângă Alexandria, în Egipt.

Am scrâşnit din dinţi. Nu ajunsesem la micul aeroport de acolo.

— În ziar e o poză a lui Rashid Matar. E cumva implicat?

— Aşa spune raportul de la Reuters.

— Înţeleg. Altceva? Câţi pasageri, câţi terorişti?

— Cel puţin cinci terorişti. O sută treizeci de pasageri. O sută cinci membri ai echipajului.

— De ce e atâta personal?

— Argos e un iaht de lux. Croaziera a fost comandată de Muzeul de Artă Metropolitan de aici, din New York. Cea mai mare parte sunt persoane care fac donaţii muzeului. Majoritatea sunt americani. Un singur cuplu e britanic. Echipajul e de origine greacă.

— La ce depărtare de ţărm se află? Am auzit foşnet de hârtii.

— Nu e menţionat. Filmarea vasului a fost făcută din elicopter, dar nu se vede ţărmul.

— Ştiţi cumva unde este presa? De unde transmit ştirile?

— Nu.

— Bine. Mulţumesc!

Am sărit la Londra. Înainte de a da un telefon, a trebuit să schimb nişte bani. Apoi am format numărul de la Reuters, de pe cartea de vizită a lui Corseau.

— Biroul pentru Orientul Mijlociu, a spus o voce cu accent britanic.

Am vorbit repede.

— Am informaţii urgente pentru Jean-Paul Corseau. Ştiţi unde îl pot găsi?

— Îi putem transmite un mesaj.

— E o chestiune personală, pe care trebuie s-o discutăm între patru ochi.

— Îmi pare rău, nu vă putem da informaţii despre reporterii noştri. Dacă îmi lăsaţi un număr de telefon, poate vă sună el.

— Nu. Am făcut o pauză, după care am continuat: L-am dus până la Cairo de curând. Vă spune ceva?

A tăcut un moment.

— Povestea aia bizară? Aproape şi-a pierdut slujba. Deci tu eşti tipul care opreşte deturnările?

— Da.

— De ce nu vii să stăm de vorbă? Ne-ar plăcea să scriem un articol.

— Jean-Paul Corseau. Acum.

— De unde ştiu că eşti cine spui?

— Închid. Trei... doi... unu...

— Bine, bine. Stă la hotelul Metropol din Alexandria, dar presa e staţionată în Fort Qait Bey, în portul de est.

— Mulţumesc!

Terminalul aeroportului din Cairo era plin de oameni care voiau să-mi schimbe banii la un curs foarte favorabil şi copii care mă urmăreau strigând Bacşiiişş! Bacşiiişş! Am întrebat la biroul de informaţii când e următoarea cursă spre El Iskandariya. Femeia mi-a spus că tocmai plecase, dar trenul era foarte confortabil la clasa întâi şi drumul dura doar şase ore. Îl puteam lua de la gara din Cairo, de lângă Ramses Square.

Din câte citisem, dura aproape o oră să ajungi la gară, din cauza traficului infernal din Cairo, şi alt drum nu

mai era.

O jumătate de oră mai târziu şi uşurat de trei mii de dolari, călătoream spre nord-vest la bordul unui elicopter Bell, la o mie două sute de metri altitudine. I-am promis pilotului un bonus, dacă ajungem în portul de est în mai puţin de o oră.

— Acesta este Heliopolis, a spus, arătându-mi o zonă la vest de aeroport, greu de zărit de mine, în aglomeraţia urbană a oraşului Cairo.

— Trecem cu elicopterul pe deasupra lui Heliopolis.

Pilotul, George, era egiptean şi foarte mândru de engleza lui foarte clară. Am apăsat pe butonul pentru vorbit.

— Heliopolis, elicopter. Foarte tare.

„Idiotule!” Nu eram foarte vesel.

În timp ce făcea plinul elicopterului, bărbatul mi-a povestit că pasagerii lui obişnuiţi erau magnaţi ai petrolului, care se îndreptau spre est, spre Sinai, sau turişti foarte bogaţi, care doreau să vadă Giza fără să rişte un drum prin traficul din Cairo.

Elicopterul a luat-o spre dreapta şi George a spus:

— Abu Rawash.

A arătat în jos pe partea lui. Am găsit denumirea pe harta întinsă pe genunchi. Arăta spre o piramidă, dar nu se vedea de pe locul meu.

— De ce aşa de mult spre vest?

A arătat din nou, de data asta drept înainte spre o linie subţire, închisă la culoare, care se întindea în deşert.

— Urmărim ţeava. Rută directă, foarte rapid. M-am uitat din nou pe hartă. Conducta SUMED pornea din Golful Suez, de la Ain Sukhna, şi se îndrepta spre Mediterana, chiar la vest de Alexandria, aducând petrolul arab din ţările golfului spre pieţele vestice. Egiptul producea foarte puţin petrol, dar măcar scotea bani din transfer de-a lungul conductei, dar şi prin canalul Suez.

Spre est se afla delta Nilului, ce făcea loc deşertului. Acolo vegetaţia era de un verde-aprins, foarte diferită de cea formată de arbuştii maro, de sub noi. Era o linie

vizibilă, care însemna „aici se opreşte apa”. Am verificat drumul, aproximând cât mai avem de parcurs cu ajutorul drumurilor secundare pe deasupra cărora zburam. La scurtă vreme după ce am trecut de Drumul Secundar 7, deşertul s-a transformat în dune şi ne-am îndreptat spre nord, lăsând în urmă conducta. Ne-am apropiat iar de deltă. La orizont vedeam deja oceanul.

Oraşul Alexandria s-a ivit, ca o fâşie de pământ ce se întindea paralel cu marea. În cealaltă parte, era lacul Maryut, aşa că, văzut din avion, părea aproape o insulă, apoi am traversat o zonă de uscat şi am cotit spre nord-est, de-a lungul ţărmului, deasupra docurilor pentru petroliere şi peste portul de vest. Navele comerciale şi anticele *dhow*[16] umpleau portul intern, unele ancorate şi andocate.

Niciunul din vasele de croazieră aflate acolo nu putea fi Argosul, căci erau prea mari.

Apoi am trecut pe deasupra unei fâşii înguste de pământ şi a unei fortăreţe vechi, ce purta amprenta timpului.

— El Atta, a spus George.

Puţin mai sus, pe o limbă de uscat ce proteja portul estic, un alt fort înfrunta marea.

— Qait Bey.

Pilotul mi-a arătat locul, studiindu-şi ceasul. M-am uitat şi eu. Cincizeci şi şapte de minute de când am plecat din Cairo.

— Bună treabă, i-am spus, iar el a zâmbit.

A coborât la vreo două sute cincizeci de metri de Qait Bey, pe zona de aterizare a Institutului de Oceanografie şi Pescuit. Am scos din geantă bonusul lui, cinci sute de dolari. Apoi am apăsat pe butonul pentru comunicare.

— Iţi mai dau cinci sute pentru încă un zbor scurt.

— Până unde? Trebuie să mai pun combustibil dacă e drum lung.

— Mai puţin de cincisprezece minute. Cel mult douăzeci.

A dat din cap aprobator.

16 Bărci cu vele folosite din antichitate de arabi (n. tr.).

— Când? Nu pot bloca locul foarte mult timp.

M-am uitat în jur, reţinând un loc de salt.

— În zece minute.

Strada se numea Qasr Ras El Tin pe harta ce o studiasem în elicopter, dar indicatoarele erau scrise în arabă, aşa că nu puteam fi sigur. Am văzut un semn în engleză indicând spre fort.

Portarul nu voia să primească banii de bilet în dolari, aşa că am sărit.

Grupul de presă a fost uşor de găsit, pe parapet, uitându-se spre mare prin binocluri şi teleobiective. În depărtare, un vas alb cu coş albastru era ancorat la vreun kilometru jumătate de ţărm.

Corseau, reporterul de la Reuters, vorbea cu un ofiţer egiptean. I-am făcut semn, iar el şi-a întrerupt imediat conversaţia, s-a îndreptat spre mine şi m-a luat de cot conducându-mă în jos pe scări, departe de ceilalţi jurnalişti.

— Am vorbit cu cei de la birou acum o oră. De ce a durat atât să ajungi?

M-am gândit să-i spun adevărul, că nu puteam să sar în locuri în care nu am mai fost, dar nu voiam să-mi cunoască limitele.

— Am fost reţinut în trafic. S-a stricat avionul astral.

Coboram pe o scară, departe de privirea celorlalţi. L-am oprit şi i-am zis:

— Eu mă duc acolo, dar am nevoie de cât mai multă informaţie. Nu te mişca.

Am păşit în spatele lui.

— Aşteaptă…

Am sărit acolo unde era staţionat elicopterul.

— … un minut!

I-am dat drumul şi s-a învârtit, oprindu-se de îndată ce şi-a dat seama că nu era decât la vreo cinci sute de metri de unde plecasem. A tras adânc aer în piept şi a expirat. I-am făcut semn să urce în spatele elicopterului. A luat o pereche de căşti agăţate deasupra scaunului şi le-a pus pe cap. Făcuse ochii mari, dar era clar că nu era prima

dată în elicopter. Şi-a legat centura.

Am urcat şi am arătat în sus cu degetul mare spre cer. Până mi-am pus eu centura şi căştile, George pornise deja şi ne ridicam.

Când am văzut oceanul, am arătat spre iaht.

— Un cerc mare în jurul vasului la vreo patruzeci, şaizeci de metri deasupra apei. Nu te apropia prea tare.

— Jean-Paul, mă auzi?

— Da, a confirmat el apăsând pe buton.

— Spune-mi ce ştii.

— Doar dacă îmi dai un interviu adevărat după aceea.

— S-a făcut.

N-am ezitat, voiam foarte tare să pun mâna pe Matar.

Corseau a părut surprins, apoi a început să vorbească.

— Ieri după-amiază au eliberat un tip care a făcut atac de cord şi pe soţia lui. Ea a confirmat că sunt cel puţin cinci terorişti la bord. L-a identificat pe Matar din fotografii. Au arme automate, pistoale şi grenade. Susţin că au pus explozibil pe rezervoarele cu combustibil, material ce poate fi detonat prin radio de la distanţă.

George ajunsese la Argos şi începuse să facă turul în sensul acelor de ceasornic, astfel încât să pot vedea vasul. În timp ce-l ascultam pe Corseau, mă uitam prin binoclu.

Iahtul avea puţin peste o sută de metri lungime şi vreo cincizeci lăţime. În faţa coşului era o punte de observaţie, dincolo de el o alta, ocupată de cabine şi piscină, iar dedesubt una şi mai mare, pe care pasagerii făceau plajă. În partea din spate a punţii de observaţie se înălţa un fel de catarg, ce servea drept antenă, iar în jurul lui erau tot felul de instrumente. Un cablu, pe care fluturau steaguri în miniatură, se întindea din vârful catargului spre prora şi înapoi la un par situat chiar lângă prelata cu dungi galbene şi brune de deasupra piscinei. Felul în care agitau în vânt, îmi amintea de un cimitir de maşini.

Doi bărbaţi cu arme automate stăteau pe acoperişul punţii de observaţie şi se uitau spre noi.

George m-a privit surprins.

— Am primit instrucţiuni prin radio de la autorităţile armate să mă îndepărtez de vas.

Am ales un loc de salt, în spatele coşului, între două ventilatoare mari şi albe. Cei doi terorişti de sus se holbau la elicopter. Unul dintre ei a ridicat arma şi am văzut vârful ţevii sclipind în mod repetat, de parcă făcea poze cu bliţ.

— Întoarce repede!

Am ţinut binoclul pe locul de salt, pregătindu-mă. Mi-era teamă că nu sunt destul de aproape. Elicopterul a plonjat şi s-a întors cu o mişcare violentă, iar eu m-am temut că unul dintre gloanţe ne lovise, dar nu erau decât manevrele evazive ale lui George.

— Întoarce-te la Institutul de Oceanografie. Mi-am desfăcut centura. Am scos banii din gentă şi i-am prins de lista cu programările de zbor.

— Asta-i plata, George.

— Vorbim mai târziu, Jean-Paul, am spus uitându-mă peste umăr.

Am sărit.

Puntea vibra uşor şi am ştiu că cel puţin generatoarele sunt pornite. Steguleţele de deasupra mea pocneau în vânt. În depărtare, sunetul elicopterului se estompa. Nu am auzit nimic altceva – niciun foc de armă, nicio voce, strigăt sau şoaptă. Aş putea fi singur pe ocean.

Eram curios dacă lui Cox îi trecuse durerea de cap.

Cu oglinda dentistului am privit după coş. Îl vedeam doar pe unul dintre terorişti. Din când în când însă, ridica o staţie şi spunea ceva, sunetul pierzându-se în vânt.

Mă întrebam dacă poate opri explozia. Sau dacă putea vreunul dintre ei.

La capătul punţii de observaţie, pe cealaltă parte a coşului, era o uşă. Am sărit lângă ea. O mică proeminenţă din perete mă adăpostea de privirile eventualilor terorişti de la etajul superior. Am folosit oglinda să mă uit înăuntru. Un pasaj îngust, prevăzut cu uşi de o parte şi de alta, ducea pe punte. Nu se vedea nimeni.

Am intrat cu grijă, verificând cu oglinda căile de

acces. Aproape ajunsesem la camera de control de lângă punte, când am auzit scârţâitul unui scaun şi sunet de paşi. Am sărit înapoi lângă uşă. Alţi paşi au răsunat pe hol, apoi s-a făcut linişte. Am mai verificat o dată cu oglinda, şi la celălalt capăt al pasajului am văzut un bărbos păşind chiar atunci pe punte şi cotind spre dreapta.

Am sărit înapoi în hol, chiar lângă camera de control. În oglindă am zărit o încăpere goală, ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi impresionante cu instrumente. Am intrat, trecând de cabina căpitanului, şi am privit spre punte. Nimeni. Cârma stătea nemişcată – radarul, sistemul de navigaţie, hărţile erau toate lăsate de izbelişte. O scară îngustă cobora la nivelul următor de pe ambele părţi ale punţii. Deasupra capului l-am auzit pe unul dintre terorişti mişcându-se înainte şi înapoi cu paşi uşor târşâiţi.

Tipul din camera de control mergea la dreapta, spre tribord, m-am corectat, aşa că l-am urmat foarte încet şi foarte atent.

Scările duceau spre puntea de dedesubt. Am deschis uşa spre interior şi m-am furişat pe lângă pereţi, încercând să mă ascund cât mai bine de bărbaţii de deasupra. Mai simplu de spus decât de făcut, pentru că scaunele de pe punte erau aliniate la perete şi trebuia fie să trec foarte atent pe deasupra, fie să mă strecor în spatele lor. Pe aceeaşi punte se aflau şi bărcile de salvare agăţate pe gruie, în partea exterioară a balustradei.

O uşă dădea în încăperea cu aparatura pentru aerul condiţionat, care avea o scară mare în mijloc şi un coridor îngust ce duceau spre pupa, unde, de o parte şi de alta, erau uşile cabinelor de lux. Imediat spre stânga mea, era o încăpere cu o plăcuţă pe care scria GALERIA CASTOR. Nu venea niciun sunet de la acest nivel, dar am avut impresia că am auzit ceva din direcţia scărilor, aşa că am coborât.

Din fericire, păşeam pe un covor gros şi pufos.

Jos, un alt coridor îngust ducea spre pupa, trecând chiar prin mijlocul vasului. Pe partea stângă se afla o uşă de sticlă pe care scria CAFENEA. Spre tribord era un coridor ce mergea înainte, de unde răzbătea zgomot. Am

privit cu grijă de după un colţ îmbrăcat în mahon. La vreo douăzeci de metri în faţă, unde coridorul se deschidea într-o sală mai mare, un bărbat stătea cu spatele la mine şi arma automată în mână. Dincolo de el erau adunaţi mai mulţi oameni aşezaţi fie pe jos, fie pe obiectele de mobilier.

Intrarea nu îmi permitea să văd decât o mică parte din încăpere, însă erau foarte mulţi înăuntru.

M-am întors şi am intrat în cafeneaua de pe cealaltă parte a scărilor. Era o cameră pustie, luminoasă şi îngustă. La capătul opus se afla o altă uşă de sticlă, pe care scria BAR. Nici aici nu era nimeni, dar era încuiat. Am sărit în următoarea încăpere. Aceasta era în mod evident un club pentru bărbaţi, cu lambriuri închise la culoare şi scaune tapiţate cu piele. Toate sticlele de la bar erau legate cu bucăţi de piele, pentru perioadele cu vreme rea. În colţul opus, se afla o altă uşă de sticlă acoperită cu o draperie.

Lângă ea era o plăcuţă pe care stătea scris Salonul Principal Golden Fleece. Am tras uşor de draperie. Puteam să pun pariu că toţi pasagerii şi echipajul fuseseră înghesuiţi în spaţiul acela.

Cu toţii erau îmbrăcaţi formal, deşi hainele le erau acum şifonate. Majoritatea cravatelor fie atârnau desfăcute, fie fuseseră date jos. Multe femei păreau a fi petrecut prea mult timp îmbrăcate în corset. Altele aveau pe umeri haine bărbăteşti şi toţi stăteau foarte aproape unii de alţii. Nimeni nu spunea nimic.

Întregul echipaj era adunat într-o parte, ofiţeri şi marinari de rând, chelneri şi chelneriţe în uniforme negre, femei de serviciu cu şorţuri, bucătarii în alb, unul ţinea în mână o pălărie de maestru culinar, greu de recunoscut după două zile de frământat între degete.

Căpitanul, un bărbat cu barbă albă, ale cărui picioare bronzate erau ferme şi musculoase sub pantalonii scurţi, era aşezat pe un scaun, iar ofiţerii, pe podea, în jurul lui. Stăteau în faţa celorlalţi ostatici de parcă i-ar fi putut apăra. Chipul bărbatului era complet impasibil, dar mâinile i se mişcau întruna, învârtind neîncetat chipiul.

Femeia eliberată cu o zi înainte se înşelase. În salon

erau cinci teroriştі, trei dintre ei cu armele automate îndreptate spre mulţime, iar ceilalţi doi se sfătuiau. Asta însemna un total de cel puţin şapte.

Mă îndoiam tot mai mult de existenţa altor teleporţi. Reacţia lui Cox şi cercetarea mea de până acum nu ducea decât la concluzia asta. Totuşi, tare aş fi avut nevoie de încă unii.

Am presupus că unul dintre teroriştii care vorbeau era cel pe care îl urmărisem până acolo din camera de control. Celălalt era Rashid Matar.

L-am privit cu ochii mijiţi. Simţeam un impuls teribil să-l teleportez în afara casei din stâncă. O zonă unde şaizeci de metri dedesubt nu era nimic, decât aer. Dincolo de ea, se aflau ceva stânci şi cactuşi, dar până acolo...

Şapte teroriştі. Mă durea stomacul şi în gură simţeam un gust amar.

Bărbatul care păzise camera de control a terminat discuţia cu Matar şi a plecat. Când ucigaşul mamei mele s-a întors, am văzut că avea o staţie într-o husă de piele, ca cea a bărbatului de pe punte, dar şi un dispozitiv mai mic, atârnat de gât cu o curea, o chestie de plastic negru, prevăzută cu un buton roşu.

M-am uitat şi la ceilalţi teroriştі să văd dacă purtau şi ei aşa ceva. Erau echipaţi cu puşti Uzi şi grenade, fiecare prinsă de hamul de piele în care îşi ţineau pistolul. Muniţia de rezervă era îndesată în buzunare speciale ale aceluiaşi suport. Păreau a avea toţi câte o staţie, dar nu şi un dispozitiv pentru bombă.

Ar fi fost prea frumos să pot spera că povestea cu bomba era o cacialma. Rashid demonstrase deja cât de priceput era cu explozibilul detonat prin radio.

Am sărit înapoi în cafeneaua de lângă treptele principale şi am aruncat o privire prin uşă. Scara era goală. Cu o punte mai jos se afla biroul casierului şi recepţia. Am studiat cu atenţie o hartă a vasului ce era laminată pe biroul dinăuntru.

Puntea pe care mă aflam se numea Dionis, şi era una dintre cele patru prevăzute cu cabine. Celei de deasupra,

unde erau ţinuţi ostatecii, i se spunea Venus. Puntea cu piscină era Apollo, imediat dedesubt se întindea Poseidon, care adăpostea doar jumătate din numărul de cabine al celorlalte, deoarece tot aici era şi motorul.

Am coborât atent, dar şi următorul nivel părea la fel de pustiu. La bază, în spatele scărilor era o uşă pe care scria DOAR PENTRU PERSONAL. Avea nu mic hublou de sticlă în mijloc. Nu am încercat să o deschid, ci doar am studiat culoarul alb de dincolo de ea şi am sărit.

Bâzâitul din fundal, pe care-l auzisem mai sus, devenise acum mult mai pronunţat, zgomotul îndepărtat al unui motor diesel. Am păşit mai repede, încrezător că sunetul acela îmi va acoperi paşii. Am mai trecut de o uşă şi am nimerit în sala motoarelor, pe o pasarelă care se întindea între două motoare diesel uriaşe, mai înalte decât mine. Erau nemişcate, dar în partea din faţă a compartimentului generatoarele funcţionau, aşa cum suspectasem, producând energie pentru aerul condiţionat.

Biroul inginerului-şef era mai în faţă, o cabină minusculă, plină de cărţi şi schiţe făcute sul. M-am uitat peste desene, împrăştiindu-le ca pe frunzele de toamnă, până l-am găsit pe cel cu rezervoarele de combustibil. Erau două, unul la babord şi unul la tribord, cu pereţi dubli în faţa compartimentului motoarelor.

După cum reieşea din plan, cisternele erau lipite de pereţii exteriori ai mai multor compartimente de pe puntea Poseidon, incluzând biroul inginerului-şef. Mi-am dat seama imediat că explozibilul nu era acolo, şi am înaintat, cu schiţa în mână, examinând toate încăperile posibile. Nu am găsit nimic, aşa că am urcat în partea din faţă a vasului, în zona echipajului, şi m-am trezit în cambuză. Planurile spuneau că vârful cisternelor atingeau podeaua cambuzei la tribord, precum şi podeaua sălii de mese de pe amândouă părţile vasului. Nici acolo nu era explozibil.

Am intrat cu grijă în sala de mese. Era chiar sub salonul Golden Fleece, unde se aflau ostaticii, iar o scară aşezată în partea din faţă a încăperii ducea până acolo.

Nici aici nu era nimic.

Să însemne asta, că Matar mergea pe risc? Că de fapt nu era niciun fel de explozibil la bord?

Mi-am dat seama că ar mai fi o posibilitate. Dacă au sigilat materialul şi i-au dat drumul direct în cisterne, prin conductele de alimentare? Pe schiţe, ţevile aveau paisprezece centimetri în diametru.

Sus o persoană plângea şi altcineva urla. M-am întors în cambuză să mă gândesc.

Nu părea posibil ca explozibilul să fi fost introdus în rezervoare. Pereţii dubli de metal ar fi bruiat semnalul radio. De asemenea, nu era foarte probabil să fi minţit.

Am privit în jur. O aparatură de bucătărie cu cincisprezece plite se întindea de-a lungul peretelui, cu oale mari din oţel inoxidabil. Camere frigorifice şi congelatoare. Pe celălalt perete, un şir de cuptoare.

„Aparatură de bucătărie?”

Am învârtit unul dintre întrerupătoare şi o flacără albastră a ţâşnit din ochiul de plită. Gaz! Mult mai exploziv decât combustibilul, şi mai aproape de ostatici. M-am gândit să urmăresc conductele de gaz, dar în schimb am sărit înapoi în biroul inginerului şi am mai căutat prin schiţe.

Gazul era ţinut în cilindri uriaşi, în spatele cambuzei, într-o încăpere ventilată separat. Am sărit în bucătărie şi am găsit o intrare în faţă. Prima uşă pe dreapta era prevăzută cu o garnitură şi încuietoare de oţel. Pe ea scria DEPOZIT PROPAN – FUMATUL INTERZIS.

Două rânduri de lanţ masiv ţineau uşa încuiată, cu lacăte gigantice ce aveau încă preţul pe ele. Nu era niciun hublou sau vreo altă modalitate de a vedea înăuntru, deci nu puteam trece dincolo.

Un moment lung de disperare m-a făcut să mă gândesc la unul dintre pistoalele de la ASN, cele adevărate, nu alea cu tranchilizant, şi să-l împuşc pe Matar, să-i smulg dispozitivul de la gât şi să sar.

„Prostule, toată ideea e să nu moară nimeni, mai ales ostaticii. Nici Matar?”

Am studiat din nou schiţele. Nu exista nicio altă cale

de a intra. Ventilatoarele erau nişte tuburi îndoite, astfel că nu puteam vedea prin ele.

Atunci trebuie să scap de detonator.

Am sărit iar în barul închis şi acoperit cu draperie. Unul dintre terorişti ducea pasagerii la toaletă în grupuri de câte patru. Rashid se plimba de colo-colo, ridicând din când în când staţia şi spunând ceva. Detonatorul se legăna în stânga şi-n dreapta pe şnur.

Am sărit în sala principală de pe puntea Apollo şi am trecut prin culoarul din centru spre piscina alături de care se afla un alt bar, acoperit de privirile teroriştilor de prelată. M-am uitat într-o parte, de pe acea punte până la apă erau vreo nouă metri. Nu era prăpastia mea, dar mă mulţumesc şi cu atât. Am studiat atent balustrada, apoi am sărit în bar.

Următorul grup de pasageri a urcat în hol cu paznicul. Asta însemna că mai erau doi bărbaţi în colţurile salonului şi Matar plimbându-se între ei.

Am tras adânc aer în piept şi am sperat din adâncul sufletului că doar Matar avea detonator.

Nu a avut timp să ţipe, nici să întindă mâna după dispozitiv. Cădea de la cincisprezece metri, în prăpastia din Texas. Am sărit imediat în salon, prinzându-l pe teroristul de lângă coridor şi aruncându-l de pe marginea punţii Apollo.

În cădere, a apăsat pe trăgaci, apoi a atins apa. M-am întors, ascuns de draperia din bar, apoi am auzit zgomotul motoarelor oprindu-se.

Teroristul care mai rămăsese striga la pasageri să stea jos. Se uita în jur înnebunit, încercând să vadă în toate direcţiile deodată. Apoi, ca un şarpe, a ţâşnit înainte, l-a luat pe căpitan de pe scaun şi s-a întors cu spatele spre perete. A dat drumul armei automate şi a scos pistolul punându-l la tâmpla bărbatului, iar cu cealaltă mână ţinându-l de gât.

„Doamne, Dumnezeule, nu…”

Mi-era teamă că-l va omorî imediat, dar nu a făcut nimic. Stătea doar, sprijinindu-se de perete şi având

pistolul pregătit să-i zboare creierii prizonierului său.

Am sărit în culoarul de pe puntea de observaţie. Omul cu staţia, din faţa mea, fugea spre margine, cu arma în mână. Am sărit înainte pe punte şi, când a intrat, i-am pus piedică. În cădere, arma i s-a descărcat, spărgând geamul. A alunecat peste cârmă, iar când a încercat să-şi recâştige echilibrul l-am lovit în stomac. A dat cu capul de un pilon. Am vrut să-l ridic şi să-l arunc în spatele vasului, dar câteva gloanţe au sfâşiat aerul de deasupra capului meu.

Am sărit spre capătul vaporului, fără teroristul rănit, avusesem deja destinaţia în minte. Am auzit strigăte de pe puntea de observaţie şi am privit pe după prelată. Unul dintre terorişti era tot deasupra punţii, iar un altul, pe puntea de dedesubt. Trebuie să fi fost cel care a tras în mine.

Am sărit şi, o secundă mai târziu, a căzut în apă, în partea din spate a vasului, urmat îndeaproape de teroristul de sus.

Cel cu grupul de la baie se întorsese în salonul principal şi îi împingea înainte cu lovituri şi focuri de armă trase în tavan. M-am cutremurat. Situaţia părea foarte neclară. M-am întrebat dacă vor începe să omoare pasagerii sau se vor linişti dacă îi las în pace o vreme.

Am sărit pe puntea de observaţie. Teroristul căruia îi pusesem piedică se ridica încet, cu o mână la frunte, unde avea o rană ce sângera. I-am dat drumul în mare. Era încă ameţit, aşa că am deschis un dulap şi am aruncat vreo zece veste de salvare pe lângă el, apoi m-am întors în bar, să văd ce se mai întâmplă în salon.

Toţi ostaticii erau pe podea, cu faţa în jos, acoperindu-şi capetele. Unii încercau să se ascundă după scaune şi mese. Fiecare terorist avea câte un ostatic în faţă, pe scaune. Unul era căpitanul, iar celălalt, o femeie în vârstă, căreia nu i se potrivea deloc haina de blană de nurcă pe care o purta. Fiecare avea un pistol la ceafă şi ţineau capetele plecate, ca în rugăciune.

E posibil să se fi rugat.

Dacă unul dintre teroriştii n-ar avea pistol, poate că aş reuşi să fac ceva.

Am sărit în sala de mese, pe puntea de dedesubt, şi am luat-o încet pe scări. În mână aveam vergeaua de metal, şi o ţineam astfel încât era ascunsă de braţul meu. Simţeam o nevoie imperioasă de a mă descărca de toată frica şi furia pe Matar, în Texas, şi să las ostaticii să trăiască sau să moară.

„Revino-ţi!”

Am intrat în salon, păşind printre pasagerii ghemuiţi, ce păreau crengi rupte şi împrăştiate pe podea.

— Jos! A strigat teroristul din dreapta.

Dar am continuat să înaintez spre mijlocul vasului, la distanţă egală între ei.

— Am spus jos!

Vedeam sudoarea de pe faţa lui şi cea de pe fruntea lată a căpitanului, pradă şi prădător, legaţi prin frică. I-am privit atent pe amândoi teroriştii, aveam mişcările repetate în minte şi aşteptam doar momentul potrivit.

Celălalt terorist a fost primul care a cedat. A îndreptat pistolul de la femeie spre mine. Am sărit şi vergeaua a lovit ţeava pistolului celuilalt terorist, zvârlindu-l departe de căpitan. A zburat pe lângă urechea lui. Am ridicat vergeaua şi l-am lovit pe terorist peste faţă, apoi am sărit iar să lovesc pistolul celuilalt, în timp ce se îndrepta din nou spre ceafa femeii. A urlat şi a înaintat spre mine. L-am lăsat să mă prindă şi l-am dus în capătul vasului, dându-i drumul în valuri.

În cabină, căpitanul avea un pistol în mână şi aduna grenadele din ham, iar teroristul zăcea lat pe podea. S-a uitat la mine şi a zâmbit precaut. Apoi cineva a urlat.

Spre babord, o femeie în uniformă de serviciu, era pe jos cu o mână întinsă. Sub ea, covorul era roşu. Am sărit într-acolo.

„Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule!” Fusese lovită în piept de glonţul care-l viza pe căpitan. Nu-i găseam pulsul.

„Nu!”

Oamenii se tot apropiau.

— Înapoi! Am urlat.

De abia mi-am recunoscut vocea. M-am aplecat, am ridicat-o cât de încet am putut şi am sărit la Adams Cowley, în Baltimore.

Operaţia a durat două ore, însă, din păcate, nu a supravieţuit.

Partea a şaptea – CINE NU E GATA ÎL IAU CU LOPATA

19.

— Data viitoare, lasă-mă să-mi fac bagajul, ca să pot sta mai mult.

Perston-Smythe părea foarte puţin deranjat de toată treaba, ba chiar simţea nevoia să filosofeze.

— Cum ai plecat din Turcia? L-am iscodit curios.

— Cu un avion Air Force, fără controlul paşaportului. Ce i-ai făcut lui Cox, m-a întrebat cu o voce mai aspră.

M-am uitat în jur, să verific împrejurimile cabinei telefonice.

— Cox e bine. Daţi-i drumul lui Millie Harrison.

— Ce te face să crezi că ASN-ul are vreo legătură cu dispariţia ei?

— N-am timp de porcării de-astea! Cox a recunoscut că e la voi. Spune-i şefului lui Cox că, dacă nu îi dă drumul, o să încep să-i trimit în călătorie pe toţi angajaţii ASN pe care îi găsesc. Scumpă afacere. Dacă asta nu funcţionează, o să mă iau de personalul prezidenţial.

— Dar...

Am închis şi am sărit la stânca de deasupra prăpastiei.

Pe plaja micii insule, Matar şi Cox se priveau de la câţiva metri distanţă. Matar era în chiloţi, pantalonii şi cămaşa fiind întinşi la uscat pe arbuştii mesquite. Celălalt bărbat, în continuare gol, stătea pe un colţ al sacului de dormit, restul era înfăşurat în jurul lui. Pusese stăpânire pe pistolul teroristului şi două grenade. Iar acesta se

procopsise cu o buză spartă şi un ochi vânăt.

Am apărut chiar în spatele lui Cox şi l-am împuns în ceafă cu vârful tare şi rece al vergelei. Poziţia lor era aceeaşi cu a celor doi terorişti de pe Argos, ce-i ţineau în faţa lor pe ostatici. Individul s-a încordat.

— Dă-mi pistolul, i-am spus.

L-a prins de ţeava şi mi l-a dat peste umăr, iar eu l-am băgat în buzunarul hainei.

— Acum grenadele.

Când amândouă erau în buzunar, am sărit la casa din stâncă şi am pus armele lângă arsenalul tot mai mare de pe masă.

Le-am privit un moment: pistolul de plastic al teroristului basc, cel cu tranchilizant al lui Cox şi armele universale.

Am luat în mâna dreaptă un pistol de nouă milimetri şi în stânga o grenadă. Un bang mic şi un bang mare. Fata de serviciu de pe Argos murise din cauza unui glonţ de nouă milimetri, care îi străbătuse aorta şi valvele inimii. Grenada mi-a amintit de moartea mamei, dar, dintr-un motiv sau altul, imaginea acelui kamikaze era şi mai vie. Cred că cele două zile în care i-am curăţat rămăşiţele pământeşti mi-au lăsat urme adânci în minte.

„De ce fac oamenii asemenea lucruri?”

M-am cutremurat şi am pus armele înapoi pe masă.

— Politica noastră este să nu negociem cu teroriştii.

M-am holbat la telefon. Rămăsesem fără grai şi eram foarte, foarte furios.

— Mai eşti acolo?

Vocea era a unui funcţionar din ASN, care nu s-a recomandat. Perston-Smythe mi l-a prezentat ca fiind unul dintre superiorii lui Cox.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Aceasta este politica guvernului. Să nu negocieze cu teroriştii.

— Vrei să spui că mă consideraţi terorist?

— Evident. Ai luat un ostatic, a spus el afectat.

— Teroriştii atacă oameni nevinovaţi ca să-şi atingă

scopurile. Dacă vrei să spui că îl socotiţi pe Cox un sărman spectator, atunci conversaţia asta a luat sfârşit.

— Teroriştii sunt...

— Scuteşte-mă! Vrei o acţiune teroristă, să mă poţi pune cu adevărat în categoria asta? Nu aveţi cum să vă protejaţi armele nucleare de mine. Unde vreţi să-i dau drumul primeia? La Pentagon? La Casa Albă? La Capitoliu? Ce aţi spune de Moscova sau Kiev? Cred că asta ar fi interesantă. Ar riposta oare?

— N-ai face aşa ceva, a spus pe un ton mai puţin afectat.

— Dacă vrei să ştii, nu aş face. PENTRU CĂ NU SUNT UN TERORIST!

Am trântit telefonul în furcă şi am sărit.

Matar avea în mână o piatră de mărimea pumnului. Se ghemuise pe o fâşie de mal înverzită, uitându-se atent la Cox. Acesta stătea pe sacul de dormit, la câţiva metri distanţă, aparent ignorându-l pe terorist, fără însă a se întoarce cu spatele.

— Mâncare.

La apariţia mea, Matar s-a făcut mic. Cox a căscat intenţionat, dar a părut interesat când a văzut găleata cu pui. Am aşezat-o jos şi m-am îndepărtat de ei. Cox s-a întins după recipient, a pus câteva bucăţi pe capac şi s-a retras la locul lui. Apoi a venit celălalt, a examinat găleata şi a luat-o la locul său.

— Reţeta originală a Colonelului e mai bună, a spus întorcând capul spre mine.

Eram surprins. Vorbea o engleză foarte firească, cu accent american. M-a tulburat foarte tare, pentru că îl făcea mai uman şi distorsiona imaginea din mintea mea. Monstrul care-mi omorâse mama nu ar trebui să vorbească asemenea unui om. Mi-am amintit predica lui Perston-Smythe despre prejudecăţi.

„Doamne Dumnezeule, Davy, doar americanii sunt oameni?”

Cox a terminat a doua bucată de pui.

— Cât ai de gând să mă ţii aici? Întrebarea lui mi-a

amintit de comentariile şefului său şi m-am enervat iar.

— Atât cât este nevoie. Dacă mi-ai spune unde o ţin pe Millie Harrison, aş putea grăbi lucrurile.

— Să fiu sincer, habar nu am, a răspuns ridicând din umeri. Într-un loc sigur. Nu ştiu nici măcar numărul de telefon, secretara îmi făcea legătura dacă aveam ceva de discutat cu ei.

L-am privit fără nicio expresie pe chip. Mă întrebam dacă spune adevărul.

— Ce-ţi mai face capul? A tresărit.

— E OK, dar mi-ar prinde bine nişte cafea.

M-am uitat spre Matar. Stătea cu picioarele încrucişate pe iarbă. Din cauza feţei înguste, ochii îi păreau mult mai mari decât erau. Mi-am întors privirea spre Cox.

— Ştie de ce e aici?

— Nu vrea să converseze cu mine, a spus bărbatul clătinând din cap. Când a ajuns la ţărm, am avut o mică neînţelegere în privinţa armelor lui.

Matar s-a uitat la Cox, apoi a scuipat pe jos.

— Vrei cafea? L-am întrebat. După un moment, a dat din cap.

— Cu zahăr şi frişca.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre Cox, ridicând din sprâncene:

— Neagră, te rog, a spus, dar cred că partea cu te rog a fost un automatism.

M-am întors spre Matar.

— Mama mea a fost Mary Niles.

S-a încruntat, de parcă numele îi spunea ceva, dar nu-şi amintea exact.

— Ai omorât-o în Cipru. Ai aruncat-o în aer pe pistă, cu o bombă detonată prin radio.

„Şi nici măcar nu îţi aduci aminte cum o chema.”

Am sărit la un magazin din New York şi am adus două cafele mari, în pahare din spumă de polistiren. Nu mai erau alţi clienţi, şi am plătit cu mâinile tremurânde, am ieşit şi m-am întors la prăpastie în mai puţin de două

minute.

Matar a tresărit din nou când am apărut. Expresia lui s-a schimbat – ochii îi erau şi mai mari şi avea gura întredeschisă.

Am sărit chiar în faţa lui, iar el a căzut pe spate şi s-a târât, încercând să se îndepărteze. Am pus cafeaua pe jos, după care m-am dus la Cox şi i-am întins-o pe a lui.

Bărbatul a tresărit şi el, dar a reuşit să mascheze bine reacţia. Am sărit la casa din stâncă, am luat un scaun şi m-am întors la insulă, apărând cam la şase metri de ei.

M-am aşezat picior peste picior şi i-am privit.

Matar s-a apropiat încet de cafea şi a luat-o de jos cu grijă, de parcă aceasta l-ar fi putut muşca. A desfăcut capacul şi a mirosit.

— Nu e otrăvită.

— Ce eşti tu, de poţi face ca lucrurile să apară din neant?

— Poate că sunt un demon, un duh. Sau poate sunt un înger.

Cox a urmărit cu interes schimbul de replici.

— Poate eşti şaitan, a spus Matar.

Mi-am ridicat sprâncenele şi Cox a răspuns îndatoritor:

— Satana. Am rânjit. Matar a pălit.

— Poate. Bine ai venit în iad.

— Sunteţi de acord să o eliberaţi pe Millie Harrison?

— Nu negociem cu teroriştii.

— Nu sunt terorist, am spus cu o voce obosită. Şi, oricum, e o minciună sfruntată. SUA a negociat tot timpul cu teroriştii, orice afirmaţi voi. De ce credeţi că am vândut arme Iranului?

— Eliberează-l pe Brian Cox şi ne mai gândim.

— Millie Harrison e reţinută ilegal. Brian Cox a răpit-o. Cine e teroristul? Cine atacă teroriştii? Eliberaţi-o şi vi-l dau pe Cox, am cerut, după care am închis.

Am adus lemne de foc pe insula din prăpastie, chibrituri şi ziar. Lemnul consta de fapt în arbuşti din deşert, uscaţi ca pergamentul, ce ardeau cu o flacără

puternică. Matar şi Cox s-au apropiat de căldură. După apus, era frig în prăpastie. Am adus scaunul şi m-am aşezat. Din unghiurile în care stăteam, formam colţurile unui triunghi echilateral. Din foc se ridicau scântei care se stingeau apoi, confundându-se cu punctele de lumină rece a stelelor.

— De unde eşti, de fapt?

— Stanville, Ohio, Statele Unite ale Americii, continentul Nord American, Pământ, Sistemul solar, Calea Lactee.

Pe ultimele trei le-am adăugat ca să-l fac să se îndoiască. „Mai sunt şi alţii ca mine, Cox?”

A mijit ochii studiindu-mă atent. Am ridicat din umeri şi mi-am întors privirea spre Matar, care se încovoiase deasupra focului şi se uita ba la mine, ba la Cox.

— De ce? De ce ai omorât-o? Am întrebat, într-un final.

— De ce? A spus el îndreptându-şi spatele. De ce-i ajută guvernul vostru pe israelienii din Liban? De ce au dat americanii jos de la putere guvernul democratic şi l-au adus pe şah înapoi? De ce fură companiile voastre petroliere bogăţia şi puterea ţărilor noastre. De ce profanează Vestul religia noastră, scuipând pe credinţele şi locurile noastre sfinte?

Mă durea stomacul.

— A făcut mama mea vreunul dintre lucrurile astea? Ştiu că eşti furios pe guvernul nostru. De ce nu-i atacaţi pe ei, în locul femeilor şi al copiilor neajutoraţi? E onorabil ce faceţi? Asta ar fi vrut Mahomed?

— Nu ştii nimic despre onoare! A exclamat Matar scuipând în foc. Guvernul tău nu are niciun pic de onoare. Sunteţi unelte fără Dumnezeu în mâinile răului. Mama ta a murit pentru o cauză dreaptă. Nu a fost o victimă, ci o martiră. Ar trebui să fii mândru.

L-am lovit direct în figură, sărind în faţa lui şi izbindu-l cu pumnul din poziţie ghemuită. Mâna mi-a alunecat pe pomet, şi el a căzut pe spate. Am simţit o durere ascuţită în încheieturile degetelor. Am sărit imediat

ca să evit lovitura lui de picior. S-a ridicat repede, iar eu mi-am retras mâna şi m-am retras în spatele lui. L-am lovit în zona rinichilor. S-a tras mai încolo, cu mâinile pe spate. S-a năpustit spre mine cu mâna stângă şi am sărit din nou, lovindu-l peste faţă cu palma, cât am putut de tare. Apoi din nou, dintr-un alt unghi, dându-i capul pe spate. Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi l-am lovit în testicule.

A căzut la pământ şi l-am lovit iar şi iar. S-a îndepărtat rostogolindu-se, încercând să-şi apere capul cu coatele şi testiculele cu genunchii.

— Ar trebui să fii mândru! Am urlat la el. Eşti martir pentru o cauză bună.

L-am urmărit fără să mă mai deranjez să sar, lovindu-l întruna. Pas şi lovitură, pas şi lovitură, până a căzut în apa rece de la mal.

„Dumnezeule! Ce fac? Sunt mai rău ca tata!”

Plângeam în hohote, lacrimile mi se scurgeau pe obraji, iar mâinile îmi tremurau.

M-am întors. Cox stătea lângă foc, holbându-se la mine cu gura căscată. Am sărit la casa din stâncă, să-mi ascund ruşinea.

M-am învelit în păturile ce păstrau mirosul lui Millie şi m-am ghemuit în pat. Faţa tatei îmi apărea neîncetat înaintea ochilor. Deodată, am sărit în sus. Un gând răzleţ înjunghiindu-mă în adâncul sufletului prin adevărul pe care-l transmitea.

Bărbaţii din prăpastie erau vinovaţi că luaseră de lângă mine femeile pe care le iubeam. Cox o luase pe Millie. Rashid o luase pe mama. Dar şi tata făcuse la fel...

Casa lui era goală, închisă. Nici urmă de ASN. Poate supravegheau totul de la distanţă, de teamă să nu mai duc şi alţi agenţi în Orientul Mijlociu. Am sărit pe strada din centru şi l-am găsit în capăt, la barul lui Gill. Prin geamurile mari de sticlă, am văzut că avea în faţă un pahar mare cu un lichid chihlimbariu. Îl privea de parcă ar fi fost un şarpe, cu mâinile desfăcute şi palmele pe tejghea, de o parte şi de alta. La un moment dat, a vrut să-l ridice, dar şi-a smucit mâna şi a îndepărtat-o, de parcă l-ar fi ars.

Nu a băut din pahar până nu m-a văzut intrând pe uşă. Atunci a făcut ochii mari şi l-a dat repede pe gât, parcă temându-se că o să i-l iau.

— Ce cauţi aici?

În vocea lui se simţeau mânie şi frică. S-a ghemuit pe scaunul de bar, deşi eu nu mă mişcasem din mijlocul încăperii.

Mâinile mă dureau, căci strângeam din pumn în buzunarele hainei. Încheieturile dreptei pulsau şi aveam impresia că se umflă. Mi-a adus aminte de chipul lui Matar, când îl loveam fără încetare. Voiam să-i fac la fel şi omului ăstuia.

— Ce vrei?

De data asta frica devenise mai evidentă, accentuată de disperare. Vorbise mai tare ca înainte şi barmanul s-a uitat spre noi.

Am sărit, l-am prins din spate şi i-am dat drumul cu faţa în nisipul din prăpastie şi capul la câţiva metri de foc. S-a târât îndepărtându-se puţin şi s-a ridicat în picioare.

De cealaltă parte a focului, Matar tremura. Şi-a ridicat imediat mâinile să se apere. Din hainele lui ieşeau aburi. Ceva mai departe, Cox stătea pe scaunul meu, învelit în sacul de dormit.

Tata s-a uitat într-o parte şi-n alta. Fără furie sau teamă, ci doar dezorientat, fapt care m-a enervat şi mai tare.

Am sărit şi l-am lovit, un croşeu cu pumnul rănit, care i-a făcut dinţii să clănţăne. A căzut pe spate, iar eu am sărit lângă foc, ţinându-mă de mână. Matar se târa spre zona cufundată în întuneric.

— Urmez eu?

— Ce?

— Am întrebat dacă eu urmez acum? A spus Cox îndreptându-şi spatele pe scaun. Dacă tot te-ai apucat... Să mă ridic? A zis prefăcându-se că o face.

— Taci şi stai jos.

— E tatăl tău, nu-i aşa? M-am uitat urât la Cox.

Tata se ridica gemând şi ţinându-şi ambele mâini la

falcă. Voiam să-l mai lovesc o dată, chiar mai mult decât pe Matar.

Cox a început să vorbească din nou.

— Văd că îl loveşti pe tatăl tău fără niciun fel de grabă. De ce nu l-ai omorât până acum? Cu şmecheria de care eşti în stare, puteai să o faci să pară sinucidere sau măcar să ai un alibi puternic. Adică... atenţie!

Am auzit zgomot de paşi pe nisip şi am sărit la un metru jumătate mai încolo. Imediat în locul meu a apărut Matar, care ţinea în mână o rocă de mărimea pumnului şi cu o margine foarte ascuţită. Cum eu tocmai mă ferisem, a trebuit să evite focul, executând o săritură cel puţin ciudată peste el. S-a întors cu faţa spre mine rânjind.

— Arunc-o în apă, i-am ordonat, dar el a rămas pe loc.

Am ridicat mâna ca pentru a-l plesni, deşi eram la trei metri depărtare. S-a întors repede şi i-a dat drumul în apă, iar eu am lăsat braţul în jos.

— Acesta e tatăl meu, am spus, arătând spre el. De astă dată, chipul lui exprima o ură sinceră, nu nedumerire.

— Acesta e Rashid Matar, omul care a omorât-o pe mama.

S-au privit, prudenţi dar curioşi.

— De ce mai trăieşte, a întrebat tata. Mi-am îndreptat privirea spre foc, ale cărui flăcări mi-au adus aminte de explozia din Cipru.

— Da' tu de ce mai trăieşti? Dacă-l vrei mort, rezolvă singur problema.

Cox stătea în acelaşi loc, înfăşurat în sacul de dormit, ca un indian. Am sărit în spatele lui.

— Stai nemişcat, am spus.

L-am cuprins cu braţele şi l-am ridicat. S-a încordat, dar nu a încercat să mă lovească. L-am sărit în parcarea de la Pierce Building, din Washington, în locul de unde-l luasem cu o seară înainte. Ningea. Gardianul din cabina de sticlă ne-a văzut şi a apăsat un buton. Undeva a început să sune o alarmă.

Cox s-a întors şi m-a privit, sărind de pe un picior pe

altul pe asfaltul îngheţat, surprins să recunoască instituţia.

— Mai sunt şi alţii ca mine, Cox? Trebuia să întreb, trebuia să aflu.

A părut foarte mirat, devenind apoi gânditor. Îi dădusem o informaţie pe care nu o avea. Acum era momentul să văd dacă face şi el la fel.

— Nu. Nu din câte ştim noi, a spus într-un final.

Singur. Singur pentru totdeauna. Şi-a plecat capul dezamăgit.

— Dacă o eliberaţi pe Millie, nu vă mai teleportez agenţii prin lume. Vă las în pace. Dacă nu o eliberaţi... Am vrut să continui ameninţările, dar m-am oprit. Elibereaz-o doar. Nu ţi-a făcut nimic.

Şi-a muşcat buza şi a început să tremure. Un grup de bărbaţi ieşeau în goană din clădire. Am sărit.

Nu mă vor lăsa niciodată în pace.

M-am aşezat pe podea, în casa din stâncă, punând lemne pe foc şi stând învelit într-o pătură.

Nu mai conta ce făceam cu tata sau Matar. Nimic nu avea să o aducă pe mama înapoi. Era moartă, se descompunea, la fel ca micuţa grecoaică de pe Argos. Asemenea arabului slab, care se îmbrăcase în explozibil. Nu avea să se mai întoarcă.

Va înceta oare ASN-ul să încerce să mă folosească sau, eşuând, mă va omorî? Va fi oare Millie în siguranţă vreodată? Vom avea cândva ocazia să fim fericiţi?

Am trântit uşa sobei, din care s-au ridicat câteva scântei, aterizând apoi pe podeaua din piatră şi făcând găuri minuscule în aşternut. Le-am stins absent, apoi m-am ridicat şi am dat drumul păturii pe podea şi m-am întors în prăpastie.

Matar încerca să-l înece pe tata, ţinându-l strâns de gât şi împingându-l în apă. Mâinile bătrânului meu părinte trăgeau fără vlagă de încheieturile arabului. Era vânăt la faţă.

Am înaintat şi l-am lovit pe Matar în coaste. Cred că i-am rupt câteva. Ca urmare a căzut din nou în apă, eliberându-l pe tata şi încovrigându-se.

Tata a reuşit iar să respire, adânc dar şuierător. L-am prins de guler şi l-am tras spre foc. Matar s-a târât încet din apă, ţinându-şi încă mâinile pe abdomen din cauza durerii şi respirând sacadat.

„De ce l-am oprit?”

M-am gândit să mă întorc la casa din stâncă, să iau o grenadă, să revin şi să scot cuiul. Nu ştiam dacă voi sări înainte să explodeze. Nu ştiam dacă vreau să scap.

Matar şi-a recăpătat suflul şi a început să vorbească în arabă şi să scuipe pământul dintre noi. Mi-am dat seama că nu puteam face treaba cu grenada. Dacă mă sinucideam şi ASN-ul nu afla, era posibil să nu-i mai dea drumul lui Millie.

„E oare normal ca femeile ce intră în viaţa ta să dispară pentru totdeauna? Vai, Millie...”

Am sărit în spatele lui Rashid şi l-am apucat de gât şi de talie, ţinând hainele lui ude cu mâna întinsă. A ripostat aruncând un pantof şi zgâriindu-mă. Am sărit.

Am apărut pe puntea de observaţie de la World Trade Center. La şase metri în afară, destul de departe de marginile de sticlă şi metal, la înălţimea de o sută zece etaje. Aerul era proaspăt şi rece şi ne-am prăbuşit ca nişte bolovani spre piaţa de dedesubt.

Matar urla, iar eu l-am împins, lăsându-l să se zvârcolească sub mine. Aerul îmi flutura haina, umflând-o ca rufele de pe sârmă, încetinindu-mi puţin căderea şi mărind distanţa dintre noi. În nouă secunde aveam să lovim asfaltul şi să murim pe loc. Fiind în urma lui Matar, îl puteam vedea murind înainte să mă prăbuşesc.

ASN-ul va identifica trupurile şi îi vor da drumul lui Millie. Teroristul nu va mai omorî niciun om nevinovat, iar eu nu voi mai suferi.

După două secunde, aerul începuse să şuiere pe lângă noi ca un uragan, smucindu-ne şi amorţindu-ne. După patru secunde, o presiune constantă în urcare mă întorsese cu faţa în jos. Matar era la nouă metri sub mine şi eu planam într-o parte, de parcă haina mea ar fi fost o velă. Mi-am întins mâinile în spate, şi a zburat luată de

curent, ca smucită de o mână uriaşă. Am căzut mai repede, apropiindu-mă de Matar. Fântâna luminată din piaţă devenea tot mai mare.

Bărbatul urla în continuare, un sunet ascuţit, de abia perceptibil prin şuierul vântului. M-a făcut să zâmbesc.

„La naiba!”

Am sărit lângă el, l-am prins de curea şi am revenit în prăpastie. Matar s-a întins pe nisip şi a continuat să ţipe fără încetare.

Tata stătea lângă foc şi se uita la Rashid.

— Ce i-ai... a spus cu voce răguşită şi înghiţind în sec. Ce i-ai făcut?

— I-am arătat câteva obiective turistice. Este rândul tău.

S-a cutremurat.

— Nu, mulţumesc.

Am sărit în spatele lui şi l-am tras de cămaşă, iar el a încercat să ajungă din nou cu picioarele pe pământ.

— Ce...

L-am teleportat în cimitirul din Pine Bluffs, Florida, şi l-am azvârlit jos. Era după miezul nopţii, dar o lumină albicioasă ce se ridica deasupra porţii cimitirului făcea inscripţia de pe mormânt să iasă în evidenţă: Mary Niles, 13 martie 1945 – 17 noiembrie 1989.

Tata a scâncit. L-am împins peste mormânt, iar cu cealaltă mână i-am tras cureaua din găici şi m-am dat înapoi.

— Îţi mai aduci aminte, tată?

Am balansat catarama înainte şi înapoi ca pe un pendul, catarama argintie de rodeo, ce strălucea în lumina cimitirului. Deodată am ridicat-o deasupra capului şi apoi am coborât-o. S-a izbit de piatra de lângă tata şi a ricoşat, iar el s-a ferit.

— De câte ori, tată?

Am pocnit cu ea de partea cealaltă, scobind piatra.

— De câte ori?

M-am apropiat şi am lovit iar şi iar, lăsând urme adânci în lespede. Apoi i-am aruncat cureaua în poală şi

am arătat spre mormânt zicând:

— Ar mai fi aici dacă nu ai fi bătut-o? Dacă nu ai fi abuzat-o? Dacă nu i-ai fi distrus faţa? Ar mai fi în mormânt dacă te-ai fi lăsat de băut?

Vocea mea l-a făcut să sară şi mai tare decât loviturile de curea.

— Ce fel de om eşti? Ce creatură? Ce jalnic simulacru al fiinţei umane?

Am făcut un pas spre el şi atunci a început să plângă. „Ce?”

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău. Nu am vrut. Nu... nu am vrut să o rănesc. Nu am vrut să îţi fac rău.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar mie îmi venea să vomit. „Ce vrei de la el?”

— Încetează! Încetează! A sărit iar şi a tăcut.

— În picioare!

S-a ridicat încet, ţinându-se cu o mână pe pantaloni. Cureaua şi catarama tocită au rămas pe mormânt.

— Întoarce-te!

L-am dus în parcarea de la centrul de dezintoxicare Red Pines. I-am dat drumul şi s-a întors.

— Ştii unde suntem? A înghiţit în sec.

— Deci?

— Nu pot! Nu mai am slujbă. Nici asigurare! Suferinţa din vocea lui era şi mai mare decât atunci când îşi ceruse iertare. Se simţea umilit de faptul că nu mai avea o slujbă – slujba lui de o viaţă – şi că trebuia să recunoască asta în faţa mea.

— Ai putea vinde maşina.

— Au luat-o! A spus începând să plângă din nou.

— Încetează! Dacă ar exista o modalitate să plăteşti, ai accepta?

A strâns din buze cu încăpăţânare.

— Câţi oameni mai vrei să distrugi înainte să mori? La naiba! E viaţa ta. Sinucide-te dacă vrei.

Am rămas acolo, cu braţele încrucişate pe piept.

— N-am spus că nu vreau. Accept. Voiam să vin

înainte de a-mi pierde locul de muncă.

Am sărit la casa din stâncă şi m-am întors cu o pungă sub braţ. Tata m-a urmat pe trepte şi am intrat împreună.

A durat jumătate de oră să completăm toate formularele, dar a acceptat să semneze peste tot. Când a trebuit să discutăm plata, au spus că media de şase săptămâni costă douăsprezece mii de dolari.

Am plătit în numerar, în avans.

20.

Cox a răspuns la telefon. Părea obosit.

— Millie Harrison şi colega ei sunt în apartamentul lor.

— Poftim?

— Sunt libere. Sunt acasă. Un judecător federal din Wichita a emis mandate de arestare pe numele meu şi a câtorva dintre oamenii mei, plus capul agenţiei, pentru răpire. Puteam să obstrucţionăm toată treaba, dar... i-am convins pe superiorii mei să renunţe.

— Pentru cât timp? Când le veţi lua din nou?

— Nu ştiu, a spus după un moment de tăcere. Nu ştiu cine mai cunoaşte identitatea ta şi relaţia ei cu tine.

— În mod sigur nu m-ai ajutat cu chestia asta.

— Cred că nu, a zis dregându-şi vocea. Dar am eliberat-o. Priveşte aşa situaţia. Un act de bună credinţă, ca al tău, când mi-ai dat drumul.

— O să mă gândesc, am încuviinţat holbându-mă la telefon.

— Ai numărul nostru, a mai spus, după care a închis.

Am sunat dintr-o cabină telefonică, nefiind sigur dacă pot avea încredere în Cox.

— Alo? A răspuns Millie imediat, cu o voce îngrijorată.

— Mai e vreun bau-bau pe acolo?

Vocea îmi era veselă. Ochii însă erau înlăcrimaţi şi aveam un nod în gât.

— Vai, Davy! O, Doamne, eşti bine? Eşti rănit?

— Eşti singură?

— Da! Nenorociţii ăia ar face bine să nu se mai apropie de mine vreodată, că Mark o să-i pălească...

Am sărit la ea în dormitor şi a scăpat receptorul din mână. Patul era gol şi cutii pe jumătate pline umpleau podeaua. Apoi nu am mai observat nimic, în afară de trupul ei lipit de al meu, mirosul părului ei, gustul lacrimilor ei pe obraz.

Când am reuşit să ne desprindem din îmbrăţişare, să ne putem privi, mi-a spus:

— Nu prea ai mâncat în ultima vreme.

— Nu prea, am răspuns râzând, apoi, privind în jur, am întrebat: Ce-i cu toate cutiile astea?

— Sherry se mută. Nu mai vrea să aibă de-a face cu mine pentru că umblu cu oameni „dubioşi”. Iar eu nu-mi pot permite să locuiesc aici singură. Nu am fost niciodată aşa de apropiate, mi-a explicat ridicând din umeri. Şi totuşi a fost închisă într-o cameră, o săptămână, doar pentru că locuia cu mine.

— Ţi-au făcut ceva?

— Nu. S-au purtat cu mănuşi cu noi, în afară de faptul că ne ţineau închise acolo. După prima zi, nu ne-au mai întrebat nimic.

Asta trebuie să fi fost după ce am început să le teleportez agenţii în Europa, Africa şi Orientul Mijlociu, mi-am spus.

— Şi ce vrei să faci? Cauţi un apartament mai mic?

— Dacă nu primesc nicio ofertă mai bună... nu mai rânji aşa. Am sărutat-o. Aş prefera să nu-mi mai fac griji că sparge cineva uşa. Dacă se poate spune ceva despre casa ta, atunci trebuie să admit că oferă intimitate.

— Şi chiria e potrivită.

— Dar va trebui să găseşti o modalitate prin care să plec de acolo în cazul unei urgenţe. Şi vreau o baie adevărată. Nu mai rânji ca un tont şi ajută-mă să împachetez.

Millie a privit în prăpastie. Matar stătea lângă ultimele rămăşiţe ale focului. Am observat că arsese şi

scaunul, după ce nu a mai avut lemne. Acum încerca să ascută unul dintre cuiele de metal cu o piatră, dar oţelul întărit nu făcea decât să găurească roca.

— Ce vrei să faci cu el? A şoptit ea.

— Păi, aş putea să-i dau drumul din nou de pe World Trade Center, doar că de data asta...

Mi-am coborât pumnul la nivelul taliei şi l-am deschis deodată întinzând degetele.

— Pleosc. Sau aş putea să-i dau drumul aşa cum am făcut şi data trecută şi să îl prind în ultimul moment, iar şi iar, până nu îi mai e teamă, după care să-l las să se prăbuşească.

Millie s-a strâmbat.

— Dacă vrei să-l omori, fă-o pur şi simplu. Nu te juca cu el de parcă ar fi un şoarece.

— Crezi că ar trebui să-l omor?

Şi-a mutat privirea de la mine spre orizont şi a oftat.

— Nu e decizia mea. Nu mie mi-a omorât mama.

Am dat din cap.

— Dar ar avea un impact asupra sentimentelor tale pentru mine, aşa-i?

A aprobat dând încet din cap.

— M-am gândit să-l las aici, să-i aduc mâncare pentru câţiva ani şi o dată la câteva luni să-i fac o mică vizită. Astfel nu ar mai putea omorî pe nimeni.

— Cam bizară toată treaba. Aşa te-ai obliga să ai grijă de el, până moare.

— Mda. De altfel, cineva tot îl va găsi la un moment dat, sau şi-ar sculpta scări în stâncă şi ar ieşi.

A aprobat.

— Dă-l pe mâna ASN-ului.

— Justiţia americană? Când a omorât un cetăţean american, purta o mască. Am mari îndoieli că va fi condamnat. Când a ucis-o pe fata de pe vas era în ape egiptene, pe un vas grecesc. Doamne, Dumnezeule... Am uitat de ea. Trupul ei e tot în Baltimore şi ei nu au nicio idee despre identitatea acesteia.

— Familia ei...

Am aprobat. Ştiam foarte bine cum se simt.

Am aranjat cu Cox să ne întâlnim în Baltimore, la morga spitalului. A venit singur cu actele.

Au pus-o pe Maria Kalikos într-un sac de cadavru. Presa îi publicase numele şi făcuse caz de dispariţia ei. Maria Kalikos – voiam să-i ţin minte numele. Cox a semnat pentru ea şi a distras atenţia tipului de acolo, cât eu am teleportat corpul pe pista aeroportului din Atena şi l-am pus într-un cărucior de bagaje gol. Apoi m-am întors şi l-am dus şi pe Cox acolo.

Soarele apunea. Era după-amiaza târziu aici. În Baltimore era încă dimineaţă.

S-a uitat la ceas.

— Zece minute, a spus uitându-se la ceas şi scoţând un cuţit pentru a tăia eticheta de la morga din Baltimore.

— Nicio problemă, am spus.

Am sărit pe aeroportul Heathrow.

Corseau aştepta lângă ghişeul cu Noua Caledonie. Avea un aparat de fotografiat şi un reportofon. Am dispărut împreună după colţ şi l-am sărit la Atena.

— Brian Cox de la Agenţia pentru Securitate Naţională. Jean-Paul Corseau de la Reuters. Domnul Cox va fi „agentul american neidentificat”.

Lui Corseau nu părea să-i convină situaţia, dar aşa era înţelegerea – reportaj exclusiv, dar cu informaţii limitate.

— Da, a spus reporterul.

— Mă întorc imediat.

Am sărit în prăpastie. Matar era pregătit. Ceva mai devreme îi pusesem cătuşele la mâini şi la picioare şi-l lăsasem pe un scaun. Ca de obicei, a tresărit când am apărut.

Am zâmbit şi mi-a trecut prin minte să îi mai dau drumul o dată de pe World Trade Center. Nu – lui Millie nu i-ar plăcea.

— Cum o chema pe mama?

— Mary Niles, a răspuns imediat umezindu-şi buzele.

— Da, am spus foarte amabil. Şi pe fata de pe Argos?

— Maria Kalikos.

Nu-i mai dădusem drumul de nicăieri, dar îl ameninţasem că o voi face, dacă uită numele acelea. Când eşti responsabil de moartea cuiva, trebuie să-i ţii minte numele.

A urlat, când am apărut pe pistă, dar s-a oprit deodată când şi-a dat seama că era pe pământ stabil, nu în cădere.

L-am împins spre căruciorul de bagaje, lângă cadavru.

Cox mi-a dat o bucată de hârtie şi nişte monede greceşti.

— Sună la numărul ăsta şi spune-le la ce poartă suntem. Stai cât mai ascuns, până pleacă – e destul de rău că noi ştim cine eşti.

Începea să-mi placă de acest bărbat. Nu aveam nicio fărâmă de încredere în el, dar începea să-mi placă.

M-am întors spre Matar.

— Ţine minte. Dacă evadezi, te voi găsi. Dacă nu te condamnă, te voi găsi. Dacă vei mai omorî pe cineva vreodată, te voi găsi. Şi te asigur că nu vrei una ca asta.

Şi-a ferit privirea de mine, dar s-a albit.

Millie mă aştepta în terminal, cu binoclul meu la gât. Am sărit-o înaintea celorlalţi. Voia să vadă schimbul.

— Metaxos, a zis o voce de la celălalt capăt al firului.

— Poarta 27, am spus.

— Îi trimit imediat, a răspuns bărbatul cu un puternic accent britanic, după care a închis.

Cinci minute mai târziu, două maşini fără însemnele vreunei instituţii şi o ambulanţă au cotit la capătul terminalului. Millie mi-a dat binoclul. Patru bărbaţi au coborât din maşină. Au comparat chipul lui Matar cu o fotografie şi l-au băgat în spate, într-unui dintre vehicule, păzit de câte un bărbat pe fiecare parte. Corseau a făcut fotografii, în timp ce cu Cox stătea prudent în spatele lui.

Apoi a fost deschis sacul şi chipul Mariei Kalikos a fost comparat cu o altă fotografie. Personalul de pe ambulanţă l-a închis, l-a pus – pe ea! — Pe o targa şi au

urcat-o în ambulanţă.

„Maria Kalikos”, mi-am spus. Voiam să ţin minte.

Cox a dat mâna cu unul dintre greci şi cele trei vehicule au părăsit pista.

— Vrei să te duc pe tine acasă, întâi?

— Aştept, a răspuns Millie luând binoclul. Du-i pe ei mai întâi.

Am teleportat-o şi am sărit pe asfalt.

— Gata? L-am întrebat pe Cox.

— Gata.

— Nu e destul, a protestat Corseau scuturând din cap. Vreau un interviu.

— Îmi pare rău. Nu sunt dispus să mă pun in pericol mai mult de atât. Priveşte partea bună a lucrurilor – prin faptul că mă cunoşti poţi avea un avantaj, când trebuie să ajungi undeva repede.

— Bine, a spus cu jumătate de gură. Nu insist. Dar dacă ieşi la lumină vreodată?

— Sigur. Nici nu se pune problema. Voi fi tot al tău, i-am promis ducându-l înapoi pe Heathrow.

— Pregătit? L-am întrebat pe Cox la întoarcere.

— Avem nevoie de o metodă mai bună de a ţine legătura.

Părea obosit şi îmi spunea asta pentru că aşa primise instrucţiuni. Am scuturat din cap.

— Am promis că voi verifica anunţurile din New York Times. Asta e tot ce pot face. Dacă văd vreun mesaj, sun. Dacă te pot ajuta cu un transport rapid, e ca şi aranjat. Dar nu sunt spion şi nici agent.

— Şi ce vei face? Te vei ocupa numai de deturnări? Până la urmă, tot te va prinde cineva. S-ar putea chiar să însceneze o acţiune teroristă ca să te prindă.

— Nu ştiu ce voi face. Poate mă fac pompier. Poate că o să-i eliberez pe rând pe toţi deţinuţii politici din lume. Sau poate plec în vacanţă.

— Eşti sigur că nu vrei să o supraveghem pe Millie?

Am dat din cap foarte hotărât.

— Ştii bine că aţi atrage atenţia asupra ei mai mult

decât aţi proteja-o. Am eu grijă de ea. Voi păstraţi distanţa.

L-am sărit în Washington şi chiar i-am strâns mâna, înainte să plec.

Am dus-o pe Millie în prăpastie. În Texas era dimineaţă şi soarele lumina uşor prăpastia.

— De ce am venit aici?

— S-a terminat, dar nu simt că e gata încă, am răspuns ridicând din umeri. Tata a spus că-i pare rău, dar asta nu schimbă nimic. Matar e în mâna autorităţilor, dar... ceva nu e în regulă.

— A recunoscut tatăl tău ce a făcut?

— A spus că regretă că ne-a făcut rău, m-am încruntat eu.

— Asta nu înseamnă recunoaştere, ci „nu fi supărat pe mine”, a concluzionat ea închizând ochii.

Am ridicat o piatră înnegrită de foc şi am aruncat-o în apă. Aceasta a căzut lângă stâncă stropind-o.

— Davy, s-ar putea să nu recunoască niciodată. Ar putea să nu fie capabil.

Am luat o piatră mai mare din nisip şi am aruncat-o. Nu a ajuns decât la jumătate. Am vrut să iau una şi mai mare, dar m-am oprit.

— Am încercat aşa de tare.

A rămas lângă mine, cu colţurile gurii lăsate şi cu ochii sclipind.

— Asta voiai să înţeleg? Când mi-ai spus că nu pot fugi de mine însumi?

A aprobat.

— Doare. Doare foarte tare.

— Ştiu.

Am luat-o în braţe, am lăsat-o să mă strângă lângă trupul ei, să mă mângâie pe spate. Eram trist. Simţeam o tristeţe infinită. Într-un final, am împins-o de lângă mine.

— Sunt dispus să discut cu cineva, dacă mă ajuţi să găsesc un psihoterapeut bun.

— Sigur.

Am zâmbit. Nu părea aşa de imposibil, doar foarte, foarte greu.

Am sărit şi m-am întors imediat.

— Ce-i aia?

— E o lei. O lei hawaiiană făcută din orhidee. I-am aşezat-o în jurul gâtului. Aşa e obiceiul, am adăugat sărutând-o.

— Nu se prea potriveşte cu o dolină din Texas, a observat râzând.

— Hai să mergem unde se potriveşte, i-am propus luând-o în braţe. Ţine-te bine.

— Fii sigur că am s-o fac. Am sărit.

MULŢUMIRI

Sper că teleportarea este un motiv fundamental al literaturii science-fiction şi nu un clişeu. Cu siguranţă, fără The Stars My Destination, romanul lui Alfred Bester, Tunnel in the Sky al lui Robert Heinlein, Flash Crowd al lui Larry Niven, Born to Exile al lui Phyllis Eisenstein şi chiar bătrâna, hodorogita rază teleportoare din Star Trek, nu mi-aş fi pus niciodată întrebări despre teleportare – unele dintre acestea inspirând romanul pe care îl ţineţi în mână. Vă las să hotărâţi dacă am întărit un clişeu sau am adus ceva nou, dar recunosc cu inima deschisă tot ce datorez celor care au cultivat acest teren înainte mea.

Vreau să mai mulţumesc lui Bob Stahl pentru întrebarea originală, lui Jack Haldeman şi Barbarei Denz pentru informaţiile despre secţia de urgenţă a spitalului Adams Cowley din Baltimore, celor din Authorized Personnel Writer's Group: Rory Harper, Martha Wells, Tom Knowles şi Laurei J. Mixon pentru sprijinul acordat şi comentariile foarte inteligente, precum şi celor de la Tor – în mod special, dar nu numai, editoarei mele, Beth Meacham, un nume recunoscut în domeniu.

SFÂRŞIT

Cuprins

[Jumper] [Steven Gould].....1
Partea Întâi – ÎNCEPUTURI.....2
1.....3
2.....14
3.....26
4.....41
Partea a doua – ÎN CĂUTAREA FERICIRII.....50
5.....51
6.....71
Partea a treia – MODIFICĂRI.....99
7.....100
8.....126
9.....146
Partea a patra – BLESTEMUL CHINEZESC.....165
10.....166
11.....189
12.....205
Partea a cincea – CĂUTAREA.....222
13.....223
14.....245
15.....257
16.....274
17.....297
18.....322
Partea a şaptea – CINE NU E GATA ÎL IAU CU LOPATA.....339
19.....340
20.....354